

ကျော်မြသန်း
ကြီးစင်ပေါ်မှကျောက်ရိမ်

BURMESE
CLASSIC

ရတီယအကြိမ်

ထုတ်ဝေ - ၁၀၀၀

စာအုပ်ချုပ် - ဆင်

မျက်နှာပိုး ပန်းချီ - တင်မောင်မျင့်

မျက်နှာပိုးနှင့် အတွင်းစာသား

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ကျင်ဝေ (မြ ၀၃၁၄၆)

ဇေယျအောင်ပုံနှိပ်တိုက်၊

အမှတ်-၁၊ ရေကူးကန်လမ်း၊

သာသနာ့ရိပ်သာရပ်ကွက်၊ ဗဟန်းမြို့နယ်၊

ရန်ကင်း။

ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်မြမြ (၀၁၆၆၃)

ဘိုးတော်စာပေ၊

အခန်း - ၆၊ တိုက် - ၈၊

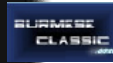
၀-ဆ-၀-လ၊ ရန်ကင်းမြို့။

စာမူကြိုတင်ခွင့်ပြုချက် (၀၉၁၅)

မျက်နှာပိုးခွင့်ပြုချက် (၅၆)

ကျော်မြသန်း

ကြီးစင်ပေါ်မှကျောက်ရိမ်း

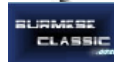
ကျော် မြသန်း

ကြီးစင်ပေါ်မှ ကျောက်ရိမ်း

၂၂-ကျပ်

စာခန်း (၁)

ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်သူများ ခိုအောင်းရာသည် အမှောင်။
အမှောင်ကို ထွင်းဖောက်သူမှာ ပြည်သူ့ရဲ။
အပြေးသမားက ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်သူ။
အလိုက်သမားက ရဲ။
ပြေးသူ မည်မျှ မြန်ပါစေ။
လိုက်သူက မိခဲ့သည်သာ။

စာခန်း (၂)

သိပ်သည်းသော အမှောင်ထဲက ညဉ့်လွှာရုံကို ရစ်သိုင်းလွမ်း
မြဲထားသည့် ညတည။
သာကေတမြို့ကလေးမှာ အမှောင်ထုအောက်တွင် တိတ်
တိတ် ငြိမ်သက် နေသည်။
လူတိုင်းလိုလိုပင်၊ အိပ်စက် အနားယူနေသော အချိန်ကာလ
ညဉ့် နှစ်နာရီခန့်။

ဒုတိယအကြိမ်

တခုသော တဲအိမ်ကလေး၏ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လူရိပ်များ ထွပ်ရွား နေကြသည်။

မှတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသော ကားမီးနှစ်လုံးမှ စူးရှသည့် အလင်းရောင်တန်းကြီး တခုသည် တဲကလေး ပတ်ဝန်းကျင် သို့ ဖြန့်ကျက်လိုက်ရာ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လှုပ်ရွားနေသူများမှာ အလင်းရောင်ထဲတွင် ကားကနဲ မိနေသည်။

သူတို့သည်ကား မီးခိုးရောင် ယူနီဖောင်းများ ဝတ်ထား သည့် ပြည်သူ့ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင် များပေတည်း။

အခန်း (၃)

တိတ်ဆိတ်နေသော ညဉ့်အမှောင်ထုကို ထွင်းဖောက် ထွက် ပေါ်လာသည့် 'ချောက်' ကနဲမြည်သံကလေးမှာမကျယ်လောင် သော်လည်း တစ်ဘဦးသောသူ၏ ရင်ထဲတွင်မူ ကျယ်လောင် သော မြည်တိန်နံ့သံ ရိုက်ခတ်သွားခဲ့၏။

ဘော်ငွေရောင် လက်ထိပ်ကွင်း နှစ်ခုကျ၊ အိပ်မုန်စုံဖွား ထ လာနေသော လူတယောက်၏လက်နှစ်ဘက်ကို ညင်ညင်သာသာ ညှစ်အား ပေးလိုက်၏။

လက်ထိပ်ကွင်းကို ညှစ်လိုက်သည်မှ ထွက်ပေါ်လာသော 'ချောက်' ကနဲ မြည်သံမှာ မကျယ်သော်လည်း လက်ထိပ်ကွင်း

ထဲ လက်ထည့်လိုက်ရ၏။ နှလုံးသားတွင်မူ ငါးပေါင်ထူပြု နှင့် အထုခံလိုက်ရသည့်အလား ခံစားလိုက်ရ၏။ သဲ သဲ့ကလေး ထွက်ပေါ်လာသည့်ငိုရှိုက်သံမှာ တဲကလေး အတွင်း ပြေးလွှားနေ၏။

လက်ထိပ်ကွင်းထဲ လက်ထည့်လိုက်သူမှာ လူသတ်မှုတရားခံ တဦး ဖြစ်၏။

အမှောင်ရိပ် ခိုနေသည့် တရားခံ တဦးအား အလင်းထဲသို့ ဆွဲထုတ်ခဲ့ပေပြီ။

လက်ထိပ်တန်းလန်းနှင့် ရဲကားပြာကလေးပေါ် ပါသွား သူ လျှောက်ရမည့် ခရီးမှာ ဆူးကြမ်းအတိ လွှမ်းသော ခရောင်းတော။

တဲအတွင်း ကလေးတကုပ်နှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သူ မိန်းမ၊ သူလျှောက်ရမည့် ခရီးမှာလည်း ဆူးလွှမ်းသော ခရောင်းတော သာပင်။

လူ့ဘဝဟူသည် သန္ဓေသားဘဝကပင် ဒုက္ခချည်မျှင်တို့ဖြင့် ရစ်သိုင်း တုတ်နှောင်ထားခြင်း ခံခဲ့ရပေရာ၊ ယင်းဒုက္ခ ချည်မျှင် များကို အရွယ်အတိုင်းအတာနှင့်အမျှရှင်းလင်းခဲ့ကြရာတွင် ရှင်း ဖျန်လျှင် ပန်းခင်းလမ်းပေါ် လျှောက်ရ၍၊ ရှင်းပုံမမှန် လျှင်ဆူးကြမ်းသော ခရောင်းတောတွင် လျှောက်ရပေလိမ့် မည် သာတည်း။

ရာဇဝတ်မှုကျူးလွန်သူ တယောက်၏ ပြေးလမ်းမှာ ဖြောင့် မြူးသည်ဟူ၍မရှိ၊ ဖုထစ်၊ ချိုင့်ဝှမ်း၊ ခလုတ်ကန်သင်း ပေါ် များလှသည်သာ။

နောင်တ ဟူသည် နောင်ဘုရား မရစေကောင်းပေ။

မိုးကောင်းကင် တပြင်လုံးတွင် မိုးသားတိမ်လိပ်များ နေရာပြည့်ယူထားသည်မို့ ၊ အာကာသ လောကကြီး တခုလုံး အံ့မှိုင်းနေသည်။ အလင်းရောင်အားမှာ အနိုင်ယူထားသူ၏ အရိပ်များကို ထိုးဖောက်ရန် မတတ်နိုင်သဖြင့် ငုံ့လျှိုးနေရ၏။

ရာသီဥတု မသာမယာ မကြည်မလင်သော နေ့တနေ့။

မိုးကောင်းကင် အပြည့်ရှိနေသော မိုးသား တိမ်ရိပ်များကြောင့် မြေပြင်အလုံးတွင် အံ့မှိုင်း ရှိနေသော်လည်း မပွင့်လန်းသော ရာသီကြောင့် လူတိုင်းလိုလိုပင် ရွှင်ရွှင်ပြပြ မရှိကြပဲ ထိုထို ဆိုင်ဆိုင် ဖြစ်နေကြသည်။

အလုပ်ခွင်ဝင်ရမည့် ကာယ၊ ဉာဏအလုပ်သမားများ၏ ရှေးလှမ်းမှာ တုံ့နှေး ဖင့်ဆိုင်နေသလို ယင်းဈေးသည် များမှာလည်း မိမိတို့ ရောင်းကုန်ကို အော်ဟစ်ရာတွင် သွက်သွက်လက်လက် မရှိပဲ ယင်းတို့ဘွဲ့ ဖြစ်နေကြ၏။ ယုတ်စွမ်း၊ ခွေး၊ ကြောင်တို့ကဲ့သို့ ယုတ်တမ်းများသည်ပင် အစာရိုရာနောက်သို့ မသွားမူပဲ ခြေထောက်ထောက် ဖြစ်နေကြပေသည်။

ရာသီဥတု မပွင့်လန်းမှုကြောင့် လွတ်လွတ် လပ်လပ် နေသော လူနှင့် တိရစ္ဆာန်တို့ပင်လျှင်လန်းလန်းဆန်းဆန်း မရှိပဲ ဖြစ်နေရာ၊ အုတ်နံလေးဘက်ကာရံထားသော အကုဉ်းထောင်ထဲသို့ ချုပ်နှောင်ခံဘာတွင် ရှိနေကြသော အကျဉ်းသားများမှာ ထိုထိုထို ထိုထို ပျင်းတွဲ နေကြ၏။

အထူးသဖြင့် လူသတ်မှု တရားခံအဖြစ် အမှုဆိုင်နေရသော အချုပ်သမားကြီး ကျောက်ရိမ်း၏ ခံစားမှုမှာ ပို၍ဆိုးရွားနေသည်။

ရာသီဥတုမသာယာသလို သူ၏စိတ်မှာလည်း လုံးဝမကြည်လင်ပေ။

ထိုနေ့ကား သူ၏ အမှုအတွက် နှစ်ဘက်သော ရှေ့နေကြီးများ လျှောက်လဲချက်ပေးကြမည့် နေ့ပေတည်း။

သူ၏အမှုမှာ လူသတ်မှု။

ကိုယ်တိုင် ဖြောင့်ချက်ပေးထားသော ထင်ရှားသည့်လူသတ်မှုဖြစ်၏။ အားနွဲ့သော မိန်းကလေးတဦးအား ရက်ရက်စက်စက် ဓားနှင့်ခုတ်သတ်ခဲ့သော ပြစ်မှုကို ကျူးလွန်ခဲ့၏။

သူကျူးလွန်ခဲ့သည့် လူသတ်မှုအတွက် တရားရုံး၏ စစ်ဆေးမှုထို ရင်ဆိုင်ခဲ့ရစဉ်က ယင်းအမှုကို သူ့ကိုယ်တိုင် မကျူးလွန်ခဲ့ဘူးဟု ခိုင်လုံသော သက်သေအထောက်အထား လုံးဝမပြနိုင်သည့်ပြင် တတက်သော အစိုးရရှေ့နေ ဥပဒေပညာရှင်ကြီး၏ ချီးမွမ်းမှုများအောက်တွင် လည်ကင်းခံခဲ့ရပေသည်။

ဥပဒေပညာရှင်ကြီး မေးလိုက်သည့်မေးခွန်းများကို ပြန်ဖြေဆိုင်း အမှုအတွက် အထောက်အကူမရပဲ သူ၏လည်ပင်းသည်သာ ကြီးကွင်းနှင့် ပို၍ပို၍ နိုးသွားခဲ့ပေသည်။

ကိုယ်တိုင် ရှေ့နေမငှားနိုင်သဖြင့် အစိုးရငှားပေးသောသူ၏ ရှေ့နေဖြစ်သူမှာ သူ့အတွက် ခုခံကာကွယ်မှုကို တိတိပပ မကုန်ပဲ ဥပဒေမှ သက်ညှာပေးမည့် အခွင့်အရေးအတွက် ကပ်တစ်

၆ ကြိုကျော်မြသန်း

သပ်သပ် ရှာဖွေထားသည့် အချက်အလက်များဖြင့် ခပ်လျှိုလျှို ကလေး လျှောက်လဲခဲ့ရ၏။

တဘက်သောဥပဒေပညာရှင်ကြီးမှာ အောင်နိုင်သူ၏အပြုံး ဖြင့် လည်ပင်းကျယ်သီးကလေးကို မကြာခဏကိုင်ယင်း ဥပဒေ အချက်အလက်များကို အာဝဇ္ဇာန်း ရှင်ရှင်ကလေး လျှောက်လဲ သွားခဲ့၏။ ဥပဒေပညာရှင်ကြီး လျှောက်လဲ သွား သည့် အကြောင်းကျိုး ဖော်လှစ်ချက်များကို နားထောင်နေရသည်။ ကျောက်ရိမ်းမှာ ခေါင်းကို လုံးဝ မမော့ရဲရှာပဲ မျက်ရည် သွယ်သွယ် စီးကျနေသည့်ကြားမှ အားစိုက်၍ နားထောင်ခဲ့ ရ၏။

ဥပဒေပညာရှင်ကြီးက ကျောက်ရိမ်းအပေါ်တွင် အလွန် ရက်စက်သူ၊ သွေးစားသူ လူသားဂိတ်မရှိသူအဖြစ် ဖော်ကျူး သွားခဲ့ရာ ကျောက်ရိမ်းမှာ အံ့ဘကြိတ်ကြိတ် ဖြစ်နေရှာသည်။

အံ့ဘကြိတ်ကြိတ် ဖြစ်နေခြင်းမှာ ဥပဒေပညာရှင်ကြီး စွပ်စွဲ သွားသည်များ မမှန်ကန်၍မဟုတ်ပေ။ မငြင်းကွယ်နိုင်လောက် အောင် မှန်ကန်လွန်းသဖြင့် သူ့ကျူးလွန်ခဲ့သော အမှုအကွဲ အယူကျွမ်းမရဖြစ်ပြီး အံ့ကြိတ်မိခြင်းသာ ဖြစ်၏။

တရားလို ရှေ့နေကြီး၏ လျှောက်လဲသံကို ကြားနာနေ ခိုက် သူ၏ နှလုံးခုန်သံကို နားနှင့်ဆတ်ဆတ် ပြန်ကြားနေရ၏။

ကျောက်ရိမ်းဘက်၌ ခုခံကာကွယ်ပေးရသည့် ဥပဒေပညာ ရှင်ကြီးမှာ ကြက်ကြီး လည်လိမ်ချိုးထားသည့်နှယ်၊ တရားမှ ပေါ်တွင် ခေါင်းမဖော်နိုင်ရှာပဲ ငူငူငိုငိုကြီး ဖြစ်နေခဲ့

အမှုတခုလုံးကို ကြားနာနေရသော တရားသူကြီးမှာလည်း ဥပဒေပညာရှင်တို့၏ လျှောက်လဲချက်မှာ အကြိတ်အနယ်

စင်းစင်းကြီး ဖြစ်နေသဖြင့် ခပ်မိုင်းမိုင်းဖြစ်နေသည်။ စိတ်အား တက်ကြွမှုမရှိပုံ ပေါ်နေသည်။

ကျောက်ရိမ်း နောက်ဆုံး ကြားနာရမည့် စီရင်ချက်မှာ ထောင်ဒဏ်နှင့် ကြီးဒဏ် တခုခုသာဖြစ်ဖို့ရှိ၍ လွတ်ဖို့ဆိုသည် ကိုမူ လုံးဝ မျှော်လင့်စရာ မရှိတော့ပေ။

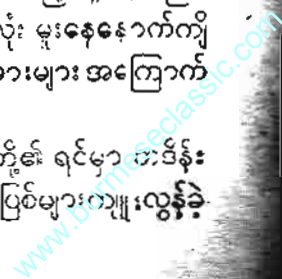
လျှောက်လဲချက်ပေးပြီးနောက် စီရင်ချက် ချမှတ်ရန်အတွက် စာယုံငါးရက်ခွာ၍ ရက်ချိန်းပေးလိုက်၏။ ယင်းစာယုံငါးရက် ကာလ၏ ညပိုင်းများမှာ ကျောက်ရိမ်းအတွက် အိပ်မပျော် သော ညများဖြစ်ဦးမည်သာ။

မည်သည့် အမှုဖြင့်ဖြစ်ဖြစ် အကျဉ်းထောင်ထဲ ရောက်နေသူ များအဖို့ စီရင်ချက်အမိန့် စောင့်မျှော်နေသော ကာလတွင် စားဝင်အိပ်ပျော် ရှိပါသည်ဟု မရှိခဲ့စဘူးပေ။ အိပ်မပျော်သော ညများဖြင့် နပ်မီးလုံးခဲ့ရ၏။

တွေးလိုက်ရသည်မှာ တခေါင်းလုံး ချာချာလည်နေသည်။ ဝေးလိုက်ရသည်မှာ စောင်အုန်းခိုးကြီး ပေါက်ထွက်လုမတတ်။ စီရင်ချက် ချမှည့်နေ မဘိုင်မီ ညဘက်တွင်မူ တညလုံး မက်စီမိတ်လိုက်ရပဲ မိုးစင်စင်လင်းခဲ့ရ၏။

ထိုနေ့သည်ကား သူ၏ အမှု အမိန့် ချမှတ်မည့်နေ့ပေတည်း။ ညက လုံးဝ မအိပ်ခဲ့ရသဖြင့် တခေါင်းလုံး မူးနေနောက်ကျိ နေသည်။ထောင်ထဲရောက်နေသူ အကျဉ်းသမားများ အကြောက် ဆုံးနေမှာ အမှုစီရင်ချက်ချမှည့်နေပင်။

စီရင်ချက်အမိန့် မနာခံမိကပင် တရားခံတို့၏ ရင်မှာ အိမ်နီး နီး ခုန်နေတတ်သည်။ မိမိတို့ကိုယ်တိုင် အပြစ်များကျူးလွန်ခဲ့

သည်ကို သိနေလျက်ကနဲ့ အမိန့် ချမှတ်မည် ဆိုသောအခါ နှလုံးတုန် ရင်ခုန်တတ်ကြသည်သာ။

ကျောက်ရိမ်း၏ ရင်ခုန်သံမှာ တညလုံး တဖိန်းဖိန်း၊ တခိုင်း ခိုင်း ဖြစ်နေသည်။ မိုးလင်းသည်အထိ မပျောက်သေး။

‘ငါဘာကြောင့် ဒီအမှု ကျူးလွန်မိခဲ့ပါလိမ့်’

ဤမေးခွန်းမှာ လူသတ်မှုကျူးလွန်ခဲ့သူ ကျောက်ရိမ်းခေါင်း ထဲသို့ မကြာခဏ ဝင်လာတတ်၏။ မေးခွန်းပေါ်လာတိုင်း အဖြေရှာကြည့်သည်။ အဖြေကိုမူ ရှာမရပေ။

ဒါပေသိ ယင်းလူသတ်မှုကို ကျူးလွန်ခဲ့သည်မှာ အမှန်။ မိမိကို စော်ကားမော်ကားလုပ်၍ ပြန်လည် ခုခံရခြင်း ရန်လည်း မဟုတ်။ မိမိနှင့် ငြိုးသူ ဘက်လည်း မဟုတ်သော၊ သိက္ခမီးဖူးသူလည်း မဟုတ်သော လူတယောက်ကို သတ်ခဲ့မိ၏။

အမှုကို ကာယကံမြောက် ကျူးလွန်ခဲ့ပြီး ဖြောင့်ချက်လည်း ပေးခဲ့ပြီး။ သို့မို့ကြောင့် အမှုက လုံးဝလွတ်လမ်း မရှိတော့။

ဒါပေမယ့် ကျောက်ရိမ်းကတော့ မျှော်လင့်ချက်ထားနေဆဲ သာပင်။

လူ့စိတ်ဆိုသည်ကလည်း အခက်သားကလား။ မွေးကတည်းက မျှော်လင့်ချက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားတတ်ကြရာ ထင်ရှားနေသည့်အမှု ဖြစ်သည်တိုင် မျှော်လင့်ချက်ကို မစွန့်လွှတ်ချင်သေး။ လွတ်များလွတ်လေးမလားဟု မျှော်လင့်မိဆဲ ကွင်းလုံးကျွတ် မလွတ် သည့်တိုင် ကြိုးဖက်လွတ်လွင် တော်ပါပြီဆိုသည့် မျှော်လင့်ချက်ကလေးကလည်း အမြင်မပြတ်သေး။

လွတ်များ လွတ်ခဲ့ယင်ဆိုသည့် အတွေးများ လွမ်းမိုးနေခိုက်တွင် တဒဂ်ပဟန် စိတ်ချမ်းသာမှုကလေး ခံစားရတတ်၏။ ကြာရှည်မတည်မြဲတတ်။ သဲထဲရေသွန်လိုက်သည့်ပမာ ပျောက်ပျက်သွားတတ်သည်သာ။

တရားခံများကို ရုံးထုတ်လာသည့် အချုပ်ကားကြီးမှာ ဗိုလ်ချုပ်လမ်းအတိုင်း မောင်းလာပြီးနောက် ဆူးလေဘုရားလမ်းဘက် ချိုးကွေ့လိုက်သည်နှင့် အချုပ်သမားများ၏ ပျက်နှာတလေးများမှာ အပေါ်ပိုင်း သံဇကာပေါက်ဆီမှ ပြုတစ်၊ ပြုတစ် ဖြစ်လာကြသည်။

အကြောင်းက ဆူးလေဘုရားလမ်းဘက် ရောက်ပြီမို့၊ ရုပ်ရှင်ပုံစတာကလေးများ ကြည့်ရန်အတွက်ပင်၊ ရုပ်ရှင်ကြည့်ချင်သည့် ဘဝမဟုတ်ပေသိ၊ ရုပ်ရှင်ပုံစတာကလေးများ လွမ်းကြည့်လိုက်ရလျှင်ပင် အာသာပြေသည်မို့ ရုပ်ရှင်ရုံများဘက် ကားချောက်တိုင်းလှမ်းပျော် ငေးမောရသည်မှာ အချုပ်သမားတို့၏ တာဝန် တရပ်ပင်။

အချုပ်ကားကြီးမှာ ပုလိပ်ရုံးကြီး ရှေ့မှ ဖြတ်ကျော်၍ ဘားလမ်း လမ်းတိုထဲသို့ ချိုးဝင်လိုက်သည် ဆိုလျှင်ပင် ပုလိပ်ရုံးကြီးအောက်ထပ် ထောင့်စွန်းရှိ ယာယီအချုပ်ထောင် အပေါက်စတွင် စောင့်နေကြသော လူအုပ်ကြီးမှာ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်သွားကြသည်။

အချုပ်ကားကြီးပေါ်တွင် ပါလာမည့် တရားခံများလေ့ကို သိန့်ပတ်သက်သော တရားခံများ ပါမပါကို စိတ်ဝင်စားသူ သာခိုချော် နေကြသည်ဖြစ်ရာ အချုပ်ကားကြီး ဝင်လာ

သည်နှင့် ထိုင်နေရာမှ ထလိုက်ကြပြီး အချုပ်ကားဆိုက်မည့်
ညောင်ပင်အောက်ပလက်ဖောင်းဘေးသို့ ရပြုတိုးဝေ့နေကြ၏။

အမိန့်ချမှတ်ခြင်း မခံရသေးသော အမှုစစ်ဆဲ တရားခံများ
မှာမူ အိမ်က သားမယားများနှင့် တွေ့ရတော့မည်မို့ ပြုံးပြုံး
ရွှင်ရွှင် ဖြစ်နေကြသည်။ လျှာပေါ်က တံတွေးကလေးကို လက်
ဝါးနှင့်ပွတ်ယူ၍ ဆီမရှိသောဆံပင်ကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်အောင်
ပြုပြင်လိုက်ကြပြီး ရှိုးထုတ်သူကထုတ်လို့၊ တချို့ကျတော့လည်း
ကြွေမွနေသည့် အင်္ကျီလုံချည်များကို ပြန်ပြန်ပြူးပြူးဖြစ်အောင်
ဆွဲဆန်းယင်း ရှိုးထုတ်သူက ထုတ်လို့ပေါ့။

ချစ်ဇနီးမယားနှင့် တွေ့ကြုံတော့မှာကိုး။

“မယ်တရွာ မောင်တမြို့” မဟုတ်ပဲ၊ မယ်ကအိမ်မှာ မောင်
ကထောင်မှာ အနေဝေးနေကြပြီ ဆိုတော့ တွေ့ရသည့် အမိန့်
ကလေးကို တန်ဖိုး အလွန် ထားတတ်ကြ၏။

ဒါကြောင့်လည်း ရှေးလူကြီးသူမတွေက “လင်မယား သိပ်
ချစ်လျှင် တွဲမနေနဲ့ မကြာခဏ ခွဲနေကြ” ဟု ပြောခဲ့လေသလား
မသိ။

“ပြင်ရုံသာမြင်ရ၊ မကြင်ရ မောင့်ကို” ဖြစ်နေပေမင့် ဇနီး
မယား၏ မျက်နှာကလေးကို မြင်လိုက်ရသည်ဆိုလျှင်ပင် အချုပ်
သားတို့၏ မျက်နှာမှာ သကာရေ လောင်းထားတိအလား ပြုံး
ချိုနေကြသည်။ ရွှင်ဖြူးနေကြသည်။

အဲ-ကျောက်ရိမ်းတို့လို စီရင်ချက်သံနာခံရမည့် တရားခံများ
အဖို့မှာမူ ရှိုးလည်းမထုတ်နိုင်၊ မျက်နှာထားတော်လည်း မပြုံး
ချိုရှာနိုင်ပဲ ထိုင်နေရာမှ ထဖို့ကိုပင် အားယူနေရ၏။

စီရင်ချက် အမိန့်နာခံချိန် မရောက်သေးသော အမှုဆိုင်ဆဲ
တရားခံများမှာမူ ကားအောက် အမြန်ရောက်ရန် ခြေလှမ်း
တပြင်ပြင် ဖြစ်နေကြသည်။ စီရင်ချက်သံ နာခံရမည့် တရားခံ
များကတော့ အောက်ဆင်းရန် ဝန်လေး နေကြသည်။ တွန့်
ဆုတ်နေကြသည်။

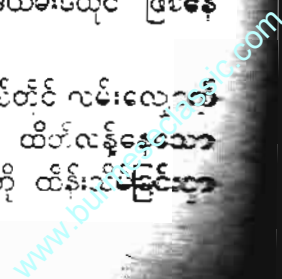
မိမိကိုချစ်သော ခင်သော၊ ဇနီး၊ သားသမီး၊ ညီအစ်ကို
မောင်နှစ်မများကို တွေ့ရတော့မည်ဖြစ်စေကာမူ ဝမ်းမသာနိုင်
ကြ။ ရွှင်ရွှင်ပြပြ စကားမဆိုနိုင်ကြ။ မျက်နှာတွင် အပြုံးပန်း
မဝေနိုင်ကြပေ။ သူတို့ကို တွေ့ရမည့် အရေးထက် စီရင်ချက်သံ
နာခံရမည့်အရေးက ပို၍ ကြီးမားနေသည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုကြောင့်လည်း ကားပေါ်မှဆင်းရန် နှေးကွေးနေခြင်း
ဖြစ်ပေသည်။

မဆင်းချင်ပေမယ့် နေ၍မရ။

ကျောက်ရိမ်းကို ယာယီ အချုပ်ခန်းသို့ ခေါ်သွားမည့်
ရဲသားက သံကြိုးကို လှုပ်၍ သတိပေးလိုက်မှ၊ ကားပေါ်မှ
ဆင်းရန် သိလိုက်ရသည်။ လက်ထိပ်သံကြိုးကို ဆွဲလက် ရှေ့
မှသွားနေသော အစောင့်ရဲနောက် လိုက်နေရသည့် ကျောက်
ရိမ်း၏ ခြေလှမ်းများမှာ မမှန်တော့။ ဒယ်မီးဒယ်ိုင် ဖြစ်နေ
သည်။

ကျောက်ရိမ်း၏ အသိင်္ဂတိုင် သူကိုယ်တိုင် လမ်းလျှောက်
နေသည် မနေသည်ကို မသိတော့ပေ။ ထိပ်လန့်နေသော
စိတ် လွန်ကဲနေသဖြင့် သူ၏စိတ်အစဉ်ကို ထိန်းသိမ်းခြင်းဟာ
မတတ်နိုင်တော့ပေ။

၁၂ ။ ကျော်မြသန်

အချုပ်ကားကြီးပေါ်မှ ဆင်းဆင်းချင်း တွေ့လိုက်ရသော ကမ်းနားလမ်းရှိ တရားရုံး အဆောက်အအုံကြီးမှာ ကျောက်ရိမ်း၏ မျက်စိထဲတွင် ချားရဟတ်ကြီးပမာ အရှိန်ပြင်းစွာ လည်နေပြီ။

စောင့်ကြိုနေသော လူအုပ်ကြီးထဲမှ သူ၏နာမည်ကို ခေါ်သံ ကြားလိုက်ရသော်လည်း လှမ်းမကြည့်မိ။ တခေါင်းလုံး ချားချာလည်နေသဖြင့် လှမ်းကြည့်နိုင်စွမ်း မရှိတော့။ ရှေ့မှ သံကြိုးဆွဲသွားသူ ရဲနောက်သို့ မျက်စိမှိတ်လျက်လိုက်ခဲ့ရ၏။ မည်သို့မျှ အပြစ်မရသေးသော တရားခံတယောက်၏ ခံစားမှု ဝေဒနာမှာ ဤမျှလောက် ပြင်းထန်ခဲ့သော် စီရင်ချက်သံ နားခံပြီးသူ တယောက်အဖို့ မည်သို့ ဖြစ်လိမ့်မည်ကို။

အဆန်း (၄)

ပုလိပ်ရုံးကြီးအောက်ထပ် ထောင့်စွန်းကလေးတွင် အမှုစစ်ဆေးရန် ခေါ်လာသည့် တရားခံများကို ယာယီချုပ်နှောင်ထားရာ အချုပ်ခန်းကလေးရှိ၏။ ထိုအချုပ်ခန်း ကလေးမှာ အမှုစစ်ဆေးမည့် ရုံးခန်းသို့ မပို့မီ ယာယီ ချုပ်နှောင်ထားရာ နေရာဖြစ်၏။

လေးဆယ်အား မီးပွင့်ကလေး တပွင့်သာ ထွန်းထားသဖြင့် အချုပ်ခန်းထဲတွင် လင်းသည် ဆိုရုံမျှသော အလင်းရောင်ကလေးရှိသည်။

ထိုအခန်းကလေးထဲ ရောက်ကြသည်နှင့် အိမ်ကပေးသော စားစရာများကို မြိန်ရည်ရှက်ရည် စားသောက်ကြရ၏။ ရယ်စရာ မောစရာကလေးများပြော၍ စိတ်ဓာတ် မြှင့်ပေးကြ၏။

‘မင်းခယ်မကလေးက အပျံ့စားကလေးပါလားကွ’
‘မင်း၊ မဒီကြီးကတော့ တောင့်တုန်းပဲဟေ့ နော်’

‘ထွန်းအေးတို့မျက်နှာများ မိန်းမမြင်လိုက်တာနဲ့ ချောပုံဟပ်မိတဲ့ ခွေးကြီးကျနေတာပဲ၊ သွားကြီးတွေပြီးလို့’

‘ခွေးပုက ဒီနေ့ အာမခံရမယ့်ကောင်ကွ၊ ဒီကောင်တွေ ရပ်ကွက်တော့ ဒီည ငလျင်လှုပ်လိမ့်မယ်ဟေ့’

‘မှတ်ကြီးမိန်းမ မအေးစိန်တို့မျက်နှာကတော့ ပြုံးလို့ဟေ့၊ နှစ်လုံးတွေလာပြီနဲ့ တူတယ်’

အဲဒီ လိုပေါက်ကရသုံးဆယ်ပြောပြီး မိမိတို့လောလောဆယ် ရင်ဆိုင်ရသော ဒုက္ခများကို မေ့ပစ်ကြရ၏။

ထောင်ထဲတွင် အစားအသောက်ချို့တဲ့သဖြင့် အပြင်ထွက်ရသည့်အခိုက် အပြင်မှ စားကောင်း သောက်ဖွယ်ကလေးများ နှော့ရသောအခါ ခေါင်းမဖော်နိုင်လောက်အောင် စားကြ

သည်မှာ အချုပ်သမားလောကတွင် အဆန်းမဟုတ်တော့ပေ။ အပြင်က မြင်ရသူအဖို့မှာမူ အဆန်းတကြယ်ဖြစ်နေလေလိမ့်မည်သာ။ ‘ဘယ်အထိတိုင်းပြည်ကလာတဲ့လူတွေပါလိမ့်’ တု ဆိုမိကောင်း ဆိုမိကြပါလိမ့်မည်။

အခြားသော အချုပ်သမားများက စားစရာများကို မြိန်ရည်ရှက်ရည်စားသောက်နေကြပေမည် ကျောက်ရိမ်းခမ္ဘာလုံးဝ မစားနိုင်ရှာ၊ စားစရာ အနံ့ အသက်များ သူ၏နှာခေါင်းဝသို့ တိုးဝင်လာသဖြင့် ဗိုက်ထဲမှ ကလိကလိဖြစ်လာသည်။ အေးမြိုင်ပို့ခိုင်းသော ခေါက်ဆွဲထုပ်ကလေးကို ဖြေလိုက်သောအခါ မှုန်ဝါးဝါး အလင်းရောင်အောက်တွင် တွေ့လိုက်ရသည့် ဝက်သားဖတ်ကလေးများ၊ ဝက်အူခချောင်းဖတ်ကလေးများနှင့် တဲဥအချပ်ကြော်ကလေး ဖုံးလွှမ်းထားသည့် ခေါက်ဆွဲထုပ်ကလေး မှာ သူ၏ပါးစပ်ထဲမှ သွားရည်ကို မြှုပ်စိမြှုပ်စိဖြစ်လာစေ၏။

စားတော့အံ့ဟု ခေါက်ဆွဲထုပ်ထဲ လက်နှိုက်လိုက်ချိန်တွင်မူ ရင်ထဲက အလိုလိုပြည့်လာပြန်သည်။ စားချင်စိတ်တော့ ရှိပါ၏ စားလိုကမရ၊ လက်ထဲရောက်ပြီး ခေါက်ဆွဲဖတ်ကလေးများကို အသာပြန်ချလိုက်ပြီး သူ၏ကျောက်နံရံနှင့်မိ၍ မျက်စိများ ပိုတ်ထားလိုက်တော့၏။

သူ၏ တကိုလုံးမှာ နွမ်းရိနူးချိနေသည်။

အဘင်းအားလှူ၍ပိတ်ထားရသော မျက်လုံးထဲတွင် မှုန်တရီဝိုးတဝါးဖြစ်၍ ထင်လာသော အရိပ်မှာ သူ၏ရွာကလေးနှင့် သူ၏ငယ်စဉ်ဘဝ အခြေအနေဆီသို့။

ကျောက်ရိမ်းကို မွေးမွေးခဲ့သည့် ချောင်းသာရွာလေးမှာ သာယာ၏။ အေးချမ်း၏။ လှပ၏။

သာယာလှပသော ရွာလေးတရွာတွင် ရှိအပ်သည့် ရွာဦးစေတီ။ သန့်ရှင်းသပ်ရပ်သော ဘုန်းဘော်ကြီးကျောင်း။ ရွာ

ပတ်လည်တွင် ကာရံထားသော ဆူးရိုးဆူးတပ်များ၊ အပြင်အရိပ်အာဝါသ ကောင်းသည့် သစ်ပင်အုပ်များလည်းရှိ၏။

ချောင်းသာဟူသော အမည်နှင့် အညီ၊ သာယာအေးမြသော ချောင်းရိုးကလေးရှိ၏။ ချောင်းရိုးကလေးမှာ ရွာလယ်မှဖြတ်၍ ကွေ့ကောက်ဝိုက်ပတ် စီးဆင်းနေသည်မို့ ရွာ၏ ကျက်သရေကို အသွင်တမျိုးဖြင့် လှပအောင် ဖန်တီးထားဘိသို့ ချေ၏။

အုပ်ဆိုင်းညို မိုင်းနေသော သရက်ပင်အုပ်ကြီးများမှာ ရွာကလေးပေါ်သို့ အုပ်မိုးထား၍ထာဝရ အေးမြသော အရိပ်ကို ပေးနေ၏။

ရွာဦးစေတီ၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းနှင့် ချောင်းသာရွာမှာ တဆက်တည်းတွဲမနေပဲ တသီးတခြားရှိနေသည်မှာ လောကီနှင့် လောကုတ္တရာနယ်မြေကို ပိုင်းခြားထားဘိအလား တမျိုးတဖုံကြည့်၍ တင့်တယ်နေပေသည်။

ရွာ၏ပြေပြစ်သာယာမှုများပြည့်စုံရုံသာမက အပြစ်မမြောက်သည့် ဆံရစ် ဆံဟောက် ကလေးများလည်း ပေါ်ပါဘိခြင်း၊ ကွမ်းတောင်ကိုင်ကလေးများ၏ အလှက ရွာ၏အလှကိုပိုမိုပြည့်ဖြိုးစေသည်ကြောင့် ချောင်းသာရွာနာမည်ကြီးခြင်း ဖြစ်မည်လား မပြောတတ်ပေ။

ဒါကြောင့်လည်း ခေတ်ကာလ အေးချမ်းစဉ်အခါက မြို့ပေါ်မှ လူကြီးလူကောင်းဆိုသူများ ပျော်ပွဲစားထွက်သည့်အခါ ချောင်းသာရွာသို့ သွားခဲ့ကြ၏။ မြို့ပိုင် နယ်ပိုင်တို့ တောတလံလျှင် ချောင်းသာရွာမှာ အနေကြာ၏။ သို့မို့ကြောင့်

၁၆ ❀ ကျော်မြသန်း

ချောင်းသာသူကြီးမှာ ဒါဘာပွဲတိုင်းတင် နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်းဆုတ်ဆိပ် အမျိုးမျိုးရခဲ့သည်လား မပြောတတ်။

ချောင်းသာရွာကို စတင်တည်ထောင်စဉ်က တရွာတည်းဖြစ်ခဲ့သော်လည်း သဘာဝအလျောက် ကွေ့ကောက်စီးဆင်းနေသော ချောင်းရိုးကလေးမှာ ရေတိုက်စားမှု ဖမ်းကြောင့် နှစ်ကာလ ရှည်ကြာလာသောအခါ ချောင်းရေပြင်မှာ ကျယ်၍ ကျယ်၍လာ၏။ ချောင်းရိုးကလေး ကျယ်လာသည်နှင့် အမျှ ချောင်သာရွာမှာ တရွာတည်း မဟုတ်တော့ပဲ နှစ်ရွာ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ အိမ်ခြေလူနေကလည်း တိုးပွားလာသည်။

ချောင်းသာတောင်ရွာ ချောင်းသာမြောက်ရွာ၊ ရွာနှစ်ရွာ ဖြစ်လာတော့ ဘုန်းကြီးကျောင်းက နှစ်ကျောင်း၊ တောင်ကျောင်း မြောက်ကျောင်းဟူ၍။

တစတစ ဘိုးဘွားလက်ထက်မှ မိဘ၊ မိဘလက်ထက်မှ ကျောက်ရိမ်းတို့ခေတ် ရောက်လာသောအခါ တရွာနှင့်တရွာမှာ ဘိုးဘွားလက်ထက်ကလို့ စည်းလုံးမှု ညီညွတ်မှု လျော့နည်းလာရုံမက ရွာသားချင်း အစေးမကပ်ကြတော့။

တရွာနှင့်တရွာ စောင်လာကြသည်။ လုတ်တုဂုဏ်ပြိုင် ဖြစ်လာကြသည်။ အလှအတန်း လုပ်ကြသည်ကအစ၊ ကျောင်းဆောက် ဘုရားတည် လယ်ယာ လုပ်ငန်းခွင် ဝင်ကြသည် အထိ အပြိုင်အဆိုင် ဖြစ်လာကြတော့၏။ တောင်ကျောင်းက ဝက်သား အချိန် ငါးဆယ်ချက်လျှင် မြောက်ကျောင်းက အချိန်တရာ။

မြောက်ကျောင်းက ဗျောဆိုင်၊ ငှားလျှင်၊ တောင်ကျောင်းက ဆိုင်းဝိုင်းကြီးပါလေမှ။

အဲဒီလို ယှဉ်ပြိုင် အနိုင်ယူကြသည်အထိ ဖြစ်လာ သည်နှင့် မရပ်သေး။ ရွာရှိ ကာလသားချင်းလည်း အလိုက်ပြိုင်သည်အထိ ဖြစ်လာခဲ့ကြ၏။

တောင်ရွာမှ အပျိုနှင့် မြောက်ရွာမှလူပျို၊ မြောက်ရွာမှ အပျိုနှင့် တောင်ရွာမှလူပျိုတို့မှာလည်း ချောင်းကလေး တတက်ခြားရုံ မျက်စိကစားနှင့် မရကြရှာပေ။

တရွာနှင့်တရွာ လူကြီးဝိုင်းလောက်သာ အကူးအသန်း အနည်းအကျဉ်းရှိ၍ လူငယ်ဝိုင်းမှာမူ အကူးအသန်း လုံးဝမရှိကြ။ ကူးလျှင်လည်း သွေးထွက်သံယို ဖြစ်စမြဲ၊ လူပျိုတွေ အကူးအသန်း မလုပ်တော့ အပျိုတွေဆို ငေလာဝေးပေး၊ ဒီတော့လည်း တယောက်နှင့်တယောက် မချိတ်မိကြ။ ဖတွဲကြ။

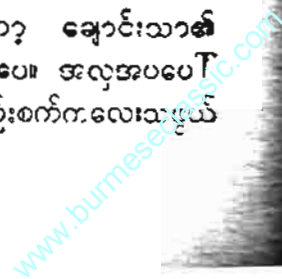
ကာလသား ခေါင်းများကလည်း ကိုယ့်ရွာအပျိုတွေ ကိုယ်ထိန်းကြသည်။

“နင်တို့နော် ဟိုဘက်ရွာက ကောင်တွေနဲ့များ မဖြစ်လိုက်ကြနဲ့၊ ရွာက အိမ်တိုင်ပါ ဖြိုပစ်လိုက်မယ်” ဟူ၍၊ ဤမျှအထိ ဆဲကြီးမဲကြီး နိုင်ကြသည်။

သာယာအေးချမ်းလျက် ရှိသော ချောင်းသာရွာကလေး၏ အလှကို မျက်ဆီးနေသော အကြီးတန်မူ တခုဟု ဆိုရပေလိမ့်မည်လား မသိ။

ဤသို့ရွာနှစ်ရွာ ကွဲနေပေသိ၊ တကယ်တော့ ချောင်းသာ၏ အထူးမှာ ပျက်စီးသွားသည်ဟု မဆိုသာပေ။ အလှအပေတို့နှင့် မဆိုင်သောကံ ထင်နေသည့် အမည်းစက်ကလေးသဖွယ် ခြိမ်းခြောက်သည်သာ ဖြစ်ပေသည်။

ဇုတ်ယအဲဒီခဲ

ယင်းသို့ သာယာသော၊ အေးချမ်းသော၊ လှပသော ရွာကလေးတွင် မွေးဖွား ကြီးပြင်းလာသော ကျောက်ရိမ်း၏ ငယ်စဉ်ကလေးငယ် ဘဝမှာ ပျော်ရွှင်ဖွယ်အတိ ပြီးခဲ့၏။ ကျောက်ရိမ်း၏ မိဘများမှာ ချမ်းသာသူများ မဟုတ်စေကာမူ အလယ်အလတ် လယ်သမား အတန်းအစားများ ဖြစ်၏။ ချောင်ချောင်ချိချိ နေခဲ့ရ၏။ စာသင်အရွယ်တွင် ကျောင်နေနိုင်ခဲ့၏။ ကျောက်ရိမ်း၏ မိဘများမှာ သားကစလေးကို နွားကျောင်း လယ်ဆင်း အလုပ်ခွင်သို့ မဝင်ခိုင်းပဲ ကျောင်းရိပ်အခို ခိုင်းခဲ့၏။

ချောင်းသာရွာရှိ လယ်သမားများမှာ ခေတ်အဆက်ဆက်ကပင် အေးချမ်းစွာ လယ်သာလုပ်ငန်းဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းခဲ့ကြ၍ မရှိအေးအေး ရှိအေးအေး တောသူတောင်သားဘဝ ကိုယ့် မွေးရပ် မြေပေါ်တွင် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေထိုင်ခဲ့ကြ၏။

သို့သော် သာယာ ချမ်းမြေ့စရာ အသွင်ဆောင်ယူထားသည့် ချောင်းသာရွာကလေး၏ သာယာ အေးချမ်းမှုကို ဖုတ်ဆီးပစ်မည့် အကြောင်းအရာမှာ မမျှော်လင့်သော ထောင့်တထောင့်မှ ပေါ်ထွက်လာခဲ့ပေသည်။

ရွာတွေကို မီးဟုန်းဟုန်း တောက်လောင်စေ၍ လယ်သာလုပ်သားများ လုပ်ငန်းခွင် စွန့်ပစ်အောင် ဖန်တီးခဲ့သော ပြည်တွင်းသောင်းကျန်းမှု။

ပြည်တွင်း သောင်းကျန်းမှု မီးရှို့နံ မြင့်လာသည်နှင့်အမျှ ချောင်းသာရွာကလေးတွင် စိစိဝေဝရီခဲ့သော ခိုးပတ်သံ၊

လှည့်သံများ တိတ်ဆိတ်လာ၍ ရွာဦးကျောင်းမှ ကြေးခတ်သံနှင့် တုံးခေါက်သံတို့မှာလည်း မကြားရတချက် ကြားရတချက် ဖြစ်လာသည်။

လုပ်ငန်းခွင် မဝင်နိုင်ကြပဲ သေနတ်သံကို နားစွင့်၍ ဘယ်နေရာက မီးတောက် ပေါ်လာပါ့မလဲ ဆိုသည်ကိုသာ ကျိုးကန်းတောင်းမှောက် လှမ်းမျှော် ကြည့်နေကြရ၏။ နွားဝေါက်သံ ထည်း မကြားရ၊ ထွန်မြှောက်သည်ကိုလည်း မတွေ့ရတော့ပေ။

တချို့ ကြေးရတတ်များက ရွာကိုစွန့်ခွာ၍ အေးမည်ထင်ရသည့် နေရာများသို့ ပြောင်းကြ၊ ရွှေ့ကြ၏။ မပြောင်းနိုင်သူများကမူ ရင်တမမနှင့် ပြည်တွင်း သောင်းကျန်းမှုဒဏ်ကို လေးသာ မလွှမ်းသာ ခံစားနေကြရပေသည်။

အဆိုးဆုံးနှင့် အကောင်းဆုံး အနိဋ္ဌာရုံများ ကြားထဲမှ ကောင်းကွက်ကလေး ပေါ်လာသည့် လမ်းရှိ၏။

ပြည်တွင်း သောင်းကျန်းမှု အရေးအခင်း ဖြစ်လာသည်ကြောင့် ယခင်က ကွဲနေသောရွာ၊ ကွဲနေသော ရွာမိရွာဘ တွဲနေသော ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းများ ပြန်လည်တည်မတ်လာ၏။ အပျို၊ လူပျိုတို့မှာလည်း အကွဲမှသည် အတွဲဖြစ်လာကြ၏။ မခေါ်မပြောရှိရာမှ ခေါ်ပြောလာကြသည်။ မရယ်မပြုံးရှိရာမှ ရယ်ပြုံးလာကြသည်။ အကူးအသန်းနည်းရာမှ အကူးအသန်း များလာကြသည်။

မျက်စိကစားလာကြသည်၊ နှုတ်ခမ်းတွေ ပွင့်လာကြသည်၊ အချိတ်အငေါ့၊ အရိအထေ့တွေ ဝေသာလာသည်။

ကောက်ရိုးပုံနံတေး၊ ချိုကွယ်ကလေးများတွင် ချစ်တေးတွေ
သိဖွဲ့ခဲ့ကြပြီ။ ခွယ် ခွယ် အတွဲကလေးများသည် ညဉ့်အမှောင်ကို
အကာအကွယ်ပြု၍ တွတ်ထိုးကြပြီ။ အလေ့ကျပွင့်သည့်
ပန်းဝတ်ရည်ကို ရိုးမယ်ဖွဲ့၍ အပေးအယူလုပ်ကြပြီ။
မလေးလက်ခတ်သံနာခံ၍ ပုလွေသံအစွမ်းပြကြ၏။

ဤသည်ကို ပြည်တွင်းသောင်းကျန်းမှု၏ မကောင်းသော
လက္ခဏာများ ကြားထဲမှ အနိဋ္ဌာရုံများကြားထဲမှ ရှားရှား
ပါးပါး ရှာယူနိုင်သည့် လက္ခဏာကောင်းတရပ်ဟု သဘော
ပိုက်ရပေမည်သာ။

မြောက်ရွာမှ ကျောက်ရိမ်းမှာ တောင်ရွာမှ အေးမြိုင်ကို
မျက်စိကျခဲ့၏။ ဒါပေမယ့် သူက မစရဲ၊ အေးမြိုင်မိဘများက
ကျောက်ရိမ်းမိဘများထက်စာလျှင် လက္ခဏာရေးကောင်းသည်။
ပို၍ချောင့်လည်သည်။ ဦးတော့ ဖြစ်မှဖြစ်ပါမလား ဆိုသည့်
စိုးရိမ်စိတ်ကြောင့် မခင်၊ ကိုယ်တိုင်မစွမ်းတော့ ဒေါ်သွယ်မိကို
ကယ်ရသည်။ ဒေါ်သွယ်မိဆိုဘာက ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စ မရှိသူများ
အားကိုးရာ အောင်သွယ်တော်ကြီး၊ နာမည်နှင့်လိုက်အောင်
အောင်သွယ်ကောင်းသည်။ အားကိုးရသည်။

လက်ဖက်ဘပန်းကန် ကွမ်းကရိုးနှင့် ဒေါ်သွယ်မိကို ဖူးစား
ရေးစာဘန်းရေးခိုင်းရသည်။ မကြာပါ ဒေါ်သွယ်မိ ကောင်းမှု
ကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက် ဘူးစင်အောက်တွင် 'ဟိကြ' 'ဟင်ကြ'
'အိုကြ' အနာဂို ရောက်ခဲ့သည်။

ဒီနောက်တော့ အေးမြိုင်တို့ အိမ်ရှေ့တွင် မင်္ဂလာဇ္ဈော့
ကလေးပေါ်လာခဲ့တော့၏။

မနက်ပိုင်းတွင် မင်္ဂလာအခါတော်ပွဲကို အေးအေးချမ်းချမ်း
ပျော်ပျော်ပါးပါး ဆင်နွဲ့ခဲ့ကြ၏။ ထိုနေ့က ချောင်းသာရွာက
လေးတွင် ကျောက်ရိမ်းနှင့် အေးမြိုင်တို့၏ အပြုံးပန်းမှာတွဲဖက်
မိနေကြသောကာလလှသား၊ ကာလသမီးများကို လက်ယပ်ခေါ်
နေသည့် အပြုံးဟု ဆိုစမှတ်ပြုလောက်အောင် ချစ်စရာအသွင်
ပေါ်လွင်နေခဲ့ပေသည်။

သူတို့၏ မင်္ဂလာနံနက်ခင်းမှာ ပျော်ရွှင်စရာကြည့်နူးစရာအတိ
ပြီးပြည့်စုံခဲ့သော်လည်း မင်္ဂလာဦးညဉ့်မှာမူ အခါတော်မကောင်း
ခဲ့ပေ။ ပျော်ရွှင်စရာ၊ ကြည့်နူးစရာ၊ နှစ်လိုစရာတို့နှင့် မဆုံဆည်း
ညိုက်ချရသလို ဆူညံနေသော သေနတ်သံများကြားတွင် ပြေးယင်း
တောင်းယင်း ဟိုဘိုး ဒီခွေဖြင့် မင်္ဂလာဦးညဉ့်ကို ကုန်လွန်စေခဲ့ရပေ
သည်။

ရှင်လိင်ပြန်၊ ထောင်ထွက်၊ မင်္ဂလာဆောင်သော ရက်များ
သည် လူ့ဘဝသက်ဘမ်းတွင် အပျော်ဆုံးနေ့များအဖြစ် ဆိုစ
ရာတို့ပြုကြသော်လည်း သူတို့၏ မင်္ဂလာဦးညဉ့်မှာ ပျော်ရွှင်စရာ
မရှိသည့်ကို ဘယ်လိုရှာယူရမှန်းပင် မသိခဲ့ကြပေ။

သူတို့၏ဘဝအစမှာ သားယာမူကင်းမဲ့ပြီး သောကဗျာပါရ
အပုံကြားထဲတွင် လူးလွန်လှုပ်ရှားခဲ့ရ၏။ ထမင်းစားနေစဉ်
ဘာလည်း ထမင်းပွဲကို အာရုံမရောက်နိုင်။ အိပ်သည့်အခါလည်း
အိပ်အိမ်ကိုယ်အိပ်ရသည်ကနည်းသည်။ ဟိုပုန်း ဒီရိုး အိပ်ရ
သည့်ကများသည်။ တခါတလေ အိမ်နှင့် တာနှင့် မအိပ်လိုက်ရ
သေးခြားထဲတွင် ငုတ်တုတ်သိုင်ယင်း မိုးလင်းခဲ့ရ၏။

အခြေအနေမည်မှဆိုးနေပါစေ၊ ရွာကိုမပြန်နိုင်ကြ၊ အိပ်
မိသွန်နိုင်ကြ၊ လုပ်ငန်းခွင်ရှိရာတွင်သာ ရင်ဘမနှင့် ငြိမ်သလို

၂.၂ ဇွဲ ကျော်မြသန်း

ကျောရရွာသည် လုပ်ငန်းခွင်ဝင်သည့်အခါတွင်လည်း မြော
မြောင့်တန်းတန်း မလုပ်နိုင်ကြ။ တခါတလေ လယ်ထန်ယင်
နွားနှစ်ကောင်နှင့် ထွန်တုံး ထွန်တံကို လယ်ကွင်းထဲ ပစ်ထား
ခဲ့ပြီး ပြေးရသည့်အခါလည်း ရှိ၏။

အခြေအနေ သတင်းကောင်းကလေး ကြားရသဖြင့် အိမ်
မှာပဲ ခေါင်းချမည်ပြင်ကာရိုသေး သေနတ်သံ ကြားလိုက်ရ
သည်ကြောင့် ဘုမသိဘမသိပြေးလွှားပုန်းအောင်းရသည်လည်း
ရှိ၏။ သူတို့ဘဝတွင် စားကောင်းခြင်းဆိုသည်မှာမရှိ။ အိမ်
ကောင်းခြင် ဆိုသည်မှာမရှိ။ စားနေယင်းလည်း ပြေးရ၏။ အိပ်နေ
ယင်းလည်း ပြေးရ၏။

ဒီလို ဟိုပြေး ဒီသွား၊ ဟိုပုန်း ဒီရွှောင် အပြေးအလွှား
ကြားထဲမှ နိုင်ပယ်နှင့် မော်တာကို မွေးဖွားခဲ့၏။

ခံခဲ့ယံနှင့် မော်တာဆိုသည်က ကလေးနှစ်ယောက်၏
နာမည်။

နိုင်ပယ်သေနတ်သံတွေကြားတုန်း မွေးသော အကောင်ကို
နိုင်ပယ်ဟု အမည်မှည့်လိုက်၏။ မော်တာထုတုန်း မွေးသော
အကောင်ကို မော်တာဟု အမည်ပေးလိုက်၏။

ရိုင်ဖယ်နှင့်မော်တာ နှစ်ယောက်မွေးဖွားပြီးသည့် အချိန်တွင်
သူတို့၏ဘဝမှာ ပြာပုံထဲတိုးရသည့် ခွေးလိုဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

ရိုင်ဖယ်နှစ်ခါလည်ကျော်နှင့် မော်တာ ၁၀ လသားအရွယ်
တွင် ချောင်းသာရွာကလေးမှာ သောင်းကျန်းသူများလက်ချက်
ကြောင့် မီးလောင်ပြင်အဖြစ်သို့ ရွှေ့လျောခဲ့ပေသည်။

အခြေအနေမှာ တနေထက်တနေ ဆိုးရွားလာသည်။ ခင်
တွယ်စရာ ရွာလည်းမရှိတော့၊ နေစရာအိမ်လည်း မဲ့ခဲ့ပြီဖြစ်ရာ
ဇာတိမြေကို စွန့်ခွာခဲ့ရတော့၏။

အချုပ်ခန်း၊ ဘုတ်နံရံကြီးကိုမိုလုက် အတွေးနယ်ချဲ့နေမိ
သော ကျောက်ရိမ်း၏ မျက်စိထဲတွင် သူ၏အတိတ်ဘဝဖြစ်စဉ်
များသည် ရုပ်ရှင်ပြစနသည့်သဖွယ် တကွက်ပြီးတ. ကွက်တရိပ်ရိပ်
ပေါ်နေရာမှ သူ၏မျက်လုံးထဲတွင် မှောင်အတိကျသွားခဲ့၏။

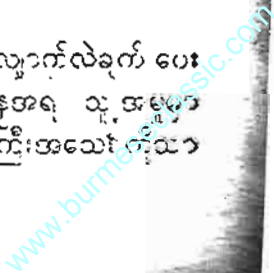
အခန်း (၅)

ချောင်းသာရွာ မီးလောင်ပြင်သည် သူ့မြင်ကွင်းကို မှောင်
အတိ ကျသွားစေ၏။

ယခုကျောက်ရိမ်းရောက်နေသည့်ဘဝမှာ အမှောင်လောက၊
အမှောင်လောကမှ ပိန်းပိန်းမှောင်နေသည့် အမှောင်လောက။

အလင်းရောင်ဟူ၍ အမ်းဂန်းနိုင်အောင် မြင်နိုင်စွမ်း မရှိ
သော အမှောင်ထဲသို့ ရောက်နေပြီဖြစ်၏။

နှစ်ဘက်သော ရှေ့နေကြီးများလည်း လျှောက်လဲချက် ပေး
ပြီ ခဲ့ပေပြီ။ လျှောက်လဲချက် အခြေအနေအရ သူ့အဖေမှာ
လွတ်လမ်း လုံးဝမရှိတော့၊ အပြစ်ဒဏ် အကြီးအသေးကိုသာ
လျှင် ခံဖို့စောင့်နေရသည်။

ကျောက်ရိမ်း၏ စိတ်အစဉ်၌ အဘိတ် အကြောင်းရပ်များ ပြန်လည် ထင်ဟပ်လာသည့်အချိန်တွင် စိတ်ကြည်နူးမှု အထိုက် အလျောက် ခံစားခဲ့ရသော်လည်း အခိန်ချမှတ် ခံရတော့မည့် လူသတ်မှုဘေးခံဘူးသော အသိစိတ် ပြန်ဝင်လာသည်နှင့် သူ၏ မျက်လုံးအိမ်တွင် အမှောင်ထု ဖုံးလွှမ်းသွားခဲ့သည်။

ရွာအကြောင်း ပြန်လည်စဉ်းစားစဉ်က သူ၏စိတ်အစဉ်မှာ ချောင်းသာရွာဆီသို့ ပြေးလွှားဆော့ကစား နေမိသော်လည်း အသိစိတ်ကလေးပြန်ဝင်လာသည်နှင့် စိတ်အစဉ်သည်သာမက ခန္ဓာကိုယ်ပါ တုန်လှုပ်သွားစေခဲ့။

ယခုလည်း စီရင်ချက် အမိန့်နာခံရန်စောင့်နေဆဲ အချိန် ကလေးအတွင်း ချောင်းသာရွာပြန်ရောက်နေသော ကျောက် ရိမ်းမှာ အချစ်ခန်းထဲရောက်ခဲ့ပါကလားဆိုသည့် အသိစိတ် ဝင်လာသည်နှင့် ဝိဘိက္ခေ ခေမာကဝယက် ဖြစ်လာပြီး ခန္ဓာ ကိုယ်ပေါ်၌ အသားခိုင်းများမှာ ဟဆတ်ဆတ် တုန်လှုပ်လာ သည်။ သူ့ကိုယ် သူ ပုံမှန်အနေအထားရောက်အောင် မနည်းကြီး အားယူ၍ ထိန်းနေခဲ့ရသည်။

ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်ခဲ့သူများ အချုပ်နှင့် ထောင်သို့ရောက် စဉ်ကာလ ပြန်လည်ခံစားရသော ခံစားချက်များမှာ ကုဋ္ဌာရုံ ဟူ၍ မြူမှုန်လောက်မှမရှိ ၊ အခိန်ခွာရုံတွေအတိပြီး၏။ ဝမ်းသာ စရာ၊ ပျော်ရွှင်စရာဟူ၍ ရှာမတွေ့၊ ထိတ်လန့်စရာ၊ ကြောက်ရွံ့ စရာ၊ ရောက်ချားစရာ ကွေ့ကိုသာ တွေ့ရှိ ခံစား ခဲ့ကြရပေ သည်။

ဤအထဲမှ လူသတ်မှုဘေးခံတဦး၏ ခံစားမှုမှာ ပို၍ဆိုးလိမ့် မည်သာ။

ပုလိပ်ရုံးကြီး အချုပ်ခန်းကလေးထဲမှ စီရင်ချက် နာခံရန် ခေါ်မည့်အချိန်ကို စောင့်မျှော်နေရသော ကျောက်ရိမ်းမှာ စားဖို့သောက်ဖို့ကို လုံးဝသတိမမူနိုင်ပဲ စိတ်ရှောက်ပိတ်ပါ တုန်လှုပ်ချောက်ချားလျက်ရှိ၏။

ထိုစဉ် 'ကျောက်ရိမ်း' ဆိုသည့် ခေါ်သံ ကြားလိုက်ရသည့် ကြောင့် 'ရိုပါဘယ်ခင်ဗျ' ဟုပြန်ထူးယင်း ထိုင်ရတော့မလိုလို၊ ထရတော့မလိုလိုဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။

ထိုဘဒ္ဒင်ပဟန်အတွင်း သတ်စေအမိန့် တံဆိပ်ခပ်နှိပ်မည့် နေရာသို့ သွားရတော့မှာပါကလားဆိုသော အသိစိတ်ဝင်လာ သည့်နှင့် သူ၏ခေါင်းတခေါင်းလုံး ချာချာလည်သွားသည်။ နားထဲမှလေတွေ တရှူးရှူးထွက်ကုန်သည်။ လက်တွေ ခြေတွေ မှာသိန်းသိမ်းမရလောက်အောင် တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်နေသည်။

ဒါပေမယ့် ထိုနေ့ကအမိန့်ချမှတ်မည့် ရုံးခန်းသို့မသွားလိုက်ရ အခိန်ချမည့် တရားသူကြီး အရေးပေါ် ကိစ္စ ရှိသဖြင့် စီရင် ချက်ချမှတ်ရန် တပတ်ခွာချိန်းလိုက်၏။

ရက်ချိန်းအမိန့် နားထောင်ရသော ကျောက်ရိမ်းမှာ ဝမ်းမသာနိုင်ရှာ။

'အိပ်မပျော်သောညများနှင့် တပတ်တော့ နပမ်းလုံးလိက် ပေးဦးတော့ ကျောက်ရိမ်းရေ' ဟု ပြောလိုက်သည့်အသား ခံစားလိုက်ရ၏။

ထောင်က ထက်လာစဉ်က စီရင်ချက်သံ မနာခံရပါစေနဲ့ဟု ဆုတောင်းခဲ့သော်လည်း မနာခံရပြန်ဘူးဆိုသောအခါ မြန်မြန် ထက်ထက် နာခံချင်လာပြန်၏။

အဖြူအမည်း ကွဲယင် ပြီးရောဆိုသည့် သဘောသို့မို့ ကြောင့် လူ့စိတ်ကို မျောက်စိတ်နှင့် နှိုင်းထားခြင်းလား မဆိုနိုင်ပေ။

ယာယီ အချုပ်ခန်းမှ ထောင်သို့အပြန်လမ်းတွင် အခြား သော အချုပ်သမားများမှာ စကားများဖောင်လောက်အောင် ပြောနေကြသော်လည်း ကျောက်ရိမ်းမှာ သူတို့ခိုင်းထဲမဝင်နိုင်၊ အချုပ်ကား ထောင့်စွန်းတနေရာတွင် ခပ်ကုတ်ကုတ်ကလေး ထိုင်နေသည်။

အချုပ်သမားများက 'သူတို့၏ရှေ့နေများလျှောက်လဲပုံမှာ လွတ်ငြိမ်းသောသူသလောက်ဟု ပြောသကဲ့သို့ 'နောက်တဖန် တော့ အာမခံသေချာပြီဟု ဆိုသကဲ့သို့ 'ကပ်သီးကပ်သပ် ပေးခွန်းထုတ်သည့် ရှေ့နေကြီးကို ဆဲသကဲ့သို့ ဆွဲချက် ကလေး တုတ်သကဲ့သို့ နှင့် အချုပ်ကားကြီးတရလုံး သောသော ညှပ် နေသည်။

အသွားတုန်းက လူကုန်နေသည့် အချုပ်ကားကြီးမှာ အပြန် ကျတော့ ချောင်ချောင်ချိချိကလေး၊ ဒါတွေကိုလည်း သိပ်ဂရု မစိုက်အာ။ အချုပ်သားတွေ ပြောနေသည်ကိုလည်း သူ မကြား။

သူ၏နားထဲတွင် ကြားနေသည်မှာ 'မင်းကို သေစားသေ စေအိမ်နိမ့်ချမှတ်လိုက်သည်' ဆိုသည့် အသံသာဖြစ်၏။

အတွေးစဉ်တခုပြတ်သွားတိုင်း သူ၏ နားထဲသို့ ထိုအသံ ဝင်လာခြင်း။

ထောင်အပြန် အချုပ်ကားပေါ်တွင် ကောင်းတွေ ဖောင် လောက်အောင် ပြောနိုင်သူများ ပါသလို၊ ကျောက်ရိမ်းလို စကားမပြောနိုင်ပဲ တွေးချင်ရာတွေးပြီး၊ ငေးချင်ရာငေးနေသူ များလည်း ပါ၏။

တလမ်းလုံး ဆူညံလာသူများမှာ ထောင်ရှေ့ ကားရပ် လိုက်သည်နှင့် အသံပလံများ လုံးဝ ချုပ်ငြိမ်းသွားခဲ့၏။

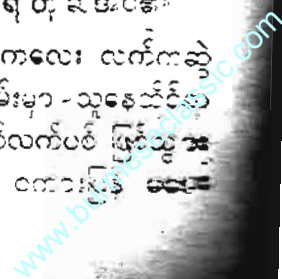
ထောင်ထဲအဝင်တွင် ကားပေါ်တုန်းကလို ဆူဆူညံညံလုပ်၍ မရ၊ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် ဝင်ရမည်။ မငြိမ်သက်လျှင် နရင်းပူ၍ ကျောကော့သွားမည်ကို သူတို့သိကြသည်။ ထိုကြောင့် မည်သူ ကမှ အမိန့်ပေးရခြင်းမရှိပဲ ထောင်ရှေ့ရောက်သည်နှင့် ပါးစပ် တရိတ်အုပ်လိုက်ကြ၏။

ထောင်ဆိုသည်က ဤသို့။

မိမိကိုယ်နှင့် သူများစိတ် နေရသည်။ ကိုယ့်စိတ်နှင့်ကိုယ် ထင်သလို နေ၍မရ။

လူမသေသော်လည်း ငိုတံ့သေသောနေရာ ဟု ခံအပ်၏။

မနက်က မစားဖြစ်သော ခေါက်ဆွဲထုပ်ကလေး လက်က ဆွဲ လျက် ထောင်ထဲ ဝင်လာသူ ကျောက်ရိမ်းမှာ သူ့နေထိုင်ရာ အချုပ်ဆောင်ပေါ် ရောက်သည်နှင့် ခြောက်လက်ပစ် ဖြစ်သွား သည်။ အခြေအနေ ဝိုင်းမေးသူများကိုပင် ဝကားပြန် မေး နိုင်ရှာ။

ရာဇဝတ်မှုတခုကို ကျူးလွန်ရာတွင် ကျူးလွန်စဉ် ကာလက လွယ်လွယ်ကူကူ ကျူးလွန်တတ်ကြ၏။ စဉ်းစား ဆင်ခြင်မှု သတိဘရာကို ပစ်ပယ်ကြ၏။ ထိုအကြောင်းကြောင့် ပြန်လည် ထင်ဟပ်လာသည့် အကျိုးတရားကို ခံစားရသော အခါတွင်မူ လွယ်လွယ်ကူကူ လက်မခံလိုကြ။ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်မရှိကြ။

ထိုနေ့ညတညလုံး ကြမ်းပိုးကိုက်ဒဏ်ကိုသာမက ဇိတ်တုန် လှုပ်မှုဒဏ်ပါ ရောထွေး ခံစားနေရသဖြင့် လုံးဝ အိပ်မပျော်တော့။ အိပ်မပျော်သည်နှင့်အမျှ ရောက်တတ်ရာရာတွေ စဉ်းစားယင်း သူ၏ခေါင်းထဲတွင် ချာချာလည်နေသည်။

နေ့ခင်းဘက်က အချုပ်ခန်းကလေးထဲတွင် အရိပ်ပြာလှို ပေါ်လာသည့် အတွေးစဉ်များမှာ သူ၏ခေါင်းထဲသို့ ပြန်ဝင် ထားပြန်သည်။

သူငယ်ငယ်ပြန် ဆောင်ညွှန်၊ မင်္ဂလာဆောင်သော ရက်ဟု ဆိုကာ ဆွဲခဲ့သော်လည်း ကျောက်ရိမ်း၏ မင်္ဂလာဦးညမှာ ဆွတ်ယူ ကြည့်နူးဖွယ် ထိခွေမှုကို မခံစားလိုက်ရ။ 'ထောင်ထွက်' ဆိုသည်မှာလည်း သူ့ဘဝက ထောင်ထဲမှ ထွက်ရန် လမ်းမရှိ။ ဘယ်သို့သော အရသာမှ ခံစားဖူးခြင်းမရှိပဲ ကြမ်းတမ်းသော ခရီးရှည်ကြီးကို ဖြတ်သန်းခဲ့ရ၏။

ကျောက်ရိမ်းနှင့် အေးမြိုင်တို့မှာ မီးလောင်ပြင် ဖြစ်သွားသော ချောင်းသာရွာကိုစွန့်၍ အထုပ် တယောက်တထုပ်၊ ကလေး တယောက်တကောင် ချီမုလျက် ဆွေမျိုးမိတ်သင်္ဂဟများရှိရာ ရွာများသို့ ဒီဒု-ဟိုသို့ ဟိုမှ-ဒီသို့ နေရာအတည်တကျမရှိပဲ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ခဲ့ကြ၏။

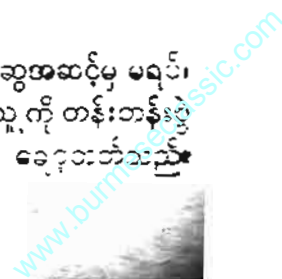
သို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ခဲ့သော်လည်း အဆင်ပြေသည်ဟူ၍ မရှိ။ သေနတ်သံ မကြားရသည့်နေရာ၊ သောင်းကျန်းသူတို့ ညဉ့်ပန်းနှိပ်စက်မှု စက်တွင်းနှင့်လွတ်နှင့် နေရာဟူ၍ မတွေ့နိုင် ရှာပဲ ပြေးယင်းလွှားယင်း စားသောက်မှုအခက်အခဲကို ကြုံတွေ့လာခဲ့၏။

နဂိုကမှ စုပြီး ဆောင်းပြီး အထုပ်အထည် ရှိကြသူများ မဟုတ်ရာ၊ ယခုလို အရေးအကြောင်းနှင့် ဆုံလာသောအခါ ပို၍ကျပ်တည်းခဲ့၏။ ဒီကြားထဲ တောမီးလောင် တောကြောင်လက်ခမောင်းခတ်သူ မသမာသူများကတော့နှင့် အနှောင့်အယှက်ပေးနေကြပြန်ရာ ကျောက်ရိမ်းတို့မိသားစုမှာ သောင်ပြင်လွတ်သည့် ခွေးပမာ ဟိုပြေးဒီလွှား ဖြစ်နေခဲ့ရှာသည်။

အလုပ်လည်း မည်မည်ရရမရှိ။ စားရေး သောက်ရေး အခက်အခဲကလည်း တနေ့တခြား ကြီးမားလာရာ မကြုံတတ် မပန်တတ် ဖြစ်နေသော ကျောက်ရိမ်းမှာ။

'စိတ်ညစ်လို့ အရက်ကိုသောက်တယ်၊ အရက်သောက်တော့ စိတ်ပိုညစ်တယ်၊ အကြောင်းရှာတော့ ခေါင်းမှာ ချာချာလည်' ဆိုသော စာရေးဆရာ သုခ သီချင်းလိုပင် ကျောက်ရိမ်းမှာ စိတ်ညစ်လို့ အရက်သောက်တယ်မှစပြီး အရက်နှင့် မိတ်ဆွေ ဖြစ်ခဲ့၏။

အရက်ဆိုတာက မိတ်ဆွေဖြစ်လျှင် မိတ်ဆွေအဆင့်မှ မရင်၊ သူ၏ကျေးကျွန်ဖြစ်အောင် လုပ်တတ်သည်။ သူ့ကို တန်းတန်း ဖြစ်အောင် မြှူတတ်သည်။ ကလူတတ်၏။ ခေ့ဝေးတတ်သည်။ မော့ဘတ်သည်။

ကျောက်ရိမ်းမှာ စိတ်ကလေး ပြေမလားလို့ အရက်ကို မိတ်ဆွေ ဖွဲ့ကြည့်သည်။ တစစ မိတ်ဆွေအဆင့်ကို ကျော်လွန်ပြီး ကျေးကျွန်ဘဝ ရောက်ခဲ့သည်။

ပြည်တွင်း သောင်းကျန်းမှု၏ မြေဇာပင်ကလေးတပင်မှာ လမ်းမှန်ကမ်းမှန် မရှင်သန်နိုင်ရှာပဲ လယ်ယာ လုပ်ငန်းခွင်သို့ လည်း မဝင်နိုင်။ အခြားလုပ်ငန်းများလည်း မလုပ်တတ် မကိုင် တတ်နှင့် စိတ်လေလွင့်ပြီး သွားမိသွားရာ ပေါင်းမိပေါင်းရာ သွားယင်း ဝင်ယင်း ပေါင်းယင်းမှ အရက်သမားစစ်စစ်ကြီး ဖြစ်လာခဲ့တော့၏။

‘သဘင်ပါရဲ့၊ နွားကျားကိုက်’ဟု ဆိုလိုက် ဆိုနိုင်လော် လည်း တကယ်တော့ ကျောက်ရိမ်း အရက်သမားဘဝ ရောက်ခဲ့ ရသည်မှာ ပြည်တွင်း သောင်းကျန်းမှုကြောင့်ဟု ဆိုသင့် ဝါသည်။

လူအေးတယောက်ဖြစ်သူ ကျောက်ရိမ်းမှာ လူပူလူဆူ ဖြစ် လာသည်။ အရက်ကလေးဝင်လျှင် သွေးကြွလာသည်။ လက် လက်ကလေးတဆဆ ဖြစ်လာသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လုပ်ရဲကိုင်ရဲ လုပ်ချင်ကိုင်ချင်သည့် အတွေးများ ဝင်လာသည်။

အရက်သောက်ယင်း ပေါင်းဖော်မိသည့် မိတ်ဆွေတွေက လည်း လူကောင်းများမဟုတ်။ တောကြောင် ပေါက်စတွေ၊ လူချင်၊ တိုက်ချင်၊ ရိုက်ချင်၊ သတ်ချင်သူတွေ။ ကျောက်ရိမ်းမှာ သူတို့နှင့် ပေါင်းမိတော့ သူတို့ဂိုဏ်းဝင် ဖြစ်လာသည်။

သူချစ်သောမယား မအေးမြိုင်နှင့်သားတွေထက် အရက်ကို ပို၍ ခင်လာ။ မင်လာသောအခါ မယားနှင့် ကလေးများကိုပင် ပစ်လာသည်။

အေးမြိုင်တို့သားအမိခမျာ ကျောက်ရိမ်း ဒီအခြေအနေ ရောက်သွားသည်ကို မပြောသာတော့ မျက်ရည်ကျရုံမှ အပ ဘာမှ မဘတ်နိုင်ရှာ။ ကျောက်ရိမ်းလုပ်နေသော အလုပ်မှာ မကောင်းသောအလုပ် သမာဇီဝမဖြစ်သော အလုပ်မှန်း သိစေ ကာမူ၊ ယခုလောလောဆယ် သူ့ရှာဖွေပေးနေသော ငွေစ ကလေးနှင့် ဝမ်းဖြည့်နေရသည်ဖြစ်ရာ အခိုက်အတန့်အားဖြင့် စားဝတ်နေရေး ပြေလည်နေသည်ကိုပင် တော်သေး၏ဟု သဘောထားနေရသည့် အခြေအနေ။

သစ်သား ခေါင်းအုံးကလေးပေါ် ခေါင်းချလျက်၊ နဖူး ပေါ် လက်တင်ပြီး အတိတ်ဘဝ ဇာတ်လမ်းအကြောင်းကို ပြန် ပြောင်း စဉ်းစားနေသော ကျောက်ရိမ်းမှာ ဒီနေရာအရောက် တွင် သူ၏ပါးပြင်ပေါ်သို့ စီးကျနေသည့် မျက်ရည်များကို လက်ဖဝါးကလေးနှင့် အသာအယာ သုတ်ပစ်လိုက်၏။

သူ၏အတွေးစဉ်ထဲသို့ ဝင်လာသည်မှာ အကယ်၍သာ ပြည် တွင်း သောင်းကျန်းမှု မဖြစ်ခဲ့သော် သူသည် အရက်သမား ဖြစ်မည်မဟုတ်။ မကောင်းသော ဒုစရိုက် လုပ်ငန်းများတွင် လည်း မပါဝင်မိမည်မဟုတ်။ ယခုလို လူသတ်မှု တရားခံလည်းဖြစ် မည် မဟုတ်ဟူ၍။

ကျောက်ရိမ်း တွေးလိုက်သည့် ‘အကယ်၍သာ’ ရှိသလို အေးမြိုင်၏ ‘အကယ်၍သာ’ လည်းရှိ၏။

ကျောက်ရိမ်းသာ ထိုအချိန်က ထိုသို့မလုပ်ခဲ့သော် သူတို့ သားအမိအဖို့ ထမင်းနပ်မှန်အောင် ဘယ်သို့ စားရပါလိမ့်နည်း။

‘ကမ္ဘာမီးလောင် သားကောင်ခုနင်း’ ဆိုသည့် ကောပုံ ဘောင်ရှိသေးတာ သူတို့အဖြစ်က တော်သေး၏ဟု ဆိုရလော့။

ဒီလိုနှင့် ပုစရိုက်လောကတွင် တစ်လည်လည် ဖြစ်နေသော ကျောက်ရိမ်း၏ အကြောင်းဖြစ်မြစ်များ တဖြည်းဖြည်းပေါ် လာတော့၏။ အပုပ်နဲ့ ထွက်လာသည်။ အပုပ်နဲ့ လှိုင်လာသည်။ ဒီအကြောင်း ဖြစ်မြစ်ကို အေးမြိုင်တို့ တည်းခိုနေသောရွာမှ သိလာသောအချိန်တွင် သူတို့သားအမိကို ပိုင်းပယ်လာကြသည်။ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း မဟုတ်စေကာမူ ထေ့ကော့ ဝေါ့ စကားတွေ မကြားတကြား စကားတင်းဆိုလာ၏။

အေးမြိုင်တို့မှာ အပယ်ခံဘဝတွင် မျက်နှာယေခဲရရုံမက ဒုက္ခသည် သားအမိအဖြစ် ပေးနေသော အကူအညီများကိုပင် ဝေးကြတော့ သူတို့ရွာတွင် ဆက်လက် မနေထိုင် စေလိုသည့် အမူအရာတွေ ပြုလာကြ၏။ စကားတင်းဆိုလာ၏။

‘ကိုရင်ဆိုးရဲ့ခဏ် ကျောင်းသားခံဆိုတိသကဲ့သို့ ကျောက် ရိမ်း၏ခဏ်ကို ထေးမြိုင်တို့ သားအမိတတွေ လှလှပပ ခံနေ ရပြီ။’

“ပြေးစရာမြေမရှိ၊ စားစရာဆန်နတ္ထိ” ဆိုသော ပြောစမှတ် ဝေါဟာရမှာ အေးမြိုင်တို့ သားအမိအတွက် များလေလားဟု ဆိုရမလောက်ပင်။

တနေ့တခြား နာမည်ဆိုးဖြင့် ကျော်ကြားလာသော ကျောက်ရိမ်းမှာ အေးမြိုင်တို့ရှိရာရွာကို မပြန်ရဲတော့၊ ရတတ်

သမ္ပုကို ရွာဖွေ၍ ပို ပေးနေရသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်မှာမူ ပုန်းတခါ ရှောင်တလှည့်ဖြင့် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေရ၏။

လှုပ်ရှားနေရသည်မှာလည်း မလွယ် လှုပ်ရှားမှု နယ်ပယ်က တဖြည်းဖြည်း ကျဉ်းမြောင်းလာသည်။

ဒီကြားထဲ သောင်းကျန်းသူတို့၏ ပါးစပ်ဥပဒေကတမောင့်၊ သောင်းကျန်းသူများက ခိုးဆိုးတိုက်ခိုက်နေသူများကို အပြစ် ပေးရာတွင် အပြစ်အကြီးအသေး မထားပဲ ပါးစပ်ဥပဒေတခု တည်းဖြင့် သေဒဏ်အမိန့်တခုသာ ပေးလေ့ ရှိ၏။

သေဒဏ်ကို ရေလဲနှင့် သုံးနေသော သောင်းကျန်းသူတို့ ကြောင့် ကျောက်ရိမ်းမှာ ပြေယင်းလွှားယင်း အေးမြိုင်တို့နှင့် အသွမ်းဝေးသည့်နေရာသို့ ရောက်သွားခဲ့၏။

ထိုစဉ်ကာလ သောင်းကျန်းသူတို့၏ ပါးစပ်ဥပဒေမှာ ကုန်ကင်ပေတိုင်တို့၏ ဥပဒေနှင့်နင်လား ငါလား၊ သူတို့ပါးစပ် ကထက်သမ္ပုသည် ဥပဒေဖြစ်ပေ၏။ သောင်းကျန်းသူများက ခိုးဆိုးတိုက်ခိုက် နေသူများကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်နှိမ် နင်းစေကာမူ သူတို့ကိုယ်တိုင်က အေးမြိုင် တိုက်နေသော အချိန်ကာလပင်။

ကျောက်ရိမ်းမှာ ရပ်တည်ရာမရလောက်အောင် ပြေးလွှား နေရ သည် ကြောင့် အေးမြိုင် တို့သားအမိကို ဆက်လက် စေသောက်ပုံ နိုင်တော့။ အေးမြိုင်တို့သားအမိမှာလည်း ရွာတွင် ဆက်လက်နေ၍မဖြစ်။ ပြေးသူကပြေးနေပြီဖြစ်သဖြင့် လိုက်သူ ကလည်း သားတွဲလွဲ။ အထုပ်တန်းလန်းနှင့် ပြေးသူနောက် လိုက်ခဲ့ရတော့၏။

ဒုတိယအကြိမ်

၄၃ ❀ ကျော်မြဲသန်း

မိသားစုအားလုံး ပြန်လည်တွေ့ဆုံခဲ့ပါ၏။ အေးအေး ချမ်းချမ်းတော့မဟုတ်။ မိသားစု ပြန်လည်တွေ့ဆုံသည့်တိုင် ဝမ်းမသာနိုင်ကြ။ သားအကြီးကလေး ရိုင်ဖယ်မှာ ခရီးကြမ်းကို ဖြတ်သန်းစပြုလွှားခဲ့ရာတွင် အအိပ်မပျန်၊ အစားမမှန်ဖြစ်ခဲ့ရာမှ အပြင်းအထန် အဖျားဝင်ခဲ့သည်။

ရိုင်ဖယ်ကလေးမှာ ဖျာပေါ်တွင် ခွေခွေကလေးလဲနေယင်း တအင့်အင့် တအူးအူး ညည်းညူနေရှာသည်။ သူ့ အတွက် ဆေးဝါးမရှိ၊ တတ်သမျှ မှတ်သမျှ ဆေးမီးတိုများဖြင့် ကုသနေရသည်။ ကျောက်ရိမ်းကိုယ်တိုင်ကလည်း ဟိုဟိုဒီဒီ မသွားရဲ၊ ဘယ်ကိုသွား၍ ဆေးဆရာ ပင့်ရမည်ကိုလည်း မသိ။ အေးမြိုင်မှာ ကလေးနားက မခွာနိုင်။ အလေ့ကျ ပေါက် ဆေးရွက်များဘိုက်ကျွေးယင်း ရိုင်ဖယ်ကလေးမှာ လူ့လောကကို စွန့်ခွာသွား သာဓာတ်မီးသို့ ပြန်သွားရပေသည်။

ရိုင်ဖယ်ကလေး သေဆုံးသွားသည့်မြင်ကွင်းပေါ်လာချိန်တွင် ကျောက်ရိမ်းမှာ မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့် အုပ်လိုက်ပြီး ရှိုက်ကြီးတင်ငိုခဲ့၏။ အိပ်ရာပေါ်မှ ထထိုင်လိုက်၊ သူ့ခေါင်းက ဆံပင်တွေကို လက်နှင့် ဆွဲဖွလိုက်ဖြင့် ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေခဲ့သည်။

ရိုင်ဖယ်ကလေး သေဆုံးစဉ်က ကျောက်ရိမ်း၏ မျက်အိမ်တွင်းမှ မျက်ရည်များမှာ သူ၏ ရင်ဘတ်ပေါ်သို့ တပေါက်ပေါက်ကျခဲ့သည်။ ဘဝခရီးအစကို မျက်ရည်နှင့် စခဲ့ရသော မိန်းမသားဖြစ်သူ အေးမြိုင်မှာမူ မငိုနိုင်ရှာတော့၊ ငိုရလွန်းသဖြင့် မျက်ရည်များ ခြောက်ခန်းကုန်ပြီ ထင်ပ။

သားဖြစ်သူ၏ အလောင်းကို မတုန်မလှုပ် စူးစူးရွားရွား နှိပ်ကြည့်နေယင်း သူ့မ၏ရင်ထဲမှ တလိုက်လိုက် လိုမ့်ရွှံလိုမ့်ရွှံ တက်လာသည့် သောကဗျာပါရ ပရိ ဒေ ဝ မီးတောက် ကို အကြိတ်လျက် တင်းခံခဲ့၏။

လူ့ဘဝဆိုသည်က ဤသို့သာလျှင် ဖြစ်၏။

‘ငိုကြ- ရယ်ကြ။

ဘဝအထွေထွေ။

ဖြစ်ကြလေသည်။

အငိုနှင့်စ။

အငိုနှင့်ဆုံး။

အဆုံးဒုက္ခ။

လူ့ဘဝ’

လောကခံ၏ အလှည့်အပြောင်းသည် ကျောက်ရိမ်းတို့ မိသားစုဘက်သို့ ဦးလှည့်လာပြီ ဖြစ်သည့်အတိုင်း ကျောက်ရိမ်းမှာ ရိုင်ဖယ်ကလေးအလောင်း မြေသို့ ကျပြီး သည့်တိုင် တိုင်ငိုင် တငေးငေးဖြစ်နေသည်။

ကျောက်ရိမ်းမှာ တပါးသောမိသားစုကို မျက်ရည်ပေါက်ကြီးငယ် ကျစေခဲ့၏။

ယခု သူ၏အလှည့်သို့ ရောက်လာခဲ့ပေပြီ။

အတူအလှည့် ဖြစ်တတ်သည့် သဘောဟူသည် လောကမခြားတတ်ပေ။

လူ့သဘော သဘာဝအရ ကျောက်ရိမ်းခမျာ ကိုယ်ရေမ
ကြုံတော့ သက်လုံမကောင်းနိုင်ရှာတော့ပေ။

ရန်ကုန် ထောင်ဗူးမကြီးနှင့် ဗူးကလေး များပေမီမှ သံ
ချောင်းခေါက်သံ ရှစ်ချက်တွက်ပေါ်လာပြီဖြစ်၏။

မနက်လေးနာရီထိုးပြီကို အချက်ပေးလိုက်သည့် သံချောင်း
ခေါက်သံပင်။

ထောင်များတွင် ဆယ် ဝါးမိနစ်တကြိမ်သံချောင်းခေါက်၏။
ဤသည်ကို တမောင်းဟု ခေါ်သည်။ လေးမောင်း ခေါက်
ပြီးသည့်အခါတွင် အခန်းကို ဖော်ပြသည့် သံချောင်း ဆက်
ခေါက်၏။

အရက်ဦး ရောင်နီလာသည့်တိုင် ကျောက်ရိမ်းတယောက်
အိပ်စက်ခြင်းမပြုနိုင်သေးပေ။ နောက်ထပ် နှစ်မောင်း ခေါက်
လိုက်မှ ငိုက်ကနဲဖြစ်သွားသည်။ ထိုစဉ် တန်းစီဘာယာ၏ 'ပုံစံ'
ဟု အော်လိုက်သံ ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် ကမန်းကတန်း လူးလူး
ထလိုက်ရ၏။

မနက်ပိုင်း လူစစ်ရန် အချိန်ရောက်ပေပြီ။

ကျောက်ရိမ်း၏ ငိုက်မုဉ်းချိန်မှာ အလွန်ဆုံ နာရီဝက်ခန့်သာ
ရှိပေမည်။

ကြိမ်းစပ်နေသော မျက်လုံးများကို ပုဆိုးစနှင့် ဆွဲပွတ်ယင်း
နှစ်ယောက်ဘဘွဲ့ ပုံစံတိုင်နေလိုက်ပေသည်။

ကျောက်ရိမ်း ခံစားခဲ့ရသည့် ထိုတညတာ ဝေဒနာမှာ
နက်ရှိုင်းလှ၏။ အကောင်းမြင်ဘက်မှ တခုမှ မဖြစ်ပေါ်ခဲ့။
အဆိုးသံသရာတွင်သာ လှည့်ပတ်နေခဲ့သည်။

ညဘာလွန်မြောက်၍ နေ့တာ ရောက်လာပြန်တော့လည်း
သူ၏ ဗိတ်အစဉ်မှာ မငြိမ်သက်သေး။ ဂယက်ထမြို့ လှုပ်ရှား
နေဆဲ။

ဝါရင့်အကျဉ်းသားကြီးများထံ ချဉ်းကပ်၍ သူ့အမှုဇာတ်
ကြောင်းကို တံထွေးခန်းသည်အထိ ပြန်လည်တင်ပြယင်း မည်သို့
ဖြစ်လိမ့်မည်ဆိုသည့် ထပ်မြင်ချက်ကို တောင်းခံခဲ့ရပြန်၏။

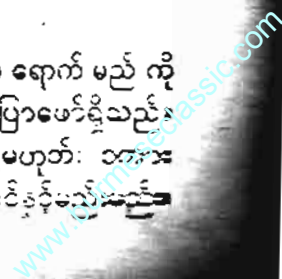
ဤသည်မှာ ကျောက်ရိမ်း ထောင်ရောက်စတည်းက အကြိမ်
ကြိမ် အဖန်ဖန် ထပ်ခါတလဲလဲ လုပ်နေကျအလုပ်ဖြစ်၏။

'မင်းအမှုကသွတ်နိုင်ပါတယ်' ဆိုသည့်အသံကို ကြားခွင်
လှည့်ဖြင့် ဝါရင့် အကျဉ်း သားကြီးများထံ ဇာတ်ကြောင်း
လွန်၍ ထင်မြင်ချက် ဘောင်းခံခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ထောင်ထဲတွင် အချင်းချင်းအမှုအကြောင်းမေးလျှင် 'ကျွ
မ္မာပဲဆိုသည်ထက် လွတ်မှာပါ' ဟု ပြောလေ့ရှိသည် မဟုတ်ပါ
လား။

အကျဉ်းအကျပ်ထဲ ရောက်နေသူများသည် စိတ်သက်သာမှု
ကို ကြံဖန်ရှာဖွေလေ့ရှိ၏။ 'လွတ်မှာပဲ' ဆိုသည့်အသံမှာ ဟုတ်
သည် မဟုတ်သည်အပသား တဒဂ်ပဟန် ဝိတ်ချမ်းသာမှုကို
ပေးစွမ်းနိုင်၏။

ကျောက်ရိမ်းမှာ နေ့တာထက် ည တာ ရောက် မည် ကို
အလွန်ကြောက်သည်။ နေ့ဘက်တွင် စကားပြောဖော်မိသည်
ထိုဘက်ဘက်ဘက်စားနိုင်သည်။ ညဘာက ထိုသို့မဟုတ် ဘေး
ပြောဖော်လည်းမရှိ၊ ဘယ်ကြည့်ကြည့် မှောင်နှင့်ညှိညှိ

၃၀ ❀ ကျော်မြသန်း

ဒီတော့လည်း စိတ်ပို၍ချောက်ချားခဲ့ရသည်။ ပို၍အားငယ်ရသည်။ ထိုပြင် ပျင်းရိငြိုးငွေ့ဖွယ်ရာ ညတာမှာ ကုန်လွန်ခဲ့ပါတိတိခြင်း။

ညတာရောက်တိုင်း သူ၏စိတ်အစဉ်မှာ အမြင်မပြတ်နိုင်သော အတွေးသံသရာတွင် မြောပါခဲ့ရသည်သာ။

မရေရာသေးသော အနာဂတ်ကို စိုးပိုင်မစဉ်းစားနိုင်သည့် ဘဝတွင် အဘိဘိဇာတ်ကြောင်းများသည်သာ ပေါ်ပြီးယင်းပေါ်ယင်း ဖြစ်နေခဲ့သည်။

ကျောက်ရိမ်း၏ စိတ်အစဉ်မှာ ချောင်းသာရွာကလေးမှ ပြင်စဉ်းသို့ ရောက်သွားခဲ့ပြန်ပေပြီ။

ထမင်းနပ်ခွန် စားရရေးအတွက် ပြုလုပ်ခဲ့မိသည့် အမှားအင်္ကျီ ချော့ကုန်ရန် မတတ်နိုင်ခဲ့။ သူတို့ဒေသတွင် ဆက်လက်နေထိုင်ရန်လည်း မဖြစ်ဘော့ သူ့နတ်တို့၏ ပါးစပ်မှ ဥပဒေမှာ တနေနေတွင် သူ့အပေါ် သို့ ကျဆရာကလာဘော့မည်မှာ သေချာနေသည်။

ဒီဒေသကို စွန့်ခွာပါမှ၊ မစွန့်ခွာလျှင် သူ့အတွက် မလွယ်ကြော။

အစိုးရ အုပ်ချုပ်မှု ဒေသတွင် အမှုပေါ်ဦးတော့ ဥပဒေအတိုင်းအတာအရ အပြစ်ပေးမည် ဖြစ်သည်။ ပေါ်ဖို့လည်း မလွယ်၊ သောင်းကျန်းသူတို့ဒေသတွင် တနယ် တဗိုလ် ပါးစပ် ဥပဒေဖြင့် ထင်သလို အပြစ်ပေးနေကြသည်။

ဒီအခွဲဘယ်ကိုရွှောင်၍ ဘယ်ကိုသွားမလဲ။

သွားမည့်နေရာက အလုပ်အကိုင် အဆင်ပြေပါမှ ထမင်းအတွက် ရင်အေးရမည်။ မရှက်မကြောက် လုပ်စားတတ်လျှင် ထမင်းအတွက် ချောင်သည်ဟု သူ့ကြားဖူးသည်မှာ ရန်ကုန်။

ဒါပေသိ ရန်ကုန်မှာ အသိမရှိ၊ ဆွေမျိုးသားချင်းမရှိ၊ သွားသည်ကတော့ သွားရမည်။ မသွားလို့ မဖြစ်။ အေးမြိုင်နှင့် တိုင်ပင်ရသည်။

‘ကဲ...အေးမြိုင်၊ တို့ ဒီမှာ နေလို့တော့ မဖြစ်ဘူး၊ ရန်ကုန်ကို ပြောင်းကြမယ်’

‘အမယ်လေး၊ ကိုကျောက်ရိမ်းရယ် ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ ဒီမှာဘောင် စားဖို့ခက်နေတာ၊ မြို့ရောက်မှဖြင့် ပိုခက်ကုန်တော့မပေါ့၊ ကျုပ်တို့တော့မှာက ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထမင်းနဲ့ ငပိရေလေးဘော့ စားရဦးမယ်၊ မြို့ဆိုတာက စားရေးလဲခက် နေရေးလဲခက်နဲ့ ကျွန်မတော့ သဘောမကျပါဘူးတော်၊ ကျွန်မတို့ သားအမိသာ ဒုက္ခရောက်မှာ’

‘ဟဲ့ အေးမြိုင်ရဲ့၊ ဟိုသွားလို့က ထင်ရုံသာ ငတ်မှာ၊ ဒီမှာဆက်နေယင် ငါ သေလိမ့်မယ်၊ နင် နားလည်တာက နည်းနည်းလေး’

ကျောက်ရိမ်းက ဤသို့ ပြောလာသောအခါ အေးမြိုင် ဝိုင်သွားသည်။

‘အင်း...မြို့မှာတော့ ငတ်ရုံပါပဲလေ၊ သူပြောတဲ့ အတိုင်း ဆိုယင်...’

အေးမြိုင် အတွေးများ ရပ်သွားသည်။

မသွားလည်းခက် သွားလည်းခက် ရတက်ပေနေ၍ မဖြစ်
တော့။ ဖြစ်လိုရာဖြစ်စေ၊ ကျောက်ရိမ်းနောက် လိုက်ရပေမည်
သာ။ ဆံသုံးကား ချောင်နောက် ပါ မြဲသာတည်း။

သို့နှင့် ကျောက်ရိမ်းတို့ မိသားစုမှာ ကုန်းတ.ဝ.န် ရေတ
တန် ခရီးကြမ်းဖြင့် မြို့ရန်ကုန်သို့ ထွက်ခဲ့ကြ၏။ ကုန်းတ.တန်
ရေတတန်ဟု ဆိုရသော်လည်း မော်တော်ကား၊ သင်္ဘောများ
စီး၍ လွယ်လွယ်ကူကူ လာကြရသည် မဟုတ်ပေ။ ထိုစဉ်က
တမိုင်လောက် ခရီးကိုလည်း တနေလုံး သွားရ၏။ ခရီးတော်
ဘော်ကလေး ရောက်ပြီးမှ စထွက်သည့်နေရာသို့ နောက်ကြောင်း
ပြန်လှည့်ခဲ့ရသည်လည်း ရှိ၏။ တနေ့တာအဖို့ နားမည့်နေရာ
အောက်သေကာမ ဒီဇေ ငါအသက်ရှင်နေသေးပါလားဟု မှတ်ယူ
သည့် ခရီးကြမ်း။

အိမ်နေရာမှ မကော်မီးလင်းထ၍ မျက်နှာသစ်နှင့် ရသေးလျှင်
လူ့ပြည်တွင် အသက်ရှင်လွတ် ရှိသေးသည်ဟု ပြောစမှတ် ပြုရ
ထောက်အောင် 'အသက်ကို ဖက်နှင့် ထုပ်ထားရပါသည်'
ဆိုသော ပမာစကားလို ခရီးမျိုး ဖြစ်၏။

ထိုအခါ ထိုအချိန်က လောကနိဗ္ဗာန် ဖြစ်နေသည့်ရန်ကုန်
ကို ထွက်သာ ထွက်ခဲ့ရသော်လည်း ဆွေမျိုးဟူ၍လည်း မရှိ၊
အသိခိတ်ဆွေဟူ၍လည်း မရှိပေ။ သူတို့ရွာမှ ဦးပဉ္စင်းတပါး
တော့ ရန်ကုန်မှာ သီဘင်းသုံးနေကြောင်း ကြားသိမှတ်သား
ဖူး၏။

ခက်သည်က ဦးပဉ္စင်းဆီရောက်အောင် ဘယ်လိုသွားရမည်
ဆိုမည့် ခရီးအစကိုလည်းမသိ၊ ခရီးအဆုံးကိုလည်း မသိရှာပေ။

ဗဟန်းဘက်မှာ ရှိသည်ဟု မြို့ပြန် ရွာက လူများ ပြောသည်
ကို ကြားဖူး၏။

ရော်ရမ်းမှန်းဆ ခရီးဖြစ်သည့် ရန်ကုန်ကို ရောက်ခဲ့ပါပြီ။
မျက်စိသူဝယ် နားသွားယံနှင့် ဘယ်ကိုသွား၍ ဘယ်လာရမည်
မသိ။ ယောင်တိယောင်ကန်း ခရီးအစတွင် အေးမြိုင်တို့ သား
အမိကို လမ်းမတော် ဆိပ်ကမ်း ဂိုဏ်းငါးများဘေးရှိ ကုက္ကိုပင်
ကြီးအောက်တွင် ခဏသားခဲ့ပြီး သူတယောက်တည်း မြို့ပေါ်
တက်ခဲ့၏။

'ထွက်သို့သာ ထွက်ခဲ့ရ၊ ငါဘာကောင်မှန်းမသိ' ဆိုသည့်
အဖြစ်မျိုးမှာ ကျောက်ရိမ်း၏ အဖြစ်မျိုးသာပ။

'ဟိုမေး ဒီစမ်းနှင့် ဗဟန်းဘက်သို့ ရောက်ခဲ့၏။ ရှိရှိသမျှ
တွေ့တွေ့သမျှ ဘုန်းကြီး ကျောင်း များ သို့ တကျောင်းဝင်
တကျောင်းထွက် အမေ့သား ဦးပဉ္စင်းကို ရှာပုံတော် ဖွင့်ခဲ့သော်
လည်း အမေ့ထံပေးရန် လိပ်စာ' အဖြစ်မျိုးထက် ဆိုးပြီး
ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းသို့ ခြေဦး ပြန်လှည့်ခဲ့ရ၏။

တကယ်တော့ ကျောက်ရိမ်းအဖြစ်မှာ 'ဗေထိဆို ကွဲပဟေ'
ဆိုသည့် လက်ဝှေ့သမား ပုံပမာပင်။

နာမည်အတိအကျ လိပ်စာအစုံအလင် ပါသည့်တိုင် ရှာဖွေ
ရခက်လှသော ရန်ကုန်မြို့တွင် ဗဟန်းကဦးပဉ္စင်းဆိုသည့်နာမည်
တလုံးနှင့် ရှာတွေ့ရန်ဆိုသည်မှာ ဆူးလေဘုရားလမ်းပေါ်က
ကျားချေးကောက်ခဲ့စမ်းပါ ဆိုသည်ထက် ပိုခက်၏။

ကျောက်ရိမ်းဆိပ်ကမ်းသို့ ပြန်ရောက်ချိန်တွင်နေဝင်သွားခဲ့ပြီး
ပြန်ရန်ကုန်မြို့တွင် မသွားဘဲ မသာဘတ် ဖြစ်ခဲ့သော

ကျောက်ရိမ်းတို့ မိသားစုမှာ ဂိုဒေါင်ကြားရှိ ကုက္ကိုပင်ကြီး အောက်တွင် အဝတ်စုတ်ကလေးများခင်း၍ တညတာ ကာလ အတွက် ကျောခင်းခဲ့ရ၏။

ကျောက်ရိမ်းမှာ သူ့ဘဝအကြောင်းကို တွေးတောနေရာမှ ထိုမြင်ကွင်း အရောက်တွင် 'တက်တချက်' ခေါက်လိုက်မိ၏။

ရခဲလှသော လူ့ဘဝကို ရခဲပေမယ့် ဝါးကြမ်းခင်းလေးပေါ်တွင်ပင် အေးအေးချမ်းချမ်း ကျောခင်းခွင့် မရခဲ့။ ထမင်းကြမ်း ယပ်ခပ်စားဖို့ ခွင့်မရခဲ့။ ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေက ခွင့်မပေး။ နုခြာသည့် သူ့ဘဝ သူ့ဇာတ်ကြောင်းကို ပြန်ပြောင်း စဉ်းစားယင်း တက်ခေါက်မိသည်မှာ ခေါက်မိလောက် စရာပင်

ဘနေကွယ်၍ တခို သောက်ခဲ့ပေပြီ။

မျက်စိသုဿ်နှင့် ကျောက်ရွှမ်းဘို့ သားအမိမှာ အိပ်ရာက ထထိုက်ရသော်လည်း ဘယ်သွားရမှန်း မသိ။ သွားရန် နေရာလည်း မရှိ။ အေးမြိုင်တို့ သားအမိကို သစ်ပင်အောက်တွင် ထားခဲ့ပြီး ကျောက်ရိမ်းထွက်ခဲ့ရပြန်သည်။ ဘယ်သို့ဟူ၍ဦးတည်ချက်မရှိ၊ လူစုစုဝေးဝေး သွားရာနောက်သို့ လျှောက်လိုက်နေခြင်းသာ ဖြစ်၏။ ဟိုလျှောက် ဒီလျှောက် လျှောက်သွားနေယင်း အသိမတွေ့သည့်အဆုံး လမ်းတေး လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တဆိုင်သို့ ဝင်ထိုင်လိုက်ရ၏။

'အချိုရား၊ သကာတွေ့' ဆိုသည့်အလား သူဝင်ထိုင်သော စားပွဲမှ လူကြီးတယောက်နှင့် အသိဖြစ်ခဲ့၏။ သိဟောင်း ကျွမ်းဟောင်းတွေပဟုတ်။ ဟိုပြောဒီပြော ပြောယင်းမှ သိသော

အသိသို့စေကာမူ ကျောက်ရိမ်းအတွက် မိုးအဖျားက ဖိုးသိကြား မ, လိုက်သလားဟု ထင်ရလောက်အောင် ဝမ်းသာသွားခဲ့သည်။

လက်ဖက်ရည်သောက်ယင်း အသိဖြစ်ခဲ့သော မိတ်ဆွေမှာ ဦးပန်းဖူးဆိုသူ လက်သမားဆရာကြီးတဦးဖြစ်၏။ သူတို့လိုပင် ပြည်တွင်း သောင်းကျန်းမှုတေးကြောင့် မြို့တက်လာပြီး လက်သမားပညာဖြင့် သက်မွေးဝမ်းကျောင်းနေသူဖြစ်၏။

'နေပါဦး မင်းတို့က ဘယ်ရွာကလဲကွ'
'ဟင်္သာတအပိုင် ချောင်းသာရွာကပါ'

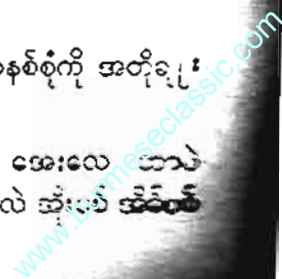
'ဪ...မင်းက ချောင်းသာကကွေး၊ ငါတို့ အမျိုးတွေ တောင်မင်းတို့ ချောင်းသာမှာ ရှိသေးတယ်ကွ'

'ဒီလိုဆို ဝမ်းသာစရာပေါ့၊ ဦးလေးရယ်၊ ကျွန်တော်လဲ အတိဉာဏ် ရောက်လာလို့ပါ'

'ရန်ကုန်မှာ ဆွေမျိုးတွေ ဘာတွေ မရှိဘူးလား'
'မရှိပါဘူး ဦးလေးရယ်၊ အသိတောင် တယောက်မှ မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ဘက်မှာက နေလိုကို မရတော့ဘူး ဦးလေးနဲ့၊ ဒါကြောင့် စွတ်ရွတ်ပြီး ရန်ကုန်ကို ပြေးလာရတယ်'
'နို့အခု ဘယ်မှာနေလဲ'

ကျောက်ရိမ်းက သူ၏ မိသားစု အဖြစ်သနစ်စုံကို အတိုချုပ် ပြောပြခဲ့၏။

'အေး...ရန်ကုန်ဆိုတာ မလွယ်ဘူးကွ၊ အေးလေ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်ချင်းစာနာပါတယ်ကွယ်၊ တို့လဲ ဆုံးပစ် အိမ်ထဲ'

၄၄ ❀ ကျော်ပြဿန်း

ဒီအဖြစ်မျိုးနဲ့ တိုးခဲ့ရတာပဲ။ ငါတို့တောင် လမ်းဘေး တဲထိုး နေရတုန်းပဲကွ။ ငါ့အိမ်ဘေး အဖိကလေးမှာ ခဏလာနေကြ ပေါ့ကွာ။ နောက်တော့ အိမ်ကလေး ဘာလေး ရှာရတာပေါ့

‘ကျေးဇူးပါပဲ ဦးလေးရယ်၊ ဦးလေးနဲ့သာ မတွေ့ယဉ် ကျွန်တော်တို့ မိသားစုတော့ ဒုက္ခပင်လယ် ဝေထော့မှာပဲ’

‘အေးပေါ့လေကွာ၊ လူဆိုတာ ဒုက္ခနဲ့ အရင်းတည်လဲရ တာပဲ ဥစ္စာ’

ထောင်ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ပက်လက်လှန် စဉ်းစားနေသူ ကျောက်ရိမ်းမှာ ထိုနေရာအရောက်တွင် ရင်ဘတ်ပေါ်၌ လက်အုပ်ကလေးခေါ် ကိုယ်ချင်းစာတရား ပြည့်ဝသူ တကြီး ဦးပန်းဖူးကို သက်ဝံ့ခိုး၍ ရိုနှိုးလိုက်မိ၏။

ထိုအချိန်ကသာ တကြီး ဦးပန်းဖူးတို့ မတွေ့ခဲ့သော် သူတို့၏ ဘာ ဘယ်အခြေဆိုက်သွားသည်ကို မတွေးဝံ့တော့။

လူ့ဘဝ အကြောင်းအရာ များသည်ကား ဖြစ်လိမ့်နိုးနိုး မျှော်ကိုးခဲ့ပေမယ့်လည်း မဖြစ်တတ်။ မဖြစ်တော့ဘူးဟု ထင်ပြီး မှလည်း ဖြစ်တတ်၏။ အသိအကျမ်းမရှိပဲ မြို့တက် လာ ပြီးမှ နေရာ အခွင့်အလမ်းလေး သာခဲ့သည်။ အေးအေးချမ်းချမ်း ဘဝခရီးဆက်တော့မည် ဆိုကာမှ လူသတ်တရားခံဘဝ ရောက် ခဲ့ရပြန်၏။

ထောင်မှူးစင် ကလေးများဆီမှ သံချောင်း ခေါက်သံများ မှာ တမောင်းပြီးတမောင်း၊ တနာရီပြီးတနာရီ ဆက်ခါဆက်ခါ

ခေါက်နေသော်လည်း သူ၏ အတွေးစဉ်များမှာ ပြတ်သေး၊ အတွေးအမြင်များက ပင့်ကူအိမ်သဖွယ် သူ၏စိတ်အစဉ်ကို ရစ် ပတ် သိုင်းယှက်နေ၏။

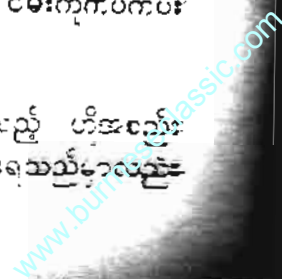
ဒီလိုနှင့် ကျောက်ရိမ်းတို့ မိသားစုခေမျာ ဦးပန်းဖူးတို့ တဲ ကလေးသို့ ပြောင်းရွှေ့ လာခဲ့ကြသည်။ မလိုခြုံသော်လည်း ကျောခင်းစရာနေရာလေးတော့ ရသည်ပေါ့။ တပတ်လောက် ကြာတော့ ဦးပန်းဖူး ရှာဖွေပေးသဖြင့် ဆယ်ပေ ပတ်လည် အခန်းကလေးတခန်းကို တလ ဆယ်ငါးကျပ်နှင့် ငှားရမ်းနေ နိုင်ခဲ့၏။

နေရေးကား ယာယီအားဖြင့် ပြေလည်ခဲ့ပေပြီ။ စားရေး ကား မပြေလည်သေး။

ဘာအလုပ်ပဲ လုပ်ရ လုပ်ရ လုပ်မည်ဆိုပြီး အလုပ် ရှာခဲ့ သည်။ အလုပ်ရမည် သတင်းကြားတိုင်း ခြေတိုအောင်လိုက်ခဲ့ သည်။ အလုပ်ကိုမတွေ့ရ၊ အလုပ်ဆိုသည်မှာ လိုက်လေ ပြေး လေ၊ လိုက်လေခေးလေ သဘောရှိ၏။

တခါတရံ ကျွမ်းအလုပ်ကလေးတော့ လုပ်ရပါ၏။ ထိုမှ ရသော ငွေစကလေးနှင့်မိသားစုသုံးယောက် ငမ်းကိုက်ကပ် နှစ်သပ် ဖြည့်တင်းခဲ့ရ၏။

အလုပ်သမား အဖွဲ့အစည်း အမည်ခံထားသည့် ဟိုအစည်း အစည်း၊ ဒီအစည်းအရုံးမှ ဆရာကြီးများဆီ သွားရသည့်မှာလည်း

အမော။ မရှိမဲ့ ရှိမဲ့ ကလေးထဲမှ ကျွေးရမွေးရ ပေးရကမ်းရ ပူဇော်ပသရသည်မှာလည်း ရှိမဲ့စွဲကလေးထဲမှ ပွန်းပဲ ပါနေပြီ။ အလုပ်ကား တယ်ဆီနေမှန်း မသိသေးပေ။

အခန်း (၆)

သို့ကလို အလုပ်နောက်လိုက်ယင်း ငိုအားထက် ရယ်အား သန် အဖြစ်နှင့်လည်း တိုးခဲ့ရ၏။

အဖြစ်က အလုပ်အတွက် လာဘ်ငွေလည်း ပေးလိုက်ရသေး၊ အလုပ်လည်း အခွေခင် လုပ်ပေးလိုက်ရသေး၊ အချုပ်ထဲလည်း နောက်ရမလို့ ဖြစ်လိုက်ရသေးသည့်အဖြစ်ဆန်းတခုနှင့် ကြုံတွေ့ခဲ့ ရ၏။

ဒီခေတ် ဒီအခါက လူရွပ်လူပွေပေါများသော ရန်ကုန်တွင် ကျောက်ရိမ်းတို့လို လူမျိုးမှာ စားလို့ဝါးလို့ ကောင်းသည့် အမဲသဖွယ်။

တနေ့တွင် အလုပ်ရှာဖွဲ့သွားယင်း အသိ တယောက် ထံမှ အလုပ်ရမည်ဆိုသော သတင်းစတုရ ခဲ့သည်။ အလုပ်မှာ ရှစ်မိုင် လက်ရှိကုန်းကြီးတခုကို စက်ရုံဆောက်ရန်အတွက် မြေညှိပေးရ မည့်အလုပ်။ အလုပ်က အလုပ်ကြမ်း၊ လုပ်ခမှာ တနေ့ငါးကျပ်၊ အနည်းဆုံး နှစ်လခန့်လုပ်ရမည်။ လုပ်ခကိုတပတ်တခါ ရှင်းပေး ရမည် ဆိုသည်။

အဲဒီအလုပ်အတွက် အလုပ်သွင်းပေးမည့်သူကို တယောက် နှစ်ဆယ်နှုန်း ပေးရမတဲ့။

ဘာအရေးလဲ။ နှစ်လလောက်လုပ်ရမယ့် အလုပ်ကို ငွေနှစ် ဆယ် လောက် ပေးရမှာများတော့။

ကျောက်ရိမ်း ဝမ်းသာအားရ အိမ်ပြန်လာသည်။ အေးမြိုင် ကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြသည်။

နှစ်လလောက်လုပ်ရမည့် ဖလှုပ်ရလျှင် သူတို့အတွက် နှစ်လ အသက်ပိုရည်သည့် ဘဝမဟုတ်ပါလား။

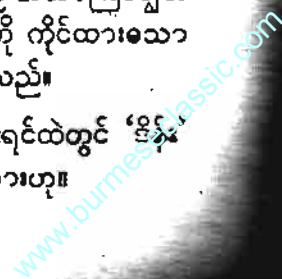
အေးမြိုင်ထံတွင်ရှိနေသော နောက်ဆုံး လက်ကျန်ငွေထဲမှ ငွေနှစ်ဆယ်ယူပြီး အိရက်ဦးရောင်နီနှင့်အတူ ချိန်းထားသော နေရာသို့ အပြေးသုတ်ခြေတင်ခဲ့၏။

မနက်တိုင်း စားနေကျ ထမင်းကြမ်းခဲကိုပင် အိမ်တွင်ထိုင်မ စား။ ထိုင်စားနေလျှင် နောက်ကျ သွားမည်ကို စိုးရိမ်သဖြင့် ထမင်းကြမ်းခဲကို လမ်းလျှောက်ယင်း မတ်တတ် အပြေးအလွှား စားခဲ့ရသည်။

ချိန်းထားသည့်နေရာဖြစ်သော မြို့လယ်က မြေကွက်တခုထဲ တွင် အလုပ်ပေးမည့် ကန်ထရိုက် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို တွေ့ရသည်။

တိုက်ပုံအင်္ကျီအပုံ စား၊ ဗန်ကောက်လုံချည် အသစ်ကြပ်ချွတ် ဝတ်လျက် လက်ထဲတွင် သရေအိတ်ထူထူကြီးကို ကိုင်ထားသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးနားတွင် လူတရာလောက်ဝိုင်းနေသည်။

လူအုပ်ကြီးကိုမြင်လိုက်တော့ ခကျောက်ရိမ်းရင်ထဲတွင် 'ခိန်း' ထန် ဖြစ်သွားသည်။ သူများနောက်ကျနေပလားဟု။

သားရေအိတ်ထူနှင့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက သူတို့လုပ်ရမည့် အလုပ် အကြောင်း ပြောပြနေသည်။ သူတို့တတွေ့မှာ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပြော သမျှကိုနားစိုက်နေကြပြီး ခေါင်းတညိတ်ညိတ် ဖြစ်နေသည်။

‘ခင်ဗျားတို့ အလုပ်မယ် အလုပ်ကို ကြီးကြီးစားစား လုပ်ကြပါ။ ကန်ထရိုက် ရက် အချိန်မီ ပြီးအောင် လုပ်ယင် နောက် လုပ်ငန်းတွေမှာ ခင်ဗျားတို့ကိုပဲ သုံးမယ်။ ကျုပ် တို့က ခဏခဏ လာမကြည့်နိုင်ဘူး။ ခင်ဗျားတို့အထဲက လဲ အလုပ်ကြပ်တယောက် ရွေးပေးထားမယ်။ သတိမှတ် ပေးထားတဲ့အတိုင်း ကောင်းကောင်း လုပ်ကြပါ။ တပတ် တခါ ငွေလာရင်းပေးမယ်’

ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပြော၍ ဆုံးသွားသည်နှင့် သူတို့အားလုံးကပါးစပ် မှ ‘ဟုတ်ကဲ့သ’ သံဖြိုင်ထွက်သွားသည်။

အဆိုပါ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက သားရေအိတ်ထဲမှ စာအုပ်ကြီးတအုပ် ထုတ်ယူလိုက်ပြီး သူတို့နာမည်နှင့် နေရပ်လိပ်စာများကို ဟန်ကျ ပန်ကျ ရေးမှတ်ယူ၏။ နက်ဖြန်နက်မှစ၍ အလုပ်ဆင်းကြရန် အမိန့်ပေးပြီး ထွက်သွားတော့၏။

သူတို့တတွေ့မှာ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကိုကြည့်၍ ဝမ်းသာလိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း၊ ထိုင်များတောင် ရှိခိုးလိုက်ချင်၏။ နှစ်လလောက် လည်း အလုပ်လုပ်ရဦးမည်။ နောက်ထပ်လည်း အလုပ်ရဦး မည်ဆိုတော့ ‘မောင်ပင်းကြီးသား ကျန်းမာချမ်းသာ၍ သက် ကော် ရာကျော်ရှည်ပါစေ’ ဟု ကျိတ်၍ ဆုတောင်း လိုက် ကြ၏။

သူတို့ထံမှ ငွေနှစ်ဆယ်စိကိုမူ နောက်တော်ပါ တပည့်က လက်ခံယူသည်။

ခါးပုံနှင့် မျက်နှာသုတ်ပဝါထဲတွင် ညှပ်ထည့်လာသော ခွေကျွဲကလေးများမှာ ကန်ထရိုက်ဖြစ်သူ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏တပည့် ဖြစ်သူ အိတ်ကပ်ထဲသို့ ရောက်သွားခဲ့ပေပြီ။

မြေကွက်လပ်ထဲတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သူများမှာ အလုပ်လက်မဲ့ သံသရာကြောတွင် တစ်လယ်လယ်ဖြစ်နေကြသူများဖြစ်ရာ ယခု တော့ တယောက်ကိုတယောက်ကြည့်ယင်း သူတို့မျက်နှာများ တွင် ပီတိရိပ် လွှမ်းနေသည်။

ငွေလေးငါးဆယ်ကျန် ပေးကမ်းကျွေးမွေးခဲ့စဉ်က အလုပ် မရခဲ့ပဲ၊ ယခု ငွေနှစ်ဆယ်ပေးရုံနှင့် အလုပ်ရခဲ့ရာ ထိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးမှ ကျေးဇူးမတင်လျှင် ဘယ်သူပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို ကျေးဇူးတင်ရပါ မည်နည်း။

တနေ့ငါးကျပ်နှင့် နှစ်လ အလုပ်လုပ်ရပါပြီတဲ့ သူတို့မိသားစု အဖို့ ရက်ပေါင်းခြောက်ဆယ်တော့ ထမင်း မဝတ်နိုင်သေး။ ကျောက်ရိမ်းစိတ်ထဲတွင် ထီပေါက်သလောက် ဝမ်းသာသွားခဲ့ သည်။

နောက်တနေ့။

ချိန်းထားသည့်နေရာ (၇) မိုင်ဘက်သို့ ထမင်းချိုင့်ကိုယ်စီ ဆွဲလျက် ရောက်ခဲ့ကြသည်။

ဒုတိယအကြိမ်

မနေ့က ဗန်ကောက်ပုသီးနှင့်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို တောင်းဘိရည် အခန့်သားဝတ်လို့ တွေ့ကြရပြန်သည်။

လုပ်ကွက်ကြီးနှင့် လုပ်ရမည့် လုပ်ငန်းကို တောင်းဘိစတ် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက လက်ထဲတွင်ကိုင်ထားသော တုတ်ကောက်ကလေး နှင့် ဟန်ပါပါ ဟိုညွန့် ဒီထိုး ထိုးပြခဲ့သည်။

သူတို့၏မျက်လုံးများမှာ ဟိုကြည့် ဒီကြည့်နှင့်။

ကုန်းမြင့်ကြီးတခုကို ပေငါးရာ ပတ်လည်အထိ မြေညီဖြစ် အောင် ငါးယောက်စာဆိုင် ဆယ်ပေစီအကန့်လိုက် အသီးသီး တာဝန်ယူ၍ တပေါက် မြေညီကြရန် ဖြစ်ပေသည်။

ဒါက သူ့အတွက် ချခတ်ပေးလိုက်သည့် လုပ်ကွက်။

ကန်သန့်က ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ပြန်ခါနီးတွင် သူတို့အထဲမှ အသက် ကြီးကြီး ပုဂ္ဂိုလ်စာသောက်အား အုပ်စုခေါင်းဆောင် ခန့်၍၊ ညနေတိုင်း ငါးနာရီထိုးမှ အလုပ်သိမ်းရန်နှင့် ခိုင်းထားသည့် အလုပ်များကို အုပ်စုခေါင်းဆောင်က ကြပ်မတ် လုပ်သွားရန် မှာကြားပြီး တပတ်ပြည့်လျှင် ငွေတခါ လာရှင်းပေးမည့် အကြောင်းပြော၍ ပြန်သွားခဲ့၏။

အလုပ် စလုပ် ကြပေပြီ။ တရက်၊ နှစ်ရက်၊ သုံးရက်။

နေ့စဉ်နေ့တိုင်း မနက် ၈-နာရီမှ ညနေ ၅-နာရီအထိ တူလိုက်၊ ပေါက်လိုက်၊ မြေကြီးတွေ သယ်ထုတ်လိုက်နှင့် မူလ ကုန်းကြီးမှာ အဘော်ကုသေး မြို့သွားခဲ့ပေပြီ။

သူတို့၏ လက်များမှာ ပေါက်ပြားရိုးဒဏ်ကြောင့် အရေ ပြား ပေါက်ရာမှ အသားမာပင် တက်လာခဲ့ပြီ။

သူတို့မှာ ငါးကျပ်သော အသပြာအတွက် ဇွန်ဘဲနှင့် ကျိတ်နေကြသည်။

‘ခါချင်ကောင်-မာန်ကြီးလို့ တောင်ကြီးဖြိုမယ့်ကြ၊ ခါက မသန်’ ဆိုသလို မဟုတ်ပဲ သူတို့ခမျာ ခါးသန်သန်နှင့် ကုန်းမြင့် ကြီးကို ဖြိုချနေကြ၏။

အလုပ်ခွင်ဝင်ခဲ့သည်မှာ ငါးရက်မြောက်ခဲ့ပြီ။ လုပ်ခပေးရန် နောက်နှစ်ရက်သာ လိုတော့၏။ ကန်ထရိုက်ကြီး ကျေနပ်မှုရစေ ရန် အလုပ်ဖြင့် အစွမ်းပြနေဆဲ တနေ့သော ညနေတက်။

ရဲကားတစီး သူတို့ အလုပ်လုပ်နေရာသို့ ထိုးဆိုက်လာသည်။

ရဲအုပ်တယောက်နှင့် ရဲသားငါးယောက်။

ရဲအုပ်လုပ်သူက ဘယ်သူ့အမိန့်နှင့် ကုန်းကြီးကို ဖြိုနေ ကြောင်း မေးမြန်းခဲ့၏။ မည်သူကမှ အဖြေမပေးနိုင်ကြ။

သူတို့မှာ တယောက်မျက်နှာ တယောက်ကြည့်လျက်။ တယောက်တပေါက် မရေမရာ ဖြေနေကြသဖြင့် သူတို့အားလုံး ကို ရဲဌာနသို့ ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့၏။

လမ်းတလျှောက်လုံး တိုးတိုးနှင့် ဘယ်လိုဥစ္စာလဲစပါ။ တယောက်နှင့်တယောက် မေးလို့၊ လက်ကုတ်လို့၊ ခေါင်းခါလို့ ဒါပေးမယ့် အဖြေကမထွက်။

ရဲဋ္ဌာနရောက်ပြီး

သူတို့ကို တဦးချင်း စစ်ဆေးခဲ့၏။

ဒီတော့မှ သူတို့အဖြစ်မှာ လူလိမ်တယောက် လှည့်ကွက် လုပ်သွားကြောင်း၊ ဘွင်းဘွင်းရှင်းရှင်း သိခဲ့ရတော့သည်။

သူတို့ဆီက တယောက် ငွေနှစ်ယူပြီး အစိုးရ ဖြေကွက်ကြီးကို လက်ညှိုးထိုး ခိုင်းသွားခြင်းဖြစ်ရာ တယောက် ငွေနှစ်ဆယ်စီလည်း ပေးလိုက်ရသေး။ လက်ပေါက်အောင်လည်း ပြောပေါက်ခဲ့ရသေး။ နောက်ဆုံး ရဲဋ္ဌာနရောက်ပြီး အချုပ်ခံရမယ့်လည်း ဖြစ်လိုက်ရသေး ဆိုသည့် အဖြစ်ဆိုးနှင့် တိုးခဲ့ရပေသည်။

‘ငိုအားထက် ရယ်အားသန်’ ဆိုသည်မှာ သူတို့၏ အဖြစ်မျိုး။

ရဲဋ္ဌာနက စစ်ဆေးပြီးနောက် သူတို့၏ အဖြစ်မှန်ကို သိသွားသဖြင့် လိုအပ်လျှင် ခေါ်ယူနိုင်ရန် နေရပ် လိပ်စာများ မှတ်ယူပြီး ပြန်သွတ်ပေးခဲ့၍သာ တော်တော့သည်။ နို့မို့ ယင်လာအခက်။

ရဲဋ္ဌာနအပြင်ရောက်မှ တယောက်မျက်နှာ တယောက်ကြည့်၍ ရယ်လိုက်ရသည့်ဖြစ်ခြင်း၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ အပြစ်တင်လို့ မရအားသုံးက သူလို ကိုယ်လို လူချည်း။

သူတို့ထဲက ငွေယူသွားသော ‘နေအေး လူလိမ်ကြီး’ ကို မှတ်သူကမှ တိတိကျကျမသိ။ တဆင့်စကား တဆင့်ကြားဖြင့် အလုပ်ယိုချင်လွန်းအားကြီး၍ လာကြခြင်းဖြစ်ရာ ယခုလို အဖြစ်ဆိုးနှင့်တိုးတော့မှ ‘ကျောချမှ ခြေမှန်းသိ’ ဆိုတဲ့ ကိုယ့်အပြစ်ကိုယ် ရိပ်ခါခဲ့ကြသည်။

ထိုခေတ်က ရန်ကုန်တွင် နေအေးလူလိမ်များ စခန်းထခဲ့သော ခေတ်ကာလ။

သူတို့ခမျာ နေအေးလူလိမ်တို့၏ ပိုက်ကွန်ထဲသို့ တည့်တည့်ကြီး တိုးဝင်သွားခဲ့ရပေသည်။

ဤမြင်ကွင်းအရောက်တွင် ကျောက်ရိမ်းမှာ လက်သီးကို ထုတ်ကျွတ်ပါအောင် ဆုပ်၍ အိပ်ရာထက်မှ ငေါက်ကနဲထလိုက်၏။

သူတို့ဆီက ငွေနှစ်ထောင်လောက် ယူသွားရုံမက သူတို့ကို အကြီးအကျယ် ဝှက်ပေးခဲ့သော နေအေး လူလိမ်ကြီးအပေါ်ထားခဲ့သည့် ဒေါသအရှိန်မှာ မပြေသေး။

သတ်ရတိုင်း ဒေါသဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ငွေရမည်ဆိုလျှင် ဘာမဆိုလုပ်တတ်သည့် နေအေးလူလိမ်လို လူမျိုးရှိသလို ကျောက်ရိမ်းမှာလည်း ငွေကြောင့်ပင် လူသတ်အနားခံဘဝ ရောက်ခဲ့ရ၏။

လောကတွင် ‘မီးရယ်’ ‘မိန်းမရယ်’ ‘ငွေရယ်’မှာ အတူတူဖြစ်၏။

မီးသည် လူသားတို့အတွက် ကောင်းကျိုးပေးသလို၊ ဆိုးကျိုးစေလည်း ပေးဘိ၏။ မီးဟူသည် မသုံးလည်းခက် သုံးလည်းခက်။

မိန်းမဟူသည် ယောက်ျားတို့အတွက် ကောင်းကျိုးလည်းပေး၏။ ဆိုးကျိုးလည်း ပေးတတ်၏။ မပေါင်းလည်းခက် ပေါင်းလည်းခက်။

၅၅ ❀ ကျော်မြသန်း

ငွေဟူသည် လူသားတို့အတွက် သုခလည်း ပေးရန်စွမ်း၏။
ဒုက္ခလည်းပေးရန်စွမ်း၏။ မရှာလည်းခက်၊ ရှာလည်းခက်။ မလို
လည်းခက်၊ ရှိလည်းခက်အရာသာတည်း။

ကျောက်ရိမ်းတယောက် အလုပ်လက်မဲ့ သံသရာကြောတွင်
တပန်ပြန်လည်၍ မျှောရပြန်ချေပြီ။

သူ၏ဘဝသံသရာကား ဒုက္ခတည်းဟူသော ဝဲကတော့
ထွက်ရသည်မရှိ၊ တစ်လယ်လယ် ဖြစ်နေခဲ့သည်။

လွတ်တော့မလိုလို၊ လွတ်တော့မလိုလိုနှင့် မလွတ်နိုင်ခဲ့။

ရန်ကုန်တွင် ဆက်သက် ရပ်တည်နိုင်ရန် ခေါင်းခဲအောင်
စဉ်းစားရပြန်သည်။ ဘာလုပ်မလဲ။ ဘယ်လိုဆက်နေမလဲ။

နောက်ဆုံးလက်ကျန်ငြိမ်သော အေးမြိုင် လက်စွပ် ကလေး
ဆောင်းလိုက်ပြီး ဒီငွေကုန်သွားလှင်...

ချွေချေးကို ဆက်၍မဝဲဦးကားဝဲ။

တနေ့ ဘကြီးဦးပန်းဖူး သူ့ဆီရောက်လာသည်။ ဦးပန်းဖူး
တို့ လက်သမားအဆိုင်တွင် အလုပ်ကြမ်း - တနေရာ လင်လပ်
သဖြင့် ကျောက်ရိမ်းကို လာခေါ်ခြင်းဖြစ်၏။

‘ကျောက်ရိမ်းကဆောင့်ဆောင့်ကလေးထိုင်၍ ဘကြီးဦးပန်း
ဖူးကို ကန်တော့လိုက်၏။

ဘကြီးဦးပန်းဖူးကား ကျောက်ရိမ်းအတွက် ဘဝကယ်တပ်
ရှင်ကြီးပေတည်း။

ထွက်ပေါက်ဟူ၍ မြင်မြင်ကလေးရှိနေချိန်တွင် ဘကြီး ဦး
ပန်းဖူးက ထွက်ပေါက်ဖွင့်ပေးလိုက်၏။

အလုပ်ကြမ်းအတွက် လုပ်ခမှာ တနေ့ လေးကျပ်။ တနေ့
လေးကျပ်သော အသပြာမှာ သူတို့မိသားစုအတွက် ချောင်
ချောင်လည်လည် မဖြစ်စေကာမူ အသားဟင်းမပါသောထမင်း
ကို နပ်စေ့အောင်တော့ ဝေးနိုင်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တနေ့
လေးကျပ်ဝင်ငွေရှိသော အလုပ်ကို မိမိရေရ ဆင်ကိုင် ရပေမည်။

အကြမ်းကိုင် လက်သမားအလုပ်မှာ ပင်ပန်းသည်။ ပင်ပန်း
သည်မှ အလွန်ပင်ပန်းသောအလုပ်။ နဖူးကချွေး ခြေမကျသည်
ဆိုသောအလုပ်၊ ကျောက်ရိမ်းမှာ မွေးကတည်းက လယ်ယာ
လုပ်ငန်းခွင်တွင် ကြီးပြင်းလာသူဖြစ်ရာ ပင်ပန်းသည်ဆိုသည်မှာ
သူ့အတွက် မထောင်းတာ။ ပင်ပန်းသည်ထက် ထမင်းစားရဖို့
က အရေးကြီးသည်။

ထောင်ကြမ်းပြင်တွင် ပက်လက်လှန်အင်နေသော ကျောက်
ရိမ်းက ပြုံးလိုက်မိသည်။

အလုပ်နောက်သို့ ခြေတိုအောင် လိုက်ခဲ့စဉ်က အလုပ်မရ။
အလိပ်ပင် ခံလိုက်ရသေးသည်။ အလုပ်မရသဖြင့် တောပြန်ရန်
အခြေဆိုက်နေကာမှ မမျှော်လင့်ပဲ အလုပ်ရခဲ့ပြန်သည်။

လောကတွင် ဖြစ်တတ်သည့် သဘောကား လူသားတို့
အပေါ်တွင် ‘သချော်လှောင်ပြောင်’ နေသလားဟု မှတ်စရာ။

ကျောက်ရိမ်းမှာဦးပန်းဖူးတို့လက်သမားအဆိုင်တွင် အလုပ်
ဝင်ခဲ့ပြီ။ အလုပ်ကို ကြိုးကြိုးကုတ်ကုတ်လုပ်၍ အနေအထိုင်
သေသေဝပ်ဝပ် နေထိုင်ခဲ့၏။

ကျောက်ရိမ်း အလုပ်ကလေး အတည်တကျ ဖြစ်လာတော့ အေးမြိုင်က အလကားမနေ၊ အမြင် အတတ်ပညာဖြင့် မာလကားသီး၊ ပြောင်းဖူး၊ ကန်စွန်းဥပျတ် စသည့် ရာသီကုန်ကလေးများ ရောင်း၍ တဘက်တလမ်းမှ ဝင်ငွေရှာခဲ့ရာ သူတို့မိသားစု အတွက် အထိုက်အလျောက်အားဖြင့် ပြေလည်ခဲ့ပါ၏။

ဤသို့ အခြေအနေ ပေးလာပြန်တော့ ပြည်တွင်းသောင်းကျန်းမှု ဒဏ်ကို အလူးအလိမ့်ခံခဲ့ရသော သူတို့မိသားစုအတွက် ပျော်စရာ ဖြစ်ခဲ့ရပြန်သည်။ လောကဓာန် အထောင်းအထက် အတော်ကလေး ခံခဲ့ရသူများအဖို့ ဤမျှလောက်သော ထွက်ပေါက်ကလေးသည်ပင်လောကဗိဇ္ဇာနိတမျှထင်မှတ်နေကြရ၏။

ဦးပန်းဝင်းတို့ လက်သမား အဖွဲ့တွင် တနေ့ လေးကျပ်စား အကြမ်းထည်ကိုင် လက်သမား လုပ်နေသူ ကျောက်ရိမ်းမှာ လေးကျပ်စားမှ ခုနစ်ကျပ်စားအဆင့်သို့ တက်ခဲ့၏။ ဝင်ငွေ တိုးလာသည်။ ထို့အဘူပါးစပ်ပေါက်လည်း တိုးလာသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဘောမှာနေသည်ထက်မြို့မှာနေရသည်က ပို၍ သက်တောင့်သက်သာရှိသည်။ ကျောက်ရိမ်း လုပ်ကိုင်နေသော လက်သမားအလုပ်မှာ သူတို့ မိသားစု၏ စားဝတ်နေရေး အကျပ်အတည်းကို လောလောလတ်လတ်ပြေလည်စေသည်မှာလည်း အမှန်း ယင်းလက်သမားအလုပ်သာ မရခဲ့လျှင် သူတို့အခြေအနေ မည်သို့မည်ပုံ ဖြစ်လာမည်ကို မပြောနိုင်ခဲ့ပေ။ တနည်းအားဖြင့်တော့ လက်သမားအလုပ်သည် သူတို့မိသားစုအား ကယ်တင်ခဲ့သော ကယ်တင်ရှင်ဟုလည်း ဆိုနိုင်ရ၏။

သို့သော် အကောင်းမြင်ဘက်က ရှိသလို အဆိုးမြင်ဘက်ကလည်း ကြည့်မြင်နိုင်ပြန်သည်။

ဤလက်သမားအလုပ်ကြောင့် သူတို့မိသားစု ဒုက္ခပင်လယ်သေခဲ့၍ သူ့ကိုယ်တိုင် ကြိုးစင်ပေါ် တက်ရလိမ့်မည်ကိုမူကားမလိုခဲ့ကြပေ။

ဘဝဟူသည် မျှော်လင့်သလိုလည်း မဖြစ်တတ်။ မမျှော်လင့်သလိုလည်း ဖြစ်တတ်ပေ၏။

ယင်းသို့ လုပ်ယင်းကိုင်ယင်းလက်သမားအလုပ်တွင် အတော်ကလေး ကျွမ်းကျင်မှုရှိလာသောအခါ အချောကိုင် လက်သမားအဆင့် ရောက်လာခဲ့သည်။ လုပ်အားခမှာ တနေ့ ခုနစ်ကျပ်စားမှ တဆယ်သို့တိုးလာသည်။

ဒီမှာဘင် ကျောက်ရိမ်းဖောက်ချည်ဝင်လာသည်။ ကွဲကွာနေသောခိတ်ဆွန့်ပြန်၍မိတ်ဖွဲ့ခဲ့သည်။ ပင်ပန်းသည်ကိုအကြောင်းပြု၍ အပေါင်းအသင်းများနှင့် အရက်ကလေး တမြေမြေ ဖြစ်လာသည်။

ဒီဘော့ဆုံအတိုင်း တမြေမြေနှင့်မရပ်၊ ခွက်ကလေးသမားဘဝပုလင်းကိုင်သမား ဖြစ်လာသည်။ အမူးသမားအဆင့်မှ အသုံးသမား အဆင့်သို့ တပတ် ပြန်ကျော့ခဲ့သည်။

ဤတပတ် ပြန်ကျော့မှုကား သူကြိုးစင် တက်ရရေး၏ အကြောင်းရင်းအစပင်တည်း။

နောက်ကြောင်းပြန် ဇာတ်လမ်းကို စိတ်ကူးဖြင့် ပြန်ကြည့်နေသော ကျောက်ရိမ်းမှာ ဤနေရာ အခရာကလေး စင်

တခါခါဖြစ်နေသည်။ သူ၏အများကို ထင်းထင်းပပ ပြန်မြင်လာသည် နောင်တ'ကို 'တ' မိလှသည်။

သို့သော် အချိန်ကား နှောင်းခဲ့ပေပြီ။ နှိုင်းနှိုင်းနောင်တရသော အချိန်မှာ အကျဉ်းထောင်ထဲသို့ လူသတ်မှု တရားခံအဖြစ် ရောက်ရှိနေချိန်ဖြစ်၏။ ပြင်၍မရသောအချိန်။

ထိုကြောင့် နောင်တဟူသည် နောင်မှတ၍ မရကောင်းတဆိုခဲ့လေသလားမသိ။

ကျောက်ရိမ်း ဖောက်ချည်ဝင်လာသည်ကို အေးမြိုင်ကဟန်တားနိုင်စွမ်းမရှိ၊ ဖျောင်းဖူးနိုင်စွမ်းမရှိ၊ မျက်ရည်ခံယိုး၍ အသနားခံခံမတပါး မည်သို့မှ မတတ်နိုင်ရှာခဲ့ပေ။ ရွာသို့ ပြန်ရန်သာ အဘန်ဘန် ဘက်တုန်းခဲ့ရသည်။ 'ရွာသို့ ပြန်ကြပါစို့' ဆိုသည်ကိုသာ ထပ်တလဲလဲ ပြောနိုင်သည်။

ကျောက်ရိမ်းကမူ ဘာမထိ ဇာနည်ဘွား လုပ်ခဲ့သည်။

ဒီအရက်ကြောင့် တနေ့နေ့တွင် ကျောက်ရိမ်း ဒုက္ခလှလှကြီး တွေ့တော့မည်ကို သူမစိတ်ထဲက အတပ်သိနေသည်။

ကိုယ့်ယောက်ျားအကြောင်း ကိုယ်အသိဆုံး။

တကယ်တော့ သူမ၏အသိမှာ သိရုံသာပင်။

တဖြည်းဖြည်း အရက်က ကျောက်ရိမ်းကို အနိုင်ယူနေပြန်ရာ သူ၏ဝင်ငွေမှာ မိသားစု ဆန်အို့ ထဲသို့ မရောက်တော့ပေ။ ရသမျှဝင်ငွေကို အရည်ဖျော်ပစ်ဖင်း မိသားစုကို ဝတ်တွင်နက်စေခဲ့သည်။

ကျောက်ရိမ်းမှာ သောက်သောက်စားစား လှူပေးသားလုပ်နေရာ သူ့ကို ပဲ ကိုင်မည့်လူမရှိတော့။ ဦးပန်းဖူးပင် လက်လှေ့လှိုက်ပြီ။ ဦးပန်းဖူးက ကျောက်ရိမ်းအပေါ် အတော်ပင် စိတ်ပျက်နေသည်။ အေးမြိုင်နှင့် ကလေးများအပေါ် ကရုဏာစိတ် ယိုဖိတ်မိ၍သာ အလုပ်က ထုတ်ပစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဒါပေသိ ကျောက်ရိမ်းလုပ်ခများကိုသူ လက်ထဲမပေးတော့။ ဦးပန်းဖူးကိုယ်တိုင် အေးမြိုင်လက်ထဲ ထည့်ပေးခဲ့သည်။

ဒါက ဦးပန်းဖူး၏စေတနာ၊ စေတနာသည် စေတနာမျှသာ ဖြစ်၏။ အကြောင်းမထူး။ ဦးပန်းဖူးကအေးမြိုင်လက်ထဲ ထည့်ပေးခဲ့သော လုပ်ခငွေများမှာ ကျောက်ရိမ်းလက်ထဲသာ ပြန်ရောက်ခဲ့သည်။

မရောက်၍လည်းမဖြစ်။ ကျောက်ရိမ်းက အေးအေးတောင်းမရလျှင် အထိုးအကြိတ် အခိုက်အနှက် အကြမ်း ဇာတ်ခင်းလာသည်။ အေးမြိုင်ခမျာ ဦးပန်းဖူးပေးသွားသည့်ငွေကို လက်နှေးအောင်ပင် မကိုင်လိုက်ရ လက်နှေးအောင်ကိုင်လျှင် ဒူးနှင့် မက်ရည်သုတ်ရမည်။

အေးမြိုင်က ဒီအကြောင်းတွေကို ဦးပန်းဖူးထံ ပြန်မပြောခဲ့ချေ။ ယခုသူရသောပိုက်ဆံနှင့် သူ့ဟာသူ သောက်နေသည်က တော်သေးသည်။ သူပြန်ပြောလိုက်၍ ဦးပန်းဖူးက အလုပ်ထုတ်ပင် ခဲ့သော် အေးမြိုင်ရှာစာကလေးထဲက မရမကနိုက်တော့မည် ဖြစ်သည်။ ဒီအခြေဆိုက်လာလျှင် ကလေးတနေ့နှင့် ဒုက္ခပေးစေမည်မှာ အေးမြိုင်။

၆၀ နွဲ့ ကျော်မြသန်း

ဒီတော့ ဦးပန်းဖူးလာပေးခိုက် ယူထားလိုက်။ ကျောက်ရိမ်း
လာဘောင်းခိုက် ပြန်ပေးလိုက်နှင့် မုန့်လုံးစက္ကူကပ် ကြာကလပ်
မှာ ဆွမ်းဘော်တင်သည့် ဇာတ်လမ်းခင်းရသည့် အေးမြိုင်ခမျာ
ဘဝအခြေမလှပေမယ့် ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းဟူ၍
သဘောထားခဲ့ရသည်။

ယခင်အကြောင်း မကောင်းခဲ့သဖြင့် ယခုလက်ရှိ ဘဝတွင်
အကျိုးပေးမသန်ခဲ့ရုံသာသူ့ကျောက်ရိမ်းမှာ ယခုဘဝအကြောင်း
မလှပြန်သဖြင့် ပြန်လည် ထင်ဟပ်လာမည့် အကျိုးလည်း မည်
သို့မ ကောင်းနိုင်ဖွယ်ရာမရှိပေ။

ကောင်းသော အလုပ် လုပ်လိုင် ကောင်းကျိုး စံရမည်။
မကောင်းသောအလုပ်လုပ်လျှင် မကောင်းကျိုးခံရမည်။

ဤသည်မှာ သဘာဝသောက၏ သဘောအမှန်ပေတည်း။

ရှင်တော်ဗုဒ္ဓက အကြောင်း အကျိုးကဏ္ဍကြီးကို တရား
သဘောအရလည်း ဟောခဲ့၏။ လောကီနယ်တွင် အမှန်ဖြစ်တတ်
ပျက်တတ်သော သဘာဝအကြောင်း အဖြစ်လည်း လမ်းညွှန်
ပြခဲ့၏။

လူဟူ၍ဖြစ်လာသူတိုင်းမိမိက သူတပါးအပေါ်မေတ္တာသာ
ပါမှ တပါးသူက မေတ္တာ တုံ့ပြန်မည်။ မိမိက စေတနာရှေ့
ရှု၍ တပါးသူအကျိုးသည်ပိုးလျှင် စေတနာ၏အကြောင်းအရ
မိမိအကျိုး သည်ပိုးပေးသူပေါ်လာတတ်သည်။ မိမိကတပါးသူ
အပေါ်ရန်လိုလျှင် တပါးသူကလည်း ရန်ပြုလိုမည်သာ။

အကောင်းလုပ်လျှင် အကောင်းတွေ့မည်။ အဆိုးလုပ်သော်အဆိုး
တွေ့ရမည်။ မိမိထံမှမေတ္တာအလင်းရောင်သွားလျှင် ပြန်လည်
ထင်ဟပ်လာမည်မှာ အေးမြခြင်းအလင်းရောင်သာတည်း။

ဤသည်မှာ လောကီ၏ သဘောနှင့် တရား။ တရားနှင့်
သဘော။

ကျောက်ရိမ်း ဆိုးခဲ့၊ တေခဲ့၊ ပေခဲ့သည်။ ဒီအတွက် ဒုက္ခပြန်ခံ
ရသည်။

ကျောက်ရိမ်းက မိမိထင်သလို လုပ်ခဲ့သမျှကို ကောင်းလှပြီ၊
ဟုတ်လှပြီ တော့လှပြီ တင်မှတ် နေသည်။ မည်သူတွေ့ကပင်
အကြောင်းအကျိုးပြု၍ ဆိုးမဲ့သော်လည်း လုံးဝနားမဝင်ခဲ့။

မိုက်စတုံး၍ မိုက်လုံးကြီးနေခဲ့သည်။

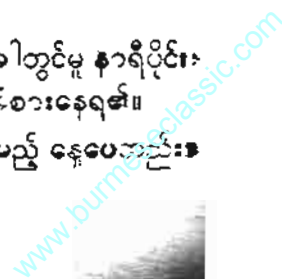
သောက်လိုက်လျှင်ချို မျိုလိုက်လျှင်ခါး၊ အရက်သမားတို့
ပြောစမှတ်စကား။

နတ်ဩဇာတမျှ ရသားပြည့်ဝ၍ 'ဖီလင်' အပြည့် လာသည်
ထူ ထင်မှတ် မှားခဲ့သည်။ ကျောက်ရိမ်းမှာ အရက်ကြောင့်ပင်
သောက၏ အကြီးမှားဆုံးသောပြစ်မှုကို ကျူးလွန်မိခဲ့၏။

ဤပြစ်မှုကို ကျောက်ရိမ်းကျူးလွန်ခဲ့စဉ်က ကျူးလွန်ခဲ့သော
အချိန်အတိုင်းအတာမှာ စက္ကန့်ပိုင်းမျှသာ။

ယခုဘဝနံ သူပြန်လည် ခံစားရသည့်အခါတွင်မူ နာရီပိုင်း၊
ချက်ပိုင်းသာမက လပိုင်း၊ နှစ်ပိုင်းနှင့်ချီ၍ ခံစားနေရ၏။

ယနေ့သည်ကား သူ၏အမှု အမိန့်ချမှတ်မည့် နေ့ပေတည်း။

အခန်း(၇)

ညပိုင်းတလျှောက်လုံး ကျောက်ရိမ်း၏ စိတ်အစဉ်မှာ ဝဲက
ဘော့ထဲ ပစ်ချလိုက်သည့် စက္ကူစလေးသဖွယ် ဝဲအလှည့်မှ ရှမ်း
မထွက်ဘိ သကဲ့သို့ ကြောက်ရွံ့စိတ်၊ ထိတ်လန့်စိတ်၊ စိုးရိမ်
ဝိတ် ကွန်ယက်ထဲမှ ရှမ်းမထွက်နိုင်ခဲ့ပေ။

ရုံးထွက်လာခေါ်မည့် ဘာယာကိုစောင့်မျှော်ယင်း တုန်တုန်
ယပ်ယပ်ခြစ်ခဲသည့် နံနက်ပိုင်းစားနေကျ ဝန်စီကိုပင်မသောက်
ဘေးဘေးမှ နေထိုင်သွေးဆန်းနေသည်။ မည်သူ့ကိုမှ စကား
မပြောဘဲ အဆောင်ဝင်း အတွင်းရှိ ညောင်ပင်ကြီးအောက်
တွင် တယောက်ထီးတည်း ထိုင်နေသည်။

တဝဘူအချုပ်သမား အချင်းချင်းကမူ သူ့ဘေးမှ ဝိုင်းဝန်း
အားပေးနေကြသည်။

အချင်းချင်း ညာဘာသည့်သဘောဖြင့် သူတို့တတွေက မည်
သို့ပင် ဝိုင်းဝန်း အားပေးကြစေကစမူ ဝမ်းမသာနိုင်တော့
သူ့အကြောင်း သူသိနေသည်။ သူ့တကိုယ်လုံးမှာ လေးလံ
ထိုင်းမှိုင်းလျက်၊ ငိုချင်သလိုလို၊ ရယ်ချင်သလိုလို ဖြစ်နေသည်။

ယခင်က ရုံးထွက်ရမည့်နေ့ဆိုလျှင် ကျောက်ရိမ်းတို့ အလွန်
ပျော်ခဲ့သည်။ မနက်မိုးလင်းကတည်းက မြူးကြွနေသည်။ လေက

လေး တချွန်ချွန်နှင့် ရုံးထွက်လာခေါ်မည့် အချိန်ကို စောင့်
မျှော်ခဲ့သည်။

ယခုတော့ ထိုသို့မဟုတ်။ ရုံးထွက်ရမည်ကို အလွန်အမင်း
ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့နေသည်။

ထောင်ထဲရောက်နေသော အချုပ်သမားတိုင်း ပထမဆုံး
ဘောင်းတမိသည်မှာ လွတ်ဖို့မဟုတ်။ မြန်မြန်ရုံးထွက်ရပါစေ
တော့ပါ။

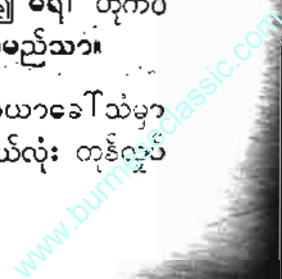
ရုံးထွက်ရလျှင် မိန်းမနှင့်ကလေးတွေကို လွတ်လွတ်လပ်လပ်
ညှုရသောကြောင့်၊ အစားကောင်းကလေးများ စားရသော
ကြောင့်၊ အပြင်လောက၏ ရှုခင်းကလေးများကို တဒဂ်ပဟန်
နက်စိကစားနိုင်သောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

ခါတိုင်း လည်တဆန်ဆန် စောင့်မျှော်ခဲ့ရသည့် ရုံးထွက်ကို
ယနေ့တော့ တွန့်ဆုတ် တွန့်ဆုတ် ဖြစ်နေသည်။

သူ၏အဖြစ်မှာ ‘နွားသတ်ရုံပို့မည့် နွားများ ဆွဲသွားသည့်
ခါ လမ်းတွင် ဆုတ်ကန်ဆုတ်ကန်လုပ်ပြီး ဟိုကပ်ဒီဆွဲ လုပ်
နေပုံမျိုးပမာ’ ဖြစ်နေသည်။

သူက လူသား ဆုတ်ကန်ဆုတ်ကန်လုပ်နေ၍ မရ၊ ဟိုကပ်
ကပ် လုပ်နေ၍ မရ၊ အချိန်တန်လျှင် သွားရပေမည်သာ။

‘ကျောက်ရိမ်း ရုံးထွက်’ဟူသော ဘာယာခေါ်သံမှာ
သူ့ကို ကျင်စက်နှင့် တို့လိုက်သည့်အလား တကိုယ်လုံး ကွန်လွှပ်
သွားစေပါသည်။

သေတွင်းသို့ သွားရအံ့ဆဲဆဲအချိန်တွင် မည်သူသည် မတုန်လှုပ်ပဲ ရှိပါအံ့နည်း။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျောက်ရိမ်းခမျာ ချမှတ်မည့် အမိန့်ကို ရင်ဆိုင်ရန် အားမာန်တင်းလျက် ဗူးဝသို့ လိုက်လာခဲ့ရ၏။ သို့စေကာမူ သူ၏ ဒူးများမှာ တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်လျက်။

အခြားသော အချုပ်သမားများမှာမူ ခါတိုင်းရုံးထွက်ကဲ့သို့ပင် အချင်းချင်း နောက်ပြောင်နေကြ၏။ ပေါက်ကရများ ပြောဆိုနေကြ၏။

‘ဟိုနေ့ကလာတဲ့ မင်းခယ်မကလေး လာဦးမလားဟေ့’
‘ဒီနေ့လာယင် ဝါနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးစမ်းပါကွ’

‘အေး... ဝါခယ်မလေးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးတာထက် မင်းနဲ့ ကိစ္စလဲ အလျင် ပြောဦးလေကွာ’

‘ဟေ့ ဟေ့ ဟိုကောင့် ခယ်မရော ဒီကောင့်နဲ့မရော အလျင် မှတ်ပုံတင်ထားတာနော်’

‘မင်းတို့ကပါးစပ်ပြောပါကွာ၊ ငါကဒီနေ့ အာမခံရမယ့် ကောင် မလွယ်ဘူးကွနော် မလွယ်ဘူး’

‘အေးပါ ထားလိုက်ပါ၊ ဒါပေမယ့် မင့်ဖယ်ကြီး ဖောင်တောင့်တောင့်ကြီးနော်၊ မင်းအလျင်မလွတ်ပဲ ငါအလျင် လွတ်နေမှဖြင့် ဟဲ ဟဲ ဟဲ’

ဤသို့လျှင် အကျဉ်းသားများ ဝသီငတိုင်း ဗလွတ်ရွတ်များ ပြောဆိုနေကြ၏။ ‘ဟေ့ အသံတွေ အသံတွေ’ ဟုသော တာယာကြီး၏ ဟောက်သံ ထွက်လာသည်နှင့် မီးကို ရှေ့ဖျန်းလိုက်သည့်အလား ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်သွားတော့သည်။

သူတို့ဘဝသည်ကား လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောရ၊ ဆိုရသော ဘဝ မဟုတ်ပေတကား။

ယခင်အချိန်များက ကျောက်ရိမ်းသည်လည်း ဤငိုင်းထဲ ဝင်၍ နောက်ပြောင်နေကျ။ ဒီနေ့တော့ စကားတလုံးမှ ဝင်မပြော၊ သူတို့ပြောဆိုနေသည်ကိုပင် မကြားချင် ဖြစ်နေပြီ။

သို့စေကာမူ သူ၏ ပါးစပ်ကတော့ တလှုပ်လှုပ် တရွရွ။

ရတတ်သမျှသော ဘုရားစားများကို အသံမထွက် ရွတ်ဖတ် နေခဲ့သည်။

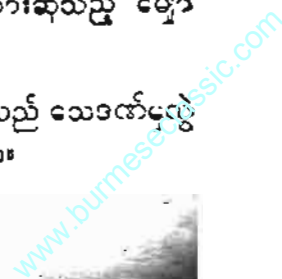
မကြောက်ဘရားကြောင့် ရာဇဝတ်မှုများ ကျူးလွန်ခဲ့ကြ သော်လည်း အပြစ်ခံရမည့်အချိန်သို့ ရောက်သောအခါတွင်မူ အကြောက်တရားက အလွန်အမင်း လွမ်းမိုးနေပြန်သည်။ အပြစ် မကျူးလွန်ခင်ကသာ ဤသို့သော အကြောက်တရား အသိ တရား လွမ်းမိုးခဲ့သော်။

ကျောက်ရိမ်းမှာ အချုပ်ကားပေါ်တွင် ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် ကုတ်ကုတ်ကလေး လိုက်ပါခဲ့၏။

သူကျူးလွန်ခဲ့သော လူသတ်မှုမှာ ထင်ရှားနေပြီ ဖြစ်သဖြင့် လုံးဝ လွတ်မြောက်ရန် လမ်းမရှိတော့သော်လည်း ပုထုဇဉ်တို့ သဘာဝအတိုင်း လွတ်များ လွတ်လေမည်လားဆိုသည့် မျှော် ထင်စိတ်ကလေးတော့ ဆုပ်ကိုင်ထားဆဲပင်။

မကြာမီ ကြားရတော့မည့် စီရင်ချက်သည် သေဒဏ်ပေး ခါးစေဟု အဖန်တလဲလဲ ဆုတောင်းလျက်သား

ဒုတိယအပိုင်း

တရားရုံးကြီးဘေးသို့ အချုပ်ကားကြီး ထိုးဆိုက်လိုက်ပြီ။ ကားပေါ်မှအဆင်းတွင် ရှေ့သို့ ဟတ်ထိုး လဲကျမလို ဖြစ်သွား သဖြင့် ဘေးက အချုပ်သမားများ ဝိုင်းထိန်း ပေးလိုက်ရသည်။

ကျောက်ရိမ်း၏ ခူးများ မခိုင်တော့၊ သူ၏ ခန္ဓာကိုယ် လှုပ် ရွားမှုမှာ ပုံမှန်အနေအထားတွင် မရှိတော့။

ကားပေါ်မှအဆင်းတွင် အေးမြိုင်နှင့် ဆွေမျိုးများကို တွေ့ လိုက်ရပေမည် နှုတ်ဆက်နိုင်စွမ်းမရှိ။ လုံးဝမနှုတ်ဆက်မိ။ သူတို့ တတွေ နှုတ်ဆက်ကြသည်ကိုလည်း ပြန်မပြောမိ။ အေးမြိုင် လှမ်းပေးသည့် စားစရာအထုပ်ကလေးကို လှမ်းယူပြီး ဒယ်ခမ်း ဒယ်ခမ်းဖြင့်နေသော ခြေလှမ်းများကို အချုပ်ခန်းဆီသို့ ဦးတည် ပေးလိုက်မိ၏။

အေးမြိုင်၏ မျက်နှာမသာယာ။ သူ၏ မျက်နှာသည်လည်း မကောင်း လာသဘာဝသော စီရင်ချက်အဖြေကို စိတ်မောစွာ စောင့်နေရသည့် ဟန်များ သူတို့၏ မျက်နှာပေါ်တွင် မဖုံးနိုင်၊ မကွယ်နိုင်၊ ထင်းထင်းပပ ပေါ်နေသည်။

ကျောက်ရိမ်း၊ အချုပ်ခန်းထဲဝင်သွားတော့မှ အေးမြိုင်မှာ ပုလိပ်ရုံးကြီးနံရံကိုမှီလျက် သိမ်းထားသော မျက်ရည်များ သွန် ထုတ်လိုက်ရသည်။ ချုပ်တည်းထားရသည်များကို ဖွင့်ထုတ်လိုက် ရသည်။

အေးမြိုင်က အပြင်ဘက်တွင် မျက်ရည်များ သွန်ထုတ်နေ သလို အချုပ်ခန်းကလေးထဲ ရောက်နေသော ကျောက်ရိမ်း၏ ပါးပေါ်သို့လည်း မျက်ရည်များ စီးကျနေသည်။

စီရင်ချက်ချပည့် ရုံးခန်းပေါ်သို့ တက်ရမည့်အချိန်ကို ငဲ့လင့် နေရသော ကျောက်ရိမ်း၏ တုန်လှုပ်ချောက်ချားမှုမှာ တသက် တွင် တခါသာ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ဖူးပါသည်ဟု ကျောက်ရိမ်း ကိုယ် ကိုယ် ဝန်ခံလောက်အောင် ပြင်းထန်ခဲ့ချေ၏။

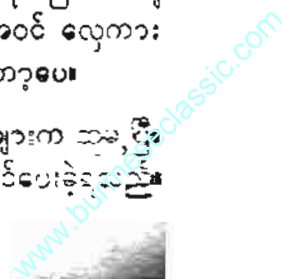
သူ၏မျက်စိထဲတွင် မြင်နေရသည်မှာ တလှုပ်လှုပ်ယမ်းခါနေ သည့် ကြိုးကွင်းကြီး။ သူ၏ နားထဲတွင် ကြားနေသည်မှာ 'သေဒဏ်အမိန့်' ဒီနှစ်ခုကိုသာ ထပ်ခါတလဲလဲ မြင်နေရသည်။ ကြားနေရသည်။

သူ ဘယ်လို ခံစားနေရမည်ကို စာဖတ်သူများသာ တွေးယူ ကြည့်ကြပါဟု။

မကြာမီ ရုံးပေါ်တက်ရန် အစောင့်ရဲများ လာခေါ်သည်။ ရုံးခန်းရှိရာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့ရာတွင် သူ၏ ခြေလှမ်းများ နှေးနှေးပြင်ထဲတွင် ရုန်းကန်၍ လမ်းလျှောက် နေရသူ ပမာ လေးလံနေသည်။ ဘယ်ကိုမှမကြည့်ပဲ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချလျက် ထိုက်ပါခဲ့ရ၏။

ရုံးခန်းထဲရောက်သောအခါ တရားခံများထိုင်ရန် နေရာဖြစ် သော ဝက်ခြံကလေးထဲသို့ အဝင်တွင် ခလုတ်တိုက်ပြီး လဲကျ သွားခဲ့သည်။ သူ၏ခြေလှမ်းများမှာ ဝက်ခြံထဲအဝင် လှေကား ဆစ်ကလေးကိုပင် ကျော်လွှားရန် မတတ်နိုင်တော့ပေ။

လဲကျသွားသောကျောက်ရိမ်းကို အစောင့်ရဲများက သေချာစွာ စိတ်ခြံအတွင်းရှိ ခုံတန်းရှည်ကလေးပေါ်သို့ တင်ပေးခဲ့သည်။

လက်ထိပ်ခတ်ထားသော လက်နှစ်ဘက်ကို ခူးခေါင်းပေါ်
ထင်၍ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေသော ကျောက်ရိမ်းမှာ ရုံးခန်း
အတွင်း ရောက်ရှိနေသူများဘက်သို့ လှမ်းမကြည့်မိပေ။

အမှန်တော့ လှမ်းမကြည့်ရဲဆိုသည်က ပို၍မှန်ပေမည်။
သူ၏ မျက်လုံးများကို ရှေ့တည့်တည့်သို့ စူးစိုက်ထားလိုက်
သည်။

သူ့မျက်စိ စူးစိုက်ထားသည့်နေရာတွင်။

ရွေးရာင် ဝင်းပလျက်ရှိသော နိုင်ငံတော်တံဆိပ်ကြီး။ နိုင်ငံ
တော်တံဆိပ်ကြီး၏ ဝဲယာဘက်အနိမ့်ပိုင်းတွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်
ဆန်းခတ်ပုံနှင့် သမ္မတကြီး မန်းဝင်းမောင်ပုံထို့ ရှိနေသည့်

နိုင်ငံတော်တံဆိပ်ကြီး အောက် ခုံခြံငုံပေါ်တွင်။

အဝတ်နီကြီးခင်းထားသော တရားသူကြီး စားပွဲ။

တရားသူကြီးဆိုင်မည့် ကုလားထိုင်မြင့်မြင့်ကြီး။

ဘေးတွင် တရားသူကြီး၏ စာရေးကြီးထိုင်မည့် ကုလားထိုင်
ပုဂံကလေး။

ဤမြင်ကွင်းမှာ ခါတိုင်း သူမြင်နေကျ၊ တွေ့နေကျ မြင်
ကွင်းသာပင်။ ပစ္စည်းများမှာလည်း ခါတိုင်းရှိနေကျ၊ ပစ္စည်း
များသာ ဖြစ်၏။

သို့သော် ထိုမြင်ကွင်းနှင့် ပစ္စည်းများကို ယနေ့အဖို့ သူ၏
စိတ်ထဲတွင် အဆန်းထင်နေသည်။ သူ့ကို ခြောက်လှန့်နေသည်
ဟုထင်နေသည်။ သူ၏မျက်စိထဲတွင် သိုပစ္စည်းများ ချာချာလည်
နေသည်။

ယောက်ျား ရင့်မာကြီး ဖြစ်စေကာမူ မျက်လုံးအိမ်ထဲသို့
ဝေ့ဝေ့ တက်လာသည့် မျက်ရည်များကို အပြင်သို့ စီးမကျစေရန်
အနိုင်နိုင် ထိန်းသိမ်းနေရသည်။ ရုံးခန်းထဲတွင် မည်သူ့တော့ရှိ
သည်ကို သူမသိ။ သူ၏အနားတွင် ကပ်လျက် ရှိနေသော
အစောင့်ရဲတဦးကိုသာ သိနေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် တရားသူကြီးမင်း တရားခွင်ပေါ်တက်ရန်
ရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ ရုံးထုံးစံအတိုင်း ရုံးခန်းတွင်းရှိ
လူအားလုံး မတ်တတ် ရပ်လိုက်ကြသည်။ ကျောက်ရိမ်းကမူ
တရားခွင်ပေါ်တက်လိုက်သည်ကို မြင်နေရသော်လည်း ကြောင်
ကြည့်နေမိသည်။ မတ်တတ်မရပ်လိုက်မိပေ။ အနားတွင်ရှိနေသော
အစောင့်ရဲက လက်ဘို့သတိပေးလိုက်မှ ကမန်းကတန်း မတ်တတ်
ရပ်လိုက်ရသည်။

တရားသူကြီးမင်းကမူ သူ့အပေါ်တွင် ခွင့်လွှတ် သည့်
အကြံဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တော့မှ သူပြန်ထိုင်လိုက်ရသည်။

တရားသူကြီး၏ မျက်နှာမှာ ခါတိုင်းလို မကြည်လင်ဟု သူ၏
စိတ်တွင် ထင်နေမိသည်။ သူ့ကို သေဒဏ်ချမှတ်တော့မှာမို့ မျက်
နှာမကောင်းလေသလား၊ ဤသည်မှာ ကျောက်ရိမ်း၏ အတွေး။

တရားသူကြီး၏ တရားခွင်နှင့် သူထိုင်နေသောဝက်ခြံကလေး
ကြားရှိစားပွဲတွင်ထိုင်နေသူ ဥပဒေပညာရှင်ကြီးနှစ်ယောက်မှာ-

တယောက်သော အစိုးရရှေ့နေကြီးက ပြတင်းပေါက်ဘက်
သို့ မျက်နှာမူလျက် ငေးမောနေသည်။

သူ၏ရှေ့နေကြီးမှာမူ စိတ်မတည်ငြိမ်ဟန်ဖြင့် စာအုပ် ထူထူကြီးတအုပ်ကို ဟိုလှန်ဒီလှန် လုပ်နေသည်။

ရုံးခန်းတခန်းလုံးမှာ ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်နေ၏။

စီရင်ချက် ဖတ်ကြားမည့် တရားသူကြီးက 'အဟန်း'ဟု လည်ချောင်းရှင်းသံ ပေးလိုက်ရာ၊ ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်နေသော အခန်းထဲတွင် အဟန်းသံမှာ ဟိန်းထွက်သွားသည်။

အဟန်းသံကြောင့် ငေးနေသည့် ကျောက်ရိမ်းခမျာ 'ဆတ်ကနဲ'ဖြစ်ပြီး တုန်လှုပ်သွားသည်။

တရားသူကြီး၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်တိုင်း သူ့ရင်မှာ တဆတ်ဆတ် ခုန်နေသည်။ ခေါင်းငုံ့ထား၍လည်းမရ။ တရားသူကြီးကိုလည်း ကြားနာမကြည့်ရဲ။ သို့ဖြင့် တရားသူကြီး ခေါင်းတည့်တည့်ပေါ်၌ ရှေ့ဆောင်ဝင်းပနေသော နိုင်ငံတော်တံဆိပ်ကြီးဆီသို့ သူ၏မျက်လုံးအစုံကို စူးငိုက်ထားလိုက်ရသည်။

တရားသူကြီးက စီရင်ချက်ကို စတင်ဖတ်ကြားနေပြီ ဖြစ်သော်လည်း ကျောက်ရိမ်းမှာ မကြားတချက် ကြားတချက်။ တရားသူကြီး၏အသံမှာ တဖြည်းဖြည်း တိုးလာသည်။

ဥပဒေ အကျိုးအကြောင်း အကိုးအကားများ ရှင်းလင်းဖတ်ကြားနေသည့်အခိုက် တရားသူကြီး၏ အသံမှာ တည်တည် ငြိမ်ငြိမ် ပြတ်ပြတ်သားသား တပိုခံချင်း တပိုခံချင်း တလုံးချင်း တလုံးချင်း သံမှန်ပြုလျက် ထွက်ပေါ်နေသည်။

တရားသူကြီးမင်းရှေ့ရှိ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးနှစ်ယောက်မှာ ခေါင်းညိတ်သူနှင့် ခေါင်းယမ်းသူ။

အစိုးရရှေ့နေကြီးက ခေါင်းညိတ်လိုက်။

တရားခံရှေ့နေကြီးက ခေါင်းခါလိုက်။

ရုံးခန်းအတွင်း ရောက်ရှိနားထောင် နေသူများမှာ ဥပဒေအကြောင်း နားမလည်သဖြင့် ဟိုငေးဒီငေး။

တရားသူကြီး၏အသံသည်သာ တခန်းလုံး လှမ်းမိုးနေသည်။

'ဤအမှုတွင် တရားခံကျောက်ရိမ်း၏ ကိုယ်တိုင် ဖြောင့်ဆိုချက်အရ ဒေါ်ခင်မေအား မိမိသတ်မိကြောင်း ဝန်ခံထားသည့် အပြင် သတ်ရာတွင် အသုံးပြုသော ဓားကိုပါ ဝှက်ထားခဲ့သည့်နေရာမှ ကိုယ်တိုင်ရှာဖွေပေးခဲ့သည်။

ထို့ပြင်-

အလုပ်အတူလုပ်ဖက် လက်သမားများ အားလည်း အချင်းမဖြစ်ပွားမီ တပတ်ခန့်ကပင် အရက်မူးလာတိုင်း ငါ့လူတယောက်ကို သတ်ရမည်ဟု မကြာခဏ ပြောလေ့ရှိသည်ဟူသော ထောက်ခံ ထွက်ဆိုချက်များရှိသည့်အပြင် တရားခံကျောက်ရိမ်းနှင့် ကြုံရာပါများကလည်း ဒေါ်ခင်မေအား သတ်ရန် သုံးကြိမ်တိတိ ကြံစည်ခဲ့ကြောင်းများကို ထောက်ခံထွက်ဆိုထားပေသည်။ တရားခံ ကျောက်ရိမ်းအပေါ်တွင် ၎င်း၏ ကိုယ်တိုင်ဖြောင့်ဆို ဝန်ခံချက်များနှင့် ထောက်ခံထွက်ဆိုသော သက်သေများ၏ လွတ်ချက်ပေါ် မူတည်၍ ရာဇသတ်ကြီးပုဒ်မ () () အရ စွဲချက်တင်ခဲ့ပေသည်။

တရားခံ ကျောက်ရိမ်းက စွဲချက်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ အပြစ်မရှိ ပါဟု ထုချေပြီး ရဲထံပေးခဲ့သည့် ဖြောင့်ချက်ကို နှိပ်စက် ညှဉ်းပန်း ဖွဲ့စစ်ဆေး၍ဖြောင့်ချက်ပေးရပါသည်ဟု ရုပ်သိမ်း သော သက်သေခံချက် ပေးခဲ့ပြန်ပါသည်။ အဆိုပါသက်သေ ခံချက်တွင် ကျောက်ရိမ်းကိုယ်တိုင် ထွက်ဆိုချက်မှတစ်ပါး ထောက်ခံသော သက်သေခံချက်မရှိပေ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ရုပ်သိမ်းပြီးသော ဖြောင့်ချက်အပေါ် မှတည်၍ အပြစ်ပေးရန် စဉ်းစားရာ၌ တရားဥပဒေသဘော တွင်အပြစ်မပေးရဟု မဆိုသော်လည်း တရားခံအား အပြစ် ပေးနိုင်ရေးအတွက် ထိုဖြောင့်ချက်ကို တနည်းတဖုံ ထောက် ခံသော သက်သေခံချက်ရှိမှသာလျှင် အပြစ်ပေးရန် စဉ်းစား ခဲ့မည်ဟု ဆင်ခြင်သင့်ကြောင်း ထိုးဖွဲ့ထားသော စီရင်ချက် များ ရှိပေသည်။

သို့ဖြစ်သည့်အတွက် တရားခံကျောက်ရိမ်း၏ ဖြောင့်ချက်ပါ စကားရပ်များကို တနည်းတဖုံ ထောက်ခံသော သက်သေခံ ချက် ရှိမရှိ စိစစ်ရာ၌ ကြရာပါများ၏ ထွက်ဆို အစစ်ခံချက် အရ ထင်ရှားသည်ကို တွေ့ရမည် ဖြစ်ပေသည်။

တရားခံကျောက်ရိမ်း တင်ပြသော သက်သေများ၏ ထွက်ဆို ချက်များတွင် ကျောက်ရိမ်းကို ထောက်ခံထွက်ဆိုသည်ထက် ယုတ္တိမာန်သော ထွက်ဆိုချက်များ တဦးနှင့်တဦး ဖိလှာ ဆန့်ကျင်သည့် ထွက်ဆိုချက်များ ထွက်ဆိုထားသည်ကို တွေ့ရပြန်သည်။

ယခုအမှုတွင် တင်ပြခဲ့သော သက်သေခံချက်များကို လက်ခံ ယုံကြည်ရန် အကြောင်းမရှိပေ။ ဖော်ပြပါ အကြောင်း များကြောင့် ကျောက်ရိမ်းက မိမိကို ရဲနှိပ်စက်ညှဉ်းပန်း သောကြောင့် ဖြောင့်ချက် ပေးရပါသည်ဟု ထွက်ဆိုသည် မှာ မိမိလွတ်မြောက်ရာ လွတ်မြောက်ကြောင်း ထွက်ဆိုခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ယူဆရန်မှတစ်ပါး အခြားအကြောင်း မရှိပေ။

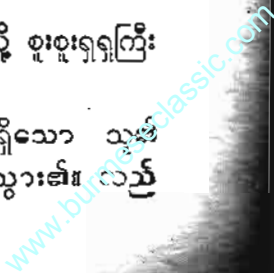
ဤသို့လျှင် တရားသူကြီးက စီရင်ချက်ကို ဖတ်ကြားရာတွင် ဥပဒေအကိုးအကား၊ စီရင်ထုံးအကိုးအကား စုံလင်စွာဖြင့် နိုင်ငံပြင်ပြင် ဖတ်ကြားခဲ့သည်ကို ကျောက်ရိမ်းမှာ မကြားတချက် ကြားတချက် ဝိုးတဝါး ဖြစ်နေခဲ့ရာ တရားသူကြီး၏ ချောင်း တန်သံကြောင့် လန့်ပြန်သွားပြီး စီရင်ချက်ကို အာရုံပြု၍ နား ထောင်လိုက်ပြန်သည်။

တရားသူကြီး၏ အသံမှာ တိုးရာမှ ကျယ်လာပြီးနောက် အသံကိုမြွှဲလျက် စီရင်ချက် နောက်ဆုံးအပိုဒ်ကို ဖတ်လိုက်ရာ....

‘ရာဇသတ်ကြီးပုဒ်မ ၃၀၂(၁) ၁၀၉(၁)အရ၊ ပြစ်မှု ထင်ရှားသဖြင့် တရားခံမောင်ကျောက်ရိမ်းအား ကြိုးမိန့် ပေးလိုက်သည်။ မသေမချင်း လည်ပင်း ကြိုးကွင်းစွပ်၍ သတ်စေ’

စီရင်ချက် နောက်ဆုံးအပိုဒ်မှာ သူ၏နားထဲသို့ စူးစူးရှရှကြီး ငင်လာသည်။

ဒိုင်ငံဘော်တံဆိပ်ကြီးဆီသို့ ငေးခိုက်လျက်ရှိသော သူ၏ မျက်လုံးများမှာ ဘာကိုမှမမြင်ရဘဲ မှုန်ဝါးသွား၏။ လည်

ပင်းကြီးမှာ သံမိုနှင့် စွဲနှက်ထားဘိသကဲ့သို့ တောင်တောင် တင်းတင်းကြီး ဖြစ်နေသည်။ မျက်လုံးအိမ်တွင်းမှ မျက်ရည် များမှာ တပေါက်ပြီးတပေါက် လိုမ့်၍လိုမ့်၍ စီးဆင်းနေသည်။ နှာခေါင်းအဖျားကလေးနှင့် နှုတ်ခမ်းဖျားကလေးကို ပွတ်တိုက် လှိမ့်ဆင်းသွားသည့် မျက်ရည်များမှာ မေးဖျားမှ တဆင့် ရင်တတ်ပေါ်သို့ ကျနေသည်။

ဤသည်ကိုလည်း သူက လုံးဝ သတိမပြုနိုင်တော့ပေ။

လက်ထိပ်ခတ်ထားသည့် လက်နှစ်တက်ဖြင့် သူ၏မျက်နှာကို အုပ်ထားလိုက်သည်။

အနားသုကြီးမင်း တရားခွင်ပေါ်မှ ဆင်းသွားသည်ကိုလည်း မသိလိုက်။ မိသက်တိတ်ဆိတ်နေသော ရုံးခန်းအတွင်းမှ ကိုယ် ၎င်းတို့၏ နေသော အသံများကို ကြားနေရပေမယ့် လှည့် ကြည့်ခြင်း မရှိ။

သူ၏ရှေ့ နေကြီးက အယူခံတွင်လွတ်နိုင်ကြောင်းအားမငယ် ဖို့ အားပေးစကား ပြောကြားနေသည်ကိုပင် သူက ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်။ ရှေ့နေကြီးပြောသမျှကို ခေါင်းလည်းညှိတ်၊ ခေါင်းလည်းမခါမိ။ သူ၏ရင်ထဲတွင် ဆိုးနှင့်နေသည်။ တကိုယ်လုံး မှာ တောင့်တင်းနေသည်။ ထိုအချိန်က သူ့ခစားခဲ့ရသော ဝေဒနာကို ပြန်လည်ပြောပြနိုင်စွမ်း မရှိပေ။

အေးမြိုင်မှာ အားရပါးရကြီး ဝိပစ်လိုက်ချင်သော်လည်း ရုံးခန်းတွင်း ဖြစ်နေသဖြင့် မငိုနိုင်ရှာ။ အသံမထွက်အောင်

ကျိတ်၍ကျိတ်၍ငိုနေရာမှ အလုံးဆိုတက်လာပြီး သတိလစ်သွား တော့၏။

ထိုအခါကျမှ 'ဟဲ့ ဟဲ့ နင်းပီဟ' 'နိုပ်ပီဟ' 'ယပ်ခပ် ပေးပီဟ'ဟုသော အသံများ စီစီညံညံထွက်လာသည်။ လူ များဝိုင်းအံ့ပြီး စီစီညံညံ ဖြစ်နေတော့မှ ကျောက်ရိမ်းသတိပြန် ရပြီး လူအုပ်တက်သို့ စောင်းငဲ့ ကြည့်လိုက်မိသည်။ အေးမြိုင် တခုခုဖြစ်နေပြီကို သူ့သိလိုက်သဖြင့် အစောင့်ရဲထံ ခွင့်တောင်း၍ လူအုပ်နားသို့ တိုးသွားခဲ့သည်။

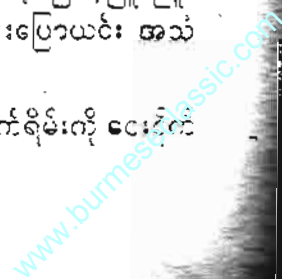
အေးမြိုင်မှာ ရုံးခန်း တမံသလင်းပေါ်တွင် ပက်လက်ကြီး။ နင်းသူနင်း၊ နိုပ်သူနိုပ်နှင့် အေးမြိုင် ဖြစ်နေပုံသို့ သူ့မြင်လိုက်ရ သည်။ သို့သော် ဘာမှမတတ်နိုင်။ မည်သို့မှ မကူညီနိုင်ပေ။ သူ၏လက်တွင် လက်ထိပ်တန်းလန်းကြီးနှင့်၊ ဘေးမှရပ်ကြည့်ရုံ သာ ရပ်ကြည့်နေခဲ့ရသည်။

အေးမြိုင်သတိရသောအချိန်ကျမှ 'ဟဲ့ အေးမြိုင် သိပ်လဲ ပမခနနဲ့၊ အယူခံတွေ အဆင့်ဆင့်ရှိသေးတယ်၊ ကလေးတွေ ကိုသာ ဂရုစိုက်'

- ကျောက်ရိမ်း ပြောနိုင်သည်က ဤမျှသာ။

ဤစကားလုံးကလေးများကိုပင် ဖြောင့်ဖြောင့်ဖြူးဖြူး မပြောနိုင်ရှာ၊ ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့၊ ပြောယင်းပြောယင်း အသံ တိမ်ဝင်သွားခဲ့သည်။

တမံတလင်းပေါ်မှ အေးမြိုင်မှာ ကျောက်ရိမ်းကို ငေးငိုက် ကြည့်နေပေသည်။ ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်။

သေလမ်းသွားရတော့မည့် လင်သည်ကိုကြည့်နေသော ဇနီးသည်၏ မျက်နှာ။

ကလေးတမနှင့် အားကိုးရာမဲ့ လူ့ဘဝခရီး ဆက်ရဦးမည့် ဇနီးသည်ကို ကြည့်နေသည့် လင်သည်၏မျက်နှာ။

သူတို့နှစ်ဦး၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ခံစားမှု တမျိုးစီ ရှိကြသည်။

ဒုက္ခတုံ၏လမ်းဆုံးသို့သွားရမည့်သူကတယောက်။ ဒုက္ခတုံ၏လမ်းလယ်တွင် မတတ်တတ်ရပ်၍ ငိုရဦးမည့်သူက တယောက်။

သူတို့နှစ်ဦး၏ ရင်တွင်းမှ ထွက်ပေါ်လာသော မချိတင်ကဲဝမ်းနည်းနေသည့် အသွင်သဏ္ဍာန်မှာ ကြေကွဲဖွယ်၊ ရင်နှင့်ဖွယ်ကောင်းလှ၏။ ထိုစဉ်က သူတို့နှစ်ဦး၏ ခံစားမှု ထင်ဟပ်ချက်ကို စာဖြင့် ရေးသားပေးပြရန်မှာ မည်သူမှ တတ်စွမ်းနိုင်လိမ့်မည်ဟု မထင်မိပေ။

သေစေအမိန့် ချမှတ်ခံရသူတယောက်၏ ခံစားမှုမှာ အဘယ်သို့ ရှိခြိမ့်မည်နည်း။ သေစေအမိန့် ချမှတ်ခံရသူ၏ ဇနီးသားသမီးများ၏ ခံစားမှုမှာ အဘယ်သို့ရှိခြိမ့်မည်နည်း ဆိုသည်ကို စာဖြင့် ပုံဖော်သည်ထက် စာဖတ်သူများ ကိုယ်တိုင် တွေးမိမှန်းယူရန်အတွက် တွေးလုံးအဖြစ် ချန်ထားပါသည်။

ကျောက်ရိမ်းမှာ အစောင့်ရဲများ ခေါ်ဆောင်ရာ နောက်သို့ မလှမ်းချင်လှမ်းချင် လိုက်ပါခဲ့သော်လည်း သူ၏မျက်နှာမှာ အေးမြိုင်တို့ ကျန်ရစ်ခဲ့ရာ ရုံးခန်းဆီသို့ သမင်လည်ပြန်ဖြစ်နေသည်။

ထောင်အပြန်ခရီးတွင် စိတ်ကိုလုံးဝ လျော့ချလှုပ်ပြိုး ဖြစ်သည့် ကျောက်ရိမ်း၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးမှာ နှမ်းရိလျော့ခွေလျက်။

‘ဆိုးလေသည့်၊ ကံကြမ္မာ

မလှန်သာ၊ သူ့အဖြစ်

မှုပြစ်ကယ်၊ ဖွေရှာလို့

သေရွာကို၊ မြန်းဘို့ရယ်

နီးလှပြီကွယ်

ဘယ်ကြမ္မာ၊ ဝဋ်ကြွေးရယ်ကြောင့်

စစ်တွေကော၊ ဖြေရှာသော်လည်း

မပြေလည်၊ သူ့ဘဝအရေးငယ်နှင့်

ဆွေးဗျာထုကြွယ်

ဝဋ်ကြမ္မာ၊ ကံကို ပုံမချလေနဲ့

အစစ်တရားခံ၊ သေအရက်ကိုလှ

ရှောင်ပါလေအထူး’

ဟူ၍သာ မှာဘမ်း ပြုပါရစေတော့။

အခန်း (၈)

ကျောက်ရိမ်းတို့ကို ပြန်လည်သယ်ဆောင်လာသော အချုပ်ကားကြီးမှာ ရန်ကုန်ထောင်ကြီးဆီသို့ ဦးတည်လျက်။

အချုပ်ကားပေါ်တွင် ပါလာသောကျောက်ရိမ်းမှာ ငုတ်ဘုတ်ကလေးထိုင်ယင်း တရှုရှု ငိုကြွေးနေသည်။

အခြားသော အချုပ်သမားများမှာ ခါတိုင်းလို စကားပေသော် ဤအခါ အချုပ်ကားကြီး ကျောက်ရိမ်းကို အားပေးလျက်။ အချုပ်ကားကြီးက အချုပ်ကားကြီးထံသို့ ငေးမော တွေးတောလျက်။

အချုပ်ကားကြီး ရန်ကုန်ထောင်ရှေ့ ရောက်ပြီ။

ကျောက်ရိမ်း အောက်မဆင်းနိုင်တော့။ ကြောက်လွန်းအားကြီးသဖြင့် တုန်ယင်နေသည်။ အဘူပြန် အချုပ်သမားများနှင့် ဝါဒများက ထောင်မှူးကြီး ရုံးခန်း ရောက်သည်အထိ တွဲရွဲပေါ်သွားခဲ့သည်။

ပြုသူအလှည့်တွင် တဖန်ပြန်လည် ခံစားရသော စိတ်ဒုက္ခကိုယ်ဒုက္ခကား ကြီးမားလှပေစွ။

‘ဘယ်သူမပြု၊ မိမိမူ

ကိုယ်ပြု၊ ကိုယ်ခံ

ဖြစ်ကြောင်း မှန်တည်း

စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြေ

ရတက်ပွေလည်း

ကယ်သူရှာမရ

ကြိုးသမားဘဝ’

ထောင်မှူးကြီး ရုံးခန်းသို့ ရောက်သောအခါ ထောင်မှူးကြီးက အစောင့်ရဲ တာဝန်ခံ ယူလာသော စာရွက်စာတန်းများကို စစ်ဆေးပြီးနောက် ကျောက်ရိမ်းကို ခုံကြည့်နေသည့် ထောင်မှူးကြီး၏ မျက်နှာတွင် စိတ်မကောင်းဟန် ပေါ်နေသည်။

သူသည်လည်း လူသားပင် မတုတ်ပါလား...

‘ကဲ... မောင်ကျောက်ရိမ်း သိပ်လဲစိတ်မပျက်နဲ့ ‘အားလဲ’ ပျော့နဲ့ အယူခံတွေ အဆင့်ဆင့် ရှိသေးတယ်။ အေး-အယူခံမှာ ကြီးဒဏ်က လွတ်ဖို့လမ်း အများကြီးရှိတယ်။ မင်းအယူခံအတွက် နှလုံးလဲ အစွမ်းကုန် ကူညီမယ် ဒီတော့ မင်းစိတ်အေးအေး ထား ဆါကွာ၊ ရတနာ သုံးပါး ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်ဖို့လဲ မမေ့နဲ့။ ဆိုတဲ့အကူအညီလဲ တို့ကိုပြော။ ဒီအချိန်ကစပြီးတော့ မင်းကို ကြီးဘိုက်ထဲ ပြောင်းထားရမယ်။ ဒါကတော့ ဥပဒေ အတိုင်း ဆါကွာ ကြိုးတိုက်ထဲမှာလဲ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နေ။ စစ်အားတွေဟာ စစ်တိုက်တိုင်း ပသေသလိုပေါ့ကွာ ကြိုးခိန့် ပျသူတိုင်းလဲ ကြိုးဒဏ် မခံရပါဘူး။ တို့လဲ ဝိုင်းဝန်း ဆုတောင်းပေးပါမယ်’

၈၀ ❀ ကျော်မြသန်း

ထောင်မှူးကြီးမှာ လူကြီးတယောက်ပီပီ ဆုံးမစကား အားပေးစကားများကို အေးအေးသက်သက် ပြောပြနေသည်။

ထောင်မှူးအလုပ် ဆိုသည်ကလည်း ဤသို့။ မကထောင်သား ဆိုးပေ တေနေသူများကို အုပ်ချုပ်ရာတွင် ချော့သည့်အခါချော့ ချောက်သည့်အခါချောက်။ အကြမ်းနည်းကိုင်သည့်အနုနည်းလည်း သုံးရသည်။

ထောင်မှူးကြီးက မည်သို့ပင် အားပေးစကား၊ ကြင်နာစကားပြော၍ နှစ်သိမ့်ခဲ့စေကာမူ ကျောက်ရိမ်းအဖို့ မထူးခြားခေါင်းကြီး အောက်ငုံ့လျက်။ မျက်ရည်တွေတွေ စီးကျယစ်နားထောင်ခဲ့ရသည်။

ကြိုးတိုက်....
ယင်းအမည်ကို သူကြားဖူးခဲ့ပြီ။ ယခု နဖူးတွေ ဒူးတွေ တွေ့ရတော့မည်။ ကြိုးတိုက်ထဲမှာ နေရမည်။ ကြိုးတိုက်ထဲတွင် နေယင်းမှ ကြိုးစင်ပေါ် တက်ရမည်။

ကြိုးတိုက်နှင့် ကြိုးစင်ဆိုသည်ကား အသို့နည်း။ ထောင်မှူးကြီး ကိုယ်တိုင်ပင် ကျောက်ရိမ်းကို ကြိုးတိုက်ထဲ လိုက်ပို့ခဲ့သည်။

သူ၏စိတ်ထဲတွင်မူ ကြိုးတိုက်သို့ သွားနေရသည်ဟု မထင်သလို ကုန်းသို့ သွားနေရသည်ဟု ထင်မှတ်နေမိသည်။

ခါတိုင်းရုံးအပြန်တွင်နောက်ဆုံး တံခါးပေါက်မှ မြေနီလကလေးအတိုင်း တည့်တည့်ကြီး လျှောက်ပြီး အဆောင်ထဲ နေကျ။ ယနေ့တော့ ထိုလမ်းကလေးကို မလျှောက်ရတော့ပယ်ဘက်ကို ချိုးကွေ့လိုက်ရသည်။

ကြိုးတိုက်က ထောင်မှူးကြီးတေးဘက် ကပ်လျက်တွင် ရှိသည်။ အုတ်ရုံးကလေး ကာနေသဖြင့် ကြိုးတိုက်ကို တလှလှ လှမ်းမမြင်သေး။ အပေါ်ခြင်းကလေးလောက် လှမ်းမြင်ရသည်။

ကြိုးတိုက်တံခါး နီကလေး ပွင့်သွား၍ ကြိုးတိုက်ကို လှမ်းမြင်လိုက်သည်နှင့် သူ၏မျက်လုံးများ ပြာဝေသွားသည်။ နောက်ပိုင်း မည်သို့ဖြစ်သွားသည်ကို မသိတော့။ သတိရ၍ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့် လိုက်သော အခါ အခန်းလေး တခန်းထဲ 'ရောက်နေကြောင်း တွေ့လိုက်ရသည်။ တံခါးပေါက်သံတိုင် အပြင်ဘက်တွင် ထောင်မှူးကလေး တယောက်နှင့် ငါဒါများ ရပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

'ဘယ်နှယ်လဲဟေ့ ကျောက်ရိမ်း သတိရသလား'
'ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ'ခင်ဗျာ'
'မင်း ကြိုးတိုက်အထဲမှာ လဲကျသွားလို့ တို့သယ်ခဲ့ရတယ်။ ဆရာဝန်ကြီးတောင် ယခုပဲ ပြန်သွားတယ်'
'ဟုတ်ကဲ့ဗျာ ကျွန်တော့် မျက်လုံးတွေ ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်း မသိဘူး'

'သတိထားပေါ့ကွာ ကြောက်ရောမဟုတ်ပါဘူး'
'ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့'
ပြစ်မှုနောက်မှ အရိပ်ကား ပျောက်သွားသည်မရှိ။ သူ၏ နောက်မှ တကောက်ကောက် လိုက်လျက်သာ။

ကြိုးတိုက်....
ကြိုးသမားများကို ထားသည့်တိုက် နာမည်က ဟိန်းသည်။ ခဏကဖြတ် သွားကြည့်ခမ်းပါဆိုလျှင်ပင် မကြည့်လိုကြ။ ငွေခေတတ်သည်။

ရန်ကုန်တောင်ကြီးတွင် တံခါးသုံးထပ်ရှိသည်။ ဗူးတံခါး မကြီးခေါ်သည့် ပထမတံခါး၊ အတွင်းဘက်တွင် ဒုတိယတံခါး။ ပြီးတတိယတံခါး၊ တတိယတံခါး၊ ကျော်လွှင့် ထောင်တွင်း ဝင်ရာလမ်းအစပင်။ ထိုမှဗယ်ဘက်သို့ မြေလွှမ်း သို့မဟုတ် လှမ်းလိုက်လျှင် အုတ်ရိုးနိမ့်ကလေးကို တွေ့ရပေမည်။

အုတ်ရိုးတံခါး၊ အသေးလေးဖွင့်၍ အထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့် နာမည်ကြီးသလောက် အဆောက်အအုံ မကြီးသည့် ကြိုးတိုက် ကလေးက ဆီးကြိုလိုက်ပေမည်။

ထိုကြိုးတိုက်အမည်ရှိသောတိုက်တန်းကလေးမှာ သာမန်လူ များအဖို့ မြင်ကွင်းမထူးခြားစေကာမူ ကြိုးမိန့်ကျပြီး တရားခံ များအတွက်မူ သေမင်းခံတွင်းဝအသွင် ရှိနေ၏။ ထို့ကြောင့် လည်း ကြိုးမိန့်ကျပြီး တရားခံများသည် ကြိုးတိုက်ကို မြင်လိုက် နှင့် အလွန်အကျွံ သိတ်လန်တုန်လှုပ်ခြင်းဖြစ်ပေမည်။

ကျောက်ရိမ်းသည် မိမိနှင့် ငြိုးသူရန်ဘက်လည်းမဟုတ်။ မိမိ အား မည်သို့မှ ပြန်လှန်ခုခံမှုလည်း မပြုနိုင်ရှာသော မိန်းမသား တဦးကို သွေးအေးအေးနှင့် သတ်ခဲ့သော လူသတ်သမားပင် ဖြစ်သော်လည်း ကိုယ်အလှည့်တွင်မူ အသတ်မခံရသေ မိကပင် သောက်ျားတယောက် မဟုတ်သည့်အား ရှက်ဖွယ်လိလိ တုန် လှုပ် ချောက်ချားနေခဲ့သည်။

ကြိုးစင် မဘက်ရသေးမီ ကာလအတွင်း ဤအခန်းကျဉ်းက လေးထံတွင် ကလေးကလေးတည်း မည်မျှ ညီမျှကြွေအောင်နေရ ဦးမည် မသိပေ။

လူဆိုသည်မှာ အများနှင့်ရေးနှောနေရန်တွင် စိတ်အား ငယ်သည်။ ဖျင်းသည်။ ခြောက်လန့်သည်ဟူ၍ မရှိတတ်ပေမင် စကားပြောဖော်မန့်သော အခန်းထဲတွင် တယောက်ထီးတည်း နေရန်ညီဆံ့သောအခါ အလိုလို စိတ်အား ငယ်လာသည်။ ဖျင်းငို ငြိုးငွေ့လာသည်။ အလိုလို နေယင်း ကြောက်စိတ် သိတ်လန့်စိတ်ပင်လာသည်။ ဤသည်မှာ သဘာဝ၏ သဘော ပင်။ ထိုအလေ့ သဘာဝ၏ သဘောကို သူလည်း မလွန်ဆန်နိုင် ခဲ့ပေ။

ကြိုးစင်ပေါ် မဘက်ရသေးမီ တနည်း သေမင်းထံမှောက် မသွားရသေးမီ ခရီးတထောက် နားခိုရမည့် ကြိုးတိုက်ထဲ ရောက်နေစဉ်ကာလ၊ ကြိုးမားလှသော စိတ်ဒုက္ခ၊ ကိုယ်ဒုက္ခ ခံစားရပုံများကို ကျောက်ရိမ်း ပြောပြခဲ့သည့် အတိုင်း ပြန် လည်မှတ်တမ်းတင်ရသော်-

ကျောက်ရိမ်း ကြိုးတိုက်ထဲရောက်ပြီး ခဏ အကြာတွင် အမှောင်ထု လွှမ်းခြုံလာသည်။ အခန်းထဲတွင် ထာဝစဉ်ထွန်းညှိ ပေး ထား သော မီး ပွင့် ကလေး၏ အလင်းရောင်သည် ပို၍ တောက်ပလာသယောင် ထင်ရသော်လည်း အမှောင်ထု သိပ် သည်လာသည်နှင့်အမျှ ၂၅တိုင်အား မီးပွင့်ကလေး၏ အလင်း ရောင်မှာ မတောက်ပနိုင်တော့၊ အမှောင်ထုကို ထွင်းဖောက် ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်တော့ပေ။

ပို၍မှောင်လာလေ၊ ပို၍ ချောက်ချား လာလေ ဖြစ်လာ သည်။ မှောင်လေ ကြောက်လေ၊ ကြောက်လေ မှောင်လေ ဖြစ်နေသည်။

ထိုနေ့က ညနေစာကို သူ့နေထိုင်သော အခန်းထဲအရောက်
လာပို့ ပေးခဲ့သည်။ ခါတိုင်းလို အနပ်ပန်းကန်းပြားကလေး ဆွဲပြီး
ထမင်းဝေနေသည့်မှောက် မျက်နှာအောက်ရု၍ ထမင်းဆွဲရန်
မလိုတော့ပေ။ ခါတိုင်းက ချီးရီး အချုပ်သမား၊ ယခု ကြိုး
သမား၊ ဒီကော့ အဆင့်မြင့်လာသည်ဟု ဆိုရပေမယ့်ပေါ့။

ထမင်းပွဲ ရှေ့ရောက် လာပို့ ခဲ့ပေမယ့် ကျောက်ခိုမ်း မျှော
မစားနိုင်ရှာ။ အလိုလိုရင်ပြည့်နေသည်။ ရင်ထဲတွင် မျှောနိုင်
မကယ်နိုင် ဖြစ်နေသည်။ လုံးဝစားချင်စိတ် မရှိသောကြောင့်
လာပေးသည့်အတိုင်းပင် ပြန်ပေးလိုက်သည်။

အမှန်တော့ မစားချင်၍မဟုတ်ပါ။ နောက်မိုးလင်းကတည်းက
အခွံသဲတွင် နီဆီခွက်နှင့် ထည့်ထားသော လက်ဖက်ရည်ကို
လေးတခွက်သာ ချသာက်သေးသည်။ နံနက်စာလည်း မစားခဲ့
ရသေး။ အကြောက်လွန်နေသဖြင့် စားရမှန်း သေတံ ရှေ့
မသိသလိုဖြစ်နေသည်။ လောလောလတ်လတ် သေမိန့်ချခံ
ရသူ ဘဦးအဖို့ ထမင်းမစားနိုင်သည်မှာ ဆန်းသမိုလား။

မည်သူမဆို လူသားတိုင်း ဒီနေရာရောက်၍ ဒီသို့ခစားခဲ့
သော် အစားအသောက်ကို အာသိသထား၍ စားသောက်
ရန်မှာ ခက်ခဲပါဘိခြင်း။

အမှောင်ထုက ပို၍သိပ်လည်းလာလေ။ နေရထိုင်ရ မတည့်
ငြိမ်လေဖြစ်လာသည်။ စကားပြောဖော်လည်း မရှိ၊ နားထောင်
စရာ အသံလည်းမရှိသော အခန်းကျဉ်းကျဉ်းကလေး ထဲတွင်
တယောက်ထီးတည်းနေရသောအခါ ထရကောင်းနိုးနိုး၊ ထိုင်

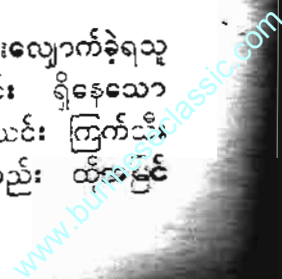
ကောင်းနိုးနိုး၊ အိပ်ရကောင်းနိုးနိုးဖြစ်နေသည်။ နေရသည်က
လည်း ကြိုးတိုက်။ ဤအခန်းထဲမှ ကြိုးစင်ပေါ်တက်သွားရ
သည့် အခါအတွက်ကလည်း မည်မျှများမည်မသိ။ ယခု သူ
လည်း တက်ရအံ့ဆဲဆဲ။

တခါတခါတော့ ကြိုးတိုက်ဘားနီကျ ဝါဒါ၏ ဖိနပ်သံ
နှင့် အခြားသော ကြိုးမိန့်ကျ တရားခံများ၊ တခန်းနှင့်တခန်း
လှမ်းစကားပြောနေသည်ကို ကြားရသည်။ ဤအသံများကလည်း
ရက်ခြည်း ပေါ်လာလိုက်၊ ရုတ်ခြည်း ပျောက်သွားလိုက်။ အသံ
လပ်ကြားလိုက်တိုင်း သူ၏ရှင်ထဲတွင် ခိန်းကန်ကြွက်သွားသည်။

ဒီးရောင် မှန်မှားမှားအောက်မှ သူ နေရမည့်အခန်းကလေး
ထိုလှည့်ပတ်ကြည့်မိသည်။ ဘာကိုမှမမြင်ရ။ ဒါပေသိသူ တကိုယ်
လုံး ကြက်သီး တဖျန်းဖျန်းထသွားခဲ့သည်။ နှလုံးသား ငယ်၍
အကြောက်တရား အခံရှိနေသူတယောက်အဖို့ မြင်မြင်သမျှသည်
ကြောက်စရာ လန့်စရာ ဖြစ်လိမ့်မည်သာ။

နေခင်းဘက်က မတည်မငြိမ် ဖြစ်နေသော စိတ်နှင့်၊ ယခု
ကြိုးတိုက်ခန်းထဲတွင် ပေါ်လာသော ကြောက်စိတ်များ ရော
သွေးသွားပြီး မကြာခဏ ကြက်သီးမွေးညှင်း ထလာသည်လား
ပြောတတ်။

ညှို့အမှောင်ထဲ တယောက်ထီးတည်းလမ်းလျှောက်ခဲ့ရသူ
တယောက်၊ သစ်ပင်များ အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်း ရှိနေသော
အမှောင်ထုနား ရောက်သည့်အခါ အလိုလိုနေယင်း ကြက်သီး
မွေးညှင်းထလာတတ်ရာ ကျောက်ခိုမ်းသည်လည်း ထိုအပြင်

မျိုး ကြုံနေခြင်း ဖြစ်မည်လား မပြောဘတ်၊ ကြိုးတိုက်ဟူသော အရှိန်က သူ့ကိုအလိုလို ချောက်လှန် နေခဲ့ပေပြီ။

ညဉ့် ၁၁ နာရီ ထိုးသည့်သံချောင်းသံ ပေါ်လာပြီ။ အိပ်ချင်စိတ် လုံးဝမရှိသေး။ ကျောက်ရိမ်းမှာ ကြိုးတိုက်အခန်း၏ တံခါးသံတိုင်းများကြားတွင် ခေါင်းကလေး မှေးလျက် ထိုင်နေခဲ့သည်မှာ လေးနာရီလောက် ရှိခဲ့ပြီ။ ဗိုက်ဆာလာသည်။ ရင်ပူလာပြီ။ စားစရာကုန်ကုန် သောက်စရာ ရေပဲရှိသည်။ ဝမ်းမီးလေးငြိမ်းအောင် နေနှစ်ခွက် သုံးခွက် ဆင့်သောက်ပစ်လိုက်ရသည်။

ရာဇဝတ်မှ ကျူးလွန်သူများ အပြစ်ပေးခံရရာတွင် ကြိုးဒဏ် ဆိုသည်မှာ အဆုံးစွန်သော အပြစ်ဒဏ်ပင် ဖြစ်၏။ ကြိုးဒဏ်မှ လွတ်သည့်တိုင် ထောက်တပက်၊ အနှစ် နှစ်ဆယ်တော့ ခံရတတ်သည်။ အခြားသော အကျဉ်းသမားများမှာ မိမိလွတ်ရက်ကို ထက်ချိုးရေတွက်နိုင်ပေလည်း ကြိုးဒဏ်ခံနေရသူတယောက် အတွက် ဘာကိုမှ ပုံသေထားတွက်မရ၊ ကြိုးစင်မတက်ရရေးကိုပင် ထပ်မံနား ဆုတောင်းနေရသူ ဖြစ်သည်။

ထိုသူများအတွက် အကြောက်တရား လွန်ကဲ နေသည်ကို ဆန်းသည်ဟု မဆိုသာ။

ကြိုးတိုက် အခန်း သံတံခါးနားတွင် ကျောက်ရိမ်းထိုင်နေသည်မှာ လေးနာရီနီးပါးရှိပြီ။ ဆက်ထိုင်ရန် မတတ်နိုင်တော့။ ညောင်းလာပြီ။ ဝါးရိုးတွေ ကိုက်လာသည်။ သံတံခါးနားမှ ခွာ၍ အိပ်ရာပေါ်လှဲလိုက်သည်။ မျက်လုံးပိတ်ထားပေမယ့် အိပ်၍ မရ။ ဘေးမှ အုတ်နံရံကြီးကို ကြည့်လိုက်မိသည်။ အုတ်နံရံ

အဖြူမှာ တပြည့်ဖြည်းဖြည်းညှင်သွားပြီး ဇွဲ ပြိုင်ပြိုင် ထနေသော ကမ္ဘဉ္စာနန်းကောင် ဖြူဖြူ ဖွေးဖွေးကြီးက တလှုပ်လှုပ် တရွရွ။

ချက်ချင်းမျက်စိ ပြန်မှိတ် လိုက်သည်။ ခဏာ ကြာတော့ တဖန်ပြန်ဖွင့်ကြည့်မိပြန်သည်။

အရိုးစုကြီးက သူ့အား လက်ယပ်ခေါ်နေသော ယောင်အသွင် မြိတ် မြိတ် ပြန်သည်။ မျက်လုံးကို အသာပြန် မှိတ်လိုက်ရ၏။ ချွေးစေးများ ပြန်လာသည်။ အိပ်ရန်ကြိုးဝားကြည့်သော်လည်း မပျံ့ မျက်လုံးကို ပြန်ဖွင့်ခဲ့တော့။ တခါတရံမှာ ပေါ်လာသည့် အစောင့်ဝါဒါ၏ ဖိနှပ်သံမှာ ဝေးသွားလိုက် နီးလာလိုက် ကြားနေရသည်။ ကြိုးတိုက်တခုလုံး မင်းမူနေသည်မှာ ဝါဒါ၏ဖိနှပ်သံသာလျှင်။

ဗူးမကြီးပေါ်မှ နာရီသံချောင်းခေါက်သံ ဝှေ့ကဲ ကိတိ တွက်ပေါ်လာခဲ့ပေပြီ။

ကျောက်ရိမ်းမှာ ထိတ်လန့်ဝိတ်၊ ရှေ့ကန် နှင့် ဖိတ်များ နှင့် နှုန်းလုံးယင်း၊ ချွေးသီးချွေးပေါက်ဝက်ကို အလူးအလဲ ခံနေရသည်။ ဒီဒဏ်ကို ကြာရှည်မခံနိုင်၊ မျက်လုံးကို ဇွတ်အတင်းပိတ်ထားရသည့်ဒုက္ခမှာ သေး။ ဘေးဘက်မကြည့်ပဲ မျက်လုံးက လေးအသာဖွင့်ပြီး အပေါ်တည့်တည့်သို့ ကြည့်လိုက်ရာ တလှုပ်လှုပ်ရွရွနန်းမည်းမည်း သဏ္ဍာန် ကြီးကိုပင်တွေ့လိုက်ရပြန်သည်။

သူ၏စိတ်ကစွဲလမ်းမှုရှိနေပြီမို့ ကြည့်လိုက်တိုင်း ထိုသဏ္ဍာန် သည်သာ ပေါ်လာခြင်းဖြစ်၏။ တကယ်တော့ ဘာမှမရှိ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ကျောက်ရိမ်းခမျာ မျက်လုံးမဖွင့်ရဲတော့၊ ပါးစပ်ထဲတွင် လုံးထွေးလာသည့်တံခွားများကိုသာ မကြာခဏ ချိချနေရသည်။ မျက်လုံးဖွင့်လိုက်သည်နှင့် ကြောက်ရွံ့ထိတ်စရာ မြင်ကွင်းများကိုသာ မြင်နေရသည်။ သူ၏အဖြစ်မှာ မသက်သာပေ။

ရင်ထဲတွင် ဘင်းကျပ်နေ၏။ မည်သို့သောဝေဒနာမျိုး ခံစားနေရသည်ကို ပြန်မပြောတတ်။ အိမ်မပျော်ပဲ မျက်စိကို အတင်းပိတ်ထားရသောဒုက္ခမှာ ကြီးမားလှစွာ၏။

တခါကရုံ မိမိအိမ်၌ ညှဉ်နက်သန်းခေါင် မျက်စိကြောင်ပြီး အိပ်မပျော်သည့် အခါမျိုးတွင် ခံစားရသည့်ဒုက္ခထက် အဆပေါင်းများစွာ ပိုပေမည်သာ။

ခွီးခွီးအိပ်မရသော ဒုက္ခသည်ပင် ကြီးမားလှသည်ဟု ဆိုရသော်၊ သူ၏အဖြစ်ကား ဆိုဖွယ်ရာမရှိတော့ပေ။

‘ခံသူအဟောင်း’ ‘ပြုသူအသစ်’ ဆိုသည်မှာ ဤသည်လေလား။

တယ်လိုပင် မှိတ်ပြုတ် အိပ်ပါသော်လည်း လုံးဝ အိပ်မရ။ မျက်လုံး ကိုလည်းမဖွင့်ရဲ၊ စောင်ခေါင်းမြီးခြုံပြီးမှသာ မျက်လုံးဖွင့်ရဲသည်။ မျက်လုံးဖွင့်ရသည်ကလည်းမလွယ်၊ စောင်ခေါင်းမြီးခြုံပြီးမှ မျက်လုံးဖွင့်ရဲသဖြင့် ချွေးသီးချွေးပေါက်များ ထွက်လာသောကြောင့် မခံရပ်နိုင်အောင်ဖြစ်နေပြန်သည်။ နောက်ဆုံး ခေါင်းမြီးခြုံထားသော စောင်ကိုပြန်လှုပ်၍ မျက်လုံးများကို ပိတ်မြိတ်ထားလိုက်ရ၏။

ကကိုယ်လုံးမှာ ရေချိုးထားသည့်အလား၊ ချွေးများ စိုရွဲနေသော်လည်း ထွက်လာသောချွေးများကို ထ၍မသုတ်ရဲပေ။ မျက်လုံးပြန်ဖွင့်ရမည်ကို ကြောက်လွန်းလှသဖြင့် ဖိအတိုင်း ငြိမ်နေခဲ့ရသည်။

အစောင့်ဝါဒါ၏ ဖိနှပ်သံသည်သည်း တိတ်ဆိတ်သွားခဲ့ပြီ။

ညှို့ကလည်း နက်သထက်နက်လာပြီဖြစ်ရာ တိတ်ဆိတ်မှုသိပ်သည်းလာလေ။ ကြောက်စိတ်က ပို၍ပြင်းထန်လေဖြစ်နေသည်။

ခံစားဆင်းရဲမှု ကိုယ်ဆင်းရဲမှု ဝေဒနာ ခံစားခြင်း၏ အစဟု ခေါ်ရပေမည်သာ။

သဘက်ကမျက်စိဖွင့်မကြည့်ရဲလောက်အောင် တွေ့ခဲ့ရသော အနိပ်သဏ္ဍာန်များမှာ အခြားသူများအနေဖြင့် စိတ်ချောက်ချားနေ၍ ထင်မိသင်ရာ မြင်မမြင်ရာ မြင်ခြင်းဟု ပြောလိုက ပြောနိုင်သော်လည်း ကျောက်ရိမ်းအနေနှင့်မူ အမှန်တကယ် မြင်ရခြင်းဖြစ်ပါသည်ဟု အခိုင်အမာပြောခဲ့၏။

စာရေးသူကမူ ငြင်းချက်ထုတ်စရာထက် သူ၏အဖြစ် ပီပီပြင်ပြင် ဖြစ်ရေးကို ဖော်ပြလိုသဖြင့် သူပြောပြသည့် အတိုင်းပင် ချွေးသားလိုက်ပါသည်။ စာဖတ်သူများယူဆချင်သလို ယူဆပါကောင်းဟု။

နံနက်ခိုးလင်းသည့်အခါတွင်မူ သူ့တကိုယ်လုံးမှာ နူးရိပ်နေသည်။ တကိုယ်လုံး ကိုင်ရိုက်ထားသည့်အလား ကိုက်ခဲနာကျင်

နေသည်။ မကြာမီပိုလာသော ဂန်ဂျီရေကျွဲကလေး သောက
 လိုက်ရသဖြင့် ပူလောင်နေသောရင်မှာ အနည်းငယ် သက်သာ
 ခွင့်ရခဲ့သည်။ တဂ္ဂိုဝ္ဂို တဂ္ဂုမြည်နေသော ဝမ်းဗိုက်ထဲမှ အသံ
 များငြိမ်သွားသည်။ တညလုံးမအိပ်ရသဖြင့် အိပ်ရာပေါ် ပြန်
 ရှိလှဲချာခိုက်ရာ ခဏချင်းမှာပင် အိပ်ပျော်သွားခဲ့၏။ နှစ်နှစ်
 ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားခြင်းတော့ ဟုတ်ပေ။ အိပ်မက်ဆို
 များက ခြောက်လှန့်နေပြန်သဖြင့်၊ မကြာခဏ လန့်နိုးခဲ့သည်။
 ဆက်လက် အိပ်မရ တော့သည်ကြောင့် အိပ်ရာမှ မလိုက်
 ရတော့၏။

အချုပ်ထောင်ဘက်တွင် နံနက်မိုးလင်း လူစစ်သောအခါ
 နှစ်သောက်ဘတ္တ ပုံစံတထိုင်ပေးရသော်လည်း ကြိုးတိုက်တွင်
 ထမင်းခဲပေး အိပ်နေလျှင်လည်းမရှိတော့။ အိပ်နေလျက်က
 လူနေသွားသည့် ထူးခြားချက်ကလေးကခုတော့ တွေ့ရ၏။

အစောင့်ဘဝန်ခံအား မျက်နှာသစ်ခွင့်တောင်းသောအခါ
 အခန်းတံခါးဖွင့်၍ ရေခန်းကန်သို့ ပို့ပေးသဖြင့် မျက်နှာသစ်
 ရသည်။ မျက်နှာသစ်ပြီးမှ ညတညတာနေခဲ့ရသည့် ကြိုးတိုက်
 ကလေးကို အသေအချာ ပြန်ကြည့်မိသည်။

ကြိုးတိုက်ကလေးကို အသေအချာကြည့်မိတော့ ရင်ခုန်လာ
 သည်။ ပီးစစ် မှာ ပြနေသည့် ချစ်ဦးသူကလေးကို ကွေတော့
 ခုန်တတ်သည့် ရင်ခုန်သံမျိုးမဟုတ်။ သွေးသံရဲ့ရဲ့ အလောင်း
 ကောင်ကိုတွေ့တော့ ခုန်သည့် ဝင်ခုန်ပုံမျိုး။

ကြိုးတိုက်ကလေးကို ကြည့်နေလင်း ကြိုးတိုက်မှာ တဖြည်း
 ဖြည်းမှန်ဝါးသွားပြီး ထိုနေရာတွင် အုတ်ဂူများ၊ မြေပုံများ

အစီအရီပေါ်လာ ည။ သူ၏မျက်စိထဲတွင် ကြိုးတိုက်အစား
 နှိုင်းကြိုးတခုကို ထင်းထင်းပပ မြင်လာသည်။ မျက်လုံးကို
 ချက်ချင်းလှိမ်းလိုက်ရပြီး ချက်ချင်းပင် သူ့နေထိုင်ရာအခန်းထဲသို့
 ခြင်းခဲ့သည်။

အခန်းထဲတွင် မျက်စိပိုက်လျက် အိပ်ရာပေါ် လဲနေစဉ် သူ
 အတွေးစဉ်များမှာ အမှု ဖြစ်ပွားရာဆီသို့ ရောက်သွား ခဲ့ပြန်
 သည်။

မတည်ငြိမ်သော စိတ်အစဉ်မှာ တရစပ် ပြေးလွှား လှုပ်ရှား
 နေသည်။ ဟိုမှ ဒီသို့၊ ဒီမှ ဟိုသို့။

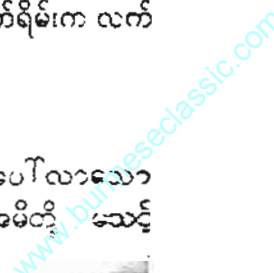
အခန်း (၉)

ကျောက်ရိမ်း ကြိုးစင်ပေါ်တက်ခဲ့ရသော ဇာတ်လမ်းအစ
 မှာ ဗဟန်းတွင် အိမ်သစ်တလုံးဆောက်ရာမှ စခဲ့သည်။

ဗဟန်းအိမ်ဆောက်ရာတွင် ဦးပန်းဖူး ခေါင်းဆောင်သော
 ဆက်သမား အဖွဲ့က တာဝန်ယူရသည်။ ကျောက်ရိမ်းက လက်
 သမားအဖွဲ့မှာ ပါသည်။

အဲဒီအိမ်က ဇာတ်လမ်းကလေးနဲ့။

နာမည်ကြီးဆရာဝန်တဦး 'ပိုး'တရာမှ ဖြစ်ပေါ်လာသော
 ဇာတ်လမ်း။ အကြီးအငယ် နှစ်သွယ်သော အမိတို့ သေ

၉၂ ❀ ကျော်မြသန်

မမြတ် ဖြစ်ခဲ့ကြရာမှ အိမ်ခွဲထားရေး အတွက် ဆောက်ခဲ့သည့်အိမ်။

အကြီးအငယ် ဆိုသည်မှာလည်း တစ်စိမ်းတစ်ခုဆီတွေ မဟုတ်။ ညီမအရင်း ခေါက်ခေါက်။

အဲ...ဟိုတုန်းကတော့ မယားကြီး၊ မယားငယ် ဟု ပြောကြ ဆီကြ ခေါ်ကြ၏။

...ခေတ်မတော့ အကြီးအငယ်ဟုမဆိုကြ။ 'မယား' ပြိုင်တုန်း

ဒါကအငယ်တွေဘက်က တီထွင်လိုက်သည့်ဝေါဟာရ။ မဆိုဘူးနော်၊ 'မယား' ပြိုင် ဆိုတဲ့ ဝေါဟာရကလည်း သေသေချာချာ စဉ်းစား ကြည့်တော့ ဟုတ်တုတ်တုတ်။

ဆရာဝန်က လူနာတွေကို ခွဲစိတ်ကုသဖို့ကိုသာ ကျွမ်းကျင်လည်မဟုတ်။ မယားပြိုင်တွေ ခွဲထားဖို့လည်း ကျွမ်းကျင်သည် ဒါပေသိအစကတည်းက ရှုပ်ခဲ့သောဇာတ်လမ်းမှာ နောင်လည် မရှင်းဘာပဲ အစမကောင်းသည်ကြောင့် အနှောင်း မသေချာ ဖြစ်ခဲ့၏။

ကျောက်ရိမ်းက ဒီဇာတ်လမ်းထဲမှာ မမျှော်လင့်ပဲ ပါဝင်လာသော ကြားဖြတ် ဇာတ်ကောင်။

ဝါးလက်ခုပ်တီးသူက နန္ဒရား ခလုတ်ပေါ် လက်စမ်းသည့်နှယ် မဆီမဆိုင် ပါဝင်ခဲ့ရသည်။

ဇာတ်လမ်းက ဤသို့....

ဆရာဝန်တဦး လူကချောသည်။ အသက်က ငယ်သည်။ တကြသည်။ သွေးဆူသည်။ သန်တုန်းမြန်တုန်းအရွယ်။ ရသ

နန်းမယားကလေးကလည်း မိန်းမချော။ လှသည်။ ပသည်။ မြူးသည်။ ဝေသည်။ ဘောင့်သည်။ ရဖြောင့်သည်။ ရှေ့သွားနောက်သိုက် ညီသော လင်မယား ဘာရင်းဝင်။

သူတို့လင်မယားလမ်းဘွဲ့လျှောက်သွားလျှင် မျက်နှာချင်းဆိုင်သာ သူများက ချွေ့တည့်တည့်မှူးမှူးရှင်ရှင်နဲ့ ကြည့်ရုံသာမဟုတ်။ နောက်ဘက်က ဖြစ်ခဲ့ သမင်လည်ဖြန် ကြည့်ရသည်အထိ လိုက်စက်ညီညွတ်သည့် အတွဲ ဝင်ဇွေကလည်းကောင်း၊ ဇနီးမယားကို လည်းအလိုလိုက သူ ဖြစ်သဖြင့် ဝတ်တာစားတာက အပုံစား။ နေရာ ဆိုင်ကားက ကြော့ကြော့ကလေး။ မေ့ မေ့ ကလေး။ အသောက်လည်း လမ်းမထွက်ပျံ့ထွက်လိုက်လျှင် နောက်ကလိုက်သူ ပေါ်လာတတ်သည်။

ဒါပေသိ၊ အိမ်သောင်သက် ငါးနှစ်အရတွင် 'ဗျာဒိ' က ခုတ်ခေါ်ပဲ နောက်လာသည်။ ယောက်ျားဇွဲလာ မိန်းမမီးပုပ် ဆိုစကား ရှိခဲ့သည့်အတိုင်း မီးယပ်ရောဂါ နဲ့ ကပ်လာသည်။ ဆရာဝန်ချော အမျိုးမျိုး ကုသသည်။ ပါရဂူကြီးများနှင့်လည်း ကုသသည်။ ခဏအတော့ ထူထူတောင်ထောင် ဖြစ်လာပါ၏။ ကြာညီမခံ တဖြည်းဖြည်း နာဘာရှည် ရောဂါသည် ဖြစ်လာသည်။

ယခင်တုန်းက ရှိခဲ့ဖူးသည့် မောက်သောရင်၊ ကျဉ် သော ခါး၊ ကားသောတင်တို့ မရှိတော့၊ အရိုးနှင့် အရေပြားသည် ဘာ သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင် ကျန်ရစ်သည့် ပစ္စည်းများ ဖြစ်ခဲ့နေသည်။

လှသည်၊ ပသည်၊ ပြုံးသည်၊ ဝေသည်၊ ကောင်းသည်။ ဖြောင့်သည်ဆိုသည်မှာ မရှိတော့။ ငယ်ရွယ်သည့် လက္ခဏာရပ်များပင် မကင်ကျန်တော့။ ဝေဒနာသည် အမျိုးသမီးမှာ လှရိပ်ကွယ်၍ စရာအသွင်ဆောင်လေးပြီး သူမ၏ ကိုယ်ပေါ်တွင် တပ်ကပ်စရာအလှအပများ ကွယ်ပျောက်ခဲ့ပြီ။ ဆွဲဆောင်မှုရှိသည့် အချိန်အခါများ ဆိတ်သုတ်ခဲ့ပြီ ဣန္ဒြေသည်သာ သူမ၏ အလှဖြစ်နေသည်။

တဦးသော အမျိုးသမီးကမူ ဆန့်ကျင်ဘက်၊ လှရိပ်ကြွယ်သည့် ပွင့်သစ်စ၊ ပန်းသို့နှယ် တောင့်တောင့် ရောင်ရောင်ကြွကြွ၍ လှသွေးတွေ ဝေဆာနေသည်။ အဖုအဆစ်၊ အချိုအခမ်းတို့မှာလည်း သူ့နေရာနှင့်သူ ကွက်တိ။ ဖောင်း ဖောင်း ပြည့်ပြည့် ဖြိုးဖြိုး ဝေဝေ ခြူးကြွနေသည်။ ဆွဲဆောင်မှုအား အပြည့်အဝနဲ့သည်။

အန္တရာယ်နဲ့သည်။ ဓားတံလိုက်တတ်သည်။ ငုတ် ဟား နှစ်သော စာဘန်းကြီး သူမကိုယ်ပေါ်တွင် ဆွဲချိတ်ထားသည့်နှုတ်ဆွဲဆောင်အားအပြည့်။

တဦးသောအမျိုးသမီးမှာ အမွဲလွန်၍ ရှုမဝကနေသောမိမိအောင်သည့် ငုတ်သီးပိန်ပမာ။

တဦးသော အမျိုးသမီးမှာပင်ပေါ်ကျ လတ်ဆတ် ဝင်းဒေသည့် ချွေပန်းသီးပုံ သို့နှယ်။

ငုတ်သီးပိန်မှာ စားချင်စရာမရှိတော့၊ ပန်းသီးကတော့ ဝင်းလိုက်ရသည့် တဂျမ်းဂျမ်းမြည်သွားပလားလို့။

မခင်မေ။

မတင်မေ။

ညီအစ်မနှစ်ယောက် ရုပ်အဆင်းအင်္ဂါလည်း တူညီသည်။ နယောက်ကိုတယောက်လည်းချစ်သည်။ အစ်မမမာတော့ ညီမကလေးရောက်လာသည်။ အဲဒီတော့ အလှရိပ်ကွယ်သူနှင့် အလှရိပ်ကွယ်သူကြားတွင် ဆရာဝန် ဗျာများရသည်ပေါ့။ အသက်အရွယ်ကလေးဝယ်ရွယ်ရွယ်၊ စိတ်လှုပ်ရှားမှု အပြင်းထန်ဆုံး အချိန်မှာ ဝေဒနာသည် ဇနီးသည်ကို ပြုစုယင်း အချိန်ကုန်ခဲ့ရသည်ခိုင်းသွေးကြွယ်သူတွေ့ရတော့ ရင်ခုန်ရသည်။

အခုတော့ စိတ်အပန်းဖြေစရာ ကညာနတ်ကလေး မျက်စိရှေ့မှာရောက်လာသည်။ ဘာသားထုထားလို့လဲ။ ရိသည် ကလေးသည်။ ပြီးတော့ငိုကြသည်။

အစ်မကြီးဖြစ်သူ ဆေးရုံအတက် လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြီး ပြိုင်ရခဲ့ကြသည်။ တဏှာကွန်ယက်တွင် လွန်းထိုးခဲ့ကြသည်။ အချိန်ကလေးသေလာချိန်မှာတော့ အမှားကိုထင်၍ အမှန်ကိုမြင်တော့ကြပါ၏။ သို့သော်နောက်ပြန်ဆက်ဖို့ဆိုသည်မှာ ဖြစ်နိုင်စွမ်းသောကိစ္စမျိုးမဟုတ်ပေ။

စခန်းသွား၍ ကောင်းတုန်းကောင်းဆဲ၊ အစ်မကြီးဆေးရုံမှလွတ်လာသည်။ သပွတ်အူဇာတ်လမ်းမှာ ရှင်း၍မရတော့၊ ပို၍ညာ ရှုပ်ထွေးလာတော့၏။ တအူတုဆင်း ညီအစ်မအရင်းတို့ မေတ္တာမှာ ခြောက်ခန်းလာသည်။ ယခင်က အလွန်ချစ်ခဲ့

သော ညီအစ်မ ယခုတော့တစ်ဖမ်းပြင်ပြင် ရန်သူ အသွင်ဆေး
လာရုံမက ဘဦးပေါ်တဦး၊ ခွန်းကြီးခွန်းငယ် နှုတ်လှန်ထိုးယ
ကြားလေမသွေးရပဲ အဝေးကြီးဝေးခဲ့ပြီ။

ဇာတ်လမ်းအစကို ဖျန်တီးခဲ့သူ ပုဏ္ဏားထိုင်ဆရာမများ
ဇာတ်လမ်းကို သူမသယ်နိုင်တော့ပဲ အယ်ပုံရှင်၍ အယ်သို့အ
သတ်ရမည်ကို မသိချာဘော့ပေ။ ညီအစ်မ နှစ်ယောက်ကြ
ဗျာများယင်း၊ ဟိုဘက်ပါရ ဒီဘက်ပြေးရဖြင့် ဦးနှောက်
ချာလည်နေသည်။

သွေးပူ သွေးဆူနေဆဲ မည်သို့ပင်ပြောခဲ့ကြ၊ ဆိုခဲ့ကြစေ
မူ အစ်မကြီးဖြစ်သူမှာ ညီမဖြစ်သူအပေါ် ထားခဲ့သော မေ
ကို ပစ်ပစ်ခါခါ မပြုရက်ရှာပေ။ ညီမဖြစ်သူ၏ တစ်ဖုံပြု
ပြောဆိုဆက်ဆံမှုများကို ဥပက္ခောပြုလျက်၊ တရားတာဝန်
ပွားများယင်း သူမခံစားနေရသည့် သမုဒယ ဒီပူဇီးကို
သတ်ရန် ကြိုးစားခဲ့ရှာ၏။ အစ်မကြီး၏ သဘောထားမှာ
ပြီးသည့်ကိစ္စသည် ပြင်လို မရ၊ ဖြစ်သမျှအကြောင်းအရာ
ဟု သဘောပိုက်ပြီးအလျှော့ပေးခဲ့သည်။

အနစ်နာခံစရာရှိလျှင် သူသာအနစ်နာခံတော့မည်။
ပျော်ရွှင်မှုကို မဖျက်ဆီးလိုတော့ သူကိုယ်တိုင်က ဝေဒနာ
ဒါပြင် မိဘများမုက်ကွယ်ဖြူချိန်မှစ၍ အစ်မကြီးအဖို့
အစစ အလိုလိုက် အနစ်နာခံခဲ့သည့်အတိုင်း ယခုလည်း
အနစ်နာခံတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်အရသူ ဟာသူ အ
ချမ်းချမ်းတရားတာဝန်ပွားများ၍ တင်ရှိလာခဲ့သည်ဝင့်။

ဒီမျှဖြင့် ကျေပါစေကြောင်း ဆုတောင်းမေတ္တာ ပို့သလျက်
ကျောင်းကန်ဘုရားအရိပ်ကို ခိုလှုံနေခဲ့ပေသည်။

ဒါပေသိ မိန်းမဆိုသည်က အူတိုမျိုး။ ပါးစပ်ဝသီက ပွစိ
ပွစိ လုပ်တတ်သည်။ ပြဿနာအသေးကို အကြီးဖြစ်အောင်
လည်း လုပ်တတ်၏။ ဘာမဟုတ်သော ခွင့်လွှတ်နိုင်စရာ ကိစ္စ
ကလေးကိုလည်း အကျယ်ခွဲတတ်၏။

အူတိုမျိုးတို့၏ ဝသီအတိုင်း ရှေ့တွင် တွေ့နေရသော မမြင်
ချင် မကြည့်ရက်သည့် ပြဿနာလေးများကိုမူ ဝင်ရောက်
ပြောဆို မိခဲ့သည်သာ။

ဒါကို မတင်မေက နည်းနည်းမှမခံနိုင်၊ ဆတ်ဆတ်ထိမခံ
ဖြစ်နေသည်။ သူ့မို့ တခွန်းပြောလိုက်လျှင် သူက လေးငါးခွန်း
ပြန်ပက်တတ်သည်။ မခင်မေက အေးအေးဆေးဆေး ပြောလျှင်
သူက ဆူဆူပူပူ ပြန်လုပ်တတ်သည်။ ညီအစ်မချင်း အယ်သို့မူ
မုက်နှာချင်း ဆိုင်မရ။

မတင်မေက အစားကိုသာ ဝေစားမည် လင်ကိုတော့ ဝေမ
ယူနိုင် ဆိုသည့် သဘောထားကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ကြီး ဆုပ်ကိုင်
ထားခဲ့သည်။ ၅၂၇-သွယ်သော မေတ္တာ အတိုင်းအတာအရ
အစ်မရှိသော်လည်း ၁၅၀၀-မေတ္တာ သဘောတွင်မူ အစ်မ
ဟုသည် မရှိ။ အစ်မသောဘာသော နားမလည်။ ယခင်အစ်မ
၏လင်၊ ယခု သူ့လင်၊ က... ရှင်းရော မဟုတ်လား။

၉၀ ❀ ကျော်မြသန်း

သူ့လင်ကို သူသာကြီးဆွဲမည်။ ကြီးကိုင်မည်။ အစ်မလင်
အဖြစ် သဘောမထားနိုင်။ အစ်မဖြစ်သူ ကြီးဆွဲနေသည်ကို
လည်း မခံနိုင်တော့။ အစစအရာရာ အုပ်စိုးနေသည်ကို မကြည်
ဖြူနိုင်။ ငွေရေးကြေးရေးကို သူ့ကိုယ်တိုင် ကိုင်ချင်သည်။
သူ့သဘောအတိုင်း သုံးစွဲလိုသည်။ ပစ္စည်းတွေကို ခွဲခြမ်းလို
လာသည်။

အစ်မ မခင်မေက ဤအတိုင်းအတာအထိတော့ သဘော
ထား မကြီးနိုင်ရှာ။ ခွဲခွဲမလှူတိုနိုင်ရှာ။

မတင်မေကလည်း ဒည်းနည်းကလေးမှ လျော့မပေးလို့။
ပြဿနာက လိပ်ခဲဘည်းလည်း ဖြစ်နေသည်။

‘အခိုက်မှောင်ပိစီး၊ လောကကြီး၌၊
ထီးတည်းမာန၊ ရှိခဲ့ကြက
အမှားကိုမမြင်၊ အမှန်ထင်၍။
လုပ်လေသမျှ၊ အမှားသာလျှင်
တွေ့ရမည်ပင်၊ မသွေမုချ
မှတ်ယူကြ’

မတင်မေကတော့ ဤလင်ကလေးအတိုင်း လုပ်တော့မည်။
လုပ်ခဲ့လျှင် တွေ့ရမည်မှာ အမှားသာ။

လူဟူသည် ရုပ်နှင့်စိတ် နှစ်ခု၊ အညမည ဆက်စပ်လျက်
ရှိသော အတုံးအခဲပစ္စည်းဘုဖြစ်၏။ မနောစိတ် ကလေးသည်
ကောင်းလည်းသူ၊ ဆိုးလည်းသူ။

မနောစိတ်ကလေး၏ မူလ ဘူတမှာ ဖြူစင်သန့်ရှင်းလျက်
၏။ သို့သော် စေတသိက်တည်းဟူသော လုံ့ဆော်သူနှင့်တွေ့
သာအခါ စေတသိက် တွန်းအားပေးသည့်အတိုင်း မူလအဖြူ
သည် အစိမ်း ဖြစ်လိုဖြစ်၊ အနီဖြစ်လိုဖြစ်၊ အပြာဖြစ်လိုဖြစ်
အောင်အမျိုးမျိုး ပြောင်းလဲသွားတတ်၏။

မကောင်းသော စေတသိက်နောက် လိုက်သွားသောအခါ
ကောင်းစိတ်ဖြစ်ပေါ်၍ ကောင်းသော စေတသိက်နောက်
လိုက်သွားသောအခါ ကောင်းသောစိတ်ဖြစ်၏။

ရုပ်သည် အဆောက်အအုံဆောက်လုပ်သောအခါ အသုံးပြု
သည့် ပစ္စည်းကိရိယာ ကုန်ကြမ်းဖြစ်၍ စိတ်သည်ကား ပိုသုကာ
ဆောက်လုပ်ရေးသမား။

အဆောက်အအုံကောင်းတခု ဖြစ်ရန်မှာ ကုန်ကြမ်းပစ္စည်း
ကောင်းတိုင်း မဖြစ်ပေ။ ကုန်ကြမ်းပစ္စည်း မည်မျှကောင်းစေ
အနုပီသုကာ မကောင်းလျှင် အဆောက်အအုံကောင်းမဖြစ်
နိုင်ပေ။ ထို့အတူပင် ရုပ်ခန္ဓာမည်မျှပင် လှပပါစေ စိတ်ကောင်း
ရှိသော် ရုပ်လှသည် မမည်ပေ။

မတင်မေ၏သန့်ရှင်းဖြူစင်သောစိတ်တွင် အမောင့်ပယောဂ
စေတသိက်ရိုင်းက လုံးဝလွှမ်းမိုးအနိုင်ယူလိုက်ပြီဖြစ်ရာ သူမ၏
ညီအစ်ကို ဆိုးညစ်သော စိတ်နှိုင်းများက တရစပ် တရစပ်
ညစ်လှန်နေပြီဖြစ်၏။

မတင်မေက မောင်တော်ကို ပူဆာလိုက်သည်။ အိမ်ခွဲနေရ
တဲ့ အိမ်ဘဆောင် မီးတပြောင်နဲ့ နေရမှ မေ-လေး ဝိတ်
နှိုင်းသာပါမယ်လို့။

၁၀၀ ❀ ကျော်မြဆန်း

ဆရာဝန်ခမျာ ဗျာများရပြန်သည်။

မခင်မေကို နားဝင်အောင်ပြောရသလို မတင်မေကို ချေ
ပြန်သည်။

မတင်မေက ချောပေမယ့်မပျော့၊ ရာဇသံ ပေးလိုက်သည်။
အစ်မကြီးကိုချစ်လျှင် အစ်မကြီးနဲ့နေပေတော့၊ သူလည်းထင်
သွား၍ ထင်ရာလုပ်တော့မည်။ ဒါမှမဟုတ် သူ့ကိုချစ်လို့
သူနဲ့အတူ အိမ်သီးခြားခွဲ၍ လိုက်နေရမည်ဟု။

‘ဒါလင်၊ အစ်မအပေါ် သိယောဇာဉ် မပြတ်သေး။
အစ်မနဲ့နေ၊ အချစ်ကတော့ ဒီအတိုင်းမနေနိုင်ဘူး။ အချစ်
ပိုချစ်ယင် အချစ်အလိုကျ လုပ်ပေး၊ အချစ်က ဒါလင်
လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပဲ ချစ်ချင်တယ်။ အချိန်နဲ့အခါနဲ့ အဖို့
အခြားလုပ်ပြီး ချစ်မနေနိုင်ဘူး၊ ဒါပဲ’

‘အမယ်လေး လေး ဆွဲကလေးရယ် ဒီလိုတော့ မလုပ်
လိုက်ပါနဲ့ ဟောဒီ ‘ဆွဲ’ကလေးအလိုကျ ဖြစ်ရပါစေမယ်
ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ နှလုံးသားကလေးကို ‘ဆွဲ’ကလေးရဲ့ ရင်နှုတ်
ထဲမှာပဲ ထားပါရစေလို့’

အမှန်တော့ ကလေးများသည်ပင် အရုပ်တခုကို နှစ်ယောက်
ကိုင်ရလျှင် လူကြစမြဲ ရန်ဖြစ်ကြစမြဲ။အဲ... ကစားရေးအရင်ထက်
ခင်မင် တွယ်တာစရာကောင်းသော ဒုမဒယ နောင်ကြိုးတစ်
ကို နှစ်ယောက်ဆွဲ၍ ရစ်ပတ်ရမည် ဆိုသောအခါ...

ဝေဒနာသည် ပုတီးရှင်ထက် ဘရာဇီယာ လက်ပြတ်
ကြွကြွရွရွ၊ ကြော့ကြော့၊ မော့မော့ကလေး နေတတ်သူ ယမ

ကလေး အပေါ်တွင် အချစ်တော်ပိုမိုသူကြီးခမျာ ဗဟန်း
ကံတွင် အိမ်တလုံးကို အမြန်ဆောက်စေခဲ့၏။

ယောက်ျားတို့၏ သတ္တိကား ဤနေရာတွင် ထူးခြားပြောင်
ခြောက်လှသည်ဟု ဆိုရလေမလား။

ညီမဖြစ်သူကို အိမ်တဆောင် မီးတပြောင် သီးသန့်ထားဖို့
အံ့ခဲ့သည်ကိုလည်း အစ်မကြီးဖြစ်သူက မသိကျိုးကျွန် ပြုနေ
သည်။ သို့တိုင်အောင် ညီမဖြစ်သူ၏ ကျေနပ်မှုကား မပြည့်
သေး။ အစ်မကြီးဖြစ်သူက ချုပ်ကိုင်ထားသော ဘဏ်အပ်ငွေ
ကားနှင့် အတွင်းပစ္စည်းများကို တိတိကျကျ ပြတ်ပြတ်သားသား
စိစစ်လျာပြန်သည်။ လင်ဖြစ်သူ၏ငွေကို ယခုအထိ အစ်မကြီးက
မကိုင်ထားသေး။

ဒါကို မတင်မေကမကျေနပ်။ လက်ဝေခံဘဝ ရောက်နေသည်
အထင်ရှိနေသည်။ အငယ်အရာကျလို ဖြစ်နေသည်။ သူက
ဆီခဝံခံသူမဟုတ်၊ အငယ်မဟုတ် မယားပြိုင်၊ တန်းတူရည်တူ
ရမည်။ ဦးစီးစရာရှိသူသာဦးစီးမည်ဟု မာန်မာန တက်
သူမျိုး ဖြစ်ပေသည်။

သူမထင်သလို မသုံးရ၊ မဖြုန်းရခြင်းသည် အကြီးမားဆုံး
အာမကျေနပ်ချက်။ အစ်မကြီးပေါ်တွင် ပြိုင်ပြိုင်စရာ ဖြစ်နေ
သည်။

အဲ... သော့ကိုင် ဘဏ္ဍာစိုးနေရာကို မခင်မေထံက လွဲယူဖို့
ထာကမလွယ်။ ဒီကိစ္စကိုတော့ သူ့ဒါလင်ကလည်း မတတ်နိုင်။
ဒီတော့ မခင်မေကို မစိုးမိုးရက်။ မခင်မေကလည်း ခါးခါး
သီး။

ဒါကိုပင် မတင်မေ့ကံ ကြိတ်မနိုင်ခဲ့မရ၊ မကျေမနပ် ဖြစ်သည်။ မကျေမနပ် ဖြစ်နေသော ခံပြင်းစိတ်က သူမခံဒေါသ သတိရလေတိုင်း ဆွပေးသကဲ့သို့ ဖြစ်နေရာ ညီမအရင်းဆို အတွေးအခေါ်များ ကြွလေ ပျောက်လေ ဖြစ်လာသည်။

သူ့ အစ်မကြီးသာ မရှိခဲ့သော်....

မဖြစ်သင့် မဖြစ်ပေါ်အပ်သော စိတ်ဆိုးစိတ်ရိုင်း။ အားမိန်းမသားပင်မဆိုသားဘိ။ ယောက်ျားရင့်မာကြီးများတွင် ဖြစ်ပေါ်လေ့မရှိသော စိတ်မျိုး သူမတွင် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော အတွေးရိုင်းများက သူမ၏စိတ်ကို မကောင်းသည့်ဘက်၊ သင့်သည့်ဘက်သို့ ဆွဲဆောင်လှက် ရှိချေ၏။

မတင်မေ့၏ ထောင်လွှားမာနကို ချိုးနှိမ်မည့်သူ၊ လမ်းမှညွှန်ပြနိုင်မည့်သူ မရှိခဲ့ပေ။ ရှိခဲ့လျှင်လည်း မတင်မေ့က လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

ဒါကြောင့်ပင် လူတို့တွင် ဖြစ်ပေါ်တတ်သော စိတ်စိတ်ရိုင်းများကို ချိုးနှိမ်သင့်ကြောင်း လောကုတ္တရာ ပုဂ္ဂိုလ်က ဤသို့သော သံဝေဂ သံပေါက်ကလေးများဖြင့် ဆုံးမခဲ့ ဖြစ်ပေမည်။

‘သဗ္ဗေသဒ္ဓါ၊ ဝေနေယျာ၊ သံသရာရှည်လှပြီ
အတည်တကျ၊ ဘယ်ဘဝ၊ ရကြမရှိပြီ
ရအံ့ခိုးခိုး၊ လောဘမျိုး၊ အကျိုးယုတ်လှပြီ
သုံးပါးညီးညီး၊ လောင်မီးကြီး၊ ဖိစီးလှလေပြီ
လောင်မွန်းမသိ၊ မောဟဖိ၊ မိမိဂုဏ်လှပြီ’ဟူ၍။

ဤသို့သော သံဝေဂ ဆုံးမစာကလေးကို မတင်မေ့သာ သဘောပေါက် နားလည်ခဲ့မည်ဆိုပါလျှင် လောဘနှင့်ဒေါသ နောက်သို့ လိုက်မှားမိခဲ့သော သူမ၏ စိတ်ရိုင်းကလေးကို ပယ်ခဲ့မည်လား၊ မသိပေ။

ယခုသော်ကား မာနတံခွန် လွင့်ထူခဲ့သော မတင်မေ့၏ အတွေးပဉ်များက စိတ်ကူးတွင် မရင်တန့်ပုံ ရှေ့အစီအစဉ်များ ပါသူမ၏ စိတ်ကူး အိပ်မက်ထဲတွင် တကွက်ပြီးတကွက် ကွန့်ကွက်ပမာ ဖြန့်ယှက်စိုးမိုးလှက်ရှိချေ၏။

ယောက်ျားတို့၏ အသည်းနှလုံးသည် တခါတရံတွင် မိန်းမတို့၏ အသည်းနှလုံးကဲ့သို့ ပျော့ပျောင်းသွားတတ်ကြ၏။ မိန်းမတို့၏ အသည်းနှလုံးသည် တခါတရံ ယောက်ျားတို့၏ အသည်းနှလုံးထက် မာကြောတတ်၏။ ယောက်ျားတို့သည် တခါတရံ မိန်းမတို့ကဲ့သို့ စိတ်ကူးတတ်ကြ၍ မိန်းမတို့သည်လည်း တခါတရံ ယောက်ျားတို့ကဲ့သို့ စိတ်ကူးတတ်ကြပေသည်။

မတင်မေ့၏ စိတ်ကူးများသည် စိတ်ကူးမျှသာဖြစ်၍ ကိုယ်တိုင် လုပ်နိုင်စွမ်းသော ကိစ္စမဟုတ်။ ကိုယ်တိုင် စွမ်းဆောင်နိုင်သော ကိစ္စမဟုတ်။ စိတ်ကူးကို အကောင်အထည်ဖော်ရန် သားကောင်ရှာဖွဲ့ လိုလားသည်။ သားကောင်လို ရှာခဲ့သည်။

မတင်မေ့ မျက်စိကျခဲ့သည့် သားကောင်မှာ ကျောက်ရိုင်း။
အစွယ်လိုသူက မိဖုရား မတင်မေ့။
အသွားစေခိုင်းခံရမည့် မုဆိုးမှာ ကျောက်ရိုင်း။

ကျောက်ရိမ်း အရက်ကြိုက်မှန်း မတင်မေ သိသည်။ ကျောက်ရိမ်းတွင် တစုတ်ထုံးညှပ်ရိမ်းမှန်း သိသည်။ မိုက်မိုက်ကန်းကန်း စိတ်ဓာတ်မျိုးရှိမှန်း သိသည်။ လုပ်ရဲကိုင်ရဲမှန်း သိသည်။

ကျောက်ရိမ်းကို အကြိုက်ပေး၍ များရလျှင် သူမလိုချင်သော အကွက်ထဲ ဝင်လာမည်ကို ကြိမ်းသေတွက်လိုက်ပြီး ပလူးပထပေါင်းသည်။ ပရောဂါရလှုပ်သည်။ အရက်ဖိုးလေးပေးလိုက် အကျိုးလုံချည်ကသေးအစ ပေးလိုက်။ အသေးသုံး ငွေပိုကလေးများ ပေးလိုက်ဖြင့် တဖြည်းဖြည်း ကျူးသွင်းခဲ့၏။

တဖြည်းဖြည်း မတင်မေနှင့် ကျောက်ရိမ်းတို့ ရင်းနှီးခဲ့ပြန်သည်။ ကျောက်ရိမ်းက သဘောကောင်းသော မတင်မေအထံတွင် 'အစ်မ' အစ်မ'နှင့် တမတည်း 'မ'ခဲ့ပြီ။ နောက်တိုင်း တခင်းတနီး ဖြစ်လာသည်။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရဲဆိုရဲသော အထိ။

'အစ်မလိုချင်တဲ့ အကူအညီပြောနော်၊ ကျွန်တော်လုပ်ပေးမယ်။ အစ်မအတွက်ဆိုယင် ဘာပဲခိုင်းခိုင်း ခိုင်းချင်တာခိုင်း ကျွန်တော်လုပ်ပေးမယ်။ ဘာမှ အားမနာနဲ့နော် အစ်မ'

ကျောက်ရိမ်းနှုတ်ဖျားမှ ပွင့်ထွက်လာသည်။ လာရပေမပေါ့၊ ပေးကမ်းခြင်းသည် အောင်စေရာ မဟုတ်လား။

ဒီယုန်မြင်၍ ဒီချုံထွင်ခဲ့သူမတင်မေအဖို့ အတိုင်းထက်အထက် နှစ်သက်စွာ 'တိုင်းရက်တဲ့ ကမ္မလာ၊ မိုးရွာတာနဲ့ အဆင်သင့်' ဆို

အသား သူမစကား မသွားခင်ကပင် ကျောက်ရိမ်းထံမှ ကတိစကား အလျင်ထွက်လာသဖြင့် ဝိ၍ အဆင်ပြေသွားသည်။

တနေ့တွင် ကျောက်ရိမ်းကို တိုင်ပင်စရာရှိသည်ဟု 'မ'က ဆိုလိုက်သည်။

'အမယ်ခလေး အစ်မရယ်၊ ကျွန်တော့်ကိုများ တိုင်ပင်ရဦးမယ်။ ဘာတွေနဲ့ မလုပ်ပါနဲ့ အစ်မနဲ့၊ ခိုင်းစရာ ရှိတယ်လို့ ပြောစမ်းပါအစ်မရယ်'

'ဒါက ခိုင်းစရာမဟုတ်ပါဘူး ကိုကျောက်ရိမ်းရဲ့၊ တိုင်ပင်စရာမဟုတ်ပါ။ တခြားကိစ္စတော့ မဟုတ်ပဲဟွေး၊ အစ်မမှာ စိတ်ချမ်းသာစရာ အကြောင်းကလေး တခု ရှိတယ်'

'အမယ်လေး၊ အစ်မတို့လို လူမျိုးကများ စိတ်မချမ်းသာစရာကလေးလို့ ရှိသေးသလား အစ်မရယ်'

'ရှိတာပေါ့ ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ကိုယ်ဆိုတော့ စိတ်ညစ်စရာ အကြောင်းတခု ခေါင်းထဲစွဲနေတော့ အချိန်ရှိသရွေ့ ဒါကိုပဲ ခေါင်းထဲ စွဲနေမိတာပေါ့၊ ဒါကလဲ ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ ကိုယ်လုပ်လေ'

'ဒါဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ပြောနိုင်ယင် ပြောပေါ့ အစ်မရဲ့၊ ကျွန်တော်တတ်နိုင်တာ ကူညီနိုင်တာဆိုယင် အသက်နဲ့ လဲပြီး ဘာ ကူညီပါ့မယ်၊ အစ်မက ခိုင်းယင် လူတောင်သတ်မယ့် ကျောက်ရိမ်းပါ...'

'အေးအေးအေးအေး ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ အများကြီးပါ၊ အကျေးဇူးတွေကို ဘယ်လို ပြန်ဆပ်ရမလဲလို့ ကျွန်တော် အမြဲ

စဉ်းစားနေပါတယ်။ အခါအခွင့်သင့်ယင် ကျေးဇူးပြုပုံ ကျွန်တော် ပြန်ကတိပေးပါတယ် မမ'

'အင်းလေ၊ ကိုကျောက်ရိမ်း စကား ကြားရတာ၊ မမ သိပ်ကို အားတက်သွားတာပဲ....။ အကြောင်းသင့်တဲ့အခါ တော့ မမပြောမယ်လေ၊ အဲဒီအခါသာ အကူအညီပေးနိုင်ယင် ပေးပေါ့၊ လောလောဆယ်တော့ မမဘာသာ ဖြေရှင်းကြည့် ပြီးမယ်၊ ဖြေရှင်းမရယင်တော့ ကိုကျောက်ရိမ်း အကူအညီ ယူရမှာပေါ့'

'မမကိစ္စဆိုယင် အချိန်မရွေးပဲ မမရေ'

သားကောင်ကား ပိုက်ကွန်ကို တိုးလျက်ရှိနေပြီ။'

ပိုက်သမားက သားကောင်ကို မဖမ်းသေး၊ ပိုက်ကို လှုပ် ပေးခဲ့ချ လှုပ်ပေးနေသည်။

မတင်မေက သူမဆင်ထားသောအကွက်ထဲသို့ ကျောက်ရိမ်း ရောက်လာပေမယ့် အစီအစဉ်ကို မပြောသေး၊ အစာချိုထားလိုက် သည်။ ကျောက်ရိမ်းအပေါ်တွင်မူ ခါတိုင်းထက် ပို၍ ပေး ကမ်းထောက်ပံ့ ခဲ့ရုံမက နိုင်ငံခြား အရက်ပုလင်းကလေးများ ပင် ဝယ်ယူပေးခဲ့သည်။ ကျောက်ရိမ်းကို ခါတိုင်းထက်ပို၍ ဘာ သာပေးခဲ့သည်။

သူမလိုချင်သော အကြောင်းရင်းကို တိုက်ရိုက်မပြောသေး။ တဖြည်းဖြည်း သွယ်ဝိုက်၍ အရိပ်အမြွက် ပြောယင်း သွေးတိုး စမ်းကြည့်ခဲ့သည်။

တခါ၊ နှစ်ခါ၊ သုံးခါ သွေးတိုးစမ်းကြည့်သည်။

'ကိုကျောက်ရိမ်း လူသတ်ပုံ ဝါမလား'

'ဟာ-မမကလဲ ဘယ်သတ်ပုံ ပါမလဲ'

'မမအတွက် ဆိုယင်ကော'

'မမအတွက် ဆို ယင် တော့ တယောက် မဟုတ်ဘူး မမရေ'

'တကယ်ပြောတာလား ကိုကျောက်ရိမ်းရဲ့'

'လက်တွေ့ခိုင်းကြည့်ပေါ့ မမရဲ့'

ဒီသို့ သုံးခါလောက်ဖူးသိ ပြောကြည့်သည်။ ကျောက်ရိမ်းက မငြင်း၊ ပြောတိုင်း ခေါင်းညိတ်ခဲ့သည်။

နောက်တခါတော့ တကယ်အလုပ်သဘော ပြောခဲ့သည်။

'ကဲ....ကိုကျောက်ရိမ်း၊ လူတယောက်ကို သတ်ရမယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုကျောက်ရိမ်းလုပ်ဖို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ စီဇေပေး ဖို့ပါ'

'ဟာ....မမကလဲ ဘယ်သူနဲ့ စီဇေပေးရဦးမှာလဲ၊ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ပေါ့'

'အောင်မြင်ယင် မမက ငွေငါးထောင်'

'မမကလဲ ငွေစကားမပြောပါနဲ့၊ မမအတွက်ဆိုယင် ကျွန် တော် လုပ်မယ်'

'ကိုကျောက်ရိမ်းပြောတာ 'ထွေ' စကား မဟုတ်ဘူး နော်'

'မမကလဲပြောရော့မယ်၊ ကဲ-လက်တွေ့ ငမ်းရအောင် ငွေ ယ် တော့ လုပ်ရမလဲသားပြော'

၁၀၈ နွဲ့ ကျော်မြသန်း

‘မမရှင်းရှင်းပဲ ပြောမယ်နော်ကိုကျောက်ရိမ်း အခကြေးငွေ သဘောတော့ မဟုတ်ဘူး၊ မမအကျိုး ဆောင်ပေးတဲ့အတွက် မမက ပြန်ကျေးဇူးပြုမယ်၊ မမပြောတဲ့အတိုင်း ငွေငါးထောင်ပါ၊ ဒါပေမယ့် လုပ်တဲ့နေရာမှာတော့ မမနဲ့ ကင်းကင်းရှင်းရှင်း ရှိပါစေ ပီရိပါစေ’

‘စိတ်ချမမ’

‘ရော့ ဟောဒီငွေနှစ်ရာက ကိုကျောက်ရိမ်းသုံးဖို့ သက်သက် ပေးတာ၊ လုပ်ရမယ့်လူကို မမပြောမယ် အခုတော့ မဟုတ် သေးဘူး’

‘မမခိုင်းတဲ့အချိန် ကျွန်တော် အဆင်သင့်ဖြစ်နေမယ်’

ကျောက်ရိမ်းနှင့် မတင်မေတို့ စီးလာခိုက်ပြီးကြပြီ၊ ပွင့်ပွင့် လင်းလင်း ပြောဆိုပြီးကြပြီ၊ တကယ်တန်း လုပ်ခိုင်းတော့မည် ဆိုသောအခါ မတင်မေ စိတ်ပျော့သွားပြန်သည်။

မသုပ်ရက်သလိုလို လုပ်ရက်သလိုလို ချီတုံချီတုံ။ ဒါပေသိ မလုပ်၍လည်းမဖြစ်။ သူမလိုချင်သည့် ဘဝရှောက်ဖို့မှာ လုပ်ကို လုပ်မှဖြစ်မည်။

နောက်ဆုံး မျက်စိမှိတ်ပစ်လိုက်သည်။

‘မ’ပြောလိုက်သည်ကို ကြားလိုက်စဉ်က ကျောက်ရိမ်းမှာ ကိုယ့်နား ကိုယ်မယုံသလို ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ဟုတ်မှဟုတ်ပါ လေရဲ့လားလို့ ‘မ’ကပဲ အပြောမှားသလား သူကပဲ အကြား လွဲသလား။

တကယ်တော့ ကြားသူကလည်း မလွဲပါ။ ပြောသူကလည်း မမှားပါ။ မဖြစ်နိုင်စရာ၊ ယုံနိုင်စရာမို့ အကြား လွဲသည်ဟု ထင်မိခြင်းဖြစ်ပါသည်။

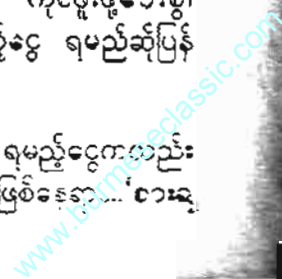
ကျောက်ရိမ်းသတ်ရမည့်သူမှာ မတင်မေ၏အစ်မ မခင်မေ၊ အလိုလေ၊ ဘုရား... ဘုရား... ဟုတ်မှဟုတ်ပါလေရဲ့လား၊ ညီမက အစ်မကို သတ်ခိုင်းသည့်အဖြစ်၊ ယုံနိုင်စရာ၊ မဖြစ်နိုင်စရာ၊ ဒဏ္ဍာရီလား... ပုံပြင်လားဟု ထင်မှတ်မှားစရာပေ... မယုံမရှိ ပါလေနှင့် အဖြစ်အပျက်က တကယ်ပါ။

မတင်မေ ချီတုံချီတုံဖြစ်ခဲ့သလို၊ ကျောက်ရိမ်းလည်း ချီတုံ ချီတုံ ဖြစ်ချပြီ။ ကျောက်ရိမ်း၏ အတွေးများ... ချာချာလည်နေ သည်။ တကယ် လုပ်ရမည် ဆိုတော့လည်း အကြောက်သာ။ မလုပ်ဝံ့ ဝံ့ လုပ်ဝံ့ ဝံ့၊ လူတယောက်ကို သတ်ဖို့ဆိုသည်မှာ လွယ် ကူသည့်ကိစ္စ မဟုတ်၊ သတ်ဖို့ မလွယ်ကူသလို တန်ပြန်လာမည့် ဖြစ်ရပ်ကလည်း မလွယ်ကူ။

ဒါပေသိ။

သူ၏အိတ်ကပ်ထဲတွင် ပြန်ကြည့်တော့ ခါလီဘိုင်၊ သူ၏အိမ် အခြေအနေပြန်ကြည့်တော့ တဲစုတ်နှင့် အဝတ်စုတ်ကလွဲ၍ နတ္ထိ၊ ရမည့်ငွေကလည်း သူကခါမှ မကိုင်ခဲ့ဘူး။ ကိုင်ဖူးဖို့သေးစွ၊ ခြင်တောင် မမြင်ဘူး။ ဒါလောက်များသည့်ငွေ ရမည်ဆိုပြန် တော့ စိတ်က ခပ်ပါပါ ဖြစ်နေသည်။

လုပ်ရမည့်အလုပ်က အခက်ခဲဆုံးအလုပ်။ ရမည့်ငွေကလည်း လုံးလုံးခဲခဲသူ တသက်တွင် တခါဆိုသလို ဖြစ်နေတာ... တာ...

မှာကလည်း သဲဘရုပ်ရုပ် ပစ်ရမှာကလည်း အဆီနဲ့ ဝင်းဝင်း တယ်သို့ဘယ်ပုံကြဲရပါ ဖြစ်နေသည်။

အကြမ်းကြပ်အခါခါ အထပ်ထပ်အလီလီ အပြန်ပြန် အလှန် လှန် ခေါင်းခဲလှမတတ် စဉ်းစားခဲ့ပါ၏။ စဉ်းစားတိုင်း စဉ်းစား တိုင်း သူ၏မျက်စိထဲမှ ငွေငါးထောင် အထပ်ကြီးက မထွက်။ သူ့အိဦးနှောက်က မကောင်းသည့်ဘက် အလေးသာနေရာ ငါး စာကိုမြင်နေသော်လည်း ငါးများချိတ်ကို မမြင်နိုင်သည့်နှယ် ရှိချေ၏။

လောဘစခိုက်၊ အနိုက်ဒီစီး၊ သံသရာခရီးတွင် ဒုက္ခလှလှကြီး တွေ့တော့မည်။ 'လောဘနောက်မှ အရိပ်ကို မမြင်နိုင်ရှာသူ' ကျောက်ရိမ်းမှာ အရက်ရှိန်ကလေး တက်လာလိုက် လုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်၊ အရက်ရှိန်ကလေး ပြန်ကျသွားလိုက် မလုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်၊ သောင်မတင်ရေမကျဖြစ်နေသော်လည်းကျောက် ရိမ်းမှာ အရက်မပူးသည့်အချိန်ထက် အရက်မူးသည့် အချိန်က ပိုများနေရာ နောက်ဆုံး သတ်ဖို့ဆုံးဖြတ်ချက်က အနိုင်ရရှိ သွားတော့၏။

မတင်မေထံ ကတိပေးလိုက်ပြီ။ သူ့ကိုယ်တိုင်သတ်ပါမည်ဟု။
ခိုင်းစေသူကလည်း ရက်ရက်စက်စက်။
လုပ်မည့်သူကလည်း မိုက်မိုက်ကန်းကန်း။
ရက်စက်သူနှင့် မိုက်ကန်းသူ ထိပ်တိုက်တွေ့လေပြီ။ ဖြစ်ပေါ် လာမည့် အရေးအခင်းကား တွေးဝံ့စရာ မရှိတော့ပေ။

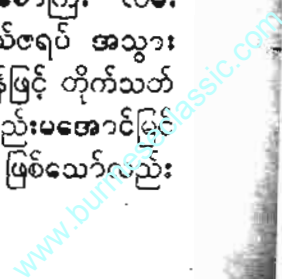
အစ်မအရင်း ဖြစ်သူအား သတ်ခိုင်းသူက ညီမအရင်းခေါ် က် ခေါက်။

သတ်မည့်သူက အရက်ကျွန် လောဘသမား။
ယုံချက်စရာ ရှိပါရဲ့လား။ မရှိမထင်ပါနဲ့ ရှေ့ဆက်ခဲ့သော ဘတ်လမ်းက ဤသို့ပါ...
ပထမ အစီအစဉ်။

မခင်မေအိမ်တွင် တယောက်တည်းရှိနေစဉ် ဖြစ်သည့်နည်း သတ်ပစ်ရန် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ပထမအစီအစဉ်မှာ မအောင်မြင်ခဲ့ပေ။ မအောင်မြင်သည့်အကြောင်းမှာ နောက် ထပ်ပေးခဲ့သော ငွေနှစ်ရာနှင့် အရက်ဆိုင်တွင် ရဲဆေးအထင် သွန်သွားသဖြင့် အိမ်ကိုပင် ရောက်အောင် မပြန်နိုင်တော့ပဲ အရက်ဆိုင်ထဲတွင်ပင် ဇက်ကျိုး သွားခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်ပေ သည်။

ပထမအကြိမ် မအောင်မြင်တော့၊ ဒုတိယအကြိမ် ထပ်မံ စဉ်ပြန်သည်။

မခင်မေ ဥပုသ်နေ့တိုင်း၊ ဥပုသ်စောင့်သွားသည်။ ဥပုသ်စောင့် ရန်အတွက် ဗဟန်းသို့သွားရာတွင် မနက်အစောကြီး လမ်း ကျောက်သွားလေ့ရှိသည်။ မခင်မေသည် ဥပုသ်ဇရပ် အသွား တွင် ဂျစ်ကားနှင့် မတော်တဆ တိုက်မိလေဟန်ဖြင့် တိုက်သတ် ရန် ကြိုးစားခဲ့ပြန်သည်။ ဒုတိယအကြိမ်တွင်လည်းမအောင်မြင် ပြန်ပေ။ ခါတိုင်းတယောက်တည်းသွားနေကျ ဖြစ်သော်လည်း

ထိုနေ့က လမ်းတွင်တွေ့သော ဘုရားပူးဖော်များနှင့် ပေါင်းသွားကြသဖြင့် ကြံစည်ဖို့ အခွင့်မသာ ဖြစ်သွားပြန်သည်။

သေဖို့အချိန်အခါနှင့် အကြောင်း တိုက်ဆိုင် သေးသမို့လားမသိ။ ကြံစည်သူက မည်သို့ပင် ကြံစည်စေကာမူ အထမမြောက် မအောင်မြင်ခဲ့ပေ။

အစွယ်လိုသူ မိဖုရားနှင့် မုဆိုးတို့ တိုင်ပင်ကြရ ပြန်သည်။ ခေါင်းချင်းရိုက်ကြရပြန်သည်။

အစွယ်လိုသူ မိဖုရားကြီးက ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်း ကြိမ်းသေပေါက်လာမည့်နေရာကို ညွှန်ပြခဲ့သည်။ အစွယ်ဖြတ်မည့် မုဆိုးလေးသမားက ဒီတချို့ မလွတ်တမ်း ကြိတ်ပေတော့။

တတိယအကြိမ်။

မခင်မေက နေခင်းဘက်တွင် ဘုရားပေါ်ရှိ သူတို့မိသားစုလူဒါန်းထားသော ဗရပ်တွင်နေ၍ ညနေဘက်တွင် ဗဟန်းဘက်ရှိ ဘုရားတဆူ၏ ရင်ပြင်တော်ပေါ်တွင် မှောင်ရံ့ဖျိုးစ အချိန်အထိပုတီး စိပ်တတ်သည်။ ဒါက သူမ၏နေ့စဉ် လုပ်ငန်း။ ဒီအချိန်တွင် ဘုရားရင်ပြင်တော်ပေါ်၌ လူရှင်းသည်။ မှောင်ရံ့ဖျိုးစအချိန်တွင် မခင်မေတယောက်တည်း ရှိတတ်သည်။ ကြိတ်ပေတော့။

ဘယ်နည်းသုံးမလဲ၊ ဒါကကျောက်ရိမ်းသဘော။

ဤအကြိမ်တွင် မခင်မေတယောက် ကြမ္မာဆိုကို ရှောင်ဖွယ်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ရှာတော့ပေ။ ဝဋ်ကြွေးဟူသည် လှည့်ပတ်စွာ မရ စကောင်း၊ အချိန်ရောက်လျှင် ပေးဆပ်ရ စမြဲ ဖြစ်နေသည်သာ။

အချိန်မှာ နေဝင်ဖျိုးဖျါ မှောင်ရီစ။

တနေ့တာ တာဝန် ပြီးဆုံးပြီဖြစ်သဖြင့် အရှေ့မှအနောက်သို့ လှည့်ပတ်တော့မည့် နေခင်းကြီးမှာ ကျန်ရှိနေသေးသော အချိန်ကလေးကို နောက်ဆုံး အားမာန်သွင်း၍ လွှတ်လိုက်ချိန်။

နေရောင် ဖျော့ဖျော့ကလေး ထိုးထားသော စေတီတော်၏ ရွှေရောင်မှာ မဝင်းတလက် ဝင်းတလက်။

ဘုရားပတ်ဝန်းကျင်တွင် လူရှင်းနေသည်။

ရင်ပြင်တော်၏ တခုသောထောင့်တွင် ယောဂီဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်၍ ယောဂီတဘက်ကလေး လက်ကတော့ထိုးပြီး ရှင်တော်ဗုဒ္ဓအား ရည်မှန်းလျက် ဘုရားဝတ်ပြုနေသူ တဦးမှာ...

အေးချမ်းခြင်း၏ အရသာကို ခံယူလျက် ပီတိရိပ် လွမ်းနေသည်။

ကြည်လင်သန့်ရှင်းသော မျက်နှာပေါ်တွင် ကြည်နူးမှုအရိပ် အရောင်များ ယှက်သန်း ယှက်ဖြာလျက်။

ရှင်တော်ဗုဒ္ဓပေါ်တွင် စူးစိုက်ထားသည့်သဒ္ဓါပါရမီကြောင့် သူမ၏နှလုံးသွေးမှ ဖြစ်ပေါ်လာသော သန့်ရှင်း ကြည်လင်နေသည့် သွေးရောင်များသည် သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင် ဝင်းပလျက်။

ရှင်တော်ဗုဒ္ဓအား ကြည်ညိုသဒ္ဓါပွားနေသည့် တည်ငြိမ် ရင့်ကျက်သော ဣန္ဒြေရှင် အမျိုးသမီးကြီးမှာ လာလတံသော ဘေးကိုလည်းမမြင်၊ မြင်လျှင်လည်း မမှုသော အသွင်ကိုဆောင်နေသည်။

ဒုတိယအကြိမ်

အမျိုးသမီးနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် အုတ်တံတိုင်းနှင့် သစ်ပင်ရိပ်
ကိုခိုလှက် ရှိနေသူ တဦးမှာ...

အရက်ရှိန်ကြောင့် ဖောသွပ်သွပ် ဖြစ်နေသော မျက်နှာ
ပေါ်တွင် ကျောက်ပေါက်မေပေလေး သက်သက်ရှိသော
လူတယောက်။

သူ့ကျူးလွန်တော့မည့် ပြစ်မှု တွက် ဝန်လေးနေသည့်
အသွင်မှာ သူ၏မျက်နှာပေါ်တွင် ထင်းထင်းပပပေါ်လွင်လျက်

လောဘရိပ်ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော သွေးညစ်သွေးဖျက်
တို့ ယှက်သန်းနေသော သူ၏မျက်နှာမှာ မည်းညစ်နေသည့်
အသွင်။

ချွေးသီး ချွေးပေါက်ကြီးများနှင့် ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်
များ ဝိုးဝိုးနေသည့် အသွင်။

အေးမြသော ဘုရားရိပ်ကို ခိုလှုံနေရစေကာမူ အေးမြခြင်း
မရှိ။ ပူလောင်သော ဝေဒနာကို ခံစားနေရသည့် အသွင်
သဏ္ဍာန်များ သူ၏မျက်နှာပေါ်တွင် ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပေါ်
လွင်နေသည်။

ရွှေတိုးရတော့ မလိုလို နောက်ပြန် ဆုတ်ရတော့မလိုလို
မဝေခွဲနိုင်သောဟန်ဖြင့် အံ့ကိုကြိတ်ယင်း စဉ်းစားနေသူမှာ။

သူ့ကျူးလွန်တော့မည့် ပြစ်မှု၏ နောက်ကွယ်မှ တရိပ်ရိပ်
ပေါ်လာမည့် အန္တရာယ်ဆိုးများကိုမူ မြင်နိုင်စွမ်း မရှိခဲ့တော့

အရက်နှင့် လောဘဇောဖိစီးနေသဖြင့် အန္တရာယ်ထက် ငွေ
ကိုသာ မြင်နေရာ ဆင်ခြင်တိုင်းထွာမှုမရှိတော့ပဲ အုတ်တံတိုင်း

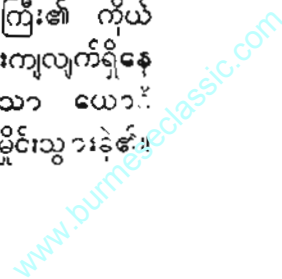
နောက်ကွယ်မှ ချွတ်နင်း၍ထွက်လာပြီး လက်ထဲတွင် အသင့်
နိုင်ဆောင်ထားသော ဓားကိုမြှောက်၍ ပြန်အချွတ်တွင် လက်
အိုင်ချိယင်း ဘုရားကိုအာရုံပြုနေသည့် အမျိုးသမီးမှာ ရင်ပြင်
တော် သမန်တလင်းပေါ်သို့ လဲကျသွားခဲ့၏။

ကြိုးတိုက် အခန်းကျဉ်းကလေးထဲတွင် ငြိမ်ပြုံးခဲ့သမျှများကို
ငြိမ်လည် စဉ်းစားနေမိသည့် ကျောက်ရိမ်းမှာ သူ၏လက်
အမြောက် ဓားပြန်အကျ အမျိုးသမီး သံသွားပဲ့ပြင်ကွင်းကို
မုက်စိထဲ ပြန်၍ မြင်ယောင်လိုက်သည်နှင့် သူ့မျက်နှာကို
လက်ဝါးနှင့်အုပ်၍ ချုံးပွဲချ ငိုကြွေးခဲ့၏။

လောဘဇောကြောင့် ပြုများမိခဲ့သော ရက်စက်မှုကို ပြန်
လည်ထင်ဟပ်မိသောအချိန်တွင် ကြေကွဲခြင်းဖြစ်ခဲ့ရ၏။ မျက်ရည်
ပေါက်ကြီးငယ် ကျခဲ့၏။ ငိုကြွေးခြင်းမှ အန်ထွက်လာသည့်
မျက်ရည်များမှာ ကြိုးစင်ပေါ်တက်ရာ လမ်းတလျှောက်တွင်
ကျပေးဦးမည်သာ။

ကျောက်ရိမ်း၏ ဓားကျသွားသောအချိန်နှင့် အမျိုးသမီး
လဲကျသွားသောအချိန်မှာ မိနစ်ပိုင်းပင် မကြာလိုက်ပေ။ အလွန်
ဆုံး ကြာပါမှ တမိနစ် နှစ်မိနစ်ခန့်သာ ရှိပေမည်။

ချင်းချင်းနီနေသော သွေးများမှာ အမျိုးသမီးကြီး၏ ကိုယ်
ပေါ်မှ ဘုရားရင်ပြင်တော်ပေါ်သို့ တသွင်သွင်စီးကျလျက်ရှိနေ
သည်။ အိုင်ထွန်းနေသည်။ မခင်မေဝတ်ထားသော ယော
ချောင် ဝတ်စုံမှာ သွေးလူးသွားသဖြင့် ပို၍ ညိုမိုင်းသွားခဲ့၏။

သူမကိုယ်ပေါ်မှ စီးဆင်းလာသော သွေးများမှာ အမှော့
ရိပ်ကြောင့် ပို၍မည်းညစ်သယောင် ရှိနေ၏။

လူသတ်သမား ကျောက်ရိမ်းမှာ ဘာတွေ ဖြစ်ကျန်ရစ်
သည်ကို လှည့်၍မကြည့်တော့ပဲ တကြိုးတည်း သုတ်ခြေတင်
တော့၏။

လူသတ်သမားမှာ သူ၏လက်ထဲမှစားနှင့် အမျိုးသမီး
ခန္ဓာကိုယ် ထိသွားသည်ကို သိလိုက်သည့် အချိန်မှစ၍ သူ
မျက်လုံးများမှာ ပြာဝေသွားသည်။ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့ပြီကို ကြည့်
နိုင်စွမ်းမရှိတော့။ ကြည့်လည်း မကြည့်ရဲတော့။ ထိုနေရာ
ချက်ချင်း ပြေးထွက်ခဲ့သည်။

လူပါးသော လမ်းကြားကုလေးထဲမှ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်
ခဲ့ရာ ရွှေတိဂုံတုရားမြောက်ဘက်မုခ်မရောက်မီ ကြောက်ရွံ့စိတ်
ထိတ်လန့်စိတ်များကြောင့် တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်လာသဖြင့်
ထိုင်ချလိုက်ရသည်။ ခရီးတာမဝေးလှသော်လည်း အမေးလို့
သဖြင့် ရင်ဘတ်ကို လက်နှစ်ဘက်နှင့်ဖိထားရသည်။ သူ့တကိုယ်
လုံးမှာ ရေချိုးထားသည့်အလား ချွေများစိုရွဲ၍ သူ၏ရင်ထဲ
မီးရထားနှစ်စင်းပြိုင် ခုတ်မောင်းနေသည့်အလား ခံစားနေ
သည်။ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်ရှိ အသားစိုင့်များမှာ တဖတ်ဆတ်
ကုန်လျက်။

မျက်စိများပြာဝေပြီး ခေါင်းကြောကြီးများ ထောင်လွက်
မူးနောက်နောက်ဖြစ်နေသည်။ နားထင်ကြောကြီး နှင့်ခေါင်း
မှာ တလှုပ်လှုပ်တရွရွ ခုန်ထနေသဖြင့် လက်နှစ်ဘက်နှင့် ဖိနှိပ်

ထားရသည်။ အရက်သောက်ထားသဖြင့် မူးနေသည့် အမူး
နှစ်က ဘယ်ဆီရောက်သွားလေပြီ မသိတော့ပေ။

အနည်းငယ် အခမာပြေ၍ ထလိုက်သောအခါ သူ့တကိုယ်
ဆုံးမှာ ဒသိမ်းဒသိုဝ်ဖြစ်နေပြီး ခြေလှမ်းမှန်အောင် မနည်းကြီး
ပြီး၍လျှောက်မင်း မြေနီကုန်းအရက်ဆိုင်များတက်သို့ ခြေဦး
လှည့်ခဲ့ရ၏။

အရက်ဆိုင်သို့ခြေဦးလှည့်ခဲ့သည်မှာ အရက်သောက်လိုသည့်
ကြောင့်မဟုတ်။ ဆောက်တည်ရာ မရနိုင်လောက်အောင်
တနင်္ဂနွေပူပဲချောက်ချားနေသောစိတ်ကို အရက်သတ္တိနှင့်ထိန်းသိမ်း
ရန် ကြိုးစားလိုသောကြောင့် ဖြစ်၏။

အရက်ဆိုင်ထဲ နောက်ပါပြီ။ စားပွဲမှာထိုင်၊ အရက်ပုလင်း
တလုံးနှင့် အခြည်းမှာ မှာပြီးသောက်။ ဒါပေသိ အရက်က
မည်သို့မှ သတ္တိမပြု။ ကြောက်စိတ်ကိုနည်းလာအောင် လုပ်ပေး
နိုင်စွမ်းမရှိ။ ဆိုင်ထဲဝင်လာသမျှလူများကို မယုံသင်္ကာစိတ်ဖြင့်
ကြည့်လှောက်ကျိုးကန်းတောင်းမှောက် ဖြစ်နေခဲ့သည်။

ကျောက်ရိမ်း၏စိတ်များမှာမူမမှန်တော့။ မြင်မြင်သမျှလူတွေ
ကို စုံထောက်လား၊ ရဲလားဟု ထင်မှတ်များနေသည်။ လူမြင်
ဘိုင်း သူ့ကို ဖမ်းမည့်လူချည်းထင်နေသည်။

ဤသည်မှာ ရာဇဝတ်မှုကျူးလွန်သူတိုင်း ခံစားရလေ့ရှိသည့်
ခဏအခါ။

ဆိုင်ထဲတွင် ဆက်ဆိုင်နေရကောင်းနိုးနိုး၊ ထသွားရကောင်း
နိုးနိုး ကုသောင်ချောက်ချားဖြစ်နေရှာသည်။ ထိုကြောင့် သက်

၁၀ ❀ ကျော်မြသန်း

ကျွန်အရက်ကို အမြန်ဆုံးမော့လိုက်ပြီး ကားတစ်စီးငှား၍ အိမ်
အရောက် ပြန်ပြေးတော့၏။

အခန်း (. ၀)

ရာဇဝတ်မှုကျူးလွန်သူများ၏ ဘဝအစသည် ထိတ်လန့်မှု၊
ကြောက်ရွံ့မှု၊ ငိုနိုးမှုတို့နှင့် ရော့ပွမ်းလျက်ရှိချေ၏။

ရာဇဝတ်မှုတခု ကျူးလွန်ပြီးတိုင်း၊ ရာဇဝတ်မှုကျူးသူများ
သည် ပြေးလမ်းကိုရွာကြ၏။ ထွက်ပေါက်ကို စဉ်းစားကြ၏။
သို့သော် သူတို့အတွက် ပြေးလမ်းဟူသည် မရှိ၊ ထွက်ပေါက် ဟူ
သည် မရှိ။

အိမ်ပြန်ရောက်ပြီ။

အိမ်ပြန်ရောက်ပေမည် အငြိမ်မနေနိုင်၊ ထိုင်လိုက်၊ ထလိုက်၊
နောက်ဖေးဝင် အိမ်ရှေ့ထွက်၊ ဂနာမငြိမ်ဖြစ်နေသည်။ သူ၏
မိန်းမက သူ့ကို ခါတိုင်းလိုကြည့်သည်ကိုပင် သူကျူးလွန်ခဲ့သည့်
အမှုကို သိသွား၍များ မယုံသက်ကြည့်လေသလားဟု ထင်မိ
ပြန်သည်။

အမှန်တော့ သူ၏စိတ်က သူ့ကို ပြန်၍ခြောက်လှန့်နေခြင်း
သာ ဖြစ်ပေသည်။

‘ဘယ်သူမပြူး မိမိမို့’ ဆိုသလို မိမိပြုခဲ့သည့် အမှုအတွက် မိမိ
ကိုယ်တိုင် ပြန်လည်ခံစားနေရခြင်းပင်။

‘အေးမြိုင်၊ ငွေကဆယ်ယူသွား၊ အရက်နှစ်လုံးသွား
ဝယ်ခဲ့’

‘နှစ်လုံးတောင် များလှသည်လားတော်ရဲ့။ အခုလဲ
သောက်ခဲ့ပြီဟာ’

‘စောက် ကောင်မ စကားကြော ရှည်မနေစမ်းနဲ့၊ ဝါခိုင်း
တာလုပ်’

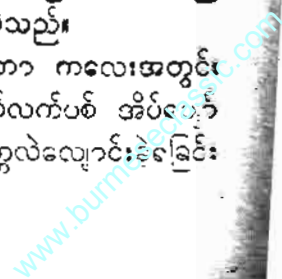
‘ဘာရယ်တော်’

အေးမြိုင်အံ့အားသင့်သွားသည်။ တခါဖူးမှ သူ့အပေါ်
ဒီလိုမဆက်ဆံဘူး။ ဒါကြောင့် ‘ဘာရယ်တော်’ ဟု ပြန်ပြော
လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

အေးမြိုင်က နောက်ထပ်ဘာမပြန်မပြောတော့။ ကျောက်
ရိမ်းပေးသည့် ဆယ်တန်ကိုယူ၍လွယ်အိတ်ဟောင်းကလေးဆွဲပြီး
ထွက်သွားခဲ့သည်။ အေးမြိုင်အပြန်တွင် ပုလင်းကလေးနှစ်လုံး
ပါလာသည်။

ကျောက်ရိမ်းက ပုလင်းနှစ်လုံးကို သူ့ရှေ့တွင်ထောင်လိုက်
သည်။ တဆိုင်ဘည့်၊ တချီတည့်၊ အမှူးသောက်၍ သောက်သည့်
နေရာတွင်ပင် လဲချလျက် အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။

အိပ်ပျော်သွားသည့် အချိန်အတိုင်းအတာ ကလေးအတွင်း
အရာရာကိုမေ့ သွားခဲ့ပြီ။ မူးမွူးနှင့် ခြေပစ်လက်ပစ် အိပ်ပျော်
သွားခဲ့၏။ ငြိမ်းချမ်းမှုနယ်ပယ်ထဲတွင် ခေတ္တလဲလျောင်းခဲ့ခြင်း
မျှသာ။

သန်းခေါင်ကျော် အိပ်ရာမှ တရားနိုးချိန်၊
 ကျောက်ရိမ်း၏ရင်ထဲတွင် ပုလောင်နေသည်။ စိတ်အား
 ငယ်မှု၊ ကြောက်ရွံ့မှုများကိုပြန်လည်ခံစားရပြန်သည်။ အေးမြိုင်
 နှင့် ကလေးများလည်း အိပ်ကုန်ပြီ။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးက
 လည်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။ ပို၍ကြောက်၊ ပို၍ စိတ်
 အားငယ်လာသည်။ ရဲတွေက ဘယ်အချိန်များ လာဖမ်းမလဲ
 ဆိုသည့်အတွေးက သူ့ကို ဖမ်းစားထားပြီ ဖြစ်သောကြောင့်
 ပြန်၍အိပ်မရတော့။ အိပ်မရလေ စိတ်အားငယ်လေ၊ ဖြစ်နေ
 ရှာ၏။

မိမိကိုယ်တိုင်ကျူးလွန်ခဲ့သောအမှုကိုသူတပါးကမသိစေကာ
 မူ မိမိစိတ်ကသိနေသည်ဖြစ်ရာ 'အိုးမလို့ အံ့ပွင့်' ဆိုသော ပမာ
 စကားကဲ့သို့ပင် ကိုယ်ကိုယ်နှိုက်က မလှမလဲ ဖြစ်နေတတ်သည့်
 သဘောဟု ဆိုရပေမည်သာ။

ရာဇဝတ်မှု အများအပြား ဖြစ်ပွားခဲ့ရာတွင် ဤကဲ့သို့ပင်
 တရားခံကိုယ်တိုင်က မိမိကျူးလွန်ခဲ့သော အမှုကြောင့် စိတ်
 ချောက်ချားပြီး မပြောသင့် မလုပ်သင့်သည့် အပြောအဆို
 အပြုအမူများပြုလုပ်မိ၍ ကိုယ်အမှု ကိုယ်ဖော် ပေးခဲ့သော
 သာဓကများလည်း များစွာပင် ရှိခဲ့ဖူးပေသည်။

မကောင်းမှု ကျူးလွန်မိသူ တဦးအတွက် ဘန်ပြန် လာမည့်
 အကျိုးသက်ရောက်မှုသည် မကောင်းသောခံစားမှုသာလျှင် ဖြစ်
 ရမည် မဟုတ်ပါသေး။

ကောင်းသော တုံ့ပြန်မှု ဟူသည်မှာ မကောင်းမှုပြုသူများ
 အတွက် မဟုတ်ပေ။

နောက်နေ့များတွင် နေ့ရော ညပါ မိုအလင်း အရက်
 သောက်နေခဲ့သော်လည်း အရက်သောက်ဆဲ ခဏသာ နေလို
 နိုင်လို့ ကောင်းခဲ့သည်။

အနည်းငယ် အမူးပြေသွားသည်နှင့် ချောက်ချားလာသည်။
 စူးလှုပ်လာသည်။ ကြောက်ရွံ့လာသည်။ ဆောက်တည်ရာမရ
 သော အိမ်ရှေ့တွင်လည်း မထိုင်ရဲ၊ နောက်ဖေးတွင်လည်း
 မထိုင်ရဲ ဖြစ်နေသည်။ အိမ်ရှေ့က လူစိမ်းဘယောက် ဖြတ်သွား
 သည့်ကဲ့သို့ မြင်တိုင်း ကျောက်ရိမ်းရင်ထဲတွင် တဒိန်းဒိန်း ခုန်နေ
 တတ်သည်။ ညဘက်များတွင် မူးဆဲခဏသာ သတိလွတ်သွား
 တတ်လည်း အမူးပြေသွားသည်နှင့် မျက်လုံးများ ကြောင်ပြီး
 ချက်ချင်းပေး အိပ်ရသည့် ခဏတာ အချိန်တွင်း မှာလည်း
 မက်ဆိုးများ ခြောက်လှန့်ခြင်းကို ခံရပြန်သည်။

ရာဇဝတ်ဘေးပြေးမလွတ် ဟူသော ဆိုစကားရှိခဲ့သည်။

ပြေးလွတ်နေသော အချိန်အတိုင်းအတာအတွင်း ခံစားနေ
 သော ဝိတ်ဝေဒနာမှာလည်း မသက်သာပေ။ စိတ်ဒုက္ခ ကိုယ်
 ချွေးများ ခံစားရပြီးနောက် ပြေးမလွတ်သော ရာဇဝတ်ဘေးနှင့်
 နှစ်သက်သည့်မှာ မလွဲကေန်တည်း။

ထို့ကြောင့်...

ရာဇဝတ်မှု တခုခုကို ကျူးလွန်ပြီးနောက် အမှုမပေါ်သေးမီ
 ကြား ကာလကလေးသည် (၀၁) အချိန်ပိုင်းကလေးသည်
 ဝတ်ဘေးကို တွေ့ဆုံရန် စောင့်ဆိုင်းနေရသော အခြေအနေ
 သာဟု ဆိုပေမည်သာ။

‘ကျိုးသမားကျောက်ရိမ်း’

ဤခေါ်လိုက်သံက သူ၏နားထဲသို့ စူးစူးရှရှကြီး ဝင်လာသည်။ သူ့တကိုယ်လုံး တုန်လှုပ်သွားသည်။

မတုန်လှုပ်ခင်ခိုင်ရိုးသား၊ ခေါ်လိုက်သည်မှာမည်က ကြောက်စရာ၊ လန့်စရာ ‘ကျိုးသမား ကျောက်ရိမ်း’ တဲ့။

ထောင်ထဲမှာ အချုပ်တရားခံကို အချုပ် ဘယ်သူ ဘယ်ဟူ၍ ‘အချုပ်’ စကားလုံးကို ရှေ့ကတင်ခေါ်သည်။ ထောင်ကြံတော့ ထောင်ကျ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါဟူ၍ ‘ထောင်စကားလုံးကို ရှေ့က တင်ကြသည်။ ကျောက်ရိမ်းက ကြိုးမိတ်တရားခံမို့ ကြိုးသမားဟု ရှေ့က ‘ကြိုးသမား’ တင် ခေါ်ဆိုသည်မှာ ထောင်သုံးဝေါဟာရမို့ အဆန်းမဟုတ်သော်လည်း ကြားရသူနားထဲတွင်မူ နင့်ကနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ကျိုးတိုက်အခန်းကလေးထဲတွင် မည်သူနှင့်မှ စကားပပြော ငြိမ်ငြိမ်ကလေးထိုင်ပြီး အတွေးရေယဉ်ကြောတွင် မြောပါလာသူ ကျောက်ရိမ်းမှာ ‘ကြိုးသမား ကျောက်ရိမ်း’ ဆိုသည့် ခေါ်ကြောင့် ချက်ချင်း မတ်တတ်ရပ်လိုက်မိသည်။

ဘာများပါလိမ့်၊ ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်၊

ကျောက်ရိမ်းကို ထောင်မှူးကြီးရုံးခန်းမှ အခေါ်လွှတ်ခြင်း ဖြစ်၏။ အကြောင်းက အယူခံကိစ္စ၊ အောက်ထောက်အခံနဲ့ ချမှတ်လိုက်သည်ကို အယူခံဝင်ရဦးမည်ဖြစ်စေ၊ အားတော့ မရှိလှ၊ လုပ်ခိုး လုပ်စဉ်မို့သာ အယူခံတက် ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့ နေ့လယ်ဘက် တနေလုံး အယူခံကိစ္စလုပ်ယင်း အချိန်ကုန်ခဲ့ရာ ညနေ လေးနာရီလောက်၌ နေထိုင်ရာ ကြိုးတိုက်သို့ ပြန်ရောက်သည်။

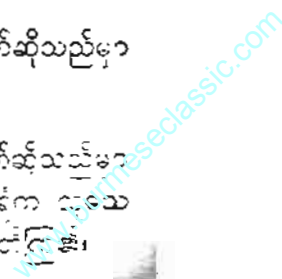
ထောင်မှူးကြီးရုံးခန်းတွင် ထိုင်နေရခင် သုခိတိတ်မှာ ကြည့်လင်နေသော်လည်း ကြိုးတိုက်သို့ ပြန်ရောက်သည်နှင့် စိတ်နောက်ကျသွားသည်။ ကြိုးတိုက်ဆိုသည့် အရှိန်အဝါက သူ့အား ချောက်လန့်နေဆဲ၊ သူကလည်း ကြောက်နေဆဲ။

ကြိုးတိုက် ပြန်ရောက်ပြီးနောက် ရေချိုးထွက်ရသည်။ ကြိုးတိုက်ထဲရှိ ရေကန်ကလေးထဲတွင် ရေချိုးရမည်ဖြစ်၏။ ဒီတော့မှ သူ့နေထိုင်ရမည့် ကြိုးတိုက်ကလေးကို အသေအချာ ကြည့်မိသည်။

အလျားပေ ၁၀၀ ကျော်ခန့်ရှိမည့် တထပ်တိုက်ပုကလေး။ အဝင်အဝတွင် သံတံခါးကြီးရှိ၏။ သံတံခါးခတ်ရန် ထားသည့် သေ့ခလောက်ကြီးက အကြီးကြီး၊ ကြောက်ခမန်းလိလိ သနံဝရာကြီး။ ကြိုးတိုက်ကို သုတ်ထားသော ထုံးရောင်မှာ ဖြူမွှေးမနေ ညစ်ထပ်ထပ် ဖြစ်နေသည်။

သာမန်လူတယောက်၏ မြင်ကွင်းတွင် ကြိုးတိုက်ဆိုသည်မှာ သာမန် တိုက်တန်းလျားကလေး တခုသာပင်....

ကြိုးသမား တယောက်အဖို့တော့ ကြိုးတိုက်ဆိုသည်မှာ သာမန် ဇရပ်လိုလို သင်္ချိုင်းကုန်းကြိုးလိုလို ဆေးခံက လှသော ကောင်များထားသည့် ရေခဲတိုက်ကြီးလိုလို ထင်တတ်ကြ၏။

၁၂၄ ❀ ကျော်မြသန်း

ရေချိုးပြီးသောအခါ နေ့ခင်းဘက် ထောင်မှူးကြီးရုံးခန်း သွားနေရသဖြင့် လမ်းမလျှောက်ရသည်ကြောင့် နာရီဝက် လမ်းလျှောက်ခွင့်ပေး၏။ လမ်းလျှောက်ရသည့်နေရာမှာ ကြီး တိုက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် အခန်းများကြား စင်္ကြံတွင် ဟိုဘက် ထိပ်မှ ဒီဘက်ထိပ်သို့ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်ရခြင်း ဖြစ်၏။

ဒီတော့မှ ကြိုးတိုက်အတွင်းဘက်ကို ကြည့်မိသည်။

ခုနစ်ပေခန့်ရှိမည့် အခန်းဆယ်လေးခန်းကို မျက်နှာချင်း ဆိုင် ခုနစ်ခန်းဖွဲ့စီထားပြီး၊ အလယ်တွင် ရှစ်ပေခန့်ရှိလူသွား စင်္ကြံကလေးရှိ၏။ ကြိုးတိုက်အဝင်ဝ အခန်းနှစ်ခန်းမှာမူ ၃ ပေ ခန်းများမဟုတ်ပဲ ၁၄ ပေ အခန်းများ ဖြစ်နေသည်။

ကျောက်ရိမ်းကိုမူ အခန်းနံပါတ် ၃ တွင် နေရာ ချထား ပေးခဲ့၏။

ခုနစ်ပေခန်းက ဆယ်လေးပေအခန်း ပြောင်းသွားပုံမှာ လည်း ရာဇဝင်ကလေးနဲ့၊ ဒီရာဇဝင်ကလေးကို ကြိုးတိုက်ထဲ အနေကြာလာသောအခါ အစောင့်ဝါဒါများ ပြောပြချက်အရ သိရခြင်းဖြစ်၏။

ထိုအခန်းကလေးများမှာ မူလက ခုနစ်ပေခန်းများ ဖြစ် သော်လည်း ဒေါက်တာ ဘမော်၊ ဘကြီး ဘဖေ စသည် ထင်ရှားသော နိုင်ငံရေး ခေါင်းဆောင်များကို ဖမ်းဆီး ပြီး သောင်တွင်း အကျဉ်းချထားစဉ်အခါက ယင်းပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ

ချောင်ချောင်ချိုချို ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း နေနိုင်ရေး ဆယ် လေးပေခန်းများ လုပ်ပစ်ခဲ့သည်ဟု ကြားနာ မှတ်သားခဲ့ရဖူး၏။

ထိုအခန်းများတွင် ဒေါက်တာဘမော်၊ ဘကြီးဘဖေတို့သာ မက ဦးဘတူ၊ ဦးဘစိန် စသော အစိုးရ အရာရှိကြီးများ၊ ဗိုလ် ရန်နိုင်၊ ဗိုလ်မြသွေး၊ သခင်ကြည်ရှိန်၊ ဗိုလ်ထွန်းစိန် စသော ပါလီမန် ဒီမိုကရေစီ အမတ်ဟောင်းများ ဗန်းမော်တင်အောင်၊ မှော်၊ လူထုဦးလှစသော ဇာရေးဆရာကြီးများလည်း နေထိုင်ခဲ့ ဖူးကြပေသည်။

ရာဇဝင်ရှိသော အခန်းကလေးများဟု ဆိုရလေမလား။

ကြိုတိုက်ထဲရောက်ပြီးစ ဒုတ်ယည။

ညပိုင်းရောက်ပြီဆိုကတည်းက ကျောက်ရိမ်းတယောက် စိတ် ဖောက်လာပြီ။ နေမသိ ထိုင်မသိဖြစ်လာသည်။ ကျောက်ရိမ်း ၏ မျက်လုံးနှစ်လုံးမှာ မဖွင့်ဝံ့ဝံ့ ဖွင့်ဝံ့ဝံ့

ညဉ့်နက်လာသည်နှင့်အမျှ ကျောက်ရိမ်းခမျာ ကိုယ့်အခန်း အတွင်းဘက်ကို လုံးဝမကြည့်ရဲတော့ပေ။ သံတံခါးနား ကပ် ထိုင်လျက်က အစောင့်ဝါဒါကြီး လမ်းလျှောက်နေသည်ကို ကြည့်လိုက်၊ အစောင့်ဝါဒါကြီး ကွယ်သွားသည်နှင့် ဖိနပ်သံကို နားဆောင်ယင်းမျက်စိမှတ်ထားလိုက်ဖြင့် ဝိတ်တင်းနေခဲ့ရသည်။ သူ၏ မျက်လုံး အစုံမှာ ဖွင့်ချည် ပိတ်ချည်ဖြစ်နေသည်။

ကြောက်လွန်းသဖြင့် မနေနိုင်မထိုင်နိုင် အိပ်ချင်လားမှ အိပ်ရာထဲဝင်တော့သည်ဟု စိတ်ကူးပြီး သံတံခါးနားတွင် ပေါပြီး နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

၁၁ နာရီ သုံးမောင်း ခေါက်ပြူးသည့်တိုင် မအိပ်ချင်သေး။
ထိုင်နေရသည့်မှာလည်း ကြာတော့ ခါးတောင့်လာသည်။ ခါး
တောင့်လာပေမည် ထလည်း မထရဲ။ အခန်းအတွင်းဘက်ကို
ကြည့်လည်းမကြည့်ရဲ။ သို့မို့ကြောင့် ခါးကိုက်လာသည့်တိုင်
အညောင်းလေးဘာလေး မဆန့်ပဲ ဆက်ထိုင်နေရသည့် ဝုက္ခမှာ
မသေးလှပေ။

ကျောက်ရိမ်းကိုယ်တိုင်က ဤသို့ဆိုခဲ့၏။ ကျွန်တော်ပြောပြ
တာတွေကို ပုံလွန်းသည်ဟု မထင်မှတ်စေလိုပါ။ ကျွန်တော်
အဖြစ်ခွိုးကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ တွေ့ဖူး၊ ကြုံဖူး၊ ခံစားဖူးပါမှ
သိပါမယ်။ ကျွန်ခဘ်ပြောပြတာတွေဟာ အပိုမပါတဲ့အပြင်
လိုနေပါသေးဘယ်ဟု ပြောပြခဲ့၏။

မုန်ပါသည်။ ငြင်းခွက်ထုတ်စရာမရှိပါ။ ကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့
ပြောပြခဲ့သည့်အတိုင်း မှတ်တမ်းတင်ပါမည်။

ညဉ့်ဘချက်ဘီးကျော်လောက်မှ မဟန်နိုင်လောက်အောင်
ကိုက်လာသဖြင့် သံတိုင်နားက ထလာပြီး တကြိုးတည်း မျက်
လည်းမှိတ်၊ အိပ်ရာပေါ်လည်းလှဲချခြင်းဖြင့် အိပ်ရန်ကြိုးစားခဲ့
အိပ်လို့တော့ မပျော်သေး။ ဒါပေသ်၊ အိပ်ရာပေါ် ရောက်
ကတည်းက မျက်စိမှိတ်ထားသဖြင့် ပထမနေ့ကကဲ့သို့ အရိ
သဏ္ဍာန်များ မမြင်ရပေ။

သို့သော်.....သက်သာခွင့် ရလေသလား၊ ရေခဲပါ။
အရိပ်သဏ္ဍာန် မမြင်ရတော့၊ အသံ ဗလံများ ကြားရပြ
သည်။

မျက်စိ ဝုက္ခငြိမ်းပြန်တော့၊ နားကမသက်သာပြန်။
အကယ်၍များ ကျောက်ရိမ်း တယောက် စာချို၊ စာစပ်
ကလေးများ တတ်ခဲ့သော် ဤသို့မှတ်တမ်းပြုမလေမလားမသိ။

‘ဝုက္ခအပေါင်း၊ စုဝေးရောက်ရာ
ငါခန္ဓာကား....
အမြင်လည်းမသက်သာ
အကြားလည်းမသက်သာ
အတွေ့လည်းမသက်သာ
ခံစားမှု ဝေဒနာ ကင်းလွတ်ရာကို
ဘယ်သို့မှ ရှာဖွေမရ
ကြိုးတိုက်ထဲက ငါ့ဘဝ’ ဟူ၍....။

မျက်စိကို မှိတ်ထားလိုက်သဖြင့် ပထမနေ့ကကဲ့သို့ အဆင်း
သဏ္ဍာန်များ၏ လှုပ်ရှားမှုကိုမတွေ့ ရသော်လည်း အလင်းရောင်
ဝင်ရန်နှင့် လေဝင်ရန် ဖောက်ထားသော အပေါက်ကလေး
ထဲမှ အသံများ ဝင်လာသည်။

ကျောက်ရိမ်း ကြားရသော အသံမှာ ရိုးရိုးအသံ မဟုတ်၊
အကြောက်စရာ လန့်စရာ အသံ၊ အစ်တစ်တစ်၊ အက်တက်တက်
ထွက်လာသော အသံ၊ တုန်တုန်ချိချိ ထွက်လာသော အသံ။

‘မင်း....ဟင်း....ဟင်း၊...လဲ... လဲ...ဟဲ...ဟဲ၊... ငါ...ဟာ ...
ဟာ...၊ တို့...ဟို့...ဟို့၊ လို...ဟို...ဟို...ဟို၊ ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ၊
ကြိုး...ဟိုး...အိုး၊ စင်...ဟင်...ဟင်၊ ပေါ်...ဟော်...’

၁၂၀ ❀ ကျော်မြသန်း

ဟော်၊ မှာ...ဟာ... ဟာ...၊ သေ...ဟေ၊ ဟေ...ရ... ဟ... ဟ၊
မှာ... ဟာ...ဟာ၊ ပါ... ဟာ၊ ဟာ... ကွာ၊ ဟား...ဟာ၊
ဟား...'

'မင်းလဲ ငါတို့လိုပဲ ကြိုးစင်ပေါ်မှာ သေရမှာပါကွာ' ဟု
သော တုန်တုန်ချိချိ အစိတ်စိတ် ထွက်လာသော အသံနက်
ကြီးကို ကြားလိုက်ရသည်။

ပထမတော့ စိတ်ကသင်လို့ဟု အမှတ်တမဲ့နေလိုက်သော်
လည်း ကြားနေရသော အသံများမှာ ပျောက်မသွားပဲ ဆက်
ကာဆက်ကာ ကြားနေရပြန်သဖြင့် ဂရုစိုက်ပြီးနားထောင်စေ
ပို၍ ကြားရလေ ဖြစ်နေသည်။

ကြောက်လိုက်သည်မှာ ပြောစရာမရှိတော့၊ ကြိုးစင်တက်
အံ့ဆဲဆဲ လူတယောက်အဖို့ မင်းလဲ ငါတို့လို ကြိုးစင်တက်
မှာပါကွာဟု ထပ်မနားပြောနေသော အသံဆိုးတို့ အဆင်
မပြတ် ကြားနေသည် မဟုတ်ပါလား။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အသံကြားနေရသည်ကတော့ အမှတ်
နောက်ဆုံး နားဝေဒနာကို မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်လာသဖြင့် နား
နှစ်ဘက်ကို မျက်နှာသုတ်ပင် နှင့်ပတ်ပြီး စောင်ခေါင်းမြို့မြို့
အိပ်လိုက်ရသည်။ အသံဆိုးကြီးက ပျောက်မသွား မကြားတော့
ကြားတချက် ကြားမြဲ ကြားနေရဆဲပင်။

ဒီလိုနှင့် ကျောက်ရိမ်း ဒုတိယည မိုးလင်းခဲ့ရသည်။
ပထမနေ့က အရိပ်သဏ္ဍာန်များ ကိုယ်တွေ့မြင်ရသည်ထက်
အနည်းငယ်တော်သေး၏ဟု အောင်းမေ့ရသည်။
ဒုတိယနေ့ လမ်းလျှောက်ထွက်ရသည့် အချိန်တွင်မူ အခြေ

သော ကြိုးသမားများနှင့် အတူတူလျှောက်ရ၏။ စုစုပေါင်း
ခြောက်ယောက်။

ထောင်ထုံးစံအတိုင်း ဘဝတူကြိုးသမားများက သူ၏ အမှု
အကြောင်း ဝိုင်းဝန်း မေးမြန်းကြပြီး အားပေးစကား ပြော
ကြ၏။

လူမှုရေးဝတ္တရားအရ အားပေးစကား ပြောကြခြင်း ဖြစ်
သော်လည်း သူတို့၏ အားပေးစကားမှာ ထိရောက်မှု မရှိ။
အားပေးစကား ပြောကြားသူများကိုယ်တိုင်ကပင်လျှင် သူ
ကဲ့သို့ စိတ်ထိခိုက်နေသူများဖြစ်ရာ နှုတ်က မည်သို့ပင် အား
ပေးစကား ပြောကြားစေကာမူ သူတို့၏ မျက်နှာများမှာ
ညှိုးငယ်နေကြသည်။

ပြင်းထန်သော စိတ်ဝေဒနာခံစားမှုကို အချိန် အတော်ကြာ
ကပင် ကြိတ်မှိတ်ခံခဲ့ရသော အရိပ်သဏ္ဍာန်များမှာ သူတို့၏
မျက်နှာပေါ်တွင် ဖုံးကွယ်မရအောင် ပေါ်နေသည်။

စိတ်ကောင်းဝင်နေချိန်တွင် လူတို့၏ စိတ်ထားအမှန်ကား
ဤသို့ပင်။

မိမိကိုယ်တိုင် အားငယ်မှု၊ စိတ်ဆင်းရဲမှု ခံစားနေရစေကာ
မူ ကိုယ်ထက် ဆိုးသူများကို တွေ့လျှင် ပြန် အားပေးတတ်
ကြ၏။

ထောင်ထဲရောက်နေသူများမှာ လူသစ်တယောက် ရောက်
လာတိုင်း ဤကဲ့သို့ ဝိုင်းဝန်း အားပေးကြစမြဲ။ ယခုလည်း
ကြိုးသမားအသစ်ကို ကြိုးသမားအဟောင်းများက အားပေး
နေပြန်သည်။

ဒုတိယအကြိမ်

အမှန်တော့ အားပေးသူရော၊ အားပေးခံရသူများပါ သေမင်းခံတွင်းဝတွင် မျိုချမည့်အချိန်ကို စောင့်နေရသူများသာ ဖြစ်၏။

သေလူချင်းသာ တွေ့နိုင်သော နေရာတွင် သေလူချင်း တဦးကိုတဦး အားပေးနေရသည့်သဘောဟု ဆိုရပေမည်သာ။

သေလူချင်း အပြန်အလှန် တဦးကိုတဦး အားပေးနေရသည့်ဘဝမှာ ဝမ်းနည်းစရာ ကောင်းသလို ဝမ်းသာစရာလည်း ကောင်း၏။ ဝမ်းနည်းစရာကား သေမင်းခံတွင်းဝ ရောက်နေသူချင်း တဦးအပေါ်တဦး အပြန်အလှန် ဖေးမ၍ အားပေးမှု ပြုကြခြင်းဖြစ်၍ ဝမ်းသာစရာကား လူသားအချင်းချင်း ကြင်နာမှု၊ စာနာမှုကိုပြု၍ အနည်းငယ်ကလေးဖြစ်ဖြစ် စိတ်သက်သာမှု ရပါစေတော့ သဘောဖြင့် အားပေးကြခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ကြိုးတိုက်အထဲတွင် ဒီဘက်ထိပ်မှ ဟိုဘက်ထိပ်အထိ လမ်းလျှောက်ခွင့်ရသော်လည်း ကျောက်ရိမ်းက ဟိုဘက်ထိပ်ရောက်အောင် မလျှောက်။ သုံးချိုးနှစ်ချိုးလောက်တွင် ပြန်ပြန်လှည့်လာသည်။

ကြိုးတိုက် တဘက်အဆုံးအထိ မလျှောက်သည်မှာလည်း အကြောင်းရှိ၏။

ကြိုးတိုက် ဟိုဘက်ထိပ် အဆုံးဘက်ရောက်လျှင်ကြိုးမင်ကြိုးကို ဘွားကနဲ တွေ့လိုက်ရမည် ဖြစ်သောကြောင့်ပင်။

ကြိုးတိုက်အဆုံးတွင်ရှိနေသော ကြိုးစင်ကို မကြည့်မိအောင် ကြိုးစားခဲ့၏။

မကြည့်လို၍တော့ မဟုတ်ပေ။ မကြည့်ရဲသောကြောင့်ဟုဆိုပါက ပို၍ မှန်ပေမည်။

ကျောက်ရိမ်းသာ မဟုတ်၊ မည်သည့် လူသားတယောက်နှင့် ဖြစ်စေ၊ ကိုယ်သေရမည်ဟု သိနေရသည့် ကိုယ်ဇီဝိန်ကို မည်သည့် လက်နက်ကြီးကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ကြည့်ရဲပါအံ့နည်း။

မကြည့်ရဲသည်မှာ သဘာဝကျပါသည်။

ဒါပေသိ ကြိုးတိုက်ထဲ အနေကြာလျှင်တော့ မကြည့်ဝံ့၊ မြင်ရက်လုပ်၍ ရလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

တနေ့မဟုတ် တနေ့၊ မကြည့်ဝံ့ပဲ မြင်ရပေလိမ့်မည်သာ။

လမ်းလျှောက်ယင်း ဘဝတူကြိုးသမားများအား သူ ညည တွေ့ကြုံခံစားရပုံများကို ပြန်လည် ပြောပြခဲ့ရာတွင် အလျင်အမြန်နှင့်နေကြသော ကြိုးသမားများက 'ရောက်စမို့ စိတ်ချောက်ချားနေလို့ ဖြစ်တာပါ၊ နောက်တော့ ရိုးသွားပါလိမ့်မည်' ဟု မတင်မကျ အဖြေပေးခဲ့ကြ၏။

ထိုသို့ မတင်မကျ ပြန်လည် အဖြေပေးကြစဉ်က သူတို့၏ ကံနှာများတွင်လည်း ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်မှု အသွင်များ ပေါ်နေသဖြင့် သူတို့သည်လည်း သူကဲ့သို့ပင် တွေ့ကြုံခံစားရပေမိမည်ဟု ရိပ်မိပြီး ထိုအကြောင်းကို ရှေ့မဆက်ပဲ ဖြတ်ကိုင်ရသည်။

တယောက်တည်းနေရသောအချိန်များတွင် သူ၏ အတွေးများမှာ အတိတ်ဇာတ်ကြောင်းဆီသို့ တပတ် ပြန်ကျော့သွားခဲ့သည်။ စကားပြောဖော်မရှိသော အခန်းကလေးထဲတွင် တယောက်ထီးတည်း နေရချိန်များတွင် အတွေးသည်သာ မိတ်ဆောင်း ဆွေဟောင်း ဖြစ်နေခဲ့သည်။

သူတို့ကိုယ်တိုင်လည်း ထိုအကြောင်းအရာမျိုးကို ဆက်လက်
ပြောလိုသောဆန္ဒ မရှိကြောင်း ဖွင့်ပြောခဲ့ကြသောကြောင့်
ပင်။

နောက် ကြိုးတိုက်ထဲ အနေကြာသွား၍ အေးအေး
ဆေးဆေး ဖြစ်သွားသော အချိန်တွင် ထပ်မံ မေးမြန်းကြ
သောအခါ ကြိုးတိုက်ထဲ ရောက်သူတိုင်း ရောက်စတွင် ခံစား
မှု တမျိုးစီ ခံစားခဲ့ကြရ၏။

တကယ်တော့ ချောက်လှန့်သည်ဆိုသည်ထက် မိမိကိုယ်တိုင်
အလှန့်အကျွံ ကြောက်လန့်နေသဖြင့် မိမိစိတ်ကိုက အလှ
ချောက်လှန့်နေသည့်သဘော ဖြစ်မည် ထင်ပါသည်။

ဒါက စာရေးသူ၏ အယူအဆ။

သူတို့ အယူအဆကတော့ ချောက်လှန့်ခြင်းမှာ တကယ်
ပါဟု ဆိုကြ၏။

နာရီဝက်လမ်းလျှောက်ချိန် ဖေ့သွားသောအခါ ကြိုးတိုက်
အခန်းထဲ ကိုယ်ပြန်ဝင်ခဲ့ကြရ၏။

တခဏတာမျှ အပေါင်းအဖော်များနှင့် နေခဲ့ရပြီး နောက်
တရက် အထီးကျန်ဘဝ ပြန်ရောက်သွားသောအခါ ပို၍ ဖွင့်
စရာကောင်းလှသည်။

ဒါကလည်း သဘာဝကျသည်။

မိလိမ္မာ အကြောင်းအရာတခုခုဆိုသို့ စိတ်ကို လွှတ်မထား
သော် ဘယ်သို့လျှင် အချိန်ကုန်နိုင်ပေ။ အချိန်ကုန်ဖို့ ခဲယဉ်းလှ
ကြိုးသမားအသစ်စက်စက်တယောက်အဖို့ သူ့အမှုအကြောင်း
ကို တွေးရပေမည်သာ။

သူတို့အတွက် အနာဂတ်ဆိုသည်မှာ အရိပ်အရောင်ကလေး
မပေါ်တတ်သေး။ အတိတ်သည်သာ ထင်းထင်းပပ လက်
မလက်ကိုင် ပြုနိုင်သည့် အကြောင်းအရာ မဟုတ်ပါလော့။

အခန်း (၁၁)

ကျောက်ရိမ်းကျူးလွန်ခဲ့သော လူသတ်မှု သုံးရက်မြောက်
နံနက်၁၆း။

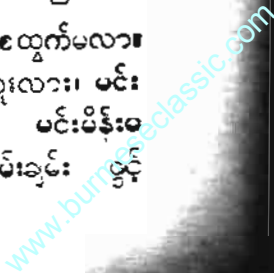
အချိန်မှာ နံနက် လေးနာရီခန့်။

အမှောင်ထုကို ထွင်းဖောက်လျက် ဝိုးတဝါးထွက်ပေါ်လာ
သော အရက်ဦးအလင်း၏အစတွင် ရပ်ကွက်သူကြီး၏ ခေ၂၄
သည် တိတ်ဆိတ်မှုကို ကျော်လွှားလျက် သူတို့၏ တဲကလေး
သို့ ဆီမှ...။

‘ဟေ့ ကျောက်ရိမ်း၊ ဟဲ့...အေးမြိုင်၊ တံခါးဖွင့်ပေးစမ်း။
တီးရာ၊ တားမလုပ်နဲ့၊ မင်းတို့တဲကို ရဲတွေဝိုင်းထားပြီ’

အပြင်ကအသံကို တုံ့ပြန်သောအသံမှာ လုံးငထွက်မလာ။

‘ဟေ့ကောင် ကျောက်ရိမ်း၊ တံခါးဖွင့်သေးဘူးလား။ မင်း
သံကိုမှ ပြေးလို့ မလွတ်ဘူးကွ။ ကလေးတွေနဲ့ မင်းမိန်းမ
တွေမရောက်ချင်ယင် တံခါးကို အေးအေးချမ်းချမ်း ဖွင့်
ပေးလိုက်’

ဒုတိယအကြိမ် သတိပေးသံ ထွက်လာသည်။

ပထမတကြိမ်ကတည်းက ကျောက်ရိမ်း သူ့နာမည်ခေါ်သံ ကြားလိုက်၏။ ပြန်ထူးဖို့ကြိုးစားခဲ့၏။ အသံက အပြင်သံ ထွက်မလာ။ လည်ချောင်းထိပ်တွင် ပျောက်သွားသည်။

ဒုတိယအကြိမ် သတိပေးသံကြားတော့လည်း သူ၏ပါးစပ် တစ်ခုတခု ပြောလိုက်၏။ အသံတော့ ထွက်မလာခဲ့ပါ။ အေးမြိုင်ကို တဲတဲခါးပေါက်ဆီသို့ လက်ညှိုးထိုးပြခဲ့ရရှာ၏။ မှင်သက်မိနေသည်ဆိုသောအဖြစ်ကား သူ၏အဖြစ်မျိုးပဲ ဖြစ်ပေမည်။

ကြားသည့်အသံကို တုံ့ပြန်ခဲ့ပါသော်လည်း အသံမှာ နှုတ်နှုတ်အထိ ရောက်မလာ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ရင်တလှုပ်လှုပ်၊ စိတ်တမောမော စော့စော့ မျှော်ခဲ့ရသည့်နေ့သို့ကား ရောက်လာခဲ့ပေပြီ။

စောင့်လည်း စောင့်မျှော်ခဲ့၊ ဖြစ်လည်း ဖြစ်မလာပါစေနှင့် ဆန္ဒပြုခဲ့ရသည်။ အဖြစ်ဆိုးသည်ကား သူ၏ ထံမှောက် ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာခဲ့ပေပြီ။

လူ့ဘဝဟူသည် တောင့်တတိုင်းလည်းမဖြစ်၊ မတောင့်တ ဝဲလည်း ဖြစ်လာတတ်သည် မဟုတ်ပါလား။

တဲတဲခါးဖွင့်လိုက်သည်နှင့် ရပ်ကွက်သူကြီးက ဦးဆုံးစဉ် လာသည်။

သူကြီးနောက်တွင် ရဲအရာရှိနှစ်ဦးနှင့် ရဲသားများက လျက် ပါလာသည်။

ကျောက်ရိမ်းက အိပ်နေရာမှ ဝုန်းကနဲ ထလိုက်သည်။ သူကြီး လန့်သွား၏။ တခုခုလုပ်လိမ့်မည်ဟု ထင်လိုက်သည်။ သူကြီးမှာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။

‘ဟေ... မောင်ကျောက်... မောင်ကျောက်’ ဟု ပါးစပ်မှ အော်ယင်း လက်ဝါးကားလျက် တားမြစ်ဟန့်တားခဲ့၏။ ရဲများကလည်း အသင့်။

သို့သော် ကျောက်ရိမ်း ဝုန်းကနဲထလိုက်သည်မှာ သူတို့ ထင်သလို တခုခုလုပ်ရန်မဟုတ်။ ကြောက်လန့်ပြီး ကမန်း ကတန်း ထလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

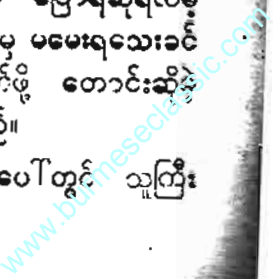
ထိုင်မိသည်နှင့် ကျောက်ရိမ်းလက်နှစ်ဘက်မှာ လက်အုပ်ချို လျက်သား။ သူကြီးနှင့် ရဲအရာရှိနှစ်ဦးကို ရှိခိုးနေသည်။

လက်အုပ်ချိုလျက်က...။

‘ကျွန်တော့်ကို လက်ထိပ်ခတ်ပါ၊ ကျွန်တော့်ကို လက်ထိပ် ခတ်ပါ’ဟု ဆိုသည်ကိုသာ ကျောက်ရိမ်းက ထပ်မနားပြော နေသည်။

သူ့ကို ဖမ်းရန်လှာကြံသော ရဲအရာရှိများပင် အံ့အား သင့်သွားသည်။ သူတို့အနေနှင့် အတော်ကလေး ခက်ခက်ခဲခဲ မေးမြန်းစစ်ဆေးရလိမ့်မည်။ အကြိတ်အနယ် ပြောရဆိုရလိမ့် မည်ဟု ထင်ခဲ့ကြသည်။ လက်တွေ့တွင် ဘာမှ မမေးရသေးခင် ကပင် တရားခံကိုယ်တိုင်က လက်ထိပ်ခတ်ဖို့ တောင်းဆိုခဲ့ သည်ကြောင့် ရုတ်တရက် ကြောင်သွားသည်။

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော တဲကလေးပေါ်တွင် သူကြီး အသံ ပထဦးဆုံး ထွက်လာသည်။

‘မိတ်လှည့်လား မောင်ကျောက်ရိမ်းရာ’ တို့က မင်းကို လုံးဝမထင်ဘူး။ အခုတော့...အေးလေ ဖြစ်ပြီးမှတော့ အေးအေးချမ်းချမ်း ဝန်ခံလိုက်တာ အကောင်းဆုံးပါပဲကွယ်’

သူကြီးက ထိုသို့ပြောနေချိန်တွင် ကျောက်ရိမ်းက ခေါင်းကြီးငုံ့ထားသည်။ ဘာမှပြန်မပြော။ အေးမြိုင်မှာ ကျောက်ရိမ်းကို လက်ထိပ်ခတ်လိုက်ကတည်းက ဘာရယ်မမေးတော့။ တရွက်ရွက် ငိုနေပြီ။ တဲအနီးပတ်ဝန်းကျင် နေသူအချို့လည်း လာကြည့်နေကြသည်။

ဘာအမှုနယ်လို့ ဘယ်သူမှမသိကြ။ အေးမြိုင်ကိုယ်တိုင်လည်း မသိ။ လင်ယောက်ျားကို လက်ထိပ်ခတ်သည်ကို မြင်ရသဖြင့် ငိုနေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

တရားခံကိုယ်တိုင်က လက်ထိပ်ခတ်ခဲ့ပြီမို့ ရဲအရာရှိများ အနေဖြင့် အထူးအထွေ မေးနေစရာမလိုတော့ပေ။

တဲကလေးပေါ်တွင် ပြေးလွှားနေသော အသံမှာ အေးမြိုင်၏ ကြိတ်၍၊ မှိတ်၍ တရွက်ရွက်ငိုနေသည့် အသံသံသ့မျှသာလျှင်...။

အေးမြိုင်ကိုတလှည့်၊ ကလေးများကိုတလှည့်စီ ကြည့်နေသော ကျောက်ရိမ်း၏ ပါးပြင်နှစ်ဘက်တွင် မျက်ရည်များ စီးကျလျက်။

နောက်ဆုံး သူ၏ခေါင်းကို နှစ်ခါ၊ သုံးခါ၊ ခါယမ်းလိုက်ပြီး....။

‘ကျွန်တေ့ကို ခေါ်ပါတော့ခင်ဗျာ’ဟု ဆိုနှင့်သံကြီးနှင့် ရဲအရာရှိများက ပြောလိုက်၏။

ရဲအရာရှိများက ကျောက်ရိမ်းကို တဲပေါ်မှ ခေါ်ဆင်းသွားသောအခါ အေးမြိုင်၏ တရွက်ရွက်ငိုသံမှာ ပို၍ပို၍ ကျယ်လာသည်။

ကျောက်ရိမ်းက ရဲကားပေါ်သို့ ရောက်ခဲ့ပြီ။ အေးမြိုင်၏ငိုသံမှာ လမ်းမပေါ်တွင်ရပ်ထားသည့် ကားဆီသို့ ပျံ့လွင့်လာသည်။

ကားနောက်ပိုင်းတွင် ထိုင်နေသော ကျောက်ရိမ်းမှာ ငိုသံထွက်ပေါ်သူသို့ လှမ်းကြည့်နေစဉ် ငိုသံမှာ ကျယ်ရာမှတိုး၊ တိုးရာမှ အသံလုံးဝ ပျောက်သွားချိန်တွင်မူ....။

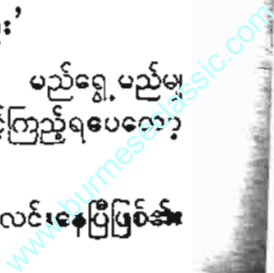
ရဲကား၏ သယ်ဆောင်ရာနောက်သို့ လိုက်ပါနေရသူတိုင်း၏ ဘဝခရီးက ဘယ်သို့ဆီ။

ရဲကားကလေးမှာ ကားမီးအလင်းရောင် အားကိုးဖြင့် အမှောင်ထုကြားတွင် တစ်ပိတ်ပိတ်ပြေးလွှားလျက်။ ရဲကားပေါ်တွင် လိုက်ပါခဲ့ရသူ တရားခံမှာ တဖြည့်ဖြည့် စဉ်းစားလျက်။ သူ၏ ဘဝနောင်ရေးကား ရင်လေးဖွယ် ကောင်းပေစွ။

‘လောဘနောက်မှ အရိပ်၏ အစပေတည်း’

ဤအရိပ်သည်ကား တရားခံ၏နောက်မှ မည်ရွှေ့မည်မျှ ကြာအောင် လိုက်ပါနေဦးမည်ကိုမူ စောင့်ကြည့်ရပေတော့မည်သာ။

ရဲစခန်းသို့ ရောက်သောအခါ မိုးစင်စင်လင်းနေပြီဖြစ်၏။

စခန်းရောက်သည်နှင့် ကျောက်ရိမ်းကို အချုပ်ခန်းထဲထည့်လိုက်၏။ ဘာမှမစစ်သေး။ အချုပ်ခန်းထဲမှ သူ့အား ကြိုဆိုလိုက်သည်မှာ ဟောင်စော်နေစသော ကျင်ကြီးအနံ့နှင့် ကျင်ငယ်အနံ့။ တညလုံးပါ၍ တညလုံးပေါက်ထားသည့် အနံ့အသက်ဆိုးများမှာ အချုပ်ခန်းတခုလုံးကို လွှမ်းမိုးထားသည်။

ရောက်နှင့်နေကြသော အချုပ်တရားခံများမှာ အနံ့အသက်ဆိုးများ မရှိလေဟန် ဆေးလိပ်သောက်သူသောက်၊ စကားထိုင်ပြောသူပြောနှင့် ခပ်အေးအေး။

ယခုမှရောက်လာသူ ကျောက်ရိမ်းမှာ နှာခေါင်းရိုင်းနေသေးသည်မို့ မနေတတ်မထိုင်တတ် ဖြစ်နေသည်။

အချုပ်ခန်းထဲ ရောက်နှင့်နေသူများထဲမှ တဦးက ကျောက်ရိမ်းကို လှမ်းဟောကလိုက်သည်။ သွေးတိုးစမ်းလိုက်သည်။

‘ဟေ့ကောင်၊ မင်းက ဘာအမှုလဲကွ’

‘လူသတ်မှု’

ကျောက်ရိမ်းအဖြေက ပြတ်ပြတ်။

မေးသူ ငြိမ်သွားသည်။ ငြိမ်ရပေမပေါ့။ ကျောက်ရိမ်းအမှုက ဇာတိမူထဲမှာ အကြီးဆုံးအမှု။ အိပ်မို့စုံမှား ထလာရသဖြင့် လူကလည်း လူမိုက်ရမ်းပေါက်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

အကယ်၍ ကျောက်ရိမ်းအမှုမှာ လူသတ်မှုမဟုတ်မူပဲ အခြားအမှုအသေးအဖွဲ့များ ဖြစ်ခဲ့လျှင် သူ့အိတ်ကပ်ထဲ ပါသမျှကို ဝိုင်းဖြောင်လိုက်ကြပေမည်။

ဤသို့သောလုပ်ရပ်မှာ အချုပ်ခန်းလိုနေရာမျိုးတွင် အဆန်းမဟုတ်။ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်မူသား။

‘ကြီးနိုင်-ငယ်ညှိုး’ ဆိုသည် မဟုတ်လား။ ဒီဝေါဟာရ၏ အဓိပ္ပာယ်ကား အချုပ်တို့၊ ထောင်တို့မှာ ပို၍ ပြည့်စုံပေလွင်သည်။

လူသတ်မှုဆိုသည်နှင့် အချုပ်ခန်းတခန်းလုံး ငြိမ်ကျသွားသည်။ နောက်ထပ် ဘာသံမှထွက်မလာတော့။ ဘယ်ထွက်ပေသူတို့အထဲတွင် ကျောက်ရိမ်းက ဗိုလ်တက့ဘုရင် ဖြစ်သွားပြီကိုး။

ကျောက်ရိမ်းမှာ ဆေးလိပ်ပေါ့။ ဒါပေသိ ပေးမည့်သူပေါ်လာသည်။ ဗိုလ်တက့ဘုရင်ကို ဖားသည်ပေါ့။

သူ့ဝမ်းထဲတွင် ဟာနေသည်။ ရင်ထဲတွင် ပူနေသည်။ အစာမရှိ၊ ညကထည့်ထားသော အရက်အရှိန်လည်းမရှိတော့ဝမ်းဟာ၍ ရင်ထဲပူနေပေမယ့် ဧားစရာလည်းမရှိ။ ပိုက်ဆံလည်း တပြားမှမပေါ့။ ဒီတော့ အချုပ်ခန်းက သောက်ရေအိုးကိုသာ အားကိုးလိုက်ရသည်။

ရေအိုးအားကိုးပေမယ့် ရေကဖင်ကပ်သာရှိသည်။ အနယ်တွေနှင့်၊ အနယ်တွေနှင့်မို့ မသောက်လျှင် ငတ်ခံသာရှိသည်။ သို့မို့ကြောင့် မျက်စိမှိတ်ပြီး ကျိတ်ထည့်လိုက်ရသည်။ ခမ်းထဲရောက်သွားတော့ ထူးတာမှတ်လို့။ ရင်အေးသွားထင်သလိုနည်းမှတ်လို့။

အချုပ်သမားဘဝကား ဤသို့။

ရွှစ်နာရီထိုးလောက်မှ သူ့ကို အချုပ်ခန်းထဲမှ ထုတ်သည်။ စစ်ဖို့ဆေးဖို့။ စစ်ဆေးတော့မည် ဆိုကတည်းက ရင်ခွန်၍ နှလုံးတုန်နေပြီး မျက်စိကလေး ပေကလပ်ပေကလပ်နှင့် တုန်တုန် ယင်ယင် ဖြစ်နေသည်။

ကျောက်ရိမ်းအမှုကိုင်သော အမှုစစ်အရာရှိက ကျောက်ရိမ်းကို သူ၏စားပွဲရှေ့တွင် ထိုင်ခိုင်းလိုက်ပြီး လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် အတိုင်း နာမည်၊ အဖေနာမည်၊ အလုပ်အကိုင် စသည်များ မေးမြန်းခဲ့၏။

ဤအချက်ကလေးများကို ပြန်လည် ဖြေကြားနေရသော ကျောက်ရိမ်းမှာ အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ ဖြစ်နေသည်။

အမှုစစ်အရာရှိက နောက်ထပ် ဘာမှ ဆက်မမေးသေးပဲ ကျောက်ရိမ်း၏ မျက်လုံးနှစ်လုံးဆီသို့ ရဲအရာရှိ၏ မျက်လုံးနှစ်လုံးက တည့်တည့်ကြီး စူးစိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။

ကျောက်ရိမ်းမှာ ရဲအရာရှိ၏ မျက်လုံးဒဏ်ကို မခံနိုင်သဖြင့် ခေါင်းအောက်ငဲ့ ထားလိုက်ပြီး သူ၏လက်သည်းများကို ပွတ်သပ်နေ၏။ စိတ်ငြိမ်ပါစေတော့ဟု အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာ၍ လက်သည်းများကို ပွတ်သပ်နေသည့်ကြားမှ အလိုလို နေယင်း ဒူးတဆတ်ဆတ် တုန်လာပြန်သည်။ ဒူးနှစ်လုံးကို လက်နှစ်ဘက်နှင့်ညှပ်၍ ထိန်းသိမ်းထားရ၏။

‘နေမထိ-ထိုင်မသာ’ ဖြစ်နေသည်ဆိုသော အသုံးနှုန်းမှာ ကျောက်ရိမ်းဖြစ်နေသည့်ပုံစံဟု ဆိုရလေမည်လား မသိပေ။

ရဲအရာရှိထံမှ စကားသံထွက်မလာသေးလေ သူ့မှာ အနေရအထိုင်ရကျပ်လေ ဖြစ်နေသည်။

အမှုတခု၏ အစပိုင်းတွင် တရားခံများ တွေ့ကြုံရတတ်သော ထိတ်လန့်မှု အစပင်။

ရဲအရာရှိက မေးလိုသည့်မေးခွန်းများကို ချက်ချင်းမမေးသေး။ စိတ်ဓာတ်ရေး တိုက်ပွဲဆင်နေသည်။ တရားခံ၏အကဲကို စမ်းနေသည်။ လူကိုလေ့လာနေသည်။

‘ကဲ...ကျောက်ရိမ်း၊ အလုပ်စရအောင်’

ရဲအရာရှိက ထိုသို့ ပြောလိုက်ခါရှိသေး ကျောက်ရိမ်း တကိုယ်လုံး တုန်သွားသည်။

အပြစ်ရှိနေသူတယောက်အဖို့ ဘာမဆို ကြောက်စရာ၊ လန့်စရာ၊ ထိတ်စရာချည်း ဖြစ်နေသည်။

‘မင်း ဒေါ်ခင်မေက သတ်ခဲ့တယ်မဟုတ်လား’

‘မ...မ...မဟုတ်...’

သူက ငြင်းဖို့ ကြိုးစားလိုက်သည်။

‘ကျောက်ရိမ်း’

ရဲအရာရှိ၏အသံမှာ မာမာတင်းတင်း။

‘ဟုတ် .. ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့၊ သတ်မိပါတယ်’

ရဲအရာရှိ၏ အောက်သံကိုမခံနိုင်။ ချက်ချင်း ဝန်ခံခက်ပေးလိုက်သည်။

ရဲအရာရှိထံမှ မေးခွန်းများမှာ စက်သေနတ် အငွေ့လှိုင်းပစ်သလို တခုပြီးတခု ထွက်လာသည်။

မေးသမျှ မေးခွန်းများကို ကျောက်ရိမ်းက မငြင်းနိုင်။
ခေါင်းညိတ်၍ တမျိုး၊ ပါးစပ်ဖြင့် ဝန်ခံ၍တဖုံ ပြောဆိုချက်
ပေးခဲ့ရသည်။

ငြင်းဖို့စိတ်ကူးမိသော်လည်း လက်တွေ့တွင် မငြင်းနိုင်။
ငြင်းနိုင်အံ့ကားလည်း မရှိ။ ရဲအရာရှိဖြစ်သူ၏ တခုနှင့်တခု
ကွင်းဆက်ပြု၍ မေးခဲ့သောမေးခွန်းများမှာ သူ့ကျူးလွန်ခဲ့ပုံ
များကို မျက်စိနှင့်တပ်အပ် ခြင်္သေ့လိုက်သူတဦး မေးပုံအလား
ရှိချေ၏။

ရဲအရာရှိဖြစ်သူမှာ မေးခွန်းမေးပုံ ပါးနပ်ရုံမက ကျောက်
ရိမ်းကိုယ်တိုင်က တခုမေးသည်ကို နှစ်ခုပြောချင်လာအောင်
ဆွဲဆောင်မှုအား အပြည့်ရှိသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ကျောက်ရိမ်းက ဒေါ်ခင်မေအားကိုယ်တိုင်
ခားနှင့်ခတ်သတ်ခဲ့ပါသည်ဟူ၍ အပြည့်အစုံဝန်ခံခဲ့၏။ လူသတ်
မှုကျူးလွန်စဉ်က အသုံးပြုသည့်ခားကို ဝှက်ထားသည့်နေရာမှ
ကိုယ်တိုင်ရှာဖွေ ဖော်ထုတ်ပေးခဲ့သည့် အထိပင်။

အေးအေးချမ်းချမ်းပင် စစ်ဆေးမှု ပြီးဆုံးသွားသဖြင့် ရဲ
အရိုက လက်ဖက်ရည်တခွက် မုန့်တခုနှင့် ညှော်ဝတ်ပြုခဲ့၏။

ကျောက်ရိမ်းကို အချုပ်ခန်းထဲ ပြန်ထည့်လိုက်သည်။ အေး
မြိုင် ရဲစခန်းရောက်လာ၏။ တွေ့ခွင့်မရ။ ခေါက်ဆွဲထုပ်ကလေး
ပေးသွားခဲ့သည်။

ကျွမ်းဝင်ခန်းကလေးထဲမှ ကျောက်ရိမ်း ငိုငိုကျသွားသည်။

ရဲစခန်းတွင် စစ်ခဲ့စဉ်က ဘူးခဲ ငြင်းလိုက် ရ အကောင်း
သား။ ဘူးခဲငြင်းလိုက်လျှင် အခုလို ကြီးကျယ်သော ကျမယ်ပေါ့။

သူ၏တွေးလုံးက ဒီသို့။ နောက်အတွေးက အေးမြိုင်
အကြောင်း၊ ခေါက်ဆွဲထုပ်ကလေးပေးသွားပြီး လူချင်းမတွေ့
လိုက်ရသည့် အေးမြိုင် သူ၏ ဆိုးကျိုးအမျိုးမျိုးကို ခံခဲ့ရသည့်
အေးမြိုင်၊ အခုတော့ ကလေးတစ်နှစ်နှင့် မျက်စိသူငယ် ဟိုလိုက်
ဒီလိုက်ရ၊ ဗျာများနေရှာပြီ။

ထိုမှ အချုပ်ခန်းကလေးထဲတွင် ညဘက်မအိပ်နိုင်ပဲ ငုတ်
တတ်ထိုင်ယင်း မိုးစင်စင်လင်းခဲ့ရပုံများ နောက်တနေ့ ရုံးထုတ်
ယမန်ယူပြီး ရန်ကုန်ထောင်ကြီးထဲ ရောက်ခဲ့ပုံများကို ပြန်လည်
ခြင်ယောင်လာ၏။

ရုံးထုတ် ယမန်ယူပြီးသောအခါ ဗိုလ်ချုပ် လမ်းမကြီး
အတိုင်း အရှေ့မှ အနောက်သို့ ဦးတည် မောင်းနှင်နေသော
ရဲအချုပ်ကားကြီးပေါ်တွင် ကျောက်ရိမ်းတယောက် လိုက်ပါ
လာခဲ့ရသည်။

မျက်စိသူငယ်နှင့် အချုပ်ကားကြီးပေါ်တွင် ဟိုလူ့မျက်
နှာကြည့်လိုက်၊ ဒီလူ့မျက်နှာ ကြည့်လိုက်။

အချုပ်ကားပေါ်တွင် ရှိနေသူများမှာ တဦးကိုတဦး မသိကြ
အသားအရောင်လည်း မတူညီကြ၊ မျက်နှာသွင်ပြင်အားဖြင့်
လည်း ကွဲပြားကြ၊ အဝတ်အဆင်လည်း၊ ခြားနားကြစေကာမူ
သူတို့အားလုံးတွင် တူညီသောအချက်ကား ရှိပေ၏။

အားလုံးမှာ တစုံတခုသော ရာဇဝတ်မှုကို ကျူးလွန်ခဲ့ကြခြင်းပင်....

သူတို့သွားရမည့် နေရာကား ရန်ကုန်ထောင်။

အဝေးမှ လှမ်းမြင်လိုက်သည်နှင့် ကြောက်စရာ လန့်စရာ အသွင်များပေါ်နေသော အုတ်ရိုးမည်းကြီးများနှင့် တန်ဆာဆင်ထားသော ရန်ကုန်ထောင်ကြီးမှာ မြို့တော်၏အလှကို ဖျက်ဆီးနေသယောင်ရှိချေ၏။

လှပချောမောသော ရှုမငြီးဖွယ် အလှသရုပ်ရှင် မိန်းကလေးတစ်ဦး၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ထင်နေသော ကျောက်ပေါက်မရာ အကွက်ကလေးများသည် သူမ၏ အလှကို အားနည်းသွားစေသလို ရန်ကုန်ထောင်မည်းကြီးကြောင့် မြို့တော်ရန်ကုန်၏ အထိအပသည် မရှင်းလင်းသယောင် ထင်ရ၏။

ထောင်ကြီး စ တင် ဆောက် စဉ် က ပင် တခါမှဆေးသားမထိဘူးသော အုတ်ရိုးကြီးပေါ်တွင် အနှစ်နှစ်အလလက ထိုင်နေသည့် ပညီညာသော ရေညှိကွက်ကြီးများသည် မြင်ရသူများအား ဖြစ်ချောက်လှန့်နေသည့်နှယ် ရှိချေ၏။

ဒါက ရာဇဝတ်သားတို့ထားရာ ရန်ကုန်ထောင်။

ရန်ကုန်ထောင် တည်နေရာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သော် ဆန့်ကျင်ဘက်နှစ်ခုကို တွေ့ရပြန်၏။

တဘက်တွင် လူသားတို့၏ အသက်ပေါင်းများစွာကို ကတင်ပေးမည့် ဆရာဝန်များ မွေးထုတ်ရာဌာနဖြစ်သော ဆေးတက္ကသိုလ် ကျောင်းတော်ကြီးကား ဘယ်နေရာက ကြည့်ကြည့် ကျက်သရေအပေါင်း ခညောင်းလျက် ရှိ၏။

တဘက်တွင် လူသားတို့အား ဒုက္ခအမျိုးမျိုး ပေးခဲ့ကြသော မျက်ရည်ပေါက်ကြီးငယ် ကျစေခဲ့သော ရာဇဝတ်မှုကျူးလွန်သူများအား ချုပ်နှောင်ထားရာ ရန်ကုန်အကျဉ်းထောင်။ ဘယ်နေရာကကြည့်ကြည့် ကျက်သရေ ကင်းမဲ့သော အသွင်ဆောင်နေ၏။

ဤသည်မှာ ဆန့်ကျင်ဘက်နှစ်ခု မျဉ်းတပြေးတည်းရှိနေခြင်းပင်။ သဘာဝမကျသော မြင်ကွင်းဟု ဆိုသော် မှားအံ့မထင်။

ယနေ့....။

မျဉ်းတပြေးတည်းတွင် မရှိသင့်သော အနိဋ္ဌာရုံ အဆောက်အအုံကြီးကား ပြိုပျက်သွားခဲ့လေပြီ။ အဟောင်းတို့နေရာတွင် အသစ်အသစ်သော အဆောက်အအုံများ ပေါ်ထွန်းလျက် ရှိပေပြီ။ မြို့တော်၏အလှအပ အစွန်းအထင်းကြီးကို ဖျက်သိမ်းလိုက်ပြီ ဖြစ်ပေသည်။

တချိန်သော အခါကမူ ယင်းအဆောက်အအုံထဲရှိ ကြိုးစင်ပေါ်တွင် ရာဇဝတ်ကျူးလွန်သူတို့အား ကွပ်မြက်ခဲ့၏။

ကြိုးတိုက်ကလေးထဲတွင် အမျိုးမျိုးသော အတိတ် ဖြစ်ရပ်များကို စဉ်းစားလျက်ရှိသူ ကျောက်ရိမ်းသည်လည်း ရန်ကုန်ထောင် ကြိုးစင်ပေါ် တက်ခဲ့ရ၏။

အခန်း (၁၂)

ကျောက်ရိမ်းအပါအဝင် အချုပ်သမားများကို တင်ဆောင်
လာသော ကားပြာကြီးမှာ ရန်ကုန်ထောင်ကြီးရှေ့တွင် ထိုးရပ်
လိုက်၏။ အချုပ်သမားများအား နှစ်ယောက်တစ်စုံ ကား
ပေါ်မှ ဆင်းစေပြီးနောက် ထောင်တံခါးမကြီးတွင် ဖောက်
ထားသော တံခါးပေါက်အသေးကလေးထဲမှ တဆင့် ထောင်
ထဲသို့ ဝင်စေခဲ့သည်။

တံခါးပေါက်ကလေးထဲ မဝင်မီ ထောင်ထဲဝင်ရတော့မှာပါ
ကလားဆိုသည့် စိတ်က သူ့အား ခြောက်လှန့်လိုက်၏။ တံခါး
ပေါက်ကလေးထဲ ခြေကျော်ခိုသည်နှင့် စိတ်အား ငယ်ချား
သည်။ ခေါင်းထဲ မူးမိုက်သွားသည်။ ရင်ထဲတွင် တလှုပ်လှုပ်
ဖြစ်နေသည်။

ဝင်ခဲ့ရသည့် တံခါးပေါက်ကလေးကို ကြည့်ပါဦး။ လူ
တယောက် ခါးတဝက်ကျိုး ကုန်းပြီးမှ ဝင်လိုရသော တံခါး
ပေါက်ကလေး။

တံခါးပေါက်ကလေး နာမည်က 'ကျားပါးစပ် ပေါက်
တံခါး'ပါတဲ့။

တံခါးပေါက်ကလေးတွင် 'သံကွင်းစွပ် သစ်သား ကျား
'ခေါင်း'များ တပ်ဆင်ထားသည်ကို အစွဲပြု၍ ကျားပါးစပ်
ပေါက် တံခါးဟူ၍ ခေါ်ကြလေသတတ်။

တယ်လိုကြည့်ကြည့် အဓိပ္ပာယ်ကတော့ ပြည့်စုံသည်။

ကျားဆိုသည်မှာ အသားစားသတ္တဝါ။ ထောင်ဆိုသည်မှာ
လည်း ဝင်လာသူများကို စားသည် ဝါးသည်။ ကျားခေါင်းက
ကလေး တပ်ထားလိုက်တော့ လိုရင်းအဓိပ္ပာယ် ပိုပေါ်သည်
ပေါ့...။

ပါးစပ်ရာဇဝင် တီထွင်သူ ထောင် ပညာရှိများကမူ ထောင်
ထဲအဝင် ဘုန်းရှိန်၊ ကံရှိန်နိမ့်အောင် အနီကျားခေါင်းကလေး
တွင် ဆေးဝါးများ စီရင်ထားသည်ဟု ဆိုစမှတ်ပြုကြ၏။

ဟုတ်သည် မဟုတ်သည် အပထား ထောင်ထဲရောက်သူ
မှန်သမျှတော့ ထိုအပေါက်ကလေးထဲမှ ဝင်ခဲ့ကြရသည်သာ။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ အဝင်လွယ်သလောက် အထွက်ခက်သော
နေရာကို ထောင်ဟုဆိုသင့်၏။ ထောင်ထဲအဝင်တွင် အချုပ်ကား
ပေါ်ကဆင်းပြီး တန်းကနဲဝင်ပဲ။ အစစ်အဆေးမရှိ၊ အပြန်ထွက်
ယင်တော့ စစ်လိုက်ဆေးလိုက်တဲ့ဖြစ်ခြင်း။ နာမည်အမှတ်အသား
ကအစ ဘာတခုမှမလွဲပါလေမှ လွဲများသွားယင်တော့ ပြန်ဝင်
ပေးဦးတော့။

ပညာအားဖြင့်၊ ဓနအားဖြင့်၊ ရာထူးရာခံအားဖြင့် မည်သို့ပင်
ထက်မြက်ကြီးမားစေကာမူ ပြစ်မှုအခုကျူးလွန်၍ ထောင်ထဲ

ဝင်ရသောအခါ ထောင်တံခါးမကြီးမှ မဝင်ကြရပေ။ ကျား
ပါးစပ်ခေါ် အပေါက်ကလေးထဲမှ ဝင်ကြရ၏။

ဝန်ကြီးဟောင်း၊ ဗိုလ်မှူးဟောင်း၊ အမတ်ဟောင်း၊ သီရိ
ပျံချီး၊ ဝဏ္ဏကျော်ထင် ဘွဲ့ရှင်များသည်လည်းကောင်း၊ လူသတ်၊
ဒဗြဟ္မာန်၊ ထာဘီသူခိုး၊ ဘိန်းစား၊ လူလိမ်များသည်
လည်းကောင်း၊ ပြစ်မှုကျူးလွန်၍ ထောင်ထဲ ဝင်ရသည့်အခါ
အတန်းအစား ခွဲခြားမှုမရှိပဲ ထိုကျားပါးစပ်ပေါက်ကလေး
ထဲမှ ခါးကုန်းလှက် ဝင်ခဲ့ကြရသည်မှာလည်း လောကီလူသား
တို့အတွက် သံခဝဂယုဒရာ အကြောင်းတရပ်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

ထောင်တံခါးမကြီးမှ ဝင်ရသူများမှာ ထောင်ပိုင်ကြီး၊
ထောင်မှူးကြီးနှင့် ထောင်ဆရာဝန်တို့သာ ဖြစ်သည်။

ကျောက်ခိုမိုးမှာ တံခါးပေါက်ကလေးထဲမှ ခါးကုန်းငင်ခဲ့
ရ၏။ အထဲရောက်တော့လည်း ရင်ထဲမှာတလုပ်လုပ်၊ မအေမေး
ကတည်းက တွေ့မြင်ထိတွေ့လာရသော မြင်ကွင်းများ ပျောက်
သွားတော့၏။

သစ်ဆန်းသော အတွေ့အမြင်၊ မကြားဘူးသော အခေါ်
အဝေါ်၊ မခွဲတွဲကြုံဘူးသော အတွေ့အကြုံသစ်များကို ဈေးဦး
ပေါက် မြည်းစမ်းလိုက်ရ၏။

ဒေါက်ချာပုံစံထုပ်များတွင် အချို့က အဖြူရောင်၊ အချို့
က အပြာရောင်များ ဆောင်းထား၍ လေးမြောင့်တုတ်ကြီးများ
ကိုင်ထားသော ထောင်တာယာကြီးများ၏ ရှုထင်းတင်း မျက်
နှာထား။

ပုံမကျပန်းမကျသော ကာကီဘောင်းဘီ၊ ကာကီအင်္ကျီများ
ဘတ်ထားသော ထောင်ဝါဒါများ၏ မာကြောကြော မျက်
နှာထား။

ထောင်ထဲဝင်စ လူသစ်များကို ဆီးကြိုလိုက်သူများ၏ ပုံစံက
ဤသို့။

ဟုတ်ပါသည်။ သူတို့ကို မောင်မောင်....တတနဲ့ ဘယ်သူက
ဆီးကြိုပါ့မလဲ။ ထောင်ထဲဝင်လာတာကိုက မဟုတ်တာလုပ်လို့
ဝင်လာရတာ၊ မကောင်းတာလုပ်မိလို့ ဝင်လာရတာ၊ ဘယ်သူ
က ပြုံးပြုံးကလေး ဆီးကြိုပဲ။ မကြီးသေးထဲက မကြီး။

တဘုန်းဘုန်း၊ တခိုင်းခိုင်း ဆော်လော်မတီယင်ပဲ တော်
ခေး၏ဟု မှတ်ပေတော့။

တတက်သောပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများက မျက်နှာထားတွေမာကြော
သလောက်၊ ရှုတွေတင်းသလောက်၊ သူတို့တတွေကတော့
မျက်နှာခေ မျက်နှာငယ်ကလေးတွေနဲ့ မျက်နှာကို အောက်ချ
ထားရသည်။

မထား၍လည်းမဖြစ် ရှုတင်းတင်း မာကြောကြော သွား
သွားလျှင် 'မအေ...ဒါ မခိုအမေလင်အိမ်မဟုတ်ဘူး ထောင်ကွ'
ဟု ပြောလည်းပြော အုပ်လည်းအုပ်။ 'ပြော....အုပ်'ကြီးကို
ဘပြိုင်တည်း လုပ်လိုက်မည်သာ။

အဲဒီလို မျက်နှာအောက်ချထားပါလျက်နဲ့ထောင်မှ 'မအေ....
တွေနော် ထောင်ထဲဝင်လာပြီး ထောင်ထောင် ထောင်ထောင်

မလုပ်နဲ့ ကျောကော့သွားမယ်၊ သတိကောင်းကောင်းထားကြ။
ဟု အသားလွတ် ကြိမ်းဝါးလိုက်သေး၏။

ထောင်ထောင်လာသူ လူသစ်များအဖို့တော့ ဘယ်သူကဘာ
ပြောပြော မျက်လုံးကလေး ပေကလပ်၊ ပေကသပ် လုပ်ပြီး
ခေါင်းကို အမြန်ညိတ်ပြလိုက်ရဲ့သာ။

နို့မဟုတ်ယင်လား၊ ဟင်း . ဟင်း...မလွယ်ကြော။

‘လူသစ်တွေပြီးယင် ဟိုဘက်အခန်းထဲဝင် အင်္ကျီလုံချည်တွေ
အကုန်လုံးချွတ်ထားကြ’ဟု အမိန့်ပေးသံ ထွက်လာသည်။

အသိုလေးလေး အင်္ကျီလုံချည်တွေ အကုန်လုံးချွတ်ရမတဲ့
ဘာများလုပ်မလို့ပါလိမ့်။ ကျောက်ရိမ်းမျက်လုံးပြူးသွားသည်။
လန့်သွားသည်။

ကျောက်ရိမ်း ထောင်ထဲအဝင် စတင် မိတ်ဆက်ခဲ့သည့်
အတွေ့အကြုံမှာ ကြောက်စရာကြီး။ ခက်ကပြီ၊ အင်္ကျီလုံချည်
တွေ အကုန်လုံးချွတ်ရမတဲ့၊ ရှက်စရာကြီး၊ တယောက်တည်း
လည်းမဟုတ်။ အချွမ်းသမားအသစ်တွေကအများကြီး၊ ရှက်စရာ
ကြီးဆိုပြီး အရှက်ဘော်ပို၍မရ။ ထောင်ထဲမှာ ရှက်သည်
ဆိုသည်မရှိ။ အမိန့်သည် အမိန့်၊ အမိန့်ပေးလျှင် လုပ်ရမည်။

အမိန့်အတိုင်း အခန်းတခန်းထဲဝင်၍ အင်္ကျီလုံချည်များ
ချွတ်လိုက်ကြသည်။ သူတို့မျက်နှာတွေက ပြုံးစိစိနဲ့ တယောက်
ကိုတယောက်ကြည့်လို့။ ကိုယ့်ပစ္စည်းကလေးတွေကို လက်ဝါး
သေးတွေနှင့်အုပ်လို့ ပေါ့။ လူကြီးရှက်တော့ ရယ်ဆိုမဟုတ်လား။

ဒီကြားထဲ စစ်ဆေးမည့် ကိုယ်တော်မြတ်တွေက တော်တော်
နှင့်မလာ။ သူတို့မှာ ထိုင်ချအခက်၊ ထရအခက် တယောက်နှင့်

တယောက် စကားမပြောကြ။ ပါးစင်ကတော့ တဟဲဟဲနှင့် ဖြစ်
နေကြပုံတွေ။

ကြိုးတိုက်ထဲ ရောက်နေသည့် ကျောက် ရိမ်း တောင်
ဒီအကြောင်းလေး ပြန်စဉ်းသားမိတော့ ပြုံးမိသေးသည်။ အဲဒီ
တုန်းက ကိုယ့်ပစ္စည်းကိုယ် ထိန်းထားရသူများနဲ့ မျက်နှာပေး
မှာ ပြုံးရတော့မလို့လို့၊ မဲရတော့မလို့လို့၊ မျက်နှာပေးမို့ကိုး။

သူတို့ကို အင်္ကျီမပိုင် လုံချည်ဗလာနှင့် အတော်ကြီး ကြာ
ကြာထားပြီးမှ စစ်ဆေးဆေးမည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ ရောက်လာ
သည်။ စောစောက ထောင်ထဲဝင်ဝင်ချင်းတွေရသည့် ခေါက်
ချာဦးထုပ်တွေဆောင်းထားသော ထောင်ဘာယာကြီးများပင်
ဖြစ်သည်။

တယောက်စီ သူတို့ရှေ့သို့ခေါ်လိုက်သည်။ ဘာယာကြီးတွေ
ရှေ့မှောက်မှာတော့ သူတို့ပစ္စည်းများကို ဇွက်ထားလို့မရ။
လက်နှစ်ဘက်ကိုဘေးချပြီး သတိအနေအထားဖြင့် ရပ်နေရ
ကြောင့်....

‘ပါးစပ်ဟ’ အမိန့်ပေးသံ

ပါးစပ်ကို ဟပေးရသည်။ နည်းနည်းပါးပါး ဟရသည်
မဟုတ်။ အစွမ်းကုန် ဟပေးရသည်။ အစွမ်းကုန် ဟပေးသည့်
ကြားက အပေါ်သွား အောက်သွားများကို သူတို့၏ လက်ကြမ်း
ကြီးများနှင့် အတင်းဖြဲကြည့်လိုက်သေး၏။

နွားပွဲတွင် နွားတွေ၏သွားကို ဖြဲကြည့်သလိုသာပ။

ပါးစပ်ဖြဲပြီးတော့ ဒုတိယအမိန့်က ကြောက်စရာကြီး။

‘ကုန်း’ တဲ့

စိတ်ထဲကတော့ အလိုလို တားများပါလိမ့်ပေါ့၊ ဒါပေမယ့် အမိန့်အတိုင်း ကုန်းပေးလိုက်ရသည်။ ကုန်းရသမှ ခေါင်းကို မြေကြီးနှင့်ထိအောင် ကုန်းပေးရသည်။ သူတို့လိုသလောက် ကုန်းမပေးယင် ကြိမ်းလိုက်ပုံကလည်း ကြောက်စရာလန့်စရာကြီး။

‘တယ်...ဒီကောင် ကုန်းပါဆိုမှ ကွတတကြီး လုပ်နေပြန်ပြီ။ တယ် .. ငါလုပ်လိုက်တဲ့’

သူတို့ပါးစပ်ကတော့ ဘာမှပြန်မပြောရဲကြ။ စိတ်ထဲကတော့ ‘ကုန်းပေးပါမယ် ဆရာ့လယ် လုပ်တော့မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ဟဲ့’

ကုန်းပေးတော့ ဘာလုပ်တယ်အောင်းမေ့သလဲ စအိုဝကို ဖြဲ၍ စစ်ဆေးကြသည်။ ဘက်လိုလုပ်၍ စစ်ဆေးသလဲတော့မသိ။ သူတို့တတွေကတော့ ‘အလှူလှူ၊ အလိုလို...အဲအဲ၊ အင်အင်’ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ သူတို့နှုတ်ဖျားက အာမေဒိုတ်သံများ အစီအရီထွက်လာကြတော့၏။

ကျောက်ရိမ်းတို့လို အချုပ်သမား လူသစ်တွေ ကုန်းလိုက် ကွလိုက်လုပ်နေရသည်မှာ ထောင်အဝင် ရှာဖွေခြင်း၊ (၀)၊ တလားစီခြင်းဖြစ်၏။

ဤသို့လျှင် ဆန်းဆန်းပြားပြား နည်းမျိုးဝံ့ဖြင့် ရှာဖွေဖွဲ့စည်း သောအခါ ‘လူသစ်တွေနော် ထောင်ထဲမှာ ပုံစံကျကျနေ။ လက်ကောက်မကျနဲ့ တွေ့သွားမယ်’ ဟု ပြောလိုက်သည့် မိန့် မြှောက်သံနှင့်အတူ လက်ထဲမှ တုတ်ကြိုးများကို ထောင်ပြလိုက်ကြ သည်။

လူသစ်အားလုံး စတုန်သွားကြ၏။ ကျောချမ်းသွားကြ၏။ ထောင်ဆိုသည်ကား ဤသို့ရှိပေ၏ဟု ပြလိုက်ခြင်းပင်။

ကြိုးတိုက်ထဲရောက်ပြီးနောက် တတိယည။

ညဘက်ရောက်မည်ကို ကျောက်ရိမ်း အလွန်ကြောက်သည်။ ညဘက်ရောက်တော့မည်ဆိုကတည်းကသူ့ စိတ်တွေ ဖောက်လာ တတ်သည်။

‘ဒီအချိန်ရောက်ယင်နော်ကွယ်...ကျွန်တော့်စိတ်တွေ ဖောက် ဖောက်လာတယ်’ ဆိုသည့် သိချင်းသွားလိုပင် ညဘက်ရောက် တော့မည်ဆိုမှဖြင့် ကျောက်ရိမ်းစိတ်တွေ ဖောက်လာတော့၏။

သုံးလေးရက် အိပ်ပျက်ထားသည့်ဒဏ်ကြောင့် ကြိုးတိုက်ထဲ ရောက်ပြီး တတိယညကွင် စောစောကြီး အိပ်ပျော်သွားသည်။ စောစောအိပ်ပျော်သွားသဖြင့် ပထမနေ့ကကဲ့သို့ မဟုတ်ဘဲယုတ် ဘွေမမြင်ရ။ ဒုတိယနေ့ကကို မဟာဒဏ်အသံတွေ မကြားရ။ သို့သော်....၊

အိပ်မက်ဆိုးများ၏ နှိပ်စက်မှုဒဏ်ကို ခံရပြန်သည်။

လူမည်းမည်းကြီးတယောက်က ကြိုးကွင်းနှင့်သူ၏လည်ပင်း ကို လာစွပ်သည်။ သူက ကြိုးကွင်း လည်ပင်းကို မစွပ်မိအောင် ခန်းသည်။

စွပ်သူကအဘင်းစွပ်၊ ရုန်းသူက အဘင်း ရုန်းဖြင့် ကျောက် ရိမ်း တကိုယ်လုံးမှာ ချွေးတွေ ပြန်နေသည်။ အိပ်ဆက်လမ်း ဒီးသည့်အချိန်တွင် သူ့တကိုယ်လုံးမှာ ချွေးသီးချွေးပေ လံတွေ ဒုတ် နှုးချိနေသည်။

အိပ်မက်အကြောင်း ပြန်စဉ်းစားလိုက်သည်နှင့် သူ၏တကိုတ်လုံး တုန်လှုပ်သွားသည်။

ထိုနေ့တည့်လုံး အိပ်မက်ဆိုးများနှင့် နပမ်းလုံးယင်း မိုးလင်း ခဲ့ရသည်။

ပြုလုပ်ခြင်းအတွက် ပြန်လည်ပေးဆပ်ရသည့် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကား ကြီးမားလှပေစွ။

ဒါပေသိ ကြိုးသမားဘဝတွင် တန်းခြံလှာသည့် အချက်များလည်း ရှိပါ၏။

အချုပ်သမားဘဝက 'ထမင်းဆွဲ' ဆိုသည့် အသံကြားလျှင် ထမင်းဝေမည့်နေရာသို့ အပြေးအလွှားသွား၍ ပန်းကန် လှေသည်။ ထမင်းလှေမည်။ ပန်းကန်ယူ နောက်ကျလျှင် သူများစားပြီးမှ ကိုယ်စားရမည်။ ထမင်းစားချိန် ရောက်ပြီဆိုမှဖြင့် 'ထမင်းဆွဲ' ဆိုသည့်အသံကိုသာ နားစွင့်နေခဲ့ရသည်။

ကြိုးသမားဘဝရောက်တော့ ထမင်းပွဲလက်ရှေ့ အရောက်ပို့သူနှင့်ဘာနှင့် ဖြစ်လာသည်။ ပန်းကန်လည်း လှစရာမလိုတော့။ ထမင်းမရမှလည်း မပူရတော့။ မနက်စာ ညစာ ထမင်းပွဲကလက်ရှေ့ အရောက် ပို့လာခဲ့သည်မို့ ပြုံးမိသေး၏။

ပြုံးမိပေးပေါ့၊ ကြိုးသမားဘဝ ရောက်လေခါမှ 'ဘဝအရာခြံနေပါပကော' ဟု ပြုံးမိခြင်းပင်။

ဒါတင်လား...မဟုတ်သေးပါ။

အချုပ်ခံသမားဘဝက စားခဲ့ရသော အစားအသောက်နှင့် ကြိုးသမားဘဝတွင် စားရသော အစားအသောက်မှာလည်း ကွာခြားပါတိခြင်း။

ကွာသည်မှ နံ့သာဆီနှင့်အီးတမူ။

အချုပ်သမားဘဝတွင် လုံးတီးဆန်နီကြန်ကြန်နှင့် မည်ကာမတ္တပဲဟင်း၊ သဲတရုပ်ရှုပ် ငပိတကော်သာစားရ၏။

ကြိုးသမားဘဝတွင် ဆန်ဖြူထမင်း အသားဟင်းတခွက်ပါသော ထမင်းပွဲက လက်ရှေ့ အရောက်။

ကဲ .. မကွာလား။

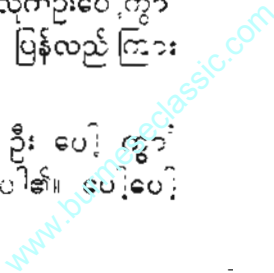
သို့ပေမယ့်မစားနိုင်ပါ။ နီကြန်ကြန်လုံးတီးထမင်းနှင့် သဲတရုပ်ရှုပ်ငပိတကော်လောက်သာပါသည့် ထမင်းလောက် မြိန်ရည်ချက်ရည် မစားနိုင်ပါ။

ကြိုးတိုက်ထဲတွင် စားရသော ထမင်းပွဲမှာ စားချင်စဖွယ် ထမင်းပွဲဖြစ်ပေမယ့် ဝမ်းသာအားရ၊ အာသာဆန္ဒဖြင့် စားချင်သည့်စိတ်မျိုး မဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပါပေ။

ထမင်းပွဲကို ငေးစိုက်ကြည့်နေယင်း။

'မသေခင် ကောင်းကောင်း စားထားလိုက်ဦးပေါ့ကွာ' ဆိုသော ပြောလေ့ပြောထရှိသော စကားကို ပြန်လည် ကြားယောင်လာမိ၏။

'မသေခင် ကောင်း ကောင်း စား ထား ဦး ပေါ့ ကွာ' ဆိုသည့်စကားကို ယခင်ကလည်း ကြားဖူးခဲ့ပါ၏။ ပေါ့ပေါ့

၁၅၆ ဣ ကျော်မြသန်း

ဘန်တန် မှတ်သားခဲ့သော စကားမျှသာ ဖြစ်သော်လည်း ယခု အချိန်တွင်မူ ကျောက်ရိမ်းအတွက် လက်တွေ့ဖြစ်နေပြီ။

ကြိုးစင် တက်ရအံ့ ဆဲဆဲ၊ သေရအံ့ ဆဲဆဲ လူတယောက်ကို ထမင်းကောင်း ဟင်းကောင်း ကျွေးနေသည်မှာ မသေခင် ကောင်းကောင်း စားထားဆိုသော အမိပွယ်ထက် အခြား အမိပွယ် မရှိနိုင်ပေ။

ဤသို့ကျွေးမွေး ခဲ့ သည်မှာ လည်း သေရအံ့ ဆဲဆဲ လူ တယောက်တွင် စိတ်ဒုက္ခ၊ ကိုယ်ဒုက္ခ ဝေဒနာဆိုးများ ခံစားနေ ရစဉ်၊ အစားအသောက်အနေအထိုင်တွင် စိတ်ဆင်းရဲမှုမဖြစ်စေ ရန် ဘဝခရီး နောက်ဆုံးအဆင့် ရောက်နေသူအား အထူးအခွင့် အရေးပေးသည့် ဥပဒေ၏ သက်ညှာမှုသဘောဖြစ်မည်သို့ ဆိုရ ပေမလား မသိ။

အနီ သက်ညှာမှုကလေးသည် သာမန် လူသားတို့အတွက် မည်သို့မှမထူးခြားစေကာမူ ကျောက်ရိမ်းတို့လိုကြိုးသမားများ အတွက် ထူးခြား၏။ အတော်ပင် ဝိတ်သက်သာ ခွင့်ရခဲ့၏။ မဟာအခွင့်အံ့ခရီး၊ မဟာဆုလဒ်ကြီးဟု ဆိုသော် ဆိုနိုင်ရ၏။

'ပေးကား ပေး၏မရ' 'ကျွေးကား ကျွေး၏မဝ' ဆိုသည့် နှယ် အစားကောင်းကလေး ကျွေးပါသော်လည်း ဝအောင် မစားနိုင်၊ ဝအောင် မကျွေး၍မဟုတ်။ ဝအောင် မကားနိုင်သော ဝေဒနာ ခံစားနေရသောကြောင့်။

ကြိုးစင်ပေါ်သို့မတက်ရသေး၊ တက်ရအံ့ဆဲဆဲ၊ အခြေအနေ တွင် ဤရွှေ ၁ ဤမျှ ပြင်းထန်သော ဝေဒနာကို ခံစားခဲ့ရသော် ကြိုးစင်တက်ချိန်များရောက်ခဲ့လျှင် ။

'ဘဝအတွက်

ခံရချက်က

သက်သာမရ

ကြိုးသမား ဘဝ'ဟူ၍....

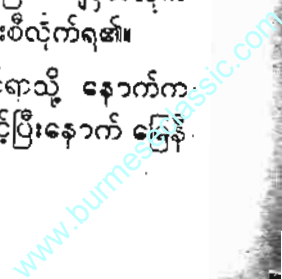
အခန်း (၁၃)

ကြိုးတိုက်ထဲရောက်နေသော ကျောက်ရိမ်းမှာ ညဘက်တွင် တွေ့ချင်ရာတွေတွေ၊ ကြားချင်ရာတွေကြားပြီး အတွေ့အကြား တွေနှင့် နားမီးလုံးခဲ့ရသလို နေ့ဘက်တွင် အတွေးပေါင်းစုံတို့ဖြင့် သွေးလုံးရစ်ပတ် ဖြစ်နေခဲ့သည်။

ယခု သူ၏ အတွေးစဉ်များမှာ အချုပ်သမားဘဝ ခံစားရ ချက်ဆီသို့ ရောက်သွားပြန်သည်။

သောင်ဗူးဝကြီးတွင် ကော့ကော် ကံကား၊ ကုန်းကုန်း ကွက္ကတွေလုပ်ခဲ့ပြီးနောက် 'ကဲ နှစ်ယောက်တဲတွဲစီ တန်းစီပြီး ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် လိုက်ခဲ့ကြ'ဟု အမိန့်တော်မြတ် ချမှတ်လိုက် သဖြင့် နီးရာလူချင်း နှစ်ယောက်တဲတွဲစီ တန်းစီလိုက်ရ၏။

ရှေ့က တုတ်ကိုင်ဘာယာကြီး ဦးဆောင်ရာသို့ နောက်က စီတန်းလျက် လိုက်ခဲ့ကြရာ တံခါးနှစ်ထပ် ဖွင့်ပြီးနောက် ငြိန် လမ်းကလေးပေါ် ခြေချလိုက်ရ၏။

ယင်းမြေနီလမ်းသည် ထောင်အတွင်းဘက် ဝင်ရာ လမ်းအစပေတည်း။

မြေနီလမ်းကလေးအတိုင်း ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် လိုက်သွားယင်း စဲယာဘက်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည့်အခါ ပုံစံတမျိုးတည်းသော တိုက်တန်းရှည်ကြီးများကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ရှေ့တည့်တည့်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ထီးပုံသဏ္ဍာန်အဆောက်အအုံခိုင်းခိုင်းတခုကို တွေ့ရပြန်၏။

ထောင်ကြီးတခုလုံး ဘယ်နေရာကိုကြည့်ကြည့် အဆောက်အအုံတွေသာ တွေ့နေရသည်။ ပုံစံတွေကတော့ တမျိုးတဘာသာ။ အပြင်တွင် မမြင်ခဲ့ဘူးသည့် အဆောက်အအုံမျိုးတွေ။ အဲဒီ အဆောက်အအုံကြီးတွေ မြင်ရသည်ကိုက စိတ်ထဲတွင် တမျိုးကြီးခံစားရသည်။ လူတွေ မြင်ရပြန်တော့လည်း တမျိုးကြီး။ မြင်မြင်သမျှ တမျိုးကြီး ဖြစ်နေခဲ့သည်။

‘ထောင်’ဆိုသည့်အသိက လှမ်းမိုးထားသဖြင့် မြင်မြင်သမျှ ကုဋ္ဌာရုံဟုမထင်မိ။ အနိဋ္ဌာရုံတွေအဖြစ်သာ မြင်နေမိသည်။

ဤနေရာ၊ ဤဒေသသည် လူ့ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ခွဲခြားထားသောနေရာ ဖြစ်ပါကလားဆိုသည့်အသိက ခံစားမှု အာရုံကို အကောင်းမြင်ဘက်သို့ မဆွဲဆောင်နိုင်တော့။

တိုက်တန်းရှည်ကြီးတခုရှေ့ အရောက်တွင် ရှေ့က ဘာယာကြီးက သူ၏ လက်ကိုင်တုတ်ကြီးကို ထောင်ပြလိုက်သဖြင့် သူတို့၏ခြေထောက်များကို ဘရိတ်အုပ်လိုက်ရသည်။

ထောင်ထဲမှာက မျက်စိလျှင်မှ၊ နားပါးမှ၊ တခါတရံအမိန့်ဟူသည်မှာ နှုတ်က ထွက်မလာ။ အမူအရာဖြင့် ပြတတ်သည်။ ဒါကို ကိုယ်က သိနိုင်စွမ်းရှိပါမှ၊ နို့မဟုတ်ယင် အဘီးခံရတတ်သည်။

ဘာယာကြီးက သူ၏လက်ထဲမှ တုတ်အနှောင့်နှင့်တံခါးကို ခပ်ဆတ်ဆတ် ထုလိုက်ရာ တံခါးကလေး ပွင့်သွားသည်။ ထိုအပေါက်ကလေးထဲမှ အထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြရ၏။ အထဲသို့ ရောက်သောအခါ အဆောက်အအုံကြီး၏ အခန်းတခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့ရ၏။

အဆောက်အအုံကြီးမှာ အိုမင်းလှပြီ။ အနံ့အသက်ကလည်း တမျိုး။ ဆေးရုံရောက်သည့်အခါ ဆေးရုံအနံ့အသက်တမျိုးနံသလို ယခုနံသည့်အနံ့ကို ထောင်အနံ့ဟု ဆိုရမည် ထင်သည်။

အနံ့အသက်တမျိုးနံသလို ခံစားမှုကလည်း တမျိုး။ မည်သို့ဟု အတိအကျ ဖော်ပြခြင်းငှာ မစွမ်းသော်လည်း တမျိုးတော့ တမျိုး။

အခန်းထဲရောက်ပြီးနောက် စားပွဲတလုံးရှေ့တွင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်၍ စောင့်နေရသည်။ စားပွဲနောက်ရှိ ကုလားထိုင်တွင် ဘယ်သူမှ မရှိ။ ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ် ရောက်လာမည်ကိုလည်း မသိသေး။ ဖင်ချဆိုင်၍လည်းမရ။ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်နေရသဖြင့် ကြာတော့ ညောင်းလာသည်။ ညောင်းလာပေမယ့် အညောင်းဆန်၍မရ၊ ပုံစံထိုင်သာ ထိုင်နေရသည်။

တနာရီခန့်ရှိပေပြီ။

မည်သူမှမလာသေး။ ဘာယာကြီးမှာ စားပွဲဘေးရှိခွေးခြေကလေးပေါ်တွင် ခြေချိတ်လျက် ထိုင်နေရာက ခါးကြားထဲက ဆေးပြင်းလိပ်တိုကလေးထုတ်၍ မီးညှိသောက်လိုက်သည်။

ကျောက်ရိမ်းတို့ အချုပ်လူသစ်အားလုံးမှာ တပ်မက်ဖွယ် မိန်းမချောကလေးတယောက်ကို တွေ့သည့်အခါ ကြည့်ပုံမျိုးဖြင့် ထောင်ဘာယာကြီးကို အငမ်းမရ ကြည့်လိုက်ကြသည်။ မျက်လုံးအစုံအားလုံးသည် ထောင်ဘာယာကြီး၏ နှာခေါင်းဝမှ ထွက်လာသော မီးခိုးကလေးဆီသို့ စူးစိုက်ကြည့်နေကြသည်။

သင်းပျံ့ပျံ့ ဆေးလိပ်နံ့က သူတို့၏နှာခေါင်းကို ကလိနေပြီ။ ပါးစပ်ထဲမှ တံတွေးပျစ်ပျစ်များကို မျှီချနေရပြီ။

ဆေးလိပ်သောက်ချင်လွန်းလှသဖြင့် ဣန္ဒြေမည်နိုင်ဖြစ်နေကြသည်။

ဆေးပြင်းလိပ်အနံ့ကို နံစော်သည်ဟု ပြောကြသည်။ ဆေးလိပ်သောက်တတ်သူချင်းပင် ဆေးပြင်းလိပ်အနံ့ကို မခံနိုင်ကြပါပေ။ ထောင်ဘာယာကြီးထံမှ ဆေးပြင်းလိပ်အနံ့က တောထိုသို့မဆိုသာ သင်းပျံ့ပျံ့ မွှေးစားတေးကလေး။ ဆေးလိပ်မသောက်ရတာကြာပြီမို့ နံပါသည်ဆိုသည့် အနံ့ပင် မွှေးနေသလား မသိ။

ခုနေ့များ သူတို့ကို ဆေးလိပ်တယောက်တလိပ်စီ ပေးလိုက်ရလျှင် ဘယ်လိုများ နေပ။

သူတို့၏ လက်ရှိ အခြေအနေမှာ တောင့်တမှု ဆန္ဒသာ ရှိ၍ အာသာပြေနိုင်သောဘဝ မဟုတ်ပေ။

ပုံစံထိုင် ဆောင့်ကြောင့်ကလေးတွေ ထိုင်နေရသည်မှာ ကြာလှပြီ။ ခြေထောက်တွေ ထုံကျင်နေပြီ။ ခြေထောက်များကို လက်ကစားနှင့် အသာနှိပ်ပေးနေရသည်။

တနာရီကျော်ကျော်ကြာမှ ကာကီယူနီဖောင်းနှင့်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတဦးရောက်လာပြီး စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ဘာယာကြီးက တရိတသေ သူ့လက်ရှေ့ အရောက် စာရွက်စာတမ်းများကို ချပေးရသည်။

သူတို့မှာ ကာကီယူနီဖောင်းနှင့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးရောက်လာမှ ပိုဆိုးကုန်သည်။ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ စီးကရက်ဗူးကလေးထုတ်ပြီး စီးကရက်ကို ပါးစပ်ဖျားတွင် တွဲလွဲခိုထားလိုက်သောကြောင့်။

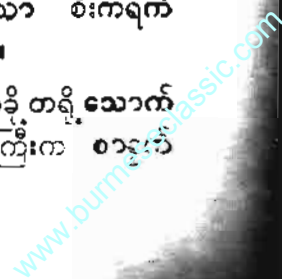
ကျောက်ရိမ်းတို့၏ နှုတ်ခမ်းများတွင် တံတွေးများ ပြုတစ်ပြုတစ် ဖြစ်လာသည်။

အာပါး မွှေးလိုက်တဲ့အနံ့။ ကြုံမကြုံဘူးပေါင်ဟု ညည်းရမလောက်။

‘မြင်သာမြင်ရ၊ မကြင်ရတဲ့ မောင့်ကိုယ်’ ဘဝမျိုးရောက်နေသူများအဖို့ ပါးစပ်ဖျားတွင် တွဲလွဲခိုနေသော စီးကရက်ကလေးကို ဝေးစိုက်ယင်း အာသာပြေခဲ့ရသည်။

ကာကီယူနီဖောင်းနှင့် စီးကရက်ကလေး မခိုတရို့သောက်နေသူမှာ အချုပ်ဆောင်ထောင်မှူး။ ဘာယာကြီးက စာရွက်

ဒုတိယအကြိမ်

စာတမ်းများနှင့် အချုပ်လူသစ်များကို ထောင်မှူးထံ အပ်ရသည်။ ထောင်မှူးက လိုအပ်သည်များ စစ်ဆေးပြီးနောက် ဘယ်အခန်းတွင် ထားရမည်ကို အမိန့်ချလိုက်သည်။

‘ကဲ...ထကြ’

ဘာယာကြီးမှာ အမိန့်ပေးပြီး ရွှေ့မှထွက်သွားသဖြင့် သူတို့က နောက်ကလိုက်ကြရသည်။ အဆောင်ဘေး လှေကားမှ အပေါ်ထပ်သို့တက်ခဲ့ပြီး အခန်းတခန်း၏ရှေ့တွင် ထိုင်ခိုင်းလိုက်ပြန်သည်။

အခန်းထဲမှ ဦးထုပ်ပြာဆောင်း ဘာယာကြီးတယောက် ထွက်လာသည်။ သူတို့ကိုခေါ်လာသော ဘာယာကြီးက အခန်းဦးစီး ဘာယာကြီးထံ သူတို့ကိုအပ်ပြီး ပြန်ထွက်သွားခဲ့၏။

ဦးထုပ်ပြာနှင့် ဘာယာကြီးက ခါထောက်လျက် ရှုတင်တင်းနှင့် သူတို့အားလုံးကို မိုက်ကြည့်ကြည့်နေသည်။ ပါးစပ်က ဘာမှမပြော။ ခါးထောက်လျက်က သူတို့ဘေးမှ လမ်းလျှောက်ယင်း တယောက်စီကို သေသေချာချာ လိုက်ကြည့်နေသည်။

သူတို့က မျက်နှာသေကလေးများနှင့် ကြောင်စီစီ ဦးထုပ်ပြာဆရာကြီးကို ငေးမောနေရသည်။

ထိပ်ဆုံးမှ နောက်ဆုံးသို့ နှစ်ခေါက်လျှောက်ကြည့်ပြီးမှ ရွှေ့ဆုံးမှစ၍ တယောက်စီထိုင်ခိုင်းပြီး ‘ကဲ ဆိုစမ်း မင်းဘာမူလဲ’ ‘ခိုးမှုပါခင်ဗျာ’ ရွှေ့ဆုံးကလူက ဖြေလိုက်သည်။

‘အေး-ကောင်းတယ်၊ အပြင်မှာခိုးပေမယ့် ထောင်ထဲမှာတော့ မခိုးနဲ့နော်၊ ငါနဲ့တွေ့သွားမယ်၊ ကဲ...မင်းက’

‘မသင်္ကာမှု’

‘အင်း...ဟုတ်ပြီ၊ မင်းရုပ်ကလဲ မသင်္ကာစရာကိုးကွ၊ မင်းကော’

‘ကျွန်တော်တို့အတွဲက ဒါမှမူပါ’

‘အေး...ကြိုက်တယ်၊ ဘယ်နှစ်ယောက်လဲ’

‘ခုနစ်ယောက်ပါခင်ဗျာ’

‘ခုနစ်ယောက်ဆိုတော့ ငါးယောက်ထက်ပိုယင် သူပုန်မှုကွ’

‘ကဲ...မင်းက’

‘လူသတ်မှုပါခင်ဗျာ’

‘တကယ့်လူပါလားဟေ့၊ ကြိုက်တယ်၊ ကြိုက်တယ်၊ မင်းနဲ့ ငါနဲ့က ဘဝတူကွ၊ ငါလဲ လူသတ်မှုနဲ့ပဲ’

‘ကဲ အားလုံးထ၊ အခန်းထဲမှာနေရာယူကြ၊ ကောင်းကောင်းနေကြ’

ဒီတော့မှ သူတို့တတွေ လွတ်လွတ်လပ်လပ် မတ်တတ်ရပ်လိုက်ကြရသည်။

အခန်းကြီးမှာ လူငါးဆယ်လောက်အိပ်နိုင်သော အခန်းဖြစ်၍ သူတို့ပါမှ လူလေးဆယ်လောက်ပဲရှိသည်။ ချောင်ချောင်ချိချိပေါ့။

ဘာသာကြီးက သူတို့ကို အခန်းထဲနေရာချပြီး ပြန်ထွက်သွားသည်။ ဘာသာကြီးလည်း ထွက်သွားရော အခန်းထဲမှာ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်ကုန်သည်။ စကားသံတွေ ဆူညံလာသည်။

ကြောင်မရှိသောအခါ ကြွက်များတရုန်းရုန်း ထလာတတ်သည်နယ်။

အခန်းထဲရှိ လူဟောင်းများက သူတို့လူသစ်တွေနား ဝိုင်းလာကြသည်။ မေးကြး စမ်းကြး မိတ်ဆက်ကြနဲ့ပေါ့။

အပြင်လောကတွင် မိတ်ဆွေများ တယောက်နှင့်တယောက် တွေ့ကြသောအခါ 'စားပြီးပလား' 'ဘယ်သွားမလို့လဲ' 'နေကောင်းကြရဲ့လား' စသည်ဖြင့် နှုတ်ဆက်စကား ဆိုကြသလို ထောင်ထဲမှာလည်း ဘဝတူတွေရောက်လာလျှင် နှုတ်ဆက်ကြ၊ မိတ်ဆက်ကြ၊ ဒါပေမယ့် ထောင်ထဲမှာ နှုတ်ဆက်ပုံက တမျိုး။

အပြင်လောကမှာလိုမဟုတ်။ သူ့သဘာဝနှင့်သူပေါ့။

ထောင်ထဲမှာ နှုတ်ဆက်ကြပုံက 'ဘာအမှုလဲ' 'ဘယ်မှာ ဖြစ်တာလဲ' 'အမှုတွဲက ဘယ်နှစ်ယောက်လဲ' စသည်ဖြင့် အပြင်လောကနှင့်မတူသော မိတ်ဆက်အမေးအဖြေတို့မှာ သူ့နေရာနှင့်သူ့ သူ့အထာနှင့်သူဆိုတော့ သဘာဝကျသည်ဟု ဆိုရပေမည်သာ။

ဆိုပါတော့၊ လေးဘက်လေးတန် ကာထားသည့် အုတ်တံတိုင်းထောင်ထဲမှာနေရသူအား 'ဘယ်သွားမလို့လဲ' မေးလျှင် သဘာဝကျ။ ထောင်ထဲရောက်နေသူအားလုံး တမျိုးတည်း တပြိုင်တည်း ထမင်းဝားကြရသည်ကို တယောက်နှင့်တယောက်

ထမင်းဝားပြီးပလားဟု မေးနေစရာမလိုပေ။ အမှုအခြေအနေ ဘယ်လိုလဲဟု မေးမှသာ သဘာဝကျပေမည်။

'ကြီးနိုင်-ငယ်ညည်း'ဆိုသော စကားပုံရှိသလို ထောင်ထဲမှာလည်း 'အလျင်ရောက်-နောက်လူညည်း' ဆိုတာ ရှိသည်။ ထောင်ဗူးဝကြီးတွင် တလာစီ (ရှာဖွေခံ) ခံပြီး နေရမည့် အဆောင် ရောက်သောအခါ အလျင်ရောက်နှင့်နေသူများက နောက်မှရောက်လာသူများအပေါ် ဗိုလ်ကျကြ၏။ ပါလေသမျှကို ရှာဖွေယူတတ်ပြီး ပြန်ပြောလျှင် ဝိုင်းထိုးသည့်အကျင့် ရှိပေသည်။

ဤသို့ အနိုင်ကျင့်ယူ၍ အခွင့်မသာခဲ့လျှင် ရောက်စညတွင် ပါသမျှ ခိုးယူတတ်ကြ၏။ မနက်မိုးလင်းသောအခါ ခါးဝတ်ကလွဲ၍ ဘာမှ မကျန်တတ်တော့။

ဒီလိုမဖြစ်အောင် အခန်းဦးစီးဘာသာကို ရောက်ရောက်ခြင်း ပူဇော်ပံသထားပါမှ။ မပူဇော်လျှင် ခံပေရော့။ အစဉ်အလာအားဖြင့်ရှိခဲ့သော ထောင်အကျင့်ဖြစ်ရာ ဆန်းသည်ဟု တော့ မဆိုနိုင်ပေ။

ကျောက်ရိမ်းကိုတော့ အလျင်ရောက်နှင့်နေသူများက ဗိုလ်မကျရဲ၊ ခပ်ရှိန်ရှိန်ဖြစ်နေကြသည်။ ကျောက်ရိမ်းက လူသတ်မှုကျူးလွန်လာသူ။ သူတို့ထက်ပို၍ မိုက်သူဟု အသိအမှတ်ပြုထားကြသည်။ ကျောက်ရိမ်းက သူကျူးလွန်ခဲ့သော အမှုအတွက် စိတ်ညစ်နေသဖြင့် မျက်နှာထား မှုကုတ်ကုတ်ဖြစ်နေရာ သူ၏ ဟန်ပန်ကိုကြည့်၍ ပိုလန့်ကြသလား မသိ။

၁၆၆ ၏ ကျော်မြဲသန်း

ထိုကြောင့်ပင် အချုပ်ဆောင်တွင် ဗိုလ်ကျနေသည့်အုပ်စုက သူ့ကို သူတို့အုပ်စုထဲသွင်းပြီး နေရာပေးခဲ့ကြ၏။

ထောင်ထဲတွင် ကြောက်သူ့ကို ဖြစ်ချောက်၍ မာသူ့ကို ချော့တတ်သည့် အကျင့်ကလေး ရှိ၏။

ကျောက်ရိမ်းက ထိုအကြောင်းတွေကို ဘာမှမသိရ။ သူ့အပူနှင့်သူ ဖြစ်နေရာ နောက်ပိုင်းကျမှ ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ အကြောင်းစုံ သိခဲ့ရသည်။ ယင်းအုပ်စုတွင် ပါဝင်ခဲ့ရသဖြင့် အနေအစားချောင်ခဲ့သည်မို့ ချော်လဲရောထိုင် လုပ်နေခဲ့ရသည်။

ထဘီသူခိုး၊ ဘိန်းစားများ ထောင်ထဲရောက်လျှင် ဟိုလူက နိုင် ဒီလူကနိုင် နိုင်ကြ၏။ ထိုသူများ ထောင်ထဲရောက်သောအခါ အနှိမ်သည်အဖြစ် အသုံးတော် ခံရလေ့ရှိ၏။

မုဒိမ်းသမားဆိုလျှင် နှာခေါင်းရှုံ့ခံရ၍ အများ၏ ဝိုင်းပယ်ခြင်းကိုလည်း ခံရတတ်သည်။ မကောင်းတာလုပ်သူအချင်းချင်း ဖြစ်စေကာမူ လူမဆန်သော ယုတ်မာသူများကို နှိမ်သည့် သဘော၊ အားမပေးလိုသော သဘော ဖြစ်ပေမည်လား မဆိုနိုင်ပေ။

ကျောက်ရိမ်းတို့လို လူသတ်မှု ကျူးလွန်ခဲ့သူများကျတော့ သူတို့လို ရာဇဝတ်သားတွေထဲမှာ သတ္တိခဲပေါ့။

ထောင်သို့ရောက်သည့် ညနေဘက်။

မအေမွေးကတည်းက မစားဘူးခဲ့သော ထမင်းကို စားခဲ့ရသည်။ လုံးတီးထမင်း။ (ထောင်အခေါ် ဒံပေါက် ဒံပေါက် ထမင်းကဲ့သို့ ရောင်မျိုးစုံထွက်သောဟူ၏)သည် ကျောက်ရိမ်း၏ လည်ချောင်းကို တစ်ဆို့တစ်ဆို့ ဖြစ်သွားစေခဲ့သည်။

ဝါးရသည်မှာလည်း အခက်၊ မျိုလည်းမရသော လုံးတီး ထမင်းကို ကြိတ်မှိတ်၍ နှိပ်လိုက်ရ၏။ မနှိပ်၍လည်းမဖြစ်ထောင် ထဲမှာ ဘာသွားစားမလဲ၊ လုံးတီးမကလို့ အခွံမချွတ်ရသေးတဲ့ စပါးတွေကို စားခိုင်းလျှင်လည်း စားရပေမည်သာ။

ယင်းလုံးတီးထမင်းကို ကျောက်ရိမ်းအနေနှင့် တယ်နှစ်နှစ် တယ်နှစ်လဆက်၍ စားရဦးမည်ကို မသိပေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကြာလျှင် အသားကျသွားလိမ့်မပေါ့ဟု ဖြေသိမ့်ယင်း ထိုနေ့က ရသော ပုံစံထမင်းကို ရေတံခွက်၊ ထမင်းတလုတ် မျှော၍ မျိုခဲ့ရ၏။

ဟော အခု ကြိုးတိုက်ထဲမှာ ဆန်ဖြူ ထမင်း စားစမ်းဆိုတော့ လုံးတီးထမင်းလောက် မမြန်။ ဒါကတော့ တကယ်ပါ။ လုံးတီး ကျင့်သားရသွားလျှင် ဆန်ဖြူထက် အကြိုက်တွေ့တတ်သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ 'ထောင်ထမင်း'ကို ထောင်စာဆိုတော် များက အောက်ပါအတိုင်း စာချိုးထားခဲ့ကြ၏။

‘လုံးတီးထမင်း

ပဲဟင်းဘလချာ

နုစွာလိ

စားကြည့်အခါခါ

မျိုချပါသည်

ရသာကိုကား၊ မတွေ့ငြားလည်း

ထောင်တွင်းဒံပေါက် အမည်တွင်သတည်း’

ထမင်းစားပြီး ထမင်းလုံးစီးမယ် ကြံကာရှိသေး 'ပုံစံ'ဟု သော အမိန့်ပေးသံ ထွက်လာသည်။ နောက်ဆက်တွဲအမိန့်က အားလုံး 'ငြိမ် ငြိမ်'ဟူ၍။

သူတို့အချုပ်သမားများ အားလုံးမှာ အခန်းထဲတွင် နှစ် သောက်တစ်ခုစီ ပုံစံဆိုင်နေကြရသည်။ မကြာမီ ထောင်မှူးနှင့် ဝါဒါများရောက်လာ၍ လူရေစာရင်းကိုကိတ်ပြီးသည်နှင့် အခန်း တံခါးကြီးကို ရှိမ်းကန်မည်အောင် ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပိတ်ပစ်လိုက် သည်။ တံခါးပိတ်ပြီးနောက် သေခဲလောက်ကြီးကို ဆွဲခါ လှုပ်လိုက်သည်။ အသံမှာ သူတို့၏ရင်ကို တဒိန်းဒိန်း ခုန်သွား စေပါသည်။

ထောင်ထဲ ရောက်နေသူများအဖို့ အိပ်ထောင် ပိတ်ချိန်ကို နေ့စဉ်လိုလို တွေ့ကြုံနေကျဖြစ်သော်လည်း တံခါးပိတ်ချိန် ရောက်ပြီဆိုမှဖြင့် အလိုလိုနေယင်း ဝမ်းနည်းလာကြသည်။ စိတ်အားငယ်လာကြသည်။ အိပ်ထောင်ပိတ်ချိန်သည် အိမ်ကို သတိအရဆုံးသောအချိန်ပင်။ အလွမ်းအဆွေးဓာတ်ခံရှိသူများ အဖို့သော်ကား သေခဲလောက်ပိတ်ပြီး ဆွဲခါလိုက်သောအသံ သည် သူတို့၏ လွမ်းစိတ် ဆွေးစိတ်ကို နှိုးဆွပေးလိုက်သည့်နှယ် ရှိချေ၏။

ထောင်ထဲ ရောက်နေသူများအတွက် ဝမ်းအသာဆုံးသော အချိန်မှာ အိပ်ထောင်ဖွင့်ချိန်ဖြစ်၍ ဝမ်း အနည်း ဆုံး သော အချိန်မှာ အိပ်ထောင် ပိတ်ချိန်ဟု ဆိုရပေမည်သာ။

အိပ်ထောင် ဖွင့်ချိန်တွင် မိမိတို့ နေထိုင်ရာ အခန်းထဲမှ ထွက်၍ ဝင်းခြံအတွင်း အညောင်းပြေ လမ်း လျှောက် ရ သည်။

နေပူသာလုံရသည်။ အချုပ်သားချင်း ခိုင်းဖွဲ့ စကားပြောရ သည်။ အကြံအဖန်ကလေးများ လုပ်၍ရသည်ဆိုသည့် အခွင့် အရေးများကြောင့် အိပ်ထောင်ဖွင့်လျှင် ဝမ်းသာကြ၏။

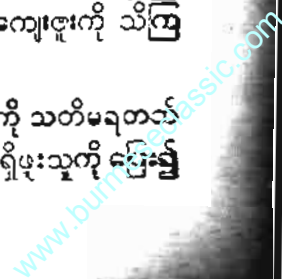
အနီ လွတ်လပ်ခွင့်ကောင်းမှာ ထောင်ထဲ ရောက်နေသူများ အတွက် ကြီးမားသော မဟာလွတ်လပ်ခွင့်ပင် ဖြစ်ချေ၏။

ဆိုပါစော့ ကြက်ခြံထဲမှာ တညလုံး လှောင်ထားတဲ့ ကြက် တွေ မနက် ခြံဖွင့်လိုက်သည့်အခါ အတောင်ကလေး တဖြတ်ဖြတ် ခပ်၍ မြူးကြွသွားသလို မနက် မို-လင်း အိပ်ထောင်ထဲမှ ထွက် လာသော အကျဉ်းသမားများမှာလည်း ထိုပုံပမာပင်။

လူတို့တွင် အသိခေါက်ခက် အဝင်နက်တတ်သည့် သဘော ရှိချေ၏။ မျက်မှန်တပ်နေရသူတယောက်က မျက်မှန်ကလေး ကောင်းနေစဉ် မျက်မှန်၏ ကျေးဇူးကြီးမှန်းမသိကြ။ မျက်မှန် ကွဲသွား၊ ပျောက်သွားမှ မျက်မှန်၏ တန်ဖိုးနှင့် ကျေးဇူးကို တသသ ဖြစ်ကြ၏။

အဲ...ကိုယ်ရေးနေကျ ဖောင်တိန်ကလေး ရှိနေစဉ် ဖောင် တိန်ကလေး၏ ကျေးဇူးကို မသိကြ။ ဖောင်တိန်ကလေး ပျောက် သွားစော့မှ စာရေးလို့ မဖြစ်စော့ပါဘူးဟုညည်းကြသည်။ ပျောက်သွားသော ဖောင်တိန်ကလေးလောက် လက်မတွေ့ကြ ဟုဆိုကြသည်။ ဖောင်တိန်ကလေး တန်ဖိုးနှင့် ကျေးဇူးကို သိကြ သည်။

ရာသူးရှာခံချိနေတုန်း ကျေးဇူးရှိခဲ့ဖူးသူများကို သတိမရတတ် ကြ။ ရာသူးမဲ့သွားသော အချိန်ကျမှ ကျေးဇူးရှိဖူးသူကို ပြေး၍ သတိရကြသည်။ တသသ ဖြစ်ကြသည်။

မအေမေးကတည်းက ရရှိခဲ့သော လွတ်လပ်ခွင့်၏ တန်ဖိုးကိုလည်းကောင်း၊ ကျေးဇူးတရားကိုသော်လည်းကောင်း သတိမပြုမိကြ။ မိမိစိတ်ကူးပေါက်သလို သွားလိုရာသွား၊ စားလိုရာစား၊ အိပ်ချင်သလိုအိပ်၊ နေချင်သလို နေကြ၏။ အချုပ်အနှောင်ခံရသောအခါမျိုးတွင်ကား ထင်တိုင်းလည်း မသွားရ၊ စိတ်ရိုသလိုလည်း မစားရ၊ အိပ်ချင်သလိုလည်း မအိပ်ရ။ ဒီလိုအချိန်မျိုးကျမှ လွတ်လပ်ခွင့်၏ တန်ဖိုးနှင့် ကျေးဇူးတရားကို ပြန်လည်သတိရ၍ တသသ ဖြစ်ကြရပေသည်။

လူတို့၏ လွတ်လပ်ခွင့်တန်ဖိုး မည်မျှ ကြီးမားသည် ကိုမူထောင်ထဲ ရောက်ဖူး သူများသာ သိကြ၏။

ထောင်၏ ချုပ်ချယ်မှုဘယ်၍ဘယ်မျှဆိုးရွားသည်ကို အချုပ်အနှောင်ခံ ဘဝရောက်မှ သိကြ၏။

‘ကိုယ့်ကိုယ်နှင့် သူများစိတ်နေရသည့် ဘဝကား ထောင်သားတို့၏ ဘဝပေတည်း’

ထောင်သို့ရောက်စဉ် မည်မျှက ကျောက်ရိမ်း တယောက်လုံးဝအိပ်မရ၊ အမှုအကြောင်း၊ အပြင်တွင် ကျန် ရစ်ခဲ့သောကလေးတွေတကြောင်း၊ အေးမြိုင် အကြောင်းများက သူ၏ဦးနှောက်ကို ကောင်းကောင်းကြီး အလုပ်ပေးခဲ့သည်။

အတွေးများက မရပ်မနား ‘ငါ့ဘာဖြစ်မလဲ သူတို့ဘယ်လိုနေကြမလဲ၊ ငါ့အမှုအတွက် ဘယ်သူက လိုက်ပေးမလဲ၊ အေးမြိုင်ထောင်ဝင်စာလာတတ်ပါ့မလား၊ ရှေ့နေဘယ်လိုလုပ်ငှားပါ့မလဲ’ ဒီအတွေးများနှင့် နှပ်နှင်းလုံး ခဲ့ရသည်။

မိုးမှ မလင်းသေးဘူး ‘ပုံစံ’ ဆိုသည့် အော်သံ ကြားရပြန်သည်။ မနက်လူရေဖို့၊ လူစစ်ဖို့ အဆင်သင့် ပြင်ထားပေးရသည်။

အိပ်ထောင်ဖွင့်ပြီ။ မျက်နှာသစ်ဖို့ အလေးအပေါ့စွန့်ဖို့ အချုပ်သားတွေ အခန်းထဲက အထွက်လာကြသည်။ သူလည်း လူအုပ်ကြီးနှင့် ရောနှော လိုက်ခဲ့သည်။ ရေကန်ကလေးဘေးမှာ မျက်နှာသစ်၊ ကိုယ် လုံ့ချည် အပေါ်ပိုင်းကလေးနှင့်သုတ်၊ နောက် ဟိုကြည့်ဒီကြည့် ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိ။

အနားက အချုပ်သားတယောက်က လှမ်းသတိ ပေးလိုက်သည်။

‘ကိုယ် လူ ငေးမနေနဲ့ ဂန်ဂျီယူဖို့ သွားတဲ့’

အဆိုပါ အချုပ်သမားပြောလိုက်သည်ကို သဲသဲကွဲကွဲကြားလိုက်ပါ၏။ အဓိပ္ပာယ်ကိုတော့ လုံးဝနားမလည်လိုက်။ ‘ဂန်ဂျီယူဖို့ သွားတဲ့’ ဘာမှန်းမသိ။ မသိပေမယ် ပြန်မမေးသာ။ သူတို့သွားသည့်နောက် လိုက်သွားရသည်။

ထောင်ထဲမှာက ဘာလုပ်လုပ် သုတ်သုတ် သုတ်သုတ်။

အခန်းကြီးထဲမှ ထွက်လာသမျှ အချုပ်သားများမှာ မျက်နှာ ကမန်းကတန်းသစ် ပုဆိုးစနွန့်ကပျာကယာသုပ်၊ ခပ်သက်သွက်ကလေး သွားနေကြသည်။

ဟိုရောက်တော့ ခွက်ကလေးတွေ ကိုင်ထားသည့် လူအုပ်ကြီး။ အကျဉ်းသားတယောက်က သံစည်ပိုင်းပြတ်ကြီးထဲက ခုတ်

၁၇၂ ဣ ကျော်မြသန်

တလေးတွေထဲ ခပ်ထည့်ပေးနေသည်။ သူလည်းခွက်ယူပြီး ထိုးခံလိုက်သည်။

ရလာသည်မှာ ဆန်ကွဲကျိုရည်။

ရွာမှာနေစဉ် အခါက အိမ်တွင် မွေးထားသော ဝက်မကြီး အတွက်ဆန်ကွဲများကို ကိုယ်တိုင်ကျိုချက် ကျွေးခဲ့ဖူး၏။ ဒီနေ့ သူ၏ခွက်ထဲတွင် ရလာသည်မှာ ဝက်စာသာသာ ဆန်ကွဲကျိုများပင်။

ဝက်ကျွေးသည့်ဆန်ကွဲကျိုကို ယနေ့သူ့ကိုယ်တိုင် စားရတော့မည်။ မြင်ရသည်နှင့် အော်ဂလီဆန်စရာ။ မစား၍လည်းမဖြစ် မနက်ပောစော ဟာနေသော ဝမ်းအတွက် ဒါကလေးနဲ့မှမပြည့်လျှင် မဖြစ်။ သူများတွေကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဒန်ခွက်ကိုယ်စီဖြင့် ဆန်ကွဲကျိုတွေကို အားပါးရ စားနေကြသည်ကိုတွေ့ရသည်။

အဲဒီဆန်ကွဲကျိုရည်ကို ဂန်ဂျီ (ဂန်စီ) ဟု အမည်ပေးထား၏။ အပြင်သောကမှာတော့ ဝက်စာ။

ထောင်ထဲမှာတော့ မနက်အစောကြီး လူစားသည့်အစာ။

အချုပ်တန်းစာ ဆိုများက ဂန်စီအကြောင်း ဤသို့စာချို့ထား၏။

‘ရသာငံ ဓားရမြန်

ဂန်စီအမည်ပေး ဆန်ကွဲကျိုလေး

မသောက်ချင်လို့လဲ နေမရ

သောက်ချင်ပြန်လဲ နောက်ထပ်မရ

ကျွန်တော်တို့ အချုပ်သမားဘဝ’ ဟူ၍

ဆန်ကွဲကျိုများကို ထောင်ဝေါဟာရဖြင့် ယဉ်ယဉ် ကျေးကျေး ပေးထားသော အမည်မှာ ‘ဂန်စီ’ ဟူ၍ ဖြစ်၏။

မိမိအတွက်ရရှိလာသည့်တခွက်တဖလားသော ဂန်စီငံကျိုကျိုကလေးကို ကြိုတင်မှတ်မျိုးချနေစဉ် အမိန့်ပေးသံတမျိုး ထွက်လာပြန်သည်။

‘လူသစ် ပုံစံပြတဲ့’

ပထမတော့ ဘာမှန်းမသိ။ ဘေးမှ အချုပ်သားတယောက်က ပြောပြမှ သူတို့ကိုခေါ်နေကြောင်း သိလိုက်ရသည်။ ဂန်စီကို ကျားကယာ သောက်ပြီး ဘာယာကြီးရှေ့မှောက်အရောက် ပြေးရသည်။ အချုပ်ဆောင်ရှေ့ကွက်လင်တွင် ပုံစံထိုင်ပြီး လူစုံအောင် စောင့်နေရသည်။

လူစုံတော့မှ သူတို့ထောင်ထဲဝင်လာစကတွေ့ရသည့် ထီးပုံသဏ္ဍာန်အဆောက်အအုံကလေးဆီသို့ ခေါ်သွားခဲ့သည်။ အဲဒီအဆောက်အအုံကလေးကို ‘မိန်းဂျေး’ ဟု ခေါ်၏။ လူသစ်များကို မိန်းဂျေးမှာ ပုံစံပြရသည်။

ပုံစံပြဆိုတာက အမည်၊ အဘအမည်၊ နေရပ်လိပ်စာအပြည့်အစုံ၊ မွေးသက္ကရာဇ်၊ အမှုအမည်၊ ကိုယ်ပေါ်တွင် ရှိသည့်အမည်အသား စသည်များ စစ်ဆေးစာရင်းယူခြင်းဖြစ်၏။

ပုံစံပြပြီးလျှင် ဆေးရုံဘက်သို့။

ထောင်ထဲရောက်လာသူ မှန်သမျှ ဝမ်းပုလိပ်၊ ကျောက်ကာ ကွယ်ဆေးများ ထိုးရသည်။

ပုံစံပြုပြီးသည်နှင့် ထောင့်ဆေးရုံဘက် ဆက်သွားရသည်။ ဆေးရုံရောက်ပြီ ဆေးစစ်ပြီ။

ပထမဆုံး သူတို့၏ မွေးပါပစ္စည်းများကိုခပ်ကြမ်းကြမ်းခပ်ရမ်းရမ်းကလေး ကိုင်တွယ်စစ်ဆေးခြင်း ခံလိုက်ရ၏။

‘သူတို့က ‘အမယ်လေး...အဘလေး’ အော်ကြသပေါ့။ လေ ကိုင်တွယ်သူက ပိုကြမ်းလေး ဆက်မအော်ရဲ့တော့၊ သူတို့ ပြုသမျှ ကြိတ်မှိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။

ဒုတိယပိုင်းက ဆေးထိုးခြင်း။

အဲ...ကာလသားရောဂါ ရှိသူတွေကိုတော့ ဆော်ပလော်တီးပါလေရော။ ကာလသားရောဂါ မရှိသူများမှာမူ ကာကွယ်ဆေးထိုးရသည်။

ဆေးထိုးပုံကလည်း ယဉ်ယဉ်ကလေး... အားလုံးတန်းစီ၍ ဖင်ကုန်းပေးထားရသည်။ တယောက်က ဆေးထိုးအပ်တွေကိုလုပ်ကနဲလုပ်ကနဲလက်ခံပြီး နှင့်ဖင်ကိုတဖတ်ဖတ် ရိုက်၍သွင်းပေးထားသည်။ နောက်လူက ဆေးလိုက် ဆေးသွင်းပေးသည်။ အပ်သွင်းပြင်းလွန်းသဖြင့် ဖင်မှသွေးပန်းထွက်ခဲ့သလို မျက်အိမ်တွင်းမှ မျက်ရည်များလည်း တပေါက်ပေါက် ကျလာခဲ့ရသည်။

ဒါပေသိ တခွန်းတပါဒမျှ စောဒက မတက်ရဲကြ။ ထိုနေ့အဖို့ မြင်သမျှ ကြားကြားသမျှ ပြုပြုသမျှတို့မှာ သူတို့အဖို့ အဆန်းချည်း ဖြစ်နေဘာ့ သည်။

ထောင်ဆိုသည်ကား ထိုသို့တည်း။ ဤသို့တည်း အနှံ့သို့ တည်းဟူ၍ မှတ်လိုက်ရ၏။ ကြားလိုက်ရ၏။ တွေ့လိုက်ရ၏။

ထောင်ထဲမှနေ၍ အရပ်လေးမျက်နှာကို မျက်စိကစားကြည့်လိုက်ပါ။ အုတ် တံ တိုင်း မည်း ကြီး များ ကို သာ မြင်ရမည်။ အဆောက်အအုံတွေ ကြည့်လိုက်တော့လည်း တပုံစံတည်း လူတွေလှုပ်ရှားမှုကလည်း ကွဲပြားခြားနားမှုမရှိ။ မြင်ကွင်းမှာ မကွဲပြား တမျိုးတည်းသာ မြင်နေရသည်။ မြင်ကွင်းတွင်လား ခဟုတ်ပါ။ စားရသည့်ထမင်းဟင်းကလည်း တမျိုးပဲ။ နံ့သည့်အနံ့ အသက်ကလည်း တပုံစံတည်းသာပင်။ အမေ့ဝမ်းတွင်းက ကျွတ်ခဲ့စဉ်ကပင် လူတိုင်းအဖို့အာရုံခံစားရန် အလို့ငှာ မျက်စိ၊ နား၊ နှာခေါင်း၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ စိတ်တို့သည် တပါတည်းပါလာကြ၏။

ထိုမျက်စိ၊ နား၊ နှာခေါင်းတို့ဖြင့် အာရုံအမျိုးမျိုးကို ခံစားကြ၏။ ယင်းအာရုံများ ခံစားမှုအတွက် လောကတွင် မည်သူတည်းတယောက်ကမှ ပိတ်ပင်နိုင်စွမ်း တားဆီးနိုင်စွမ်း မရှိခဲ့ပေ။ မည်သူကမှ ပိတ်ပင်ခြင်း ချုပ်ချယ်ခြင်း မရှိပေ။

သို့သော်။ ထောင်ထဲရောက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် အကြင်ပုဂ္ဂိုလ် တဦး တယောက်သည် မနောစိတ်ကလေး တခုကလွဲ၍ ကျန်အာရုံများ ခံစားခွင့် ရှုပ်သိမ်းခံလိုက်ရပေသည်။ ထောင်သဘာဝကိုက အာရုံခံစားမှုများကို ခွင့်မပြုပေ။

ထိုမျက်စိ၊ နား၊ နှာခေါင်းတို့ဖြင့် အာရုံအမျိုးမျိုးကို ခံစားကြ၏။ ယင်းအာရုံများ ခံစားမှုအတွက် လောကတွင် မည်သူတည်းတယောက်ကမှ ပိတ်ပင်နိုင်စွမ်း တားဆီးနိုင်စွမ်း မရှိခဲ့ပေ။ မည်သူကမှ ပိတ်ပင်ခြင်း ချုပ်ချယ်ခြင်း မရှိပေ။

သို့သော်။ ထောင်ထဲရောက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် အကြင်ပုဂ္ဂိုလ် တဦး တယောက်သည် မနောစိတ်ကလေး တခုကလွဲ၍ ကျန်အာရုံများ ခံစားခွင့် ရှုပ်သိမ်းခံလိုက်ရပေသည်။ ထောင်သဘာဝကိုက အာရုံခံစားမှုများကို ခွင့်မပြုပေ။

ထိုမျက်စိ၊ နား၊ နှာခေါင်းတို့ဖြင့် အာရုံအမျိုးမျိုးကို ခံစားကြ၏။ ယင်းအာရုံများ ခံစားမှုအတွက် လောကတွင် မည်သူတည်းတယောက်ကမှ ပိတ်ပင်နိုင်စွမ်း တားဆီးနိုင်စွမ်း မရှိခဲ့ပေ။ မည်သူကမှ ပိတ်ပင်ခြင်း ချုပ်ချယ်ခြင်း မရှိပေ။

သို့သော်။ ထောင်ထဲရောက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် အကြင်ပုဂ္ဂိုလ် တဦး တယောက်သည် မနောစိတ်ကလေး တခုကလွဲ၍ ကျန်အာရုံများ ခံစားခွင့် ရှုပ်သိမ်းခံလိုက်ရပေသည်။ ထောင်သဘာဝကိုက အာရုံခံစားမှုများကို ခွင့်မပြုပေ။

ထိုမျက်စိ၊ နား၊ နှာခေါင်းတို့ဖြင့် အာရုံအမျိုးမျိုးကို ခံစားကြ၏။ ယင်းအာရုံများ ခံစားမှုအတွက် လောကတွင် မည်သူတည်းတယောက်ကမှ ပိတ်ပင်နိုင်စွမ်း တားဆီးနိုင်စွမ်း မရှိခဲ့ပေ။ မည်သူကမှ ပိတ်ပင်ခြင်း ချုပ်ချယ်ခြင်း မရှိပေ။

သို့သော်။ ထောင်ထဲရောက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် အကြင်ပုဂ္ဂိုလ် တဦး တယောက်သည် မနောစိတ်ကလေး တခုကလွဲ၍ ကျန်အာရုံများ ခံစားခွင့် ရှုပ်သိမ်းခံလိုက်ရပေသည်။ ထောင်သဘာဝကိုက အာရုံခံစားမှုများကို ခွင့်မပြုပေ။

ထိုမျက်စိ၊ နား၊ နှာခေါင်းတို့ဖြင့် အာရုံအမျိုးမျိုးကို ခံစားကြ၏။ ယင်းအာရုံများ ခံစားမှုအတွက် လောကတွင် မည်သူတည်းတယောက်ကမှ ပိတ်ပင်နိုင်စွမ်း တားဆီးနိုင်စွမ်း မရှိခဲ့ပေ။ မည်သူကမှ ပိတ်ပင်ခြင်း ချုပ်ချယ်ခြင်း မရှိပေ။

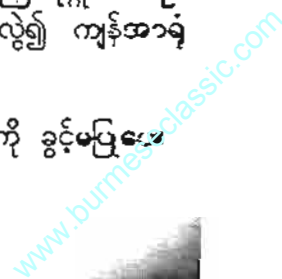
သို့သော်။ ထောင်ထဲရောက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် အကြင်ပုဂ္ဂိုလ် တဦး တယောက်သည် မနောစိတ်ကလေး တခုကလွဲ၍ ကျန်အာရုံများ ခံစားခွင့် ရှုပ်သိမ်းခံလိုက်ရပေသည်။ ထောင်သဘာဝကိုက အာရုံခံစားမှုများကို ခွင့်မပြုပေ။

ထိုမျက်စိ၊ နား၊ နှာခေါင်းတို့ဖြင့် အာရုံအမျိုးမျိုးကို ခံစားကြ၏။ ယင်းအာရုံများ ခံစားမှုအတွက် လောကတွင် မည်သူတည်းတယောက်ကမှ ပိတ်ပင်နိုင်စွမ်း တားဆီးနိုင်စွမ်း မရှိခဲ့ပေ။ မည်သူကမှ ပိတ်ပင်ခြင်း ချုပ်ချယ်ခြင်း မရှိပေ။

သို့သော်။ ထောင်ထဲရောက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် အကြင်ပုဂ္ဂိုလ် တဦး တယောက်သည် မနောစိတ်ကလေး တခုကလွဲ၍ ကျန်အာရုံများ ခံစားခွင့် ရှုပ်သိမ်းခံလိုက်ရပေသည်။ ထောင်သဘာဝကိုက အာရုံခံစားမှုများကို ခွင့်မပြုပေ။

ထိုမျက်စိ၊ နား၊ နှာခေါင်းတို့ဖြင့် အာရုံအမျိုးမျိုးကို ခံစားကြ၏။ ယင်းအာရုံများ ခံစားမှုအတွက် လောကတွင် မည်သူတည်းတယောက်ကမှ ပိတ်ပင်နိုင်စွမ်း တားဆီးနိုင်စွမ်း မရှိခဲ့ပေ။ မည်သူကမှ ပိတ်ပင်ခြင်း ချုပ်ချယ်ခြင်း မရှိပေ။

သို့သော်။ ထောင်ထဲရောက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် အကြင်ပုဂ္ဂိုလ် တဦး တယောက်သည် မနောစိတ်ကလေး တခုကလွဲ၍ ကျန်အာရုံများ ခံစားခွင့် ရှုပ်သိမ်းခံလိုက်ရပေသည်။ ထောင်သဘာဝကိုက အာရုံခံစားမှုများကို ခွင့်မပြုပေ။

မျက်စိကောင်းပါလျက်၊ မျက်စိရှိပါလျက် ကြည့်ရှုစရာ ရှုပါရဲ့ အဆင်း၊ အလှအပတည်းဟူသော အကြည့်ခံလည်းမရှိ။

နားရှိပါလျက်၊ နားကောင်းပါလျက် နားထောင်စရာ သာယာနာပျော်ဖွယ် ကောင်းသောအသံလည်း မရှိ။

နှာခေါင်းကောင်းပါလျက် ရှုစရာအနံ့ခံစရာ၊ မွှေးကြိုင် ထုံသင်းပုံသော အနံ့လည်းမရှိ။

လျှာကောင်းပါလျက် စားစရာ ရသာဩဇာ ပြည့်စုံသော စားသောက်ဖွယ်များလည်း မရှိ။

ကိုယ် ရှိပါလျက် လှုပ်ရှားနေနိုင်ပါလျက် ထိတွေ့စရာ ဖောတဗ္ဗအာရုံလည်းမရှိ။

ဤသည်မှာ ထောင်ထဲရောက်သူတိုင်း မလွဲမသွေ ခံစားခွင့် ဆုံးရှုံးခဲ့ရသော မွေးပါအခွင့်အရေးများပင် ဖြစ်ပေသည်။

ကဲ-ထောင်ထဲ ရောက်နေသူတယောက်၏ ဘဝဟာ မဆိုးပါ လာ။

လူ့ဘဝကိုရခဲ့ပါလျက် ယင်းအာရုံခံစားမှုများ ဆုံးရှုံးခဲ့ရ ခြင်းသည်ပင်လျှင် ရတောင့် ရခဲလှသော လူ့ဘဝတွင် အသက် ရှင်နေလျက် သေသူနှင့်မခြားသော ဘဝဆိုးပင်ဖြစ်ချေ၏။

ဤသည်မှာ ထောင်ထဲရောက်သူတိုင်း မလွဲမသွေတွေ့ရလေ့ မည့် ဆိုးရွားသော အတွေ့အကြုံများဖြစ်ရာ ပြစ်မှုတခုခု မဖြစ်ခင်က ရှောင်များ သင့်ကြောင်း ပြဆိုသော ဘဝထေ သင်ခန်းစာပင် ဖြစ်သည်။

အဲ-တခုတော့ရှိသပေါ့။ မနောတည်းဟူသော စိတ်ကလေး ကိုမူ လွတ်ချင်ရာလွတ်၊ ကူးချင်ရာကူး တွေးချင်ရာတွေးနိုင်ခွင့် တော့ ရှိပါ၏။ ထိုအခွင့်အရေးကလေးကြောင့်ပင် ထောင်ထဲ ရောက်နေသူများကို အဘက်ရှင်နေပါသည်ဟုဆိုစရာရှိပေသည်။ ယင်းမနောစိတ်ကလေးသာ လွတ်လပ်ခွင့်မရှိပါလျှင် ထောင် ထဲရောက်နေသူများကို လူသေဟု ခေါ်ရပေတော့မည်သာ.....။

ပူပြင်းသောရာသီဇာတ်ကို နားခိုရာ အေးမြသော အရိပ် အာဝါသမရှိသည့် အချုပ်ထောင်ကြီးထဲတွင် ချွေးတလုံးလုံး နှင့်ခံနေရသော အချုပ်သမားတို့၏ ဘဝမှာ ပို၍ ပျင်းရိဖွယ် ကောင်းလှ၏။ အပြင်လောကတွင် လေးငါးရစ်နာရီ မျှသော အချိန်ကို အလွယ်တကူ ကုန်လွယ်နိုင်သော်လည်း ထောင်ထဲတွင် တနာရီလောက် အချိန်ဖြုန်းရေးမှာ အလွန်ခက်ခဲသော ကိစ္စ တရပ်ဖြစ်ချေ၏။ တခါတရံတွင်သာ မဟုတ်ကဟုတ်က ရယ်စရာ ကလေးများပြော၍ ရယ်လိုက်မောလိုက်ရသော်လည်း အချိန်ရှိ သရွေ့မှာမူ ပူဆွေးခြင်းသောကဖြင့်သာ အချိန်ကုန်ကြရပေ သည်။

ကျောက်ရိမ်း၏ခံစားမှုသည်လည်း ထိုအတူသာပင်။

ကြိုးတိုက်ထဲရောက်သည့် စတုတ္ထနေ့။

နွေလယ်ဘက်ကရှေ့နေကြီးတယောက် ထောင်ထဲသို့ လာ၍ ကျောက်ရိမ်းကို တွေ့ခဲ့သည်။ အယူခံဝင်ရောက်ရေးကိစ္စအတွက် ဖြစ်၏။

၁၇၀ ၼူၼ်းကျော့မြဲသန်း

ကျောက်ရိမ်းပင် အံ့အားသင့်သွားသည်။ ဘယ်နှယ်ပါလိပေ၊ ဘယ်သူက လွှတ်လိုက်ပါလိမ့်ပေ။

အေးမြိုင်နှင့် ဆွေမျိုးသားချင်းတစုက စုပေါင်း၍ ငှားရမ်းခဲ့သည့် ရှေ့နေကြီး။ ဒီလိုဆိုပြန်တော့ ကျောက်ရိမ်း၊ ဝမ်းနည်းရပြန်သည်။ မျက်ရည်ကျရပြန်သည်။ သူ၏ ဆိုးမွေဒဏ်ကို သူတယောက်သာ ခံစားနေရသည် မဟုတ်၊ မိသားစု တရပ်လုံး၊ ဆွေမျိုးသားချင်းတစုလုံး ဝိုင်းဝန်းခံနေရပါကလား ဆိုသော အသိက သူ့နှလုံးသားကို နှိုးလာသည်။

ကျောက်ရိမ်းသည်လည်း လူသား၊ ဆိုးခဲ့စဉ်က ဆိုးခဲ့ပေမယ့် သတိဘုရားရသော အချိန်တွင် လူသားကဲ့သို့ပင် တွေးခေါ်တတ်သည်။ စဉ်းစားတတ်သည် မဟုတ်ပါလား.....။

အေးမြိုင်နှင့် ဆွေမျိုးသားချင်းများ ငှားရမ်းပေးသည့် ရှေ့နေကြီးက ကျောက်ရိမ်းအမှုအတွက် အယူခံတွင် လွတ်ဖို့လမ်း အများကြီးရှိပုံကို ရှမ်းရွှမ်းဝေအောင် ပြောသွားခဲ့သည်။

‘မင်းစိတ်အေးအေးနေ၊ မင်းကြိုးဒဏ်က လွတ်အောင် ဝါအစွမ်းကုန် လုပ်ပေးမယ်၊ အေး...ဒါပေမယ့် ထောင်ဒဏ် လောက်တော့ ခံရမယ်ပေါ့ကွာ ဒါလောက်ဆို မင်းကျေနပ် ရောပေါ့။ ကြိုးဒဏ်က လွတ်မယ်ဆိုဘာတော့ မင်းစိတ်ထဲမှာ စွဲစွဲမြဲမြဲသာ မှတ်သားပေးတော့၊ ဟိုက်ကုတ်အယူခံမှာ မလွတ်ဘောင် စူပရင်းကုတ်ကျယ်တော့ သေချာပေါက်လွတ်ရမယ်။ စူပရင်းကုတ်ဆိုဘာ အသက်ရုံးကြီးပေါ့ကွ’

ကြားလိုက်ရသည်မှာ မစားရဝခမန်း။

အမှန်တော့ ရှေ့နေကြီးက အာလူးပေးသွားခြင်းမဟုတ်ပါ။ အဆိုးရွားဆုံးသော စိတ်ဝေဒနာခံစားနေရသူ ကြိုးသမား တယောက် အယူခံကိစ္စအတွက် ဤသို့သာ ပြောရပေမည်။ ခပြာသင့်ပေသည်။

ကြိုးတိုက်ထဲရောက်ခဲ့သော စတုတ္ထနေ့မှာ ကျောက်ရိမ်းအတွက် အပျော်ဆုံးနေ့ဟု သတ်မှတ်ရပေမည်။ ထိုနေ့က နေလို့၊ ထိုင်လို့ကောင်းသည်။ စိတ်ကြည်လင်သည်။ ညဘက် ရောက်လာသည့်တိုင် အခါတိုင်းလောက် မချောက်ချားတော့၊ မတုန်လှုပ်တော့၊ စိတ်ဓာတ်တက်ကြွနေသဖြင့် ခုခံနိုင်အား ရှိလာသည်။

စိတ်ဓာတ်အလွန်အမင်း တက်ကြွနေရှုလားမသိ။ ကြိုးတိုက် ရောက်သည့် တေ့တ္ထညက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နှင့် အိပ်လို့ ပျော်ခဲ့သည်။

လူ့သဘောက မျှော်လင့်ချက်တွေ့လျှင် ပီတိသောမနဿ ဖြစ်ကြသည်မှာ သဘာဝ၊ ဒီလို အချိန်မျိုးလေးမှာ ကြောက်စိတ် လန့်စိတ်တို့ မဖြစ်ပေါ်တတ်။ ဒီတော့ ချောက်သည်။ လှန်သည် ဆိုတာလည်း မရှိဘူးထင်ပေ။ ကျောက်ရိမ်းတယောက် အေးအေး ဆေးဆေး ဖြစ်နေသည်။

အချုပ်ဆောင်မှာ နေ့စဉ်တုန်းကလည်း ဒီလိုအတွေ့အကြုံ လေးတွေ တွေ့ကြုံဖူးသာပ။

အချုပ်ရက်ကလေး ရင့်လာသည်နှင့်အမျှ အပေါင်းအသင်းလည်း များလာသည်။ အနေအဝေးလည်း အကုန်ရင်းအကုန်

ရောက်စကလောက်ပျင်းရိခြင်းမရှိတော့အဲ-ထောင်ဦးပုညများနှင့် တွေ့သောအခါ အမှုအကြောင်းမေ့ပျောက်၍ ဝမ်းသာမှုအရှိန်အဟုန်ကလေးများအပေါ် စီးခိုမိခဲ့သည်။

ထောင်အကြိမ်ကြိမ် ကျူးသည့် လက်ကောက်များသည် ထောင်ဦးပုညများဖြစ်ကြ၏။ ဥပဒေသတော်ကို မတောက်တခေါက် နားလည်ကြ၍ အမှုသက်သာအောင် ၎င်းတို့ဆိုင်ခွင့်များမည်သို့မည်ပုံ ထွက်ဆိုရမည်ကို အခါပေးနိုင်ကြသည်။ အချို့ဆိုလျှင် ရှေ့နေများနီးပါးလောက်ပင် ဥပဒေသတော်ကို တီးမိခေါက်မိရှိကြသည်။

“ဒီအမှုမှာ အစိုးရရှေ့နေက မည်သို့မည်ပုံ ဖြစ်ထိုးပေးခွန်း မေးလိမ့်မည်။ ထိုသို့မေးလာလျှင် မည်သို့ဖြေကြားရမည်ဆိုသည်ကိုပင် အခါပေးနိုင်ကြသည်”။ ဟုတ်တာ မဟုတ်တာ အပထား၊ သူတို့ပြောဆိုနေကြသည်ကို နားထောင်နေရသူမှာ စိတ်ဝင်စားစရာ၊ နားထောင်၍ကောင်းလှသည်။

ထောင်ဦးပုညကြီးများက ကျောက်ရိမ်းအမှုကို နားထောင်ပြီး “ကျောက်ရိမ်းပေးခဲ့သော မြောင့်ချက်ကို” ပြန်ငြင်းရန် အခါတော်ပေးခဲ့ကြသည်။ အချို့က လွတ်နိုင်သည်ဟု ဆိုကြ၍ အချို့က အလွန်ဆိုးထောင်ဒဏ်ပဲဟု ကောက်ချက်ပေးခဲ့သည်။ ကျောက်ရိမ်းတို့လို ထောင်ထဲ တခါသာ ရောက်ဖူးသူများအဖို့တော့ လွတ်လမ်းရှိသည်ဟု ကြားရလျှင် ဝမ်းသာရသည်။ ထောင်ဒဏ်လောက်ပဲဆိုယင်တော်သေး၏ဟု မှတ်လိုက်ရသည်။

အဲဒီတုန်းကလည်း သူများအပြောနှင့် ဝမ်းသာခဲ့ရသည်။

အခုတော့ ကြိုးတိုက်ထဲမှာ၊ ကြိုးတိုက်ထဲရောက်ပြီးမှ ကြိုးဒဏ်က လွတ်မှာပါဆိုပြန်တော့ ဝမ်းသာလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။ ပုံစံထမင်းပင် ပြောင်သွားသည်။ နောက်ထပ်ရခိုင်သေးလျှင် စားဝင်ဦးမည်ဖြစ်သည်။

ဒါပေမယ့်မရ။

ထောင်ထဲတွင် ထမင်း၊ ဟင်းများကို စားနိုင်သလောက်၊ စားဝင်သလောက် ပေးသည်မဟုတ်ပေ။ အဘိုင်းအတာနှင့်ပေးသည်ဖြစ်ရာ ဝသည်ဖြစ်စေ၊ မဝသည်ဖြစ်စေ နောက်ထပ်မရ။ အဘိုင်းအတာနှင့်ပေးသည်ကို ထောင်ဝေါဟာရဖြင့် ‘ပုံစံ’ ထမင်းဟု ခေါ်ကြသည်။

ကြိုးတိုက်ထဲရောက်ပြီး စတုတ္ထနေ့တွင် ထမင်းစားကောင်းခဲ့သည်။ တကယ်တော့ မဝ။ ဒါပေမယ့် နောက်ထပ်မရ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျောက်ရိမ်းမှာ ကြိုးတိုက်ထဲမှာနေ၍ အယူခံဟူသော နှုတ်သင့်ချက် ကြိုးတမျှင်ကို ဖမ်းကိုင်ရန် ကြိုးစားခဲ့ပေပြီ။

အရှုံးလား၊ အနိုင်လား ဆိုသောအဖြေကိုမူ စောင့်ကြည့်ရပေတော့မည်သာ.....။

၁၀၂ ❀ ကျော်မြသန်

အခန်း (၁၄)

ကျောက်ရိမ်းသည် အရက်နှင့်လောဘ ပေါင်းစီးမှုကြောင့် လောဘရမ္မက်ကို မထိန်းသိမ်းနိုင်ပဲ လူသတ်မှုကို ကျူးလွန်ခဲ့၏။

ကိုယ်နှင့်ရန်သူလည်းမဟုတ်၊ ကိုယ့်အပေါ်တွင် စော်ကားမော်ကား ရန်သတ္တုပြုသူလည်းမဟုတ်၊ ကိုယ် ကိုပြန်၍ ခုခံနိုင်သူလည်း မဟုတ်သော မိန်းမသားတဦးကို ကိုယ်ထိလက်ရောက်သတ်ခဲ့၏။ ထိုထက်ပို၍ဆိုးသည်မှာ ရှင်တော်ဗုဒ္ဓကို ကြည့်ညိုသဒ္ဓါပွားများယင်း အာရုံပြုနေသူတဦးအား နောက်ပိုင်းမှ တိတ်တဆိတ် ဓားနှင့် ဝင်ပိုင်းမိသည့်အဖြစ်ပင်။

ကျောက်ရိမ်းက ဘုရားဝတ်ပြုနေသော အမျိုးသမီးကို ဓားနှင့်ဝင်ပိုင်းလိုက်သော အချိန်တွင် အသတ်ခံရသူ အမျိုးသမီးကြီးမှာ တာမမှမသိလိုက်ရှာပဲ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် ထိုနေရာတွင် လဲကျသေဆုံးသွားခဲ့ရ၏။ သူမအား ရန်ပြုခဲ့သူသည်ပင် မည်သူမည်ဝါဟူ၍ သိရှာမည်မဟုတ်ပေ။ သေသူ ခံစားခဲ့ရသော ဝေဒနာအတိုင်းအတာမှာ မိနစ်ပိုင်းကလေးမျှသာဖြစ်ပေမည်။ ဝေဒနာကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခံစားရသည်တိုင် ခဏဘာကလေးမျှသာ ခံစားလိုက်ရမည် ဖြစ်၏။

သတ်သူအလှည့်....။

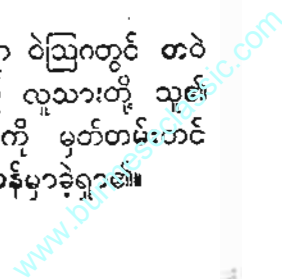
သတ်သူအလှည့်တွင်မူ အသတ်ခံရသူကဲ့သို့ ရုတ်တရက် စက္ကန့်ပိုင်း၊ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း မသေ၊ စိတ်ဆင်းရဲမှု၊ ကိုယ်ဆင်းရဲမှု ဝေဒနာကို တဖြည့်ဖြည့် တရွေရွေ ခံစားနေရသည်။ သတ်သူ ခံစားရသော ဝေဒနာမှာ သေသူ ခံစားရသော ဝေဒနာထက် အပြန်တရာမက ဆိုးရွားပါသည်ဟု ဆိုရချေတော့မည်။

တနှစ်ကျော်ကျော် အမှုစစ်ဆေးနေဆဲ ကာလအတွင်းအစားဆင်းရဲ၊ အနေဆင်းရဲ၊ သားတကွ၊ မယားတကွ၊ ကြောက်ရွံ့ခြင်း၊ အထိတ်တလန့် ဖြစ်ခြင်းများဖြင့် အချုပ်ထောင်တွင် ဝဋ်ဥက္ကအသွယ်သွယ်ကို ခံစားခဲ့ရသည်နှင့်မပြီးဆုံးသေးပဲ 'သေစားသေစေ' ကြိုးမိန်းကြီးကို ရင်ဝယ်ပိုက်လျက် စိတ်ဝေဒနာအမျိုးမျိုးကို အလူးအလှိမ့် ခံစားနေခဲ့ရသည်။

ကျောက်ရိမ်းက သူ့အကြောင်းကို အရင်းအတိုင်းထုတ်ဖော် ဝန်ခံခဲ့သည့် အခြေခံအကြောင်းရင်းမှာလည်း ဒါပဲဖြစ်သည်။

မည်သို့သော ပြစ်မှုကိုမဆို ကျူးလွန်တော့မည်ဟု ကြံစည်တိုင်း၊ ရည်ရွယ်လိုက်ကိုင် သူကဲ့သို့မဖြစ်စေရန်၊ သူခံစားသကဲ့သို့ မခံစားစေရန် သတိပေးလိုသော စေတနာ၊ ဆင်ခြင်စေလိုသော စေတနာ အပြည့်အဝဖြင့် ပြန်လည် ပြောပြခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ဖြစ်ပြန် ပျက်ပြန် လောကဓံ၏ သံသရာ ဝဲဩဂတွင် တဝဲလည်လည် လှည့်ပတ်နေကြရသော ပုထုဇဉ် လူသားတို့ သူ၏ အဖြစ်မျိုး မရောက်စေရန် သူ့အကြောင်းကို မှတ်တမ်းတင်ပေးပါဟု ကြိုးစင်ပေါ်မတက်ခင် အတန်တန်မှာခဲ့ရ၏။

ကျောက်ရိမ်းမှာ ကြိုးစင်ပေါ်တက်ရန် အချိန်ကို စောင့်နေရပြီ။ အယူခံ ဆိုသည်မှာ 'ဆောက်ဖြစ်မှ ကျောင်းဒကာ' သဘောမျိုးထားရသည်။

ဒီအချိန်မှာ နောင်တရသည်။ သေရအံ့ဆဲဆဲ အချိန်ရောက်ကာမှရရှိသော နောင်တသည် အသစ်တဖန် ပြန်လည် ပြုပြင်ခြင်းအတွက်မဟုတ်မူပဲ ဝမ်းနည်းခြင်းနှင့် ကြေကွဲခြင်းကိုသာ လက်တွဲခဲ့ရသည်။

လူသတ်မှု မကျူးလွန်မီကသာ ဤသို့သော အသိတရား၊ ဝေဖန်ပိုင်းခြားစိတ်၊ ကိုယ်ချင်းစာစိတ်၊ ကြောက်စိတ်၊ ထိတ်လန့်စိတ်တို့ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့မည်ဆိုလျှင် အကြင်သူတယောက်သည် မည်သည့် ပြစ်မှုမျိုးကိုမှ ကျူးလွန်မိလိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။

ကျူးလွန်ရန်လည်း အလွန်ဝန်လေးကြမည်သာ။

လူသတ်မှုကို ကျူးလွန်ပြီးနောက် အချုပ်သမားဘဝတွင်လည်းကောင်း၊ ကြိုးမိန့်ခံ ကြိုးသမားဘဝတွင်လည်းကောင်း၊ နေထိုင် ခံစားခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်များပေါ်မှ ရရှိခဲ့သော သင်ခန်းစာမှာ လူတိုင်း၏အသက်ကိုသတ်ခြင်းသည် ဗုဒ္ဓတရားတော်အရ တမလွန်ဘဝရောက်မှသာ ခံရသည်မဟုတ်ပဲ ယခုမျက်မှောက်ဘဝတွင်ပင် ချက်ချင်း ဒဏ်ပြန်ခံရတက်ကြောင်း ပြဆိုခဲ့ရာ လူသားတိုင်းအတွက် သတိသံဝေဂ ရစရာပင်။

ကြိုးတိုက်ထဲရောက်နေသော ကျောက်ရိမ်းဘဝမှာ ပင်လယ်ရေပြင်ကြီးလို ဖြစ်နေသည်။ လေထန်လျှင် 'လှိုင်း' ပြင်း၍ လေငြိမ်လျှင် 'လှိုင်း' ငြိမ်သည့် ပမာသို့လျှင်၊ စိတ်ငြိမ်သောအခါ

များတွင် နေသာထိုင်သာရှိ၍ စိတ်လှုပ်ရှားလာသောအခါတွင် နေမထိ ထိုင်မသာ ဖြစ်လာသည်။

ကြိုးတိုက်ထဲရောက်ပြီး စတုတ္ထညမှစ၍ စိတ်အနည်းငယ် ငြိမ်သာသည်။ ချောက်လှန့်မှုများကို ခံနိုင်ရည်ရှိလာပြီဟု ဆိုနိုင်သည်။ မြင်ရသော်လည်း ခါတိုင်းလောက် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာမဖြစ်၊ ကြားရသော်လည်း မထိ။ မကြောက်ဘူးလား ဆိုသော်လည်း ကြောက်သည်။ မလန့်ဘူးလား ဆိုသော်လည်း လန့်သည်။ ရောက်စကလောက် အခြေအနေ မဆိုးတာပဲ ချို့သည်။

ကျောက်ရိမ်းဘဝမှာ 'နေ့စံ၍ ညခံရသည့်' လောကဝေဒနာနှင့် မခြား။ နေ့ဘက်တွင် စိတ်ငြိမ်သလောက် ညဘက်တွင် စိတ်လှုပ်ရှားခဲ့ရသည်။

အရှင်လတ်လတ် ငရဲခံနေရသည်ဆိုသည်မှာ ဤအဖြစ်မျိုးများ ဖြစ်လေမလားမသိ။

ကြိုးတိုက်ထဲရောက်နေသူတိုင်း၏ ဘဝမှာ ညအချိန်မတော်တယောက်ထီးတည်း၊ သမိုင်းကုန်းထဲ ရောက်နေသူတိုင်းပမာ။ သရဲမချောက်သော်လည်း စိတ်ကချောက်နေသည်။ သရဲချောက်သလိုလို ထင်မှတ်သည့် ခံစားမှုမျိုး အစဉ်အမြဲပင် ခံစားနေရသည်။

သူတို့ လက်ရှိနေထိုင်ရသောအခန်းထဲမှ ကြိုးစင်ပေါ်သို့ တက်သွားခဲ့ရသူများ၏ အခရအတွက်မည်မျှရှိပြီကို သောင်အာချိများပင် မမှတ်မိကြပေ။ သူလက်ရှိနေထိုင်ရသောအခန်း

ထဲမှ ကြိုးစင်ပေါ်တက်ခဲ့ရသူ မည်မျှရှိပါလိမ့်။ ဤမေးခွန်းမှာ ကျောက်ရိမ်း ခေါင်းထဲသို့ မကြာခဏ ဝင်လာတတ်သည့် မေးခွန်း။

တချို့ ကြိုးအပြင် ထောင်ဒဏ်ပူးတွဲပါလို့ ကြိုးသမား၏ အဝတ်အစားကို အခန်းထဲမှာထားပြီး ထောင်ချထားသည်ဟု လည်း ကြားဖူး၏။

ကြိုးစင်အကြောင်း စဉ်းစားမိတိုင်း သူ၏လည်ပင်းကို စမ်းမိသည့် အကြိမ်ပေါင်းမှာလည်း မနည်းတော့။

ချောင်းကြမ်းသောနေရာများတွင် 'ဒီချောင်းကတနှစ်တနှစ် လူစားရမှ မစားရယင် သိပ်အော်တာပဲ' ဟု ပြောလေ့ပြောထ ရှိသော်လည်း ကြိုးစင်ကတော့ ဘယ်တော့မှ မအော်ခဲ့။ ဘယ်တော့မှ အော်သည်ဟု မကြားစဘူး။ 'သူက အမြဲတမ်း လူစားနေသောကြောင့်'

ကြိုးတိုက်ထဲမှ ကြိုးစင်ပေါ် တက်သွားရသူတွေ မနည်းရှိသလို ကြိုးတိုက်ထဲမှ ထောင်မကြီးဘက် ပြန်ရောက်သွားသူတွေလည်း မနည်းရှိပါကလားဟုတွေးပြီး ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ဖြေသိမ့်ယူရသည်။

တခါတရံတော့လည်း ကြိုးဒဏ်က လွတ်ပြီး၊ ထောင်ဒဏ်အနှစ်ငါးဆယ်လောက် ချလိုက်ပါတော့ဟု တောင့်တမိသည် ဆုတောင်းမိသည်။ ထောင်မကြီးဘက်မှာဆိုတာက လူတွေအများနဲ့နေရသည်။ တခန်းမှာ လူပေါင်း လေးငါးဆယ်။ ကျားထိုးလိုက်၊ ပဆစ်ပစ်လိုက်၊ စကားပြောလိုက် အစုအဝေးနှင့်

နေထိုင်ရသည်မို့ စိတ်သက်သာခွင့်ရသည်။ အချိန်ကုန်လွယ်သည်။

တခါတလေများ ဇာတ်လိုက်ရူး၊ အဆိုတော်ရူး၊ မင်းသားရူး နေသူများ အချုပ်ထောင်ထဲ ရောက်လာတတ်ရာ သူတို့၏ အဆို၊ အက၊ အိုင်တင် အမူအရာများက သူတို့ကို ပျော်ရွှင်မှုပေးစွမ်းခဲ့သည်။

အခုတော့ ကြိုးတိုက်ထဲမှာ တယောက်တည်း။ လမ်းလျှောက်ချိန်သာ ဘဝတူကြိုးသမားခင်းတွေ့ရသည်။ ကျန်သည့် အချိန်က ကိုယ့်အခန်းထဲမှာ တယောက်တည်း။ အချိန်ဆိုတာ ကုန်ခဲ့ပါတိခြင်း၊ တနာရီလောက်အချိန်ကို တပျင်းကြီး နေရသည်။

ကြိုးသမားများအပေါ်တွင် ပျင်းရိခြင်း၊ ခြောက်သွေ့ခြင်းနှင့် တိတ်ဆိတ်ခြင်းတို့ကသာ အစဉ် လွှမ်းမိုးလျက် ရှိနေပါ၏။

တခါတရံ ကျားထိုးဝါသနာပါသော အစောင့်ဝါဒါများ တာဝန်ကျသည့်အခါ ကျားထိုးရသည်။

ကျားထိုးရပုံမှာ အခန်းတံခါးရှေ့တွင် ကျားကွက်ချလျက် ကျောက်ရိမ်းက အထဲက အစောင့်ဝါဒါက အပြင်ကထိုင်၍ သံတိုင်ကြားမှ လက်ထုတ်ပြီး ထိုးရ၏။ ကျားထိုးနေရလျှင် အချိန်ကုန်မှန်းမသိ ကုန်သည်။ အချိန်ကုန်လွှဲစေရန် ပျင်းရိပြီး ငွေမှု ပြောပျောက်စေရန်နှင့် စိတ်လေလွင့်မှု ဋီထိန်းသိမ်းရန် အတွက်ကျားကွက်သည် ကြိုးတိုက်တွင် အသုံးဝင်သော ပစ္စည်းတခု ဖြစ်၏။

အဲဒီလိုစိတ်ကလေး ငြိမ်သက်မည်ကြံကာရှိသေး မှန်တိုင်း တိုက်ခတ်လာပြန်သည်။ သူတို့၏ စိတ်အစဉ်ကို လှိုင်းထမ်းပို့ ထေဝေသည့် အဖြစ်အပျက်တခု ပေါ်လာသည်။

ကျောက်ရိမ်းတို့နှင့်အတူ ကြိုးတိုက်ထဲတွင် နေရသည့် သူတို့ ကြိုးသမားတယောက် အယူခံလွှာပယ်ချသောအမိန့် ရောက်လာသည်ကြောင့် ကြိုးသမားအားလုံး တုန်လှုပ်သွားကြသည်။ ကြိုးသမားတစ်ဦး၏ အယူခံပယ်မိန့်သည် ကျန်ကြိုးမိန့်ခံ တရားအားလုံးကို ဂယက် ရိုက်ခတ်ခဲ့သည်။

‘ဟေ့ မင်းတို့အထဲက တယောက်တော့ ကြိုးစင်ပေါ်တက်ဖို့ နီးပဟေ့’ ဟု သတိပေးလိုက်သည့်နှယ်။

ကိုယ့်အလှည့် ဘယ်တော့လဲ၊ ကိုယ့်အလှည့်မှာလဲ ပယ်မိန့်ပဲ လာမှာပဲဟု တွေးကြရပြီ။ ထိုအတွေးက ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်မှု တဖန် ပြန်လည် ဖြစ်ပေါ်စေခဲ့သည်။

‘တယောက်တော့ အယူခံပယ်ပြီတဲ့၊ တို့အလှည့်က ဘယ်တော့လဲ၊ တို့အလှည့်ရောက်ယင်လဲ အယူခံပယ်မှာ သေချာတယ်၊ သူ ရှေ့ကသွားယင် တို့ နောက်က လိုက်ရမှာပဲ’ ဆိုသည့် မရေရာသော အတွေးများက သူတို့စိတ်ကို လွှမ်းမိုးထားခဲ့ပြီ။ အုပ်စိုးထားခဲ့ပြီ။

သူတို့ ဘယ်လို စိတ်ငြိမ်အောင် ထားနိုင်ပဲ။ တွေးသည့်တွေးတော့ကြောက်သည်။ ထမင်းပင် ကောင်းကောင်း မောနိုင်ကြတော့။

ခါတိုင်း လမ်းလျှောက်ခိုန် လူစုံ ထွက်ကြသော်လည်း ယခုတော့ လူမစုံတော့။ ခါတိုင်းလိုလည်း ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ရယ်ရယ်မောမော စကားမပြောနိုင်ကြတော့။ စကားပြောပြန်တော့လည်း မပွင့်တပွင့်၊ တိုးတိုးတိတ်တိတ်၊ ကြိုးတိုက်ကလေးမှာ ပို၍ခြောက်သွေ့လာသည်။ ပို၍တိတ်ဆိတ်လာသည်။

အမှန်တော့ ကြိုးတိုက်ထဲ ရောက်နေသူတစ်စုမှာ သဲကန္တာရတည်းဟူသော ခရီးကြမ်းကို လျှောက်နေရာမှ နေအိုင်ကလေးတစ်ခုအိုင်များ တွေ့လေမလားဟု မျှော်ကိုးနေရသူ ခရီးသည်များ အလားပင်။

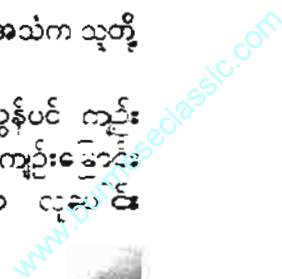
အယူခံပယ်မိန့်ပေးခံရသော ကြိုးသမားမှာ နောက်ထပ် အယူခံတဆင့် ကျန်သေးသော်လည်း စိတ်ကို လုံးဝ လျော့ချထိုက်တတ်၏။ ခြေပစ်လက်ပစ်ဖြစ်သွားတတ်၏။ အစားလည်း စေ့မစိုက်တော့၊ အအိပ်လည်း ဂရုမစိုက်တော့၊ အချိန်နှင့်အမျှ သေးမြင်နေတတ်၏။

ထိုသို့သော အဖြစ်ကိုမြင်လေ ကျန်ကြိုးသမားများက ပို၍ စိတ်ချောက်ချားလေဖြစ်ကြ၏။

အချင်းချင်း အားပေးနေရပေမယ့် ‘ငါ့အလှည့်’ ဆိုသည်က ခန့်မိပမာ လိုက်နေသည်။

တယောက်တော့ အယူခံပယ်လိုက်ပြီဆိုသော အသံက သူတို့ကားသို့ အမြဲရိုက်ခတ်နေပြီ မဟုတ်ပါလား....

သူတို့နေထိုင်ကြရသည့် နယ်ကလေးမှာ အလွန်ပင် ကျဉ်းမြောင်းလှ၏။ ပေနှစ်ရာပတ်လည်ပင် မရှိတတ်၊ ဤကျဉ်းမြောင်းသော လောကကလေးထဲတွင် ရှိနေသည်က လူ့ဘဝ

ခြောက်ယောက်။ အပြေးအလွှား ဓရလိုက်ပါမှ လူခြောက်
ယောက်သာ ရှိသည်။

အဲဒီခြောက်ယောက်ကလည်း စိတ်ရောကိုယ်ပါ ကသောင်း
ကနင်း ဖြစ်နေကြသည်။

သူတို့ခြောက်ယောက် ဘာဖြစ်နေသည်ကို ကျန်လူသား
သန်းပေါင်းများစွာက သိကြမည် မဟုတ်ပေ။

ကျန် လူသားတို့ ကမ္ဘာကြီးတွင် ဘာတွေ ဖြစ်နေကြသည်ကို
လည်း သူတို့က မသိကြ။

လူ လောကကြီးထဲတွင် အသက်ရှင်နေကြပါသည်။ သို့သော်
လောကကြီးနှင့် လုံးဝ အဆက်ပြတ်ခဲ့ကြပြီ။ သူတို့လောက
ဆိုသည်က ကြိုးတိုက်ကလေး အတွင်းတွင်သာ။

သူတို့စိတ်ထဲတွင် ဤလောကကြီး၌ သူတို့ ခြောက်ဦးသာ
ရှိနေကြသည်ဟု မှတ်ထင်နေကြ၏။ ထိုခြောက်ဦးသည်ပင် တဦး
ကိုတဦး ကူညီကြ၊ ဖေးမကြ၊ အားပေးကြ၊ နှစ်သိမ့်ကြနှင့်
ဘဝကို ရုန်းကန်နေကြရပေသည်။

ဤလူသားခြောက်ယောက်သည်ပင် ညီအစ်ကို၊ ဤခြောက်
ယောက်သည်ပင် မိတ်ဆွေ၊ ဤခြောက်ယောက်သည်ပင် သူ
ပတ်ဝန်းကျင်၊ ဤခြောက်ယောက်သည်ပင် နီးနီးကပ်ကပ်
တပူးတွဲတွဲရှိနေသော လူသားများပေတည်း။

သူတို့အလှည့် မရောက်သေးမီ အလှည့် အလျင် ကျန်
အား ပိုင်းဝန်း အားပေးကြရသည်။ ကူညီကြရသည်။ ဖေးမကြ
သည်။ သူ့အလှည့်ပြီးလျှင် ကိုယ့်အလှည့် ရောက်ရမည်။

မလွဲပေ။ ကိုယ် အလှည့်ရောက် သောအခါတွင် သူတို့တတွေက
တဖန်ပြန်၍ အားပေးကြရပေဦးမည်သာ။

သူတို့၏ ဘဝရေးကို ဆရာဦးသုခ၏ ဘဝသံသရာ သီချင်း
သွားအတိုင်း ဆိုရသော်။

‘ဘဝသံသရာ... မနေမနား... ထွေပြား... တစောင့်
တည်း... စောင့်ကြတာ... ကြိုးသမားရဲ့ ဘဝပါ... ဘယ်
သော အခါ... ဘယ်နေမှာ .. ပယ်မိန့်ကြလေမှာ... မှန်း၍
မရနိုင်ပါ။

တယောက်ဆင်း... တယောက်တက်... ကြိုးစင်အထက်
မှာ... သေသူလဲ သေ ကြ တာ... လွတ်သူလဲ လွတ်ကြ
တာ ကြိုးသမားရဲ့ ဘဝသံသရာ’ ဟူ၍။

ကြိုးတရားခံတို့၏ အဖြစ်မှာ ဤအတိုင်း ဖြစ်နေကြ၏။
ကြိုးတိုက်ထဲ ရောက်နေ သည်မှာ တလကျော် သွားခဲ့ပြီ၊
ကျောက်ရိမ်းခမျာ ယနေ့ထက်တိုင် ကြိုးစင်ကို လှမ်း၍မကြည့်
မိသေးပေ။ ကြည့်လည်း မကြည့်ရဲ။ ကြိုးစင်ဘက်သို့ မျက်နှာ
မု၍ လမ်းလျှောက်သောအခါ ခေါင်းအောက်ငုံ့လျက် ထိပ်
မရောက်ခင် ပြန်လှည့်ခဲ့၏။

တယောက်ဆင်း တယောက်တက် တက်နေသော ကြိုးစင်ကို
အဘယ်မှာလျှင် ကြည့်ဝံ့ပါအံ့နည်း။ သူကိုယ်တိုင်က အတက်
အဆင်း လုပ်ရန် စောင့်နေရသူတဦး မဟုတ်ပါလား။

လူသားတိုင်းသည် လူ့ဘဝတွင် ရုန်းကန် လှုပ်ရှားယင်း
အသက်ရှင်နေကြ၏။ သူတို့မှာမူ ငြိမ်သက်စွာဖြင့် သေရမည့်နေ

၁၉၂ မြို့ ကျော်မြသန်း

ကို စောင့်မျှော်နေကြရပေသည်။ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားယင်း အသက် ရှင်နေကြသူများသည်လည်း သေရမည့် လူများပင် ဖြစ်၏။ သို့သော်သူတို့က သေဖို့ရက်ခိုင်း သတ်မှတ်ချက်မရှိ။ ကျောက် ရိမ်းတို့မှာသတ်မှတ်ချက်နှင့်။

လူတိုင်းက ဘယ်လိုသေရမည်ကို မသိသော်လည်း သူတို့မှာမူ ဘယ်လိုသေရမည်ကို သိနေကြသည်။

ကြိုးသမားကြီးများအတွက် မျှော်လင့်ချက် ရောင်ခြည်ဆို သည်မှာ ထင်းထင်းပပမရှိ။ ရေးရေးကလေးမျှသာ။ ထိုရေး ရေးကလေးသည်ပင် တခါတခါ ပျောက်ပျောက် သွားသေး သည်။

နေ့လယ်ဘက်က အေးမြိုင် ဝေင်ဝင်စာ လာတွေ့ခဲ့သည်။ ထောင်ဝင်စာတွေ့တော့ လင်မယားနှစ်ယောက် ပြောလို့ မကုန်၊ အေးမြိုင်က ကျောက်ရိမ်းကို စိတ်အေးအေးထားဖို့ မှာရွာ သည်။ အပြင်က ကြိုးစားပန်းစား လိုက်နေသည့် အကြောင်း ပြောပြသည်။

ကျောက်ရိမ်းကမူ အေးမြိုင်ဘာတွေ့ပြောနေသည်ကိုမကြား တချက်ကြားတချက်၊ သူ့အာရုံပြုနေသည်မှာ အေးမြိုင်၏ခန္ဓာ ကိုယ် ဖွဲ့စည်းပုံ၊ အေးမြိုင်၏အလှသည် သူ့ မျက်စိထဲတွင် ယခင် ကထက် ပို၍လှလာသလိုလို အချိုးအဆစ် ပြေပြစ်လာသလိုလို ထင်နေမြင်နေသည်။ အေးမြိုင်က အပြင်မှာတယောက်တည်း အ စိတ်မချချင်တော့၊ စိတ်မချကြောင်းလည်း မ ယား ဖြစ် သူ ထို မပြောရက်။ ထောင်ဝင်စာတွေ့ပြီးကတည်းက တဟင်းဟင်း တဟဲဟဲ ဖြစ်နေသည်။

အေးမြိုင်အကြောင်း အေးမြိုင်အကြောင်းမှ ကလေးတွေ အကြောင်း စဉ်းစားလိုက်သောအခါ သူ၏ခေါင်းမှာ နောက် ဆို၍ ချာချာလည်သွားသည်။

သူ့အလုပ်လုပ်၍ ရှာဖွေကျွေးမွေးနိုင်စဉ်ကပင် ချောင်ချောင် လည်လည် မရှိပါပဲလျက် 'ယခု အချိန် ဘယ်လိုများ နေထိုင် စားသောက်ကြပါမလဲ' 'ဘယ်လောက်များအထိ ဒုက္ခရောက်နေ ကြမလဲ' 'ယောက်ျားမရှိပဲ ကလေးသုံးယောက်နဲ့ ဘယ်လို များ စခန်းသွားနေကြမလဲ' ဒီကြားထဲ သူ့အတွက်လည်း ရှာ ဖွေပေးနေရသေးရာ အေးမြိုင်ဘယ်လိုလုပ် ရှာဖွေနေသလဲ ရိုးရိုး သားသား ရှာဖွေတာမှ ဟုတ်ကဲ့လား...

သို့ကလို တွေးလိုက်သည့် အတွေးများ၏ အဖြေမှာ ကျောက် ရိမ်း၏ ပါးပေါ်သို့ မျက်ချည်ပူများ ကျဆင်းလာခြင်းပင်။

ဘာမှမသိရှာသေးသည့်သူ့ ကလေးများအနေနှင့်အဖေခေၤ နှာမရှိသည့်ကြားထဲက 'ကုစားဖော်တွေကများ မင်းတို့အဖေ ကာလို့ မေးခဲ့သော်-ဘယ်လိုများ ဖြေကြပါမလဲ။ ကလေးတွေ နဲ့အဖေဟာ လူသတ်တရားခံကြီးလို သိသွားယင် ဘယ်လောက် ချားအောက်ကျနောက်ကျဖြစ်ရှာမလဲ၊ ဘယ်လောက်များမျက် ရှာဘယ်လိုက်ရှာမလဲ။ နဂိုကဆင်းရဲနဲ့ ချာတဲ့ဘဝမှာ လူသတ် စမ်းရဲ့ ကလေးတွေမှန်း သိသွားခဲ့ယင် သူတို့ကို ဆေးဖော် ကြောဖက်လုပ်ကြပါတော့မလား' အဲဒီလို အတွေးတွေ သူ့ ခေါင်းထဲ တခုပြီးတခုစင်လာသော အခါမျိုးတွင် သူ့ခေါင်း ကြီးကိုအုတ်နံရံနှင့် ပြေးပြေးဆောင့်ပြီး သေလိုက်ချင်တော့၏။

ဒုတိယအကြိမ်

‘ငါဘာလို့ ဒီလောက်မိုက်တွင်းနက်ခဲ့ရသလဲ’ ဟုသူ့ ကိုယ်ကို အပြစ်တင်မိ၏။ ယူကျုံးမရပြန်နေ၏။

ထိုအခါမျိုးတွင် ‘ငါ့ဘဝဟာ အသက်ရှင်နေလို့ ကော သူ့ဦးမှာလဲ ကြီးဒဏ်ကလွတ်ခဲ့ယင်တောင် အနှစ်နှစ်ဆယ်ထေ ခံရဦးမှာပဲ မြန်မြန်သေ မြန်မြန်အေးတာပဲ။ အယူခံဝင်လို့ ငါတော့ မှားများနေသလား’ ဟုသော အတွေးများလည်း မကြာခဏပေါ်လာတတ်သည်။

သို့သော်လည်း လူဟူသည်မှာ မွေးကတည်းပင် သေရမည် အလွန်ကြောက်တတ်သည့်အမျိုး။ စိတ်လှုပ်ရှားလာသောအခါ ဘဝရှေ့ရေးအဆင်မပြေသောအခါ သေမှုကို တောင်းတတ် သည်။ စိတ်သည်ငြိမ်သွားသောအခါ ဘဝရှေ့ရေး အဆင်မပြေ လာသောအခါ သေရမည်ကို အလွန်ကြောက်သွားပြန်သည်။ သေရမည်ထားလို့ သေစကားပြောသည်ကိုပင် မကြားလို့ ပေး။ အသုဘမြင်လျှင် မျက်နှာလွဲတတ်ကြသည်။

ကိုယ်ကိုယ်တိုင်က အသုဘဖြစ်နေသည်ကိုမူ သတိမပြုမီ ကျောက်ခိုမ်း စိတ်ညစ်လာတော့၊ စိတ်လှုပ်ရှား လာသော သေချင်သည်။ ဗတ်တည်ငြိမ်လာသောအခါမျိုးတွင် ကြိုးမဲ့ မှ လွတ်ရပါစေကြောင်း ဆုတောင်းလိုက်ရသည်မှာ အထွေထွေ တောင့်တလိုက်ရသည်မှာအမော၊ လွတ်ခွင့် လွတ်လမ်း ရှာ လိုက်ရသည်မှာအမော။

‘ရှင်တော်ဗုဒ္ဓက ဇာတိဟူသည် မတောင့်တအပ်သောဘဝ ဇာတိမရှိလျှင် မရဏဟူသည်မရှိ။ မရဏသဘောကို ကြိုတင်

ထားမှ တောင့်တထားမှမရဏကိုတွေ့တော့မည်ဆိုယင်တုန်းထုတ် ခြင်းကင်း၏လို့ ညွှန်ပြခဲ့ပေသည်’

သို့သော်လူသားများမှာ ဇာတိကိုတောင့်တ၍မရဏကိုပယ်လို ကြ၏။

ဇာတိနှင့်မရဏ ဖွန်တွဲနေမှန်းသိပါလျက် ဇာတိကိုတောင့်တ၍ မရဏကို ပယ်လိုတတ်ကြသည်မှာ သဘာဝကို ဆန့်ကျင်သော သဘောဖြစ်သည်။

အိမ်ထောင်ပြုလျှင် ကလေးမွေးမည် ဟူသော တရားသေ သဘောရှိပါလျက် အိမ်ထောင်တော့ ပြုချင်ပါသည်။ ကလေး မွေးရမှာတော့ ကြောက်ပါသည်ဆိုသည့်နည်း။

- ဒါကြောင့်။
- ‘တရားက အမှန်’
- ‘သဘောကမမှန်’
- ‘လူ့ဘဝ’
- ‘ပြုသမျှခံရပြန်’ ဟု ဆိုထားသည် မဟုတ်ပါလား။

ယခုလည်း အယူခံပယ်ချခြင်းခံရသူ ကြိုးသမားစောသာလှ က အသနားခံစာမတင်တော့ဟု ငြင်းနေသည်။ အသတ်ခံရ တော့မည့်အတူတူ မြန်မြန်သေ၊ မြန်မြန်အေးသည်။ အသနား ခံစာတင်လို့ ကော ဘာထူးဦးမှာလဲဟု ငြင်းဆန်နေသည်။

ဘဝ၂ ကြိုးသမားအားလုံးက နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ဝိုင်းဝန်း ဖျောင်းဖျကြသည်။ ထောင်ဝန်ထမ်းများကလည်း ဝိုင်းပြော သည်။

စောသာလှကမူ ငြင်းခြံ။

စောသာလှတယောက် စိတ်ဓာတ်လုံးဝ ကျနေရှာပြီ။

စောသာလှစိတ်ဓာတ်ကျသလို သူတို့လည်း စိတ်ဓာတ်ကျ ကုန်သည်။

ကြိုးသမားစောသာလှ မျက်ကွင်းတွေ ချောင်နေသည်။ အသားအရေတွေ ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်နေသည်။ လမ်းလျှောက်လည်းမထွက်တော့။ ရေချိုးဖို့ပင် သုံးလေးရက်မှ တခါထွက်သည်။ အချိန်ရှိသရွေ့ သမားကျမ်းစာအုပ်ကလေး ရင်ဘတ်ပေါ်တင်လျက် အိပ်ရာထဲတွင် လှဲနေသည်။

ကျောက်ရိမ်းတို့ လမ်းလျှောက်ထွက်တိုင်း ထိုမြင်ကွင်းက သူတို့ကို ချောက်လှန်လှက်ရွှံ့သည်။

သူတို့ကမ္ဘာကလေးက ကျဉ်းကျဉ်းကလေး၊ မမြင်ချင်မထွေ့ချင်လို လည်းမဖြစ်၊ မြင်နေတွေ့နေရသည်။

ကြိုးသမားတယောက်ဖြစ်သူ နဝင်ဝလီလည်း အလွန်အမင်း ထိတ်လန့်နေသည်။ မိုးမလင်းသေးဘူး၊ ကူရီအမ် ကျမ်းစာအုပ်ထဲက စာပိုဒ်တွေကို အော်ကြိုးဟစ်ကျယ် ရွတ်ဖတ်နေသည်။

'ငါလဲကြိုးစင်တက်ရမယ်၊ ငါလဲကြိုးစင်တက်ရမယ်'

ဒီစကားလုံးကို ခဏခဏပြောနေသည်။

သူတို့ကမ္ဘာလေးတွင် လေမုန်တိုင်းကျနေသည်။ သူတို့လည်း လေမုန်တိုင်းဒဏ်က မလွတ်။

နောက်ဆုံး စောသာလှ အသနားခံစာ တင်ဖြစ်သွားသည်။

ဒီတော့မှ သူတို့လည်း အနည်းငယ်ပြန်၍ ၀ ညှိငြိမ်သွားကြသည်။

အခန်း (၁၅)

'ဆိုးလေသည့် ကံကြမ္မာ

မလှန်သာ သူ့အဖြစ်

မူဖြစ်ကယ် ဖွေရှာလို့

သေရွာကို မြန်းဖို့ရယ်

နီးလှပြီကွယ်။

ဘယ်ကြမ္မာ ဝဋ်ကြေးရယ်ကြောင့်

စစ်တွေးခါ ဖြေရှာသော်လည်း

မပြေလည် သူ့ဘဝအရေးငယ်နှင့်

ဆွေးဗျာထုကြွယ်

ဝဋ်ကြမ္မာ ကံကိုပုံမချလေနဲ့

အစစ်တရားခံ သေအရက်ကိုလှ

နောင်အခါ စိတ်မမောရအောင်

ရှောင်ပါလေ အထူး'

ကျောက်ရိမ်းဘဝကို သရုပ်ဖော်လျှင် ဤသို့ ဝဘဝကထာ မလား မသိ။

ကျောက်ရိမ်းက ကြိုးစင်ကို မမြင်လို၊ မကြည့်ရက်၊ မကြည့်မိ
အောင်လည်း ရှောင်ခဲ့သည်။

ရှောင်နိုင်ရိုးလား.....။

လူ့စိတ် ဆိုသည်က အဆန်းသား...။ မလုပ်နဲ့ဆိုယင်
လုပ်ချင်ချင်၊ မကြည့်နဲ့ဆိုယင် ကြည့်ချင်ချင်။ မကြည့်လိုပါဆို
သည်မှာလည်း လူ့စိတ်။ ကြည့်ယုံပါသည် ဆိုသည်မှာလည်း
လူ့စိတ်။

ကြိုးစင်ကို ကြည့်ချင်၊ မြင်ချင်သည့်စိတ်က လှုံ့ဆော်လာ
ပြန်သည်။

ကြိုးစင်ဆိုသည်မှာ ကြိုးသမားများအဖို့ သတင်းကြီးသည့်
ရွှေမင်းသမီးသားပ...။

ကြည့်ချင်သည့် စိတ်ကလေးကြောင့် ကြိုးစင်ကို ကြည့်မိ
သည်။ ဒါပေသိ မဝံ့မရဲ၊ ကြိုးစင်ကို မမြင်ရခင်က အလွန်
အမင်း ထိတ်လန့်ခဲ့၏။ သေသေချာချာ မြင်လိုက်ရသောအခါ
တွင်မူ၊ ထင်သလောက် မတုန်လှုပ်မိ။ အပြောသရဲကို ကြောက်
သော်လည်း တကယ့်သရဲဆိုသည်ကို တွေ့သောအခါ၊ ဘာမှ
မဟုတ်ပါလား ဆိုဘိသို့။

‘အင်း-ဝါသန့်ိုင်းဟာ ဒီမှာပါကလား’ ဟူ၍တော့ သဘော
ပိုက် မှတ်ယူလိုက်၏။

အမှန်တော့ ကြိုးစင်ဆိုသည်မှာ အဲမည်ကြီးသလောက်
အမြင်မကြီးသော ဒြပ်မဲ့ပစ္စည်းကလေးမျှသာ၊ အမည်ဟိန်းသော်
လည်း အမြင်မဟိန်း။

‘ကြိုးစင်’

ရာဇဝတ်သား လူ့ ဇီဝိန်များကို ချွေခဲ့သော အဆောက်အအုံ
အကြီးကြီးမဟုတ်ပါ။ သေးသေးကလေး။ မသိသူများတွေ
လျှင် ဘာအဆောက်အအုံဟူ၍ မပြောနိုင်သည့် ပုံစံမျိုး။

ကြိုးစင်မှာ ကြိုးတိုက်နှင့် ပေ ၅၀-ခန့် အကွာတွင်ရှိသော
ခြေကမူကလေးပေါ်တွင် ဆောက်ထား၏။ ကြိုးစင်ပေါ်သို့
အတက် ခရီးတဝက်လောက်တွင် ရွှေတဝက် ထူးတဝက် သုတ်
ထားသော စေတီကလေးတဆူကို တွေ့ရမည်။

ရွှေရောင်မှာ ဝင်းဝင်းလက်လက် မရှိတော့။ ရွှေချထား
သည်မှာ မည်မျှကြာပြီမသိ။ အရောင်ပင် အတော်မှိန်နေပြီ။
ဘချိန်သောအခါက ရွှေချခဲ့ဖူးပါသည်ဟု ပြောလောက်ရုံမျှ၊
အရာထင်ကျန်နေသည်။ ထုံးရောင်ကပင် ရွှေရောင်ကို လွှမ်းနေ
သည်။

ဤနေရာတွင်လည်း မြင်ကွင်းတခုတည်း ဆန့်ကျင်ဘက် နှစ်ခု
တွေ့ရပြန်သည်။

အပူနှင့်အအေး။

အမြောက်နှင့်ချိုးငှက်။

တိုက်ခိုက်ခြင်းနှင့် ငြိမ်းချမ်းရေး...

စေတီ သဘောမှာ အအေး၊ ငြိမ်းချမ်းရေး၊ ချမ်းသာအသွင်
အလား....

ကြိုးစင်၏ သဘောမှာ အပူ၊ လက်နက် တိုက်ခိုက်ခြင်း
အသွင်အလား ။

အအေးနှင့်အပူ တိုက်ခိုက်ခြင်းနှင့် ငြိမ်းချမ်းရေး ဝှန်တွဲနေသည်။

အရာရာတွင် ဝိရောဓိတရားတို့သည် မပယ်စကောင်းရှိချေ၏။ မလိုက်ပက်သောအရာနှစ်ခု၊ မရှိအပ်သော အရာဝတ္ထုနှစ်ခု မျှားတပြေးတည်းတွင် ရှိနေသည်။

ကြိုးစင်ကိုအဝေးမှ ကြည့်ခဲ့သည့် အကြိမ်ပေါင်း များလာသောအခါ ကြိုးစင်၏ မြင်ကွင်းမှာ ချိုးယွင်းသည်။ မထူးဆန်းတော့ပေ။ အဝေးမြင်ကွင်းရိုးသွားပြီမို့ အနီးကပ်ကြည့်ချင်သည့် ဆန္ဒပေါ်လာပြန်သည်။ တနေ့ သဘောကောင်းသော အစောင့်ဝါဒါအလှည့် ကျသည်တွင် အစောင့်ဝါဒါထံ ခွင့်တောင်း၍ ကြိုးစင်ကို အနီးကပ် သေသေချာချာ သွားကြည့်မိသည်။

ကြိုးစင်ဆိုသည်မှာ အမည်ဟိန်းသလောက် အမြင်မဟိန်းပေ။ အမြင်အာဂ္ဂန်သေးနှပ်ပြီး ဘယ်သို့မှ ကြည့်ရှုမကောင်းသော မင်္ဂလာ အဆောက်အအုံကလေးသာ ဖြစ်ချေ၏။

ကဲ...ကြိုးစင်ကို ကြည့်ရအောင်။

ကြိုးစင်မှာ အမြင့် (၇) ပေခန့်ရှိ အုတ်ခုံလေးပေါ်တွင် ဆောက်ထား၏။ အလျား ၁၂-ပေခန့်၊ အနံ (၇) ပေခန့်ရှိပေမည်။ အုတ်ခုံကလေးပေါ်တွင် လေးထောင့်စပ်စပ် သံတံ ၄-တိုင် စိုက်ထား၍ နှစ်ဘက်ရပ်သွပ်မိုးထားသော အဆောက်အအုံကလေးမျှသာ ဖြစ်သည်။

အောက်ခံ အုတ်ခုံမှာ အတွင်းဘက်တွင် လိုက်ခေါင်းသဏ္ဍာန်ထွင်း၍ နောက်ဘက်တွင် ကြိုးချိတ်သောသံကွင်း (တရက်ကက်ပုံ) နှစ်ခုရှိသည်။

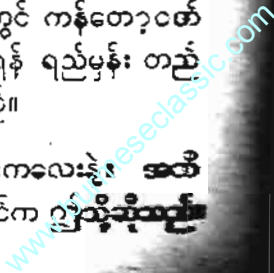
အုတ်ခုံ၏ အုတ်ဘောင်အလယ်တွင် တဘက်လျှင် နှစ်ပေခန့်ရှိမည့်ပျဉ်နှစ်ချပ်ကို အဖုံးသဘော ပတ္တာနှင့် ဆက်လျက် ခင်းထား၏။ အလယ်တွင်ဆေးဖြူဖြင့် စက်ဝိုင်းတခုရေးထားသည်။ ထိုစက်ဝိုင်းကလေးမှာ ကြိုးပေးခံရမည့် သူရပ်ရန်အတွက် အမှတ်အသားပေးထားခြင်းဖြစ်၍ ကြိုးစင်အတက် လှေကားထိပ်အလယ်တွင် ထီးချိုးကောက်သဏ္ဍာန် မောင်းတံ (LEVER) ထောင်ဝေါဟာရဖြင့် ဒေါက်ဟု ခေါ်သည့် မောင်းတံရှိသည်။

ဒါက ကြိုးစင်တည်ဆောက်ထားပုံ ပုံသဏ္ဍာန် အကြမ်းပုံပေ။ ခေတ္တခဏ ရသောအချိန်ကလေးအတွင်း မှတ်သား ကြည့်ရခဲ့ရသည့် ကြိုးစင်။

ကြိုးစင်ပေါ်တက်ရန်အတွက် မြေကုမူကလေး ပေါ်တွင် အုတ်လှေကားကလေးရှိသည်။ အုတ်လှေကား၏အထစ်မှာ ၁၃ ထစ်။ လှေကားကလေးကို မြက်ပင်များက ဖုံးလွှမ်းထားသည်။ လှေကားဘေး ကမူနီမုံကလေးပေါ်တွင် ဉာဏ်တော် ဝါးပေလောက်ရှိမည့် စေတီကလေးတဆူ။

ယင်းစေတီကလေးမှာ ကြိုးပေးခံရတော့မည့် တရားခံများ၏ ဘဝခရီးနောက်ဆုံး အချိန်ပိုင်းကလေးတွင် ကန်တော့ဝတ်ပြုရန်နှင့် လိုအပ်သောဆုများ တောင်းနိုင်ရန် ရည်မှန်း တည်ဆောက်ထားသော စေတီဖြစ်ဟန်ရှိပေသည်။

ကြိုးစင်နားကစေတီမှာလည်း ရာဇဝင်ကလေးနဲ့ အထိအကျတော့မဟုတ် ပါးစပ်ရာဇဝင်။ ရာဇဝင်က ဤသို့ဆိုသည်။

စစ်မဖြစ်ခင်ကာလစစ်ကြိုခေတ် ဒေါက်တာဘမော် ထောင်ထဲရောက်ခဲ့စဉ်က ကုသိုလ်ပြုသွားသည့်စေတီဟု ဆိုကြပြန်သည်။ တချို့ကလည်း ဒေါက်တာဘမော်က မွမ်းမံသူသာ ဖြစ်သည်။ မူလကုသိုလ်ရုံနှင့် မှာ ကြိုးစင်တက်အံ့ဆဲဆဲကြိုးသမားတယောက် ကြိုးပေးမခံရမီ ကုသိုလ်ပြုသွားခဲ့သည့်စေတီဟု ဆိုကြပြန်သည်။ ဤနေရာ ဤဌာနတွင် စေတီကလေးတဆူ ရှိနေသည် ကြောင့် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ကြိုးသမားတို့အတွက် ဖြေသိမ့်စရာ တော့ ရှိသည်ဟု ဆိုရလေမည်သာ။

မိရိုးဖလာဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့ တုံးတမ်းစဉ်လာအရ သေခါနီး အပြင်းအထန် ဝေဒနာခံစားနေရဆဲအချိန်တွင် ဇနီးသားသမီး ဆွေမျိုးသားချင်းများက တရားဓမ္မစာပေများ ရွတ်ဖတ်၍ ပြုခဲ့သော ကောင်းမှုကုသိုလ်များကို ကြွေးစည်ရိုက်ပြီး သတိပေးလေ့ရှိသကဲ့သို့ပင်၊ သေခါနီး ဇနီးသားသမီး ဆွေမျိုးသားချင်းများနှင့် မည်သို့မျှ တွေ့ဆုံခွင့်မရနိုင်ရသော ကြိုးပေးခံရမည့် ဘုရားခံများအတွက် ဘဝကူးခရီးတွင် မြင်ကွင်းကောင်းရေးနံ့နှင့် စိတ်သက်သာမှု ရရှိစေရန်ဟုလည်း ယူဆနိုင်ပေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မင်္ဂလာကျက်သရေကင်းမဲ့သော ကြိုးစင်နှင့် မင်္ဂလာအပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံသော စေတီငယ်တို့ မျဉ်းတပြေးတည်း ရှိနေသည်မှာ မသင့်တော်ဟု ဆိုနိုင်သော်လည်း ဤလိုနေရာဌာနတွင် ဤသို့ထားရှိရန် လိုအပ်သည်ဟု ဆိုရမည်သာ။

လုပ်သက်ရင့်သော ဝါဒါများက သူတို့ အတွေ့အကြုံကို ကျောက်ရိမ်းအား ပြန်လည်ပြောပြခဲ့၏။

ကြိုးတိုက်အခန်း အမှတ် (၃) သို့ ရောက်ခဲ့သူများသည် ကြိုးစင်ပေါ်ခြေမချရပဲ လွတ်မြောက်ခဲ့သော အစဉ်အလာရှိသည်ဟု ဆိုကြ၏။ ကြိုးစင်ပေါ်တက်ရမို့ သေချာသလောက် ရှိနေသည့် နိုင်ငံတော် လုပ်ကြံမှုတရားခံမောင်နီသည်ပင် ကြိုးစင်မတက်ရမီ တနေ့ကမှ ကပ်၍လွတ်သွားခဲ့သည်။

မောင်နီနေခဲ့သော အခန်းမှာ အခန်းအမှတ်(၃)။

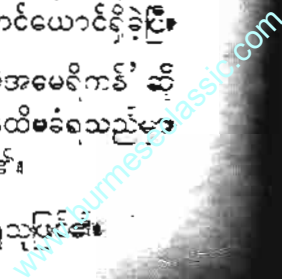
ဤသို့လည်း အကြောင်းယုတ္တိသာကေများ ထောက်ပြကြသည်။

ဘာမှမဟုတ်ပေမယ့် ကျောက်ရိမ်းတို့လို ကြိုးသမားများအဖို့ ရင်ထဲတွင် အေးသွားစေခဲ့သည်။ ပူလောင်နေသော စိတ်အာဓိမှာ သက်သာခွင့်ရခဲ့သည်။ ဒီသို့သော အသံကလေးများမှာ ကြိုးသမားများ အလွန်အမင်းကြားချင်သည့်အသံ ဖြစ်၏။

ကျောက်ရိမ်း ကြိုးတိုက်ထဲရောက်ခဲ့သည်မှာ နှစ်လ တင်းတင်းပြည့်ခဲ့ပြီ။ ခပ်မိုန့်မိုန့်လင်းနေသော မီးပွင့်ကလေး တပွင့်သာရှိသည့် ကြိုးတိုက်အခန်းအမှတ်(၃)တွင် နေထိုင်မခံ၊ လေထိခံရပဲ အေးအေး သက်သက် နေထိုင်ခဲ့ရသဖြင့် ကျောက်ရိမ်း၏ သည်းနေသော အသားများပင် လက်လာသယောင်ယောင်ရှိခဲ့ပြီ။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်း ‘နေထိုင်မခံတဲ့အမေရိကန်’ ဆိုသော ဝေါဟာရ ခေတ်စားခဲ့၏။ တကယ် နေထိုင်မခံရသည်မှာ ကျောက်ရိမ်းတို့လို ကြိုးတရားခံများသာ ဖြစ်၏။

သူတို့မှာ နေမမြင်၊ လမမြင်ဘဝတွင် နေရသူပင်၏။

ကျောက်ရိမ်းကြိုးတိုက်ထဲရောက်ခဲ့သည့် နှစ်လနှင့် ဆယ့်ရှစ်ရက်မြောက်သောနေ့တွင် မုန်တိုင်းငယ်တခုတိုက်ခတ်လာသည်။

ကျောက်ရိမ်း၏ အယူခံကို တရားလွတ်တော်မှ ပယ်ချလိုက်ကြောင်း အမိန့်ရောက်လာသည်ကြောင့်။

အမှောင်တိုက်အတွင်းမှ မျက်စိသူငယ်နှင့် လင်းရောင်ခြည်ကို စောင့်မျှော်ခဲ့ရသူ ကျောက်ရိမ်းမှာ အယူခံမှကျလာမည့် အမိန့်ကိုသာလျှင် ရင်တမမနှင့် စောင့်မျှော်ခဲ့ရ၏။

ယခုတော့ အမိန့်ရောက်လာပြီ။ ရောက်လာသည့် အမိန့်မှာ မျှော်လင့်ထားသော အမိန့်မဟုတ်။ တောင့်တခဲ့သော ဆန္ဒနှင့် မပြည့်စုံ။ သေမိန့်ကိုသာ ထပ်မံ၍ အတည်ပြုလိုက်သည်။

‘သေစေရမည်’ဟု ပေးခဲ့သည့်အမိန့်ကို ‘မသေပါရစေနဲ့’ ဟု အသနားခံပေါ်သော်လည်းမရ။ သူကျူးလွန်ခဲ့သော ပြစ်မှုအတိုင်းအတာအရ ဥပဒေက သက်ဉာဏ်ခွင့် မပေးနိုင်တော့ပေ။ တရားလွတ်တော်မှ အယူခံပယ်ချလိုက်သည်မှာ ‘မင်းကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ပြစ်မှုက ကြီးလွန်းတော့ သေဖို့လမ်းပဲ ရှိပါတယ်ကွာ’ ဟု သတိပေးသည့်နှယ် ရှိချေ၏။

ယခုတော့ ကျန်လူတွေက ကျောက်ရိမ်းကို ပြန်၍အားထုကြရပြန်သည်။ သူတို့လောကကလေးမှာ သံသရာလည်နေသော လောကကလေး၊ ထောင်မှူးရုံးခန်းမှ ဖတ်ပြသောအမိန့် ဆိုသည်နှင့် ကျောက်ရိမ်းပါပေါ့မို့ မျက်ရည်များ စီးကျလာသည်။ ကျောက်ရိမ်းလည်း စောသာလှလို ခံစားရပြီ။ မြိုသက်နေသည့် ချောက်လှန့်မှုနှင့် ကြောက်လန့်မှုတို့မှာ ဝှန်

လျက် ပေါ်လာပြန်သည်။ အိပ်မရသောညများနှင့် နပန်းလုံးခဲ့ရပြီ။

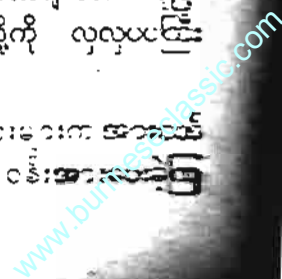
ကိုယ်လုပ်ခဲ့စဉ်ကမကြောက်၊ ကိုယ်ခံရမည်ဆိုခါမှ ကြောက်တတ်ကြသည့် လူ့သဘာဝ သဘောကို ကြိုးသမားဘဝရောက်တော့မှပင် ပီပီပြင်ပြင် နားလည်ခဲ့ရသည်။

‘တူဘဝ’တုန်းကတော့ ထုလိုက်မဟဲ့ပေါ့။ ‘ပေဘဝ’ရောက်ပြီ။ ခံလိုက်စမ်းဆိုတော့ မခံချင် မခံဝံ့။

အားငယ်စိတ်၊ ကြောက်စိတ်၊ ထိတ်လန့်စိတ်များက ပြန်လည် လှမ်းမိုးလာပြန်သည်။ နံရံပေါ်မှ အရိပ်မည်းကြီးများလည်း ပြန်ပေါ်လာပြီ။ ထိတ်လန့်စရာ အသံများလည်း ပြန်ကြားလာပြီ။ ကြိုးကွင်းများမှာ သူ၏လည်ပင်းနားတွင် ထရစ်ဝဲဝဲ။

တည်ငြိမ်စပြုနေသော ကျောက်ရိမ်း၏စိတ်များ ပြန်လည်လှုပ်ရှားစပြုလာခဲ့ပြန်ပြီ။ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရသော် ကျောက်ရိမ်းတွင် ယောက်ျားကယောက်၌ ရှိအပ်သော အသည်းနှလုံးများ မရှိတော့ပေ။ သူ့သတ်လိုက်သူက မည်သို့မှ ပြန်လည်နေခံနိုင်ရုံအပဲ ထိုနေရာတွင်ပင် လဲကျသေဆုံးသွားခဲ့၏။ သို့သော် သေသူထံမှ ပြန်ဟပ်လာသည့် ဒဏ်ပြန်ချက်မှာမူ ပြင်းထန်လွန်းလှ၏။ ကျောက်ရိမ်းမှာ သေသူ ခံရသည့် ဒဏ်ချက်ထက် ပိုပြီး ဆိုးရွားပြင်းထန်သော ဝေဒနာပေါင်းစုံတို့ကို လှလှထူးထူး ခံနေရပေပြီ။

ထောင်အရာရှိများနှင့် ဘဝတူကြိုးသမားများက အားထုစရာအဆင့်သို့ မရောက်သေးကြောင်း ဝိုင်းဝန်းအားလှည့်ကြ

သော်လည်း သူတို့၏အားပေးချက်များမှာ သူ့အတွက် အချိုးအတိုင်းသာတည်း။

ပထမအယူခံ ပယ်ချလိုက်သည်ဆိုတာကိုက ဥပဒေက အနိုင်ယူလိုက်ပြီဟုသော သဘောပေတည်း။

ကျောက်ရိမ်းသတ်လိုက်သဖြင့် သေသွားခဲ့သော အမျိုးသမီးမှာ ရှင်တော်ဗုဒ္ဓကို သဒ္ဓါကြည်ညို အာရုံပွားများနေခိုက်တွင် လဲကျသေဆုံးသွားခဲ့ရာ ဗုဒ္ဓဘုရားတော်အရ ဘဝကူး ကောင်းမည်မှာ သေချာလှသည်။ သူ့မှာမူ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စိတ် အမျိုးမျိုး၊ ပူဆွေးဗျာပါရသောကအဖုံဖုံဖြင့် သေရတော့မည် ဖြစ်သည့်ပြင် သူ့ကျူးလွန်ခဲ့သော ပြစ်မှုမှာ ကံငါးပါးတွင် အဆိုးဆုံးဟုဆိုနိုင်သော ကံကို ကျူးလွန်မိခဲ့သည်ဖြစ်ရာ သူ့အနေနှင့် ဘဝကူး ကောင်းနိုင်တော့မည် မဟုတ်ဟု တထစ်ချစွဲလမ်းနေပေသည်။

ဒီအကြောင်း၊ ဒီအတွေးများ၊ သူ့ခေါင်းထဲ မကြာခဏ ရောက်လာသည်။ ဘွေးမိလေတိုင်း ရင်နာ၍ မဆုံးတော့ပေ။ မတွေးပါဘူးဆိုပြီး နေလိုလည်း မရ။ ကြိုးသမား၏ မိတ်ဖက်မှာ အတွေးသာလျှင် ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

ကြိုးတိုက်ထဲတွင်ရှိနေသော ကြိုးမိန့်ခံ တရားခံများအဖို့ အယူခံ ပယ်ချလိုက်သည်ဆိုသောအသံမှာ ငယ်ထိပ်တည့်တည့် မိုးကြိုးပစ်ချလိုက်သည့်အသံပင် ဖြစ်ပေသည်။ ခံစားမှုမှာလည်း ငယ်ထိပ်တည့်တည့် မိုးကြိုးပစ်ချလိုက်သည့်အလား ခံစားရသည်။ သူတို့အတွက် ငှက်ဆိုးဆိုးသံ၊ မကြားချင်ဆုံး အသံ

ရှောင်၍မရသည့်အသံ၊ ကြိုးသမားနှင့် အယူခံပယ်မိန့်မှာ မိတ်ဖက် မဟုတ်သော်လည်း တွေ့မြုံ ဆုံမြုံသာပင်။

အယူခံတဆင့်ကျန်သေးသော်လည်း ပထမအယူခံ ပယ်လိုက်ပြီဆိုသော အခြေအနေမှာ အပုံတရာပုံလျှင် မှန်ဆန်ဆန်ငါးပုံနီးပါး၊ ကြိုးကွင်းနှင့် နီးသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ တဆင့်ကျန်သေးသည့် အယူခံမှာ မျှော်လင့်စရာ အနည်းငယ်မျှသာရှိသော အယူခံဖြစ်သည်။ ပထမ အယူခံလောက် မျှော်လင့်ချက် မထားနိုင်တော့။ ဥပဒေ၏ သက်ညှာမှု အကွက် တကွက် နှစ်ကွက်မှ သေးမည့် အခွင့်အလမ်းကလေးသည်သာ ကယ်မနိုင်စရာ ရှိတော့သည်။

ကျောက်ရိမ်း၏ အခြေအနေမှာ သေမင်းခံတွင်းဝမှတဆင့် ခံတွင်းလယ်သို့ ဝင်ခဲ့ချေပြီတည်း။

စိတ်ကားမပါစေကာမူ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် ထုံးစံအတိုင်း ဒုတိယဆင့် အယူခံကို တင်သွင်းခဲ့၏။

ကျောက်ရိမ်းမှာလည်း စောသာလှကဲ့သို့ပင် အပြင်မထွက်တော့။ အချိန်ရှိသရွေ့ အိပ်ရာထဲခွေနေပြီ။ အစားမပန်း၊ အအိပ်မမှန်၊ စောသာလှကပင် ပြန်၍ အားစပေးနေရသည်။

ကြိုးတိုက်တွင် ပြောစမှတ် စကားတခု ရှိသည်။ 'ပ' ရှုန်း၍ 'ဗ' ကိုမျှော်၊ 'တ' ရောက်ယင်နော် သွားပြင်တော့ ဟူ၍...။

အဓိပ္ပာယ်မှာ ပထမ အယူခံရှုန်းလျှင် ဒုတိယအယူခံကိုမျှော်၊ တတိယ အသနားခံစာ အဆင့်ရောက်လျှင် ကြိုးစင်တထစ်ချ အသံပြင်ထားဟု အဓိပ္ပာယ်သက်ရောက်သော ပြောစမှတ် စကားဖြစ်၏။

ယခု စောသာလှနှင့် ကျောက်ရိမ်းမှာ 'ပ' ရှုံးသမား၊ ကျန် လေးယောက်အနက် နှစ်ယောက်မှာ 'ပ' ရှုံးသမား ဖြစ်သော် လည်း အခြားအမှုများ ရှိသေးသဖြင့် အမှုစစ်ဆေးဆဲ တရားခံ များ ဖြစ်၏။ နှစ်ယောက်မှာမူ 'ပ' ကို စောင့်နေသူများ ဖြစ် သည်။

သူတို့ကမ္ဘာကလေးထဲတွင် ခြောက်ယောက်သာ ရှိသည်ဟု ဆိုခဲ့ပြီ။ ထိုခြောက်ယောက် ကျူးလွန်ခဲ့သော အမှုများကိုလည်း ကြည့်ပါဦး။

ကျောက်ရိမ်း သူ့အမှုအကြောင်းတော့ စာဖတ်သူများ သိပြီး ဖြစ်သည်။

စောသာလှ၊ ကရင်အမျိုးသား၊ ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်၊ ရိုးသား သည်။ ခေတ်ပညာတတ်သည်။ နှမဖြစ်သူကို စော် ကားခဲ့သူအား ကလဲစားချေရာမှ စိတ်ကို ထိန်း သိမ်းနိုင်တော့ပဲ လူသုံးယောက်ကို တပြိုင်တည်း၊ တချိန်တည်း၊ တနေရာတည်းမှာ သတ်ခဲ့သူ ဖြစ်၏။

တင်စိန်၊ မြန်မာအမျိုးသား၊ စာမတတ်၊ နိုင်ငံရေးခေတ် ပြုစောထီးဝိုင်း၊ ငယ်စဉ်ကပင် လူဆိုး လူမိုက်၊ တယောက် ဖြစ်ခဲ့သည်။ လူလည်း သတ်ဖူးသည်။ ဒေသလည်း တိုက်ဖူးသည်ဆိုပါတော့။ မကောင်းမှု မှန်သမျှ အကုန်လုပ်ဖူးသည်ဆိုသည့် လူစားမျိုး။ ယခု အမှုက နိုင်ငံရေးဆရာကြီး တယောက်၏

စေခိုင်းချက်အရ အခြားသော အဖွဲ့အစည်းမှ နိုင်ငံရေးသမား၊ တယောက်ကို သတ်ခဲ့သည်။ တုတ်နှင့်၊ ဓားနှင့်၊ သေနတ်နှင့် လှုံ့နှင့်သတ်ခြင်း မဟုတ်။ အရှင်လတ်လတ် မအားဥကို တူနှင့်ထုသတ် ခဲ့သည်။ မရက်စက်လား။ ဒီလိုလူမျိုးကရှားရှား ပေါ့။ သတ်နည်းကလည်း ကြုံကြုံဖန်ဖန်။ အခုတော့ ကြိုးတိုက်ထဲမှာ။ နောက်ဆုံး အချိန်ကို စောင့်နေ ရပြီ။

သူက တပါးသူ၏ မအားဥကို တူနှင့် ထုသတ်သလို သူ၏လည်မျိုကလည်စေ့ကို ကြိုးတွင်းက ညှစ်တော့ မည်။ ခံပေဦးတော့။

နုဝပ်ဝလီ၊ မူစလင်လူမျိုး။ ကုလားထမင်းဆိုင် ထမင်းချက်၊ အလုပ်သမားချင်း စကားများပြီ။ ကြက်သွန်လှီး သည့် ဓားနှင့်ထိုးသတ်ခဲ့သည်။ ဒီတယောက်တည်း မဟုတ်။ ယခင် စကားများဖူးသည့် ဆိုင်ရှင်ကိုပါ ဓားနှင့်ထိုးခဲ့သည်။ ဓါတင်လား၊ မဟုတ်သေး။ ထောင်ထဲရောက်ပြီးမှ လူသတ်မှု တခါထပ်ကျူးလွန် ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ကိုယ်ကာယ ထွားကျိုင်းသလောက် ရက်စက်သူ။

မောင်စိန်၊ မွန်အမျိုးသား၊ စာမတတ်။ ဒေသတိုက်ပြီး ထွက် နှစ်ယောက်ကို သတ်ခဲ့သည်။ မုဒိမ်းမှုကိုလည်း ကျူးလွန်ခဲ့သည်။ အဖေ အမေ ငယ်စဉ်ကတည်းက ခုတိယအကြိမ်

သေဆုံးသွားခဲ့သည်။ အရက်ကို မိုးမလင်းအောင်
သောက်သူ ဖြစ်သည်။ ခြေ နောက်လိုက်လည်း
လုပ်ပူးသည်။ ခေါင်းဆောင်ပြီးလည်း တိုက်ဖူးသည်။

ထွန်းမှတ်။ လူငယ်ကလေး။ ရည်းစားဖြစ်သူက သူကြီးသားကို
ယူသွားသည်ကြောင့် အချစ်ရူး၊ ရူးပြီး နှစ်ယောက်
စလုံးကို သူဖြင့် သုံးသတ်ခဲ့သူ။

ကြိုးတိုက်ထဲဆောက်သည်အထိ အချစ်ရူး၊ ရူးတုန်း။
သူ့ရည်းစားက သူ့ကို လာခေါ်နေသည်ဟု မကြာ
ခဏပြောတတ်သည်။ မြန်မြန်ကြိုးပေးလျှင် မြန်မြန်
ရည်းစားနှင့် နီးရမည်။ တွေ့ရမည်ဟု အချစ်ရူး
ရူးနေသူ။

တကယ်တော့ သူတို့ခြောက်ယောက်စလုံး လူကောင်းတွေ
မဟုတ်။ လူဆိုးတွေချည်းသာ။ ဒီအထဲမှာစောသာလှတယောက်
ကိုတော့ ခြွင်းချက်သားသင့်သပေါ့။ သူက ကိုယ့်နှုမကိုစော်
ကားလို့ လက်စားချေယင်း လက်လွန်မြေလွန် လူသုံးယောက်
ကို သတ်ခဲ့မိသူကိုး။

‘ရန်ကိုရန်ချင်း မတုံ့နှင်းနှင့်’ ဆိုသော ဆုံးမစကားကို
သတိမမူမိလို့ ကြိုးစင်ဘက်ရမည့်သူဟု ဆိုရပါမည်။

ယခုလက်ငင်း ကယောင်ကတန်းဖြစ်နေသူမှာကျောက်ရိမ်း။

စခန်း (၁၆)

ကျောက်ရိမ်းတယောက် ကြိုးတိုက်ထဲနေရသည့် အချိန်ကာ
လအတွင်း စားဝတ်နေရေးမှာ အခိုက်အတန့်အားဖြင့် မပူမပင်
မကြောင့်ကြရဟု ဆိုနိုင်သော်လည်း အပြင်လောကတွင် မျက်ဝိ
သူငယ်နှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ရှာသော ကလေးသုံးယောက်နှင့် ဇနီး
သည်တို့၏ အရေးကို တွေးမိပြန်သောအခါ လှောင်ခွိုင်တွင်းမှ
ထွက်ပြေးလိုစိတ်များ တဖွားဖွား ပေါ်လာရသည်။

အယူခံ ပယ်ချခံရပြီဆိုကတည်းက ကျောက်ရိမ်း စဉ်းစား
ခဲ့သည်မှာ ‘တယ်လုံနည်းနဲ့ ထွက်ပြေးနိုင်ပမလဲ’ ဆိုသည်ကိုသာ
စဉ်းစားခဲ့သည် ကြံစည်ခဲ့သည်။

အယူခံ ပယ်ချခံရပြီးမှ အေးမြိုင် ထောင်ဝင်စာ လာတွေ့
သည်။ အေးမြိုင်က အမှုအကြောင်းပြောသည်။ သူက အမှု
အကြောင်း စိတ်မဝင်စား။ အေးမြိုင်က အိမ်အကြောင်း
ပြောသည်။ သူက စိတ်မဝင်စား။ ကျောက်ရိမ်း ငိတ်ငင်စား
သည်မှာ တမျိုး။ ဒီတခေါက် ထောင်ဝင်စာတွင် အေးမြိုင်ကို
သူမေးပုံက တမျိုး။

‘အေးမြိုင် နင်ငါ့ဆီကို သံဖြတ်လွှာ တချောင်းလေးသက်
သွင်းမပေးနိုင်ဘူးလားတဲ့’

‘ဆို...တော်၊ ရှင် ဘာလုပ်ဦးမလို့လဲ’
 ‘ငါသေတော့မယ်ဟဲ့၊ မသေအောင် ငါဒီကပြေးမှ’
 ‘အမယ်လေး...ဘုရား...ဘုရား၊ ကိုကျောက်ရိမ်းရယ် တွေးသား၊ မသုံသာကြီးပါကလား၊ လွတ်လမ်း ရှိတာကလေးတောင် ပျောက်သွားပါဦးမယ်’

‘နင်ကတော့ ငါလွတ်တာ မကြိုက်ဘူးပေါ့ ဟုတ်လား’
 ‘ဘာရယ်တော်...ကိုကျောက်ရိမ်း၊ ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲ’

‘ဘာရယ်တော်တွေ ဘာတွေလုပ်မနေနဲ့၊ ငါပြောဟာသာ ဖြစ်အောင်လုပ်ပေး’

‘ကိုကျောက်ရိမ်း၊ ရှင်ခုထက်ထိ ဇွတ်ဘရွတ်ပဲလား၊ အဲဒီ ဇွတ်ဘရွတ်ကြောင့်လဲ ဒုက္ခရောက်နေပြီ’
 အေးမြိုင် မျက်ရည်များ ကျရပြီ။ ကျောက်ရိမ်း ဘာမှ ဆက်မပြော။ သူ့စိတ်ကမူမမှန်တော့ ပြောချင်ရာ ပြောမိသည်။ ပြောပြီးတော့ သူလည်း စိတ်မကောင်း။

တကယ်တော့ ကြိုးတိုက်ထဲက ထွက်ပြေးဖို့ ဆိုသည်မှာ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်။ စိတ်ရှူး ပေါက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ လွတ်လပ်ခွင့် အနည်းငယ်ရှိသည့် ထောင်မကြီးဘက်မှ အကျဉ်း သမားများပင် ထွက်မပြေးနိုင်ပဲ သူတို့ကဲ့သို့ ၂၄-နာရီ သေခွာ ပိတ် ခံနေရသူများ ထွက်ပြေးဖို့ ဆိုသည်မှာ မစဉ်းစားစကောင်းပေ။

မဖြစ်နိုင်မှန်း သိစေကာမူ အကြံကို လက်မလျှော့သေး။

ကြိုးသမားတယောက် ထွက်ပြေး လွတ်မြောက်သွားသည့် ရာဇဝင်မှာ အကျဉ်းဌာနမှတ်တမ်းတွင် မရှိခဲ့ဘူးပေ။

တခါတရံတော့လည်း စိတ်ဆိုး စိတ်ယုတ်များ ဝင်လာပြန်သည်။ တိုင်းပြည်ပျက်သောအခါ ထောင်တွေပွင့်သည်။ အကျဉ်း သားတွေလွတ်သည်ကို ကြားဖူးသည်။ စစ်ဖြစ်လျှင် ထောင်တွေ ပွင့်သည်။ ဒီတော့ တိုင်းပြည်မြန်မြန်ပျက်ပါစေ။ စစ်ကြီးမြန်မြန် ခြစ်ပါစေဟု ထပ်မနား ဆုတောင်းရပြန်ရော။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီလိုစိတ်ကူးယဉ်ရတာကိုက တယောက် ဆီးတည်းနေရသည့် ကြိုးသမားများ၏ ခံစားနေရသော ဝေဒနာဆိုးများကို အခိုက်အတန့်တော့ ကုစားပေးနိုင်စွမ်း၏။

ကြိုးတိုက်ထဲတွင် နေထိုင်ခဲ့ရသော အချိန်ကာလအတွင်း ခံစားခဲ့ရသော ခံစားရချက်များမှာ တသက်နှင့်တကိုယ် မခံစားဘူးသော ခံစားရချက်များဖြစ်၍ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက် ဟူ၍ လည်းမရှိ။ အကောင်အသည်အားဖြင့်လည်း ပြုစရာမရှိပေမင့် ခံစားမှု နာကျည်းစရာကောင်းပုံကိုမူ ပြန်လည်မပြောတတ်ပေ။

ကြိုးသမားတယောက်၏ ခိတ်ဝေဒနာခံစားမှုကို အနီးငပ် ဆုံး ပုံဖော်ပေးရသော် ..။

- ‘စိတ်ထောင်းတော့ ကိုယ်ကြေ
- စိတ်မွေတော့ ကိုယ်နောက်
- စိတ်ချောက်တော့ ကိုယ်နှမ်း
- စိတ်ပန်းတော့ ကိုယ်ချို

ငိတ်ယိတော့ ကိုယ်ဆွေး
 ဝိတ်လေးတော့ ကိုယ်မခိုင်
 ငိတ်ယိုင်တော့ ကိုယ်လဲ
 စိတ်ဆွဲတော့ ကိုယ်လိုက်
 စိတ်ဟိုက်တော့ ကိုယ်မော
 'စိတ်မျောတော့ ကိုယ်နစ်
 စိတ်ညစ်တော့ ကိုယ်ညှိုး' ဆိုသည့် ဆိုရုံးစကားလို့
 သာပ။

ကျောက်ရိမ်းက အယူခံတထစ်ရှုံးနိမ့်သွား၍ မျှော်လင့်ချက်ပျောက်ပြီး စိတ်ရောကိုယ်ပါ ကသောင်းကနင်းဖြစ်နေစဉ် စောသာလှမှာ ကြိုးသမားများ၏ နောက်ဆုံး အခွင့်အရေးဖြစ်သည့် သမ္မတ အသနားခံစာပါ ပယ်ချခံလိုက်ရလေပြီ။

စောသာလှ ကြိုးစင်ပေါ် တက်ရတော့မည်။ သူတို့ကန္တာကလေးထဲမှ အဖော်မွန်တယောက် ပဲ့တော့မည်။

ဒီသတင်းကြားတော့ ကြိုးသမားတွေသာမက တထောင်လုံး စိတ်မခကောင်း ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ အနီးကပ်ဆုံး နေရသူတို့ခမျာ သာ၍ဆိုးသေး။

စောသာလှတယောက် မည်သူ့ကိုမျှ စကားမပြောတော့ အချိန်ရှိသရွေ့ အိပ်ရာပေါ်တွင် မှောက်လှက်၊ လှန်လှယ်ခွေလှက်။

စားခြင်း အိပ်ခြင်း ဆိုသည်မှာ သူနှင့် မဆိုင်သည့်အလား။ ထမင်းလည်းမစား၊ အိပ်လည်းမအိပ်၊ ပူဆွေးခြင်းနှင့် ငိုကြွေးခြင်းတို့ကိုသာ အဖော်ပြုနေသည်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို သနားသည့်စိတ်ဇာတ် လူတိုင်းတွင်ရှိကြရာ၊ သေရအံ့ဆဲဆဲလူတယောက်၊ သူ့ကိုယ်သူ သားသည့်စိတ်ရင်းခံဖြင့် ငိုကြွေးမြည်တမ်းနေသည်မှာ လူ့အဘိဓမ္မာ အရဖြစ်သင့်ဖြစ်အပ်သော အပြုအမူတရပ်ဟု ဆိုရပေမည်သာ။

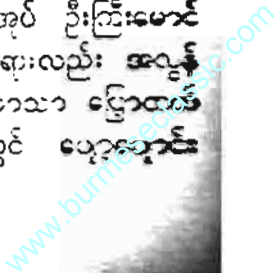
ရန်ကုန်ထောင်ကြိုးတိုက်အတွင်းရှိ ကြိုးသမားတစုမှာ ရှေ့သွားနှင့် နောက်သိုက်များဖြစ်ကြရာ စောသာလှအဖြစ်ကို မြင်လေ ကိုယ့်အဖြစ်ကိုတွေး၍ ပိုကြောက်လေ ဖြစ်နေကြသည်။

စောသာလှကြိုးစင်ပေါ် တက်ရမည့်နေ့ကို မသတ်မှတ်သေး။ ကြိုးစင်ပေါ် တက်ရမည့်နေ့မှာ ရက်ပိုင်းကလေးမှသာ။

စောသာလှအကြောင်း ကြားရသည့်နောက် ကျောက်ရိမ်းတယောက် ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်နေသည်။

ပါးစပ်က ပေါက်ကရကွေ ပြောလား... ပြောခဲ့၊ ဆူဆူယူယူလုပ်လား... လုပ်ရဲ့၊ ရယ်ချင်အကျယ်ကြီး၊ ရယ်နေရာမှင့်၊ တခါအလေ ငိုချင်းသီချင်းတွေ အကျယ်ကြီး အော်ဆီနေတတ်သည်။

ကျောက်ရိမ်းကို ထိန်းဖို့ ထောင်ကြိုင်အုပ် ဦးကြီးမောင်ရောက်လာသည်။ ဦးကြီးမောင်က ဘုရားတရားလည်း အလွန်ကြည်ညိုသည်။ စကားကိုလည်း ညင်ညင်သာသာ ပြောတတ်သည်။ အကျဉ်းသားများကို ကိုင်တွယ်ရာတွင် ပျော့သောင်းသည်။

တနေ့တွင် ဦးကြီးမောင်က ကျောက်ရိမ်းကို ခေါ်၍ အေးအေး လူလူ စကားပြောခဲ့ကြသည်။

ဒီမှာ မောင်ကျောက်ရိမ်း၊ မင်းအခု ကြီးတိုက်ထဲ ဘာလို့ ဆောက်လာသလဲ၊ အေး-မင်းကပြောမယ် လူသတ်မှုကြောင့် လို့၊ ဘာဘယ်တော့ အရက်ကြောင့်ကွ၊ ကဲ မင်းသာ အရက် မသောက်ယင် ဒီလိုအဖြစ်မျိုး လုပ်ပုံပါ့မလား၊ အေး-မင်းတို့ က အရက်ကို ပေါ့ပေါ့ဆဆသဘောထားပြီး သောက်ခဲ့တာ ကိုးကွ၊ ဒါတော့ မင်းတယောက်တည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ အရက် သောက်တဲ့လူ အတော်များများဟာ ကံငါးပါးထဲက 'သူရာ မေရယက်'ကို အသေးဆုံး အပေါ့ဆုံးလို့ သဘောထားတတ် ကြတာကိုး၊ မဟုတ်ဘူးလား ငါပြောတာ'

'ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျ'

'အမှန်တော့ကွာ ဒီကံဟာ အဆိုးဆုံးပဲကွ၊ အရက်ကလေး ဝင်ပြီဆိုမှဖြင့် ကျန်တဲ့ကလေးပါးစလုံးကို ကျူးလွန်ဖို့ ဘာမှ မခဲယဉ်းတော့ဘူးကွ၊ မင်းအဖြစ်ကိုပဲ မင်းကြည့်ပေါ့ကွာ၊ ဟုတ်လား'

'ဟုတ်ကဲ့'

'ဒီပြင်ဟာ မကြည့်နဲ့ကွာ၊ စစ်တိုက်ခဲနီးတို့၊ လူသတ်ခါနီး တို့မှာ အရက်ကို ရဲဆေးလို သဘောထား သောက်ခဲ့ကြတယ် မဟုတ်လား၊ အေး ဒီအရက်ကြောင့်ပဲ မဖြစ်သင့် မဖြစ်အပ် တာတွေ လက်လွန်ခြေလွန်တွေ ဖြစ်ကုန်ရောကွာ၊ ကဲ ထား၊ အရက်သောက်ပြီး တယ်လောက်ပဲ လေးနက်တဲ့၊ တန်ဖိုးရှိတဲ့

စကားပြောပေမယ့် နားထောင်ရတဲ့လူကတော့ ခပ်ပေါ့ပေါ့ပဲ သဘောထားကြတယ်၊ အလေးဂရုမပြုဘူး၊ ဥပမာကွာ၊ မောင် ဖြူပြောတဲ့ စကားကိုဘောင်မှ မောင်ဖြူပြောတာ မဟုတ်တော့ ဘူးဟေ့၊ အရက်ကပြောတာလို့ ယိုးစွပ်ကြတယ်၊ အေး.... သောင်တန်တဲ့စကား ရယ်ပေါ့ဆိုတာ အရက်သမားစကားကို ပြောဘာကွ၊ အေး....ငါဒါတွေပြောနေတာ မင်းကို နည်းလမ်း လေးတခု ပေးချင်လို့ ပြောနေတာနော်၊ သေသေချာချာ နားထောင်'

'ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦးလေး'

'ဟော ကြည့်၊ အရက်သောက်တဲ့လူတယောက်ကို ဟော.... ဒီလူဟာ အရက်မသောက်ယင် လူကောင်းပေါ့ကွာ၊ အရက် သောက်လာယင်တော့ အတော်ကိုဆိုးတဲ့လူလို့ ပြောကြပြန် ရော၊ ကဲ အရက်သောက်တော့ ဘာအကျိုးထူးသလဲ ပြန်ကြည့်၊ ခရရေရာရာ ပြစရာအကျိုးထူးရယ်လို့ ဘာမှမရှိဘူး-

ငွေကုန်တယ်၊

ရောဂါရတယ်၊

လူအဆင်သေးခံရတယ်၊

မိဘသားမယားတွေ စိတ်ဆင်းရဲရတယ်၊

မမှားသင့် မမှားအပ်တာတွေ လုပ်မိတယ်'

'ဦးလေးပြောတာ သဘောပေါက်တယ်နော်'

'ဟုတ်ကဲ့'

‘အေး... ဒီပြင်လူကိုမကြည့်နဲ့ မင်းကိုယ်မင်းပြန်ကြည့်၊ မင်း
 ချောင်းသာရွာမှာနေတုန်းက ပထမပိုင်း လူကောင်းတယောက်၊
 နောက် အရက်သောက်ဟော့ မဟုတ်တဲ့လူတွေနဲ့ ပေါင်းဖိ
 ဟော့ ဒီကနေ စခဲ့တဲ့ မင်းဘဝမှာ နောက်ဆုံး အရက်ကြောင့်ပဲ
 ကြီးတိုက်ထဲ ရောက်ခဲ့ရပြီ၊ စိတ်ဆင်းရဲမှုတွေ ခံစားနေရပြီ၊
 အရက်သောက်တဲ့လူတွေဟာ တမလွန်ဘဝမှာ အရူးတွေ ဖြစ်
 ကြတယ်လို့ ပြောကြတယ်ကွ၊ ဒါ အလကားပြောတာ၊ တမလွန်
 မဟုတ်ဘူး၊ အခုဘဝမှာကို အရူးဖြစ်တာ၊ တကယ်လို့ သာ
 မင်းဟာ အရက်မသောက်ဘူးဆိုလင် ဒီအမှုကို ကျူးလွန်ပါ
 မလား၊ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မကျူးလွန်ဘူး၊ ကျူးလွန်ဖို့ စိတ်ကူး
 ပေါ်လာဦး၊ မင်း လက်တွေ့မလုပ်ရဲဘူးလို့ ငါပြောရဲတယ်ကွ၊
 ဘယ်နှယ်လဲ’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ မလုပ်ဝံ့ပါဘူး ဦးလေး’

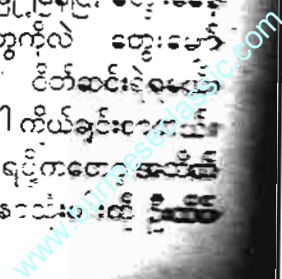
‘ငါ့ဘကြီးတယောက်ရှိတယ်၊ ပိုက်ဆံ ကိုကိုတက် ချမ်းသာ
 တဲ့ ကုန်သည်ကြီးတယောက်ပေါ့ကွာ၊ ရိုးလိုက်တာလဲ အလွန်၊
 ဘယ်လောက်အထိ ရိုးသလဲဆိုလင် တရပ်လုံး တနယ်လုံးက
 စံပြုပြု ပြောရလောက်အောင် ရိုးတယ်ကွ၊ သင်္ချိုင်းမှာ လူရိုး
 ရှိတယ်ဆိုတာ အလကား၊ လူ ရိုး ကြည့် ချင်လင် ဘကြီး
 သာအောင်ကိုကြည့်လို့ ပြောစမှတ်ပြုရအောင်ရိုးတာ၊ သူက
 မြို့တွေဘာတွေလဲ သိပ်သွားတာမဟုတ်ဘူး၊ အိမ်ကနေထိုင်ပြီး
 အလုပ်လုပ်တဲ့လူ၊ ဒီလိုနေယင်း စပါးပွဲစားလူလင် တယောက်နဲ့
 တွဲမိရော၊ မြို့တက် အရက်သောက်၊ ဟိုတယ်တက်နဲ့ ဟာ
 အရက်ဂျိုးကြီးကို ဖြစ်ကရော ဒါတင်မရပ်တော့ဘူး၊ သူ့ဘဝ

တလျှောက်လုံး လူရိုးကြီးလို့ ပြောစမှတ်ပြုခဲ့ရတာ အသက်
 ငါးဆယ်ကျော်မှ အရက်ကြောင့်ဖြစ်လိုက်တဲ့ မဟုတ်တာတွေ
 ဟာ သောက်သောက်လဲပဲ ဒါတင်ဘာကမလဲ၊ တဖြည်းဖြည်း
 ကျန်းမာရေးလဲ ချွတ်ယွင်းလာ၊ စီးပွားရေးကလဲ ရေတံခွန်က
 ရေကျသလို တရဟော့ကျသွားလိုက်တာ နောက်ဆုံး ငတ်းက
 ဝေ့တွေလိမ်မိပြီး ထောင်ထဲရောက်ပြီး ထောင်ထဲမှာပဲ အသေ
 ဆုံးနဲ့ သေသွားခဲ့ရတာပဲ’

‘ဘယ်နှယ်လဲ မောင်ကျောက်ရိမ်း အရက်ရဲ့ ကောင်းကျိုး
 မပေးပုံတွေကို သဘောပေး ကံရောပေါ့’

‘ဟုတ်ကဲ့ဦးလေး၊ ကျွန်တော်လဲ နောင်တရပြီးသားပါ၊
 ဒါပေမယ့် အချိန်က လွန်ခဲ့ပြီလေ ဦးလေးရဲ့’

‘ထားပါတော့၊ အရက်ကြောင့်ပျက်စီးသွားတဲ့ သားက
 တွေကိုပြရယင် တထောင့်တညပုံပြင်လို့ မဆုံးနိုင်တဲ့အကြောင်း
 တွေ အများကြီးပေါ့၊ အေး... ငင်းလဲ အရက်ကြောင့်များခဲ့တာ
 ယက်တွေပဲ၊ ဒီတော့ ငါပြောချင်တာက ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ကွာ၊
 အတိတ်ဆိုတာ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တော့ဘူးကွ၊ ပစ္စုပ္ပန်ဆိုတဲ့ လက်
 လှမ်းမိအကြောင်းကတော့ ကိုယ်နဲ့ အဆိုင်ဆုံးပဲဟေ့၊ ဒီတော့
 မင်းအနေနဲ့ ပြီးခဲ့တဲ့အကြောင်းတွေကို မမြဲပြန်ပြီး တွေးနေ
 နဲ့တော့၊ နောင်အနာဂတ် ဖြစ်လာမှာတွေကိုလဲ တွေးမော
 မနေနဲ့၊ အနာဂတ်ကို တွေးမျှော်နေယင် ငိတ်ဆင်းခဲ့ရမယ်
 အခုမင်းဘယ်လို ခံစားနေရတယ်ဆိုတာ ငါ ကိုယ်ချင်းငေးတယ်
 မင်းခံစားမှု ဝေဒနာဆိုးတွေ သက်သာခွင့် ရပိုင်တော့ အထိ
 နဲ့ အနာဂတ်ဆိုတဲ့ ကြားကာလမှာ ရတနာသီးပေးထီ ဦးမိ

၂၂၀ ❀ ကျော်မြသန်း

ထားပြီး ရှင်တော်ဘုရားရဲ့ တရားဓမ္မ ဒေသနာတွေကို ရင်မှာ ဝိုက်ပေတော့၊ ဒါမှ မင်းရဲ့ စိတ်အေးချမ်းသာရလိမ့်မယ်၊ အခု ခံစားနေရတာတွေ သက်သာခွင့်ရလိမ့်မယ်၊ တရားစာအုပ်တွေ နဲ့ လုပ်ငန်းပိုင်းကလေး သိချင်ယင်တော့ ငါ့ကိုပြော၊ ငါအကူ ပေးမယ်'

'ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေး ကျွန်တော် ကြိုးစားပါ့မယ်၊ ဦးလေး ကိုလဲ ကျွန်တော် ကျေးဇူးအများကြီး တင်ပါတယ်'

ထောင်ကြပ်အုပ်ကြီး ဦးကြီးမောင်က အရက်ဒေသနာဖွင့်ပြီး ကျောက်ရိမ်း ခံစားနေရသည့် ဝေဒနာ ကုစားရန် နည်းလမ်း ကလေးများ ပြပေးခဲ့၏။

ကျောက်ရိမ်းက သူ့အရက်သောက်ခဲ့စဉ်က အကြောင်းတွေ ကို ပြန်လည် စဉ်းစားမိပြန်သည်။ သောက်ခဲ့ပုံ၊ ဆုံးခဲ့ပုံ၊ တေခဲ့ပုံ ပေခဲ့ပုံတွေအစုံပေါ့။ ကျောက်ရိမ်း အရက်မူးလာပြီဆိုမှဖြင့် ခုနစ်အိမ်ကြား၊ ရှစ်အိမ်ကြား အော်ဆိုခဲ့သော တေးထပ်။ အိမ် အပြန် လမ်းမတလျှောက် အော်ဆိုခဲ့သော တေးထပ်။ အရက် သောက်စဉ်ကာလက သူ၏ပါးစပ်ထဲမှာ အငြိန်ခွဲ၍ သူ့အလွန် ကြိုက်နှစ်သက်သော တေးထပ်မှာ....

'ဤလူ့ဘောင်၊ ကနက်နန်းမှာဖြင့်
အသက်တမ်းက တိုတယ်။
မပျက်မှန်း၊ ပျိုလွယ်အောင်လေ
အိုတကယ်-သောက်စား

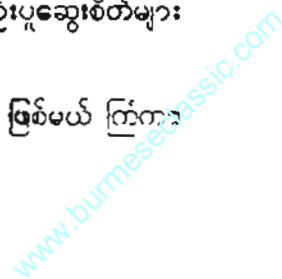
ဖန်ခွက်ကလေး အသာကိုင်လှင်
ကမ္ဘာပိုင် စိုးမယ်ယောက်ျား။
သောက်လိုက်လှင် အူရှင်တယ်
ဇမ္ဗူတွင် ပြိုင်စံရှား
ငါ့ဟဲ့ ယောက်ျား'ဟူ၍၊
ဒါက သူ့လက်သုံး တေးထပ်။

ယခုတော့ ကျောက်ရိမ်းခမျာ ကမ္ဘာကို စိုးမိုးနိုင်ပဲ ကြိုးတိုက်ကိုသာ စိုးမိုးနေရပြီ၊ ဇမ္ဗူတွင် ပြိုင်စံမရှားနိုင်တော့ပဲ အဖြစ်ဆိုးနှင့် လှလှပပကြီး တိုးနေပြီ ဖြစ်၏။

ထောင်ကြပ်အုပ်ကြီး ဦးကြီးမောင်နှင့် တွေ့ပြီးသည့်နောက် ကျောက်ရိမ်းခမျာ သတိတရားကလေး ရလာသည်။ ယခင်ကလို အတွေးပေါင်းစုံနှင့် နပမ်းမလုံးတော့ပဲ ပုတီးလေးစိပ်လိုက် တရားစာအုပ်ကလေး ဖတ်လိုက်ဖြင့် နေ့တာနှင့် ညတာကို ကုန် အောင် ကြိုးစားခဲ့၏။

ပုတီးစိပ် တရားစာအုပ်ဖတ်နှင့် နေခဲ့သည်မှာ ရက်ကလေး အတော်ရလာပြီ။ နေရ ထိုင်ရသည်မှာ ယခင်ကထက် ပို၍ တည်ငြိမ်လာသည်။ စိတ်သက်သာခွင့်လည်း အတော်အသင့် ရခဲ့ သည်။ ကြောက်စိတ်၊ ထိတ်လန့်စိတ်၊ ဝမ်းနည်းပူဆွေးစိတ်များ လည်း လျော့နည်းလာသည်။

ထိုသို့ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်သဘောကလေး ဖြစ်မယ် ကြံကာ မြို့သေး၊ တမျိုးဖောက်လာပြန်သည်။

တည...

ထူးထူးခြားခြားအိပ်မက်တခု မက်ခဲ့သည်။ အိပ်မက်ကလည်း ကြောက်စရာလန့်စရာကြီး၊ ယခင် အိပ်မက်ကဲ့သို့သော အိပ်မက် များထက် ပို၍ ကြောက်စရာ ကောင်းသည်။

အိပ်မက်က ဒီလို...

ကျောက်ရိမ်းနေသော အခန်းထဲသို့ လူမည်းမည်းကြီးနှစ် ယောက် ဝင်ရောက်လာပြီး သူ့ကို ချိုင်းနှစ်ဘက်ကမ၍ တံခါး ကြီးဖွင့်ပြီး ထုတ်ယူသွားခဲ့သည်။ သူကတော့ ဝမ်းသာလို့ ပေါ့၊ သူ့ကို ကယ်မယ်လို့တွေ့ရောက်လာပြီး ထုတ်ယူသွားတာပဲဟု အိပ်မက်ထဲမှာ ဝမ်းသာအားရဖြစ်လို့ ပျော်ပျော်ကြီး လိုက်သွား ခဲ့ပါရော။ တံခါးအပြင်ဘက်ရောက်တော့ ထောင်ဗူးမကြီးဘက် မသွားတော့ပဲ ကြိုးစင်ဘက်ကို တရကြမ်းဆွဲခေါ်သွားပြီး ကြိုး စင်နားလည်းရောက်ရော ကြိုးစင်ပေါ် အတင်းဆွဲတင်ခဲ့၏။ သူ ကလည်းရုန်း၊ လူမည်းကြီးနှစ်ယောက်ကလည်း အတင်းတင်ပေး နှင့် ဝရုန်းသုန်းကားဖြစ်ပြီး ငယ်သံပါအောင် လန့်အအော်လိုက် မှာ အိပ်ရာက လန့်ခိုးခဲ့၏။

အိပ်မက်ထဲတွင် ငယ်သံပါအောင် လန့်အော်မိသော်လည်း တကယ်ကတော့ အသံလုံးဝထွက်မလာ၊ အိပ်ရာက လန့်ခိုးပြီး နောက် ပြန်အိပ်မရတော့။ မျက်စိထဲတွင် လူမည်းမည်းကြီး နှစ်ယောက်ကိုသာ တန်းတန်းစွဲမြင်နေသဖြင့် ကြက်သီး တပြန် ပြန် ထနေသည်။ ချွေးသီးချွေးပေါက်တွေ ထွက်နေသည်။

အလွန်အမင်း ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့လာသော ဒဏ်ကို ကျောက်ရိမ်း မခံနိုင်တော့၊ ညဉ့်သန်းခေါင်ကျော် ကာလကြီး မှာ အသံကျယ်ကျယ်ကြီး သီချင်း အော်ဆိုပစ်လိုက်မိတော့၏။

ညဉ့်အမှောင်အတွင်း အဖော်မပါ တယောက်တည်း လျှောက်သွားသောအခါ စိတ်ထဲက ကြောက်လာလျှင် သီချင်း အော်ဟစ်ဆိုပြီး အကြောက်ပြေရသည်ပင်။ လုပ်လုပ်ရာ လုပ် လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

ညဉ့်သန်းခေါင်ကျော် ရုတ်တရက် ထွက်လာသော ကျယ် ကျယ်လောင်လောင် သီချင်းအော်ဆိုသံကြောင့် အစောင့် ဝါဒါများ ကျောက်ရိမ်းအခန်းရှေ့သို့ အပြေးအလွှား ရောက် လာကြသည်။ အတူနေ ကြိုးသမားများလည်း အိပ်ရာမှ လန့်ခိုး ကုန်ကြပြီး မိမိတို့ အခန်းတံခါးနားတွင် ပြုတစ်ပြုတစ် ဖြစ်ကုန် ကြသည်။

ဘာဖြစ်တာလဲပေါ့၊ ကျောက်ရိမ်းပဲ စိတ်ဖောက်သွားပြီ လားပေါ့။

အစောင့်ဝါဒါများကလည်း ပြူးတူးပြုတ်နှင့် ကျောက်ရိမ်း ကို ဝိုင်းမေးကြသည်။ အစောင့်ဝါဒါများမှာ ကျောက်ရိမ်း အခန်းရှေ့ လာမေးပေမင့် သူတို့ကိုယ်တိုင်လည်း ခပ်ကြောက် ကြောက်။ အစောင့်ဝါဒါများက ကျောက်ရိမ်းတယောက် စိတ်ဖောက်ပြန်သွားပြီဟု ထင်နေကြသည်။ မတော်တဆ ဝန် မသားကြီး(ချေးပါသည်အိပ်ခွက်ကြီး)နှင့် အထဲကနေ လှမ်း ပေါက်လိုက်လေမလားဟု တထိတ်ထိတ် တလန့်လန့်။

မေးလာသည့် အစောင့်ဝါဒါများအား အိပ်မက်အကြောင်း ညွှန်ပြောတော့မှ သက်ပြင်းချနိုင်ကြသည်။

သူ့ကို လူမည်းကြီးနှစ်ယောက်က အခန်းထဲဝင်ဆွဲပြီး ကြိုးစင် ပေါ် အတင်းဆွဲတင်သည့်အကြောင်း ပြောပြရာ ဝါဒါများထ

‘ဟာ...မဟုတ်တာပဲ’ မင်းအစာမကြေလို့ ထမင်းလုံးတစ္ဆေ
ချောက်ဘာပါကွ ကျောက်ရိမ်းရ၊ ညနေက မင်းတော်တော်
ထမင်းစားပစ်လိုက်တယ်။ ကဲ-ကဲ စိတ်အေးအေးထားပြီး ပြန်
အိပ် ငါတို့လဲ မင်းအခန်းရှေ့မှာပဲ ထိုင်နေမယ်’ဟု အားပေး
ကောင်း ငိုင်းပြောမှ ကျောက်ရိမ်း ပြန်အိပ်ရဲသွားသည်။

ကြိုးတိုက်ထဲတွင် အစောင့်တာဝန်ကျသော ဝါဒါများမှာ
ခါးမှူးတွေကို ခိုးနေပြီ။ လူသတ်လာတဲ့ကောင် သတ္တိခဲပဲလို့
များ အထင်မကြီးလိုက်နဲ့ အသည်းငယ်သည့် လူသတ်သမားတွေ
လည်း အများကြီး။ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် မဟားဇ
ယား ဖြစ်ကြသူ၊ စိတ်ဖောက်ပြန်သွားပြီလို့ ထင်မှတ်ရလောက်
အောင် သွက်သွက်လည်နေသူတွေလည်း ရှိသည်။

ကြိုးတိုက်ထဲတွင် ကျောက်ရိမ်း နေခဲ့ရသော ကာလ
အတွင်း ညဘက်များသည် အများအားဖြင့် အနိဋ္ဌာရုံများသာ
လွှမ်းမိုးခဲ့သည်။

နောက်တနေ့...။

ကြိုးသမားတွေ မကြားချင်ဆုံးသော သတင်းကို ကြားကြ
ရသည်။

ကြိုးမိန့်ပယ်ချခံရသော တရားခံ စောသာလှကို နေ့
တနေ့ကြိုးပေးတော့မည် ဆိုသည့် သတင်းမှာ သူတို့နားထဲ
သံပူရည်နှင့်လောင်းချလိုက်သည့်အလား ပူပူလောင်လောင်ကြီး
ဝင်လာသည်။ ဒီသတင်းမှာ ကြိုးသမားလောကတွင် မကြား
ချင်ဆုံးသော သတင်း။ ဘယ်သူ့အတွက်ဖြစ်စေ ဘယ်တော့
မကြားပါရစေနှင့်ဟု ထပ်မနား ဆုတောင်းခဲ့ရသော သတင်း
ယခုတော့ ထိုသတင်းကို နားနှင့်ဆတ်ဆတ် ကြားရပြီ။

သူတို့အားလုံး ဆောက်တည်ရာမရကြ။ အယူခံဝယ်ငွေ ကျ
စဉ်ကပင်လျှင် ကသောင်းကနင်း ဖြစ်ခဲ့ကြရာ ယခုကဲ့သို့ ကြိုး
ပေးတော့မည် ဆိုသောသတင်း ကြားရသောအခါ ဘယ်သူ့
လျှင် ဆောက်တည်ရာ ရကြပါမည်နည်း။

လူတယောက်ကို သွေးအေးအေးနှင့်ရက်ရက်စက်စက် အရှင်
လတ်လတ် ဝှေးစေ့ကိုတူနှင့် ထုသတ်ရဲခဲ့သူကြိုးသမား တင်စိန်
မှာ ထိုသတင်း ကြားသည့်အချိန်က မှေးမှေး လဲကျသွားခဲ့သည်။
ကျောက်ရိမ်းတို့မှာလည်း မလဲကျရုံတမယ် သံတိုင်ကို ကိုင်သူက
ကိုင် အုတ်နံရံကို မှေးသူကမှေး ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

ယနေ့မနက် ကြားရသောသတင်းနှင့် ညက အိပ် မက် အ
ကြောင်း ပြန်၍ဆက်စပ် တွေးတောလိုက်သောအခါ ညကအ
ကောင်ကြီးနှစ်ကောင်သည် ‘မနက်ဖြန် ကြိုးပေးခံရတော့မည့်
စောသာလှကို ဆွဲရမည့်အစား အခန်းမှား၍ သူ့ကိုများ လာဆွဲ
လေသလား။ သို့မဟုတ် စောသာလှပြီးလျှင် သူ့အလှည့်ပဲဟု
သတိပေးခြင်းပေလား။ အတိတ်ပြ နိမိတ်ပြလေးပဲလားဟု တွေး
တောစရာ ‘လား...’ပေါင်းများစွာဖြင့် သူ၏ ရင်ထဲတွင် တင်း
ကျပ်နေသည်။

ဒီကြားထဲ ကြိုးပေးခံရအံ့ဆဲဆဲ စောသာလှက ညကအော်
သံအကြောင်း မေးမြန်းလာသည်။ ကျောက်ရိမ်းဘယ်လိုဖြေရမ
ညကအိပ်မက်အကြောင်း အပြည့်အစုံ ပြန်ပြောလျှင် စောသာ
လှ အကြီးအကျယ်စိတ်ထိခိုက်တော့မည်။ ပို၍ကြောက်လန့်သွား
လိမ့်မည်။ တော်သလို လျော်သလိုသာ ကြည့်ပြောလိုက်ရသည်။

ဒုတိယအကြိမ်

၂၂၆ ဣ ကျော်ပြသန်း

နေဝင်ချိန် ရောက်နေသူ တဦးအား အမှောင်တိုက်ထဲသို့ ဆွဲမသွင်းလိုတော့ပေ။

စောသာလှမှာ တကယ်တမ်း ကြိုးစင်ပေါ်တက်ရတော့မည် ကို သိသောအခါ ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်မှုကို အတတ်နိုင်ဆုံး ထိန်း သိမ်း၍ သဗ္ဗာကျမ်း စာအုပ်ကြီးထဲတွင် သူ၏စိတ်များကို နှစ် မြှုပ်ထားလိုက်သည်။

မနက်မိုးလင်းတိုင်း စောသာလှထံမှ ကြား နေ ရ သည့် ဆု တောင်းသံတို့ နေ့ခင်းဘက် ညနေဘက်များပါ ကြားနေရပေပြီ။ 'အို...ကောင်းကင်ဘုံ၌ ရှိသော အဖဘုရားသခင် အပြစ် သားဖြစ်သော ကျွန်ုပ် ဆတောင်းသံကို နားညောင်းတော်မပါ။ ကျွန်ုပ်၏အပြစ်များသည် များလှပါ၏။ ကိုယ်တော်ရှင် ပြေလွတ် တော် မူပါ။ ကျွန်ုပ်သည် လောက၏အပြစ်ဒဏ်ကို ခံရမည် ဖြစ်ပါ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်အား ခံနိုင်ရန်ခွန်အား ပေးတော် မူပါ။ စိတ်၏ ငြိမ်သက်ခြင်းကိုလည်း ပေးတော်မူပါ'

'အို...အဖဘုရားသခင်'

ကျွန်ုပ်အား ယနေ့အသက်ရှင်ရသော အခွင့်ကို ပေးသော ကြောင့် ကျေးဇူးတင်ပါ၏။ တနေလုံး ကျွန်ုပ်နှင့်အတူရှိ၍ စိတ်ချမ်းသာခွင့်ပေးတော်မူပါ။ တပါးတည်းသော သားတော် ကယ်တင်ရှင် ခရစ်တော်ဘုရား၏ နားမကို အမှီပြု၍ ရှိသောစွာ ဆုတောင်းပါ၏။ အာမင်'။

'အို...ကောင်းကင်ဘုံ၌ ရှိနေသော အဖဘုရားသခင်။ ကျွန်ုပ် နှင့်အတူရှိနေသောအပြစ်များအပေါ်တွင်လည်း ကိုယ်တော်ရှင်

ခွင့်လွှတ်တော်မူပါ။ စိတ်ချမ်းသာခြင်းနှင့် ကယ်တင်ခြင်းကို ပေးတော်မူပါ-အာမင်'။

ဤဆုတောင်းသံကလေးမှာ မနက်မိုးလင်းသည်နှင့်စောသာ လှ နေသော အခန်းကလေးထဲမှ လွင်လွင်စာစာ ထွက်ပေါ်လာ လေ့ရှိ၏။ စောသာလှ၏ ဆုတောင်းပတ္တနာတွင် သူ့အတွက် သာမဟုတ်။ ကြိုးတိုက်ထဲ ရောက်နေကြသော လူသားများ အတွက်ပါ ဆုတောင်းပတ္တနာ ပြုပေးခဲ့ပေသည်။

ဤသည့်မှာ လူသားတိုင်းတွင်ရှိစမြဲနှလုံးသားမှ ထွက်ပေါ် သော မေတ္တာဓာတ်သဘောဟု ဆိုရပေမည်ပင်။

စောသာလှမှာ ကရင်အမျိုးသား သူ၏ပင်ကိုယ်က ရိုးသား အေးဆေးသူဖြစ်သည်။ ခေတ်ပညာ ဝဝ-တန်းအောင်သော် လည်း အစိုးရအမှုထမ်းမလုပ်ပဲ မိသားစုနှင့်အတူ လယ်လုပ်နေ သူ ခေတ်ပညာတတ် လယ်သမားစစ်စစ်ကြီး တဦးဖြစ်၏။

ကားပြောသည့် အခါ အလွန်ညင်သာစွာ ပြောတတ်၍ ဘာသာတရား ကိုင်းရှိုင်းသည်။ အနေအသိုင်အေးဆေး၍ အ ခြားသူများအပေါ်တွင် ကူညီချင်သော ခိတ်ဓာတ်အား အပြည့် အဝရှိသူတဦးဖြစ်၏။

ခရစ်ယာန်ဘာသာ ကိုးကွယ်သူတဦးဖြစ်သော်လည်း အခြား ဘာသာများအပေါ်တွင်လည်း လေးစားမှု ပြုသူတဦး ဖြစ်ပေ သည်။

အသားဖြူဖြူ မေးရိုးကားကားကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ပြည့်၍ တောင့်တင်း၏။ နှာတံမှာ အနည်းငယ်ပြားသယောင် ဖြစ်သော်

လည်း ကြည့်မဆိုးပေ။ သူ၏မျက်ခုံးမွှေးထူထူကြီး များ သည် သူ့မျက်လုံး များကို အရိပ်သဖွယ် မိုးပေးထား၏။ နဂိုက ကြည်လင်ဟန်ရှိသောသူ၏ မျက်လုံးများမှာ ကြိုးတိုက်ထဲတွင် အနေကြာ၍ထင်ပေ။ မှိုမှိုင်းရီဝေနေဟန် ရှိသည်။ စာလည်း အလွန်ဖတ်သူဖြစ်သည်။ ကြိုးတိုက်ထဲ ရောက်နေစဉ် ကာလ တလျှောက်လုံး စာအုပ်နှင့် မျက်နှာ ခွာသည်မရှိဘူးပေ။

စောသာလှကို အကျဉ်းသားများနှင့် အကျဉ်းထောင် ဝန်ထမ်းအားလုံးက ချစ်ခင်ကြသည်။ သူကလည်းအားလုံးကို ချစ်ချစ် ခင်ခင် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံသည်။

သူလိုလူ့ဘယောက်ကို လူသတ်မှုကျူးလွန်ခဲ့သော တရားမတယောက်ဖြစ်ပါသည်ဟု ဆိုသော် အမြင်အားဖြင့် ယုံနိုင်စရာ မရှိပေ။

ဖြစ်ချင်သလို မဖြစ်သောလောကတွင် သူ၏ဘဝ မှာလည်း ဖြစ်ချင်သလို မဖြစ်ပဲ မဖြစ်ချင်သလိုဖြစ်ခဲ့ရသည်။

မူခင်းတရပ်ဖြစ်ပွားရာတွင် ပြစ်မှုတခု ကျူးလွန်ရာတွင် ကြိုတင် ကြံစည်မှုပါသော မူခင်းရှိသလို၊ ကြိုတင်ကြံစည် ပြင်ဆင်မှုလုပ်ပြီး ကျူးလွန်သော ပြစ်မှုရှိသလို ကြိုတင်ကြံစည်မှုလည်း မပါ။ ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုလည်းမလုပ်ပဲ အခြေအနေအရ ရုတ်တရက် ဖြစ်ရသောမူခင်းများလည်း ရှိပေသည်။

စောသာလှ၏အမှုမှာ ကြိုတင်ကြံစည်မှု၊ ပြင်ဆင်မှု မရှိဘဲ ရုတ်တရက် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော အမှုဖြစ်၏။

စောသာလှ ကျူးလွန်ခဲ့သောအမှုမှာ ဤသို့။

သူတို့မိသားစုတွင် လယ် ၅-တုံးထွန်၊ ကောငါးဆယ်ခန့် ထယ်မြေ ကိုယ်ပိုင်ရှိသည်။ မိဘလက်ထက်မှစ၍ မိသားစုတုံးဝန်ပုံဖြင့် လုပ်ကိုင်ခဲ့ရာ အားလုံး ချောင်ချောင်လည်လည် နေနိုင်ခဲ့သည်။ စောသာလှတို့ကိုပင် မြို့ကျောင်းငိုနှိုင်းခဲ့သည်။

စောသာလှမှာ ဆယ်တန်း အောင်ပြီးနောက် ကောလိပ်ဆက်မသွားဘော့ပဲ မိသားစု လုပ်ငန်းခွင်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ အပေးကြီးမှာ အသက်အရွယ်ထောင့်လာပြီဖြစ်သဖြင့် အပေးကြီးကို အနားယူစေခဲ့သည်။ ထိုလယ်များကို စောသာလှက ဦးစီးလုပ်ကိုင်ခဲ့၏။

သူတို့မိသားစုမှာ ကရင်လူမျိုးတို့သဘာဝအတိုင်း ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေထိုင်ခဲ့ကြ၏။ မိဘများမှ ဆင်းသက်၍ တခါမှမှ အမှုအခင်းမဖြစ်စဘူး။ ရုံးဂတ်များသို့လည်း မရောက်ခဲ့ဘူး။ ယုတ်စွအဆုံး သူကြီးအိမ်သို့ပင် ပြဿနာနှင့် မရောက်ဘူးကြပေ။

သို့သော် ကံကြမ္မာ ဝင်ကြွေး အလှည့်ပေးလာသောအခါ တယ်လီမှ မျှော်လင့်မထားဘူးသည့် ရာဇဝတ်ပြစ်မှုတခုကို ကျူးလွန်မိ၏။ အမှုကလည်း အလိုအလျောက် အိမ်ပေါ်တက်လာသော အမှုမျိုး။

ကျောက်ရိမ်းကျူးလွန်ခဲ့သော ပြစ်မှုကဲ့သို့ မိမိကိုယ်နောက်ဆောင်မာ၍ ဖြစ်သောအမှုမျိုးမဟုတ်။ တပါးသူက ဖော်ကားစာသည်ကို ထုံပြန်ရာမှ ဒေါသကို မထိန်းသိမ်းနိုင်သောကြောင့် ဖြစ်ခဲ့ရသော မူခင်းဖြစ်ပေသည်။

၂၃၀ ၏ ကျော်မြဲသန်း

သူတို့ရွာနှင့် နှစ်တိုင် (လေးမိုင်ခန့်၊ လောက် မေးသည့်ရွာ) ကြေးရတတ် တယောက်က ဆွေမျိုးများထံမှ အလယ်ပြန်လာသူ နှမကလေးအား ကိုယ်ထိလက်ရောက် စော်ကားလိုက်၏။

ဒါကို သူက ကလဲစားချေ ကုံပြန်ခဲ့သည်။

လူပုလူဆူတို့၏ ဒေါသမှာ ကြောက်စရာမကောင်း။ လူအေး သူအေးတို့၏ ဒေါသမှာ ကြောက်စရာ ကောင်းလှ၏။

လူပုလူဆူတို့၏ ဒေါသမှာ အထမြန်သလောက် ပြေပျောက် လွယ်၏။ လူအေးသူအေးတို့၏ ဒေါသမှာ အထနှေးသလောက် ပြေပျောက်ခဲ၏။ လွယ်လွယ်နှင့်မပျောက်။

‘ကျားနာခဲတော့ပိုဆိုး’ ဆိုသလိုသာပ။

စောသာလှက နှမကို စော်ကားခဲ့သူအား သူ့ကိုယ်တိုင် အိမ် ပေါ်တက်၍ ဓားနှင့်ပိုင်းခဲ၏။

ဒါတင်မပြီးသေး။ ဒေါသက မပြေ။

စောသာလှ ပြောပြချက်အရဆိုသော် ‘အဲဒီလိုဓားနှင့် ပိုင်း ပြီးတဲ့နောက် ကျွန်တော့်မှာ နဂိုမူလစိတ်မရှိတော့ပါဘူး။ ဘာ ကိုမှမမြင်၊ ဘာကိုမှမသိပဲ တကိုယ်လုံးတဆတ်ဆတ် တုန်နေပီ တယ်။ ဓားကိုလဲ လက်ကခွာမရတော့ပါဘူး။ မျက်စိမှောက် မှာ မြင်မြင်သမျှကို ခုတ်ချင် ထစ်ချင်စိတ်သာ ဖြစ်နေပါတယ်။ ကျွန်တော့်ဘကိုယ်လုံးဟာလဲ နတ်ဝင်သည်လို တုန်နေပါတယ်။ အဲဒီအိမ်ရှေ့မှာ ရပ်နေတာကို စိတ်က သိပေမယ့်လို၊ ဘာ ကိုမှ ခွာလို့ မရပါဘူး။ ဒီတင်မှာပဲ ခွေးတကောင်က ကျွန်တော် ရှေ့က ဖြတ်ပြေးလာတယ်။ လက်ထဲကဓားနဲ့ပိုင်း

လိုက်တာ ရှေ့မှာတင် ချာလပတ်လည်သွားတယ်။ အဲဒီနေ့ ကိုလဲခုတ်ပြီးရော နောက်ထပ် ဘာတွေဖြစ်တယ်ဆိုတာ သိ တော့ပါဘူး။ မိုးလင်းမှ သိရတာကတော့ နောက်ထပ် လူနှစ်ယောက် ထပ်သေသွားတာပဲ’

‘ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ကို ဘယ်သူကမှ မဖမ်းရဲကြဘူး။ အဲဒီနေ့တည့်လုံး ဓားတလက်ကိုင်ပြီး ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက် သွားနေခဲ့ပါတယ်။ မိုးသင်းတော့မှပဲ ကျွန်တော် ဘာတွေ လုပ်ခဲ့မိတယ်ဆိုတာကို သတိကောင်းကောင်း ပြန်ရခဲ့ပါတယ်။ ဒီတော့မှ ရဲဌာနသို့ ကိုယ်တိုင် သွားရောက် အဖမ်းခံခဲ့ ပါတယ်’

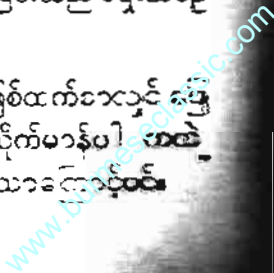
ဒါက စောသာလှ ပြောပြခဲ့သည့် သူ့ဇာတ်လမ်း။

တကယ်ကတော့ စောသာလှတယောက် ‘ရန်လိုယင် ရန်ပို ရန်မလိုမှ ရန်ပြို’တူသော ဆိုစကားထက် ဒေါသကို ရှေ့ထား သဖြင့် အမှားတွေ့ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

လက်စားချေ တုံ့ပြန်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ သတိပြုဖွယ်ရာ ဆုံးမစာခွဲ ။

‘ဤလောက၌ ရန်တို့သည် ရန်တုံ့မူခြင်းအားဖြင့် ဘယ် အခါမှ မငြိမ်းကုန်၊ ရန်တုံ့မမူမူဖြင့်သာ သည်ရန်တို့သည် ငြိမ်းကုန်၏။ ဤသို့ရန်တုံ့မမူသဖြင့် ရန်ငြိမ်းခြင်းသည် ရှေးအတို အလာ သဘောပေတည်း’

စောသာလှအဖြစ်က ကျောက်ရိမ်းအဖြစ်ထက်သာလျှင် ပြော သာသေး၏။ နှမကိုစော်ကားခဲ့သဖြင့် စိတ်လိုက်မာန်ပါ တထဲ စားချေရာမှ ဖြစ်ပွားခဲ့ရသည့် မှုခင်းဖြစ်သောကြောင့်ပင်။

မည်သို့ပင် ဆိုစေ။ လောဘကို ရှေ့ရှုခြင်းသည်လည်း မကောင်း၊ ဒေါသကိုရှေ့ရှုခြင်းသည်လည်းမကောင်း၊ လောဘနှင့် ဒေါသ၏ အကြောင်းများသည် မကောင်းသောအကျိုးကိုသာ ပေးနိုင်စွမ်းရှိပေသည်။

ကျောက်ရိမ်းက လောဘကြောင့် ပြစ်မှုကျူးလွန်ခဲ့၏။
စောသာလှက ဒေါသကြောင့် ပြစ်မှုကျူးလွန်ခဲ့၏။

လောဘကြောင့် ကျူးလွန်ခဲ့သူ ကျောက်ရိမ်းသည်လည်း ကြိုးတိုက်ထဲတွင် စိတ်ဝေဒနာ၊ ကိုယ်ဝေဒနာအမျိုးမျိုးခံစားလျက် ရှိချေ၏။ ဒေါသကြောင့်ကျူးလွန်ခဲ့သော စောသာလှသည်လည်း ဝေဒနာအမျိုးမျိုး ခံစားယင်း ကြိုးစင်တက်ရန် စောင့်နေရပေပြီ။

ရှင်ဘော်ဗုဒ္ဓက 'ချစ်သားရဟန်းတို့၊ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတို့သည် မကောင်းသောအကျိုးကို အခါမလင့်ပေးတတ်၏။ အကြင်ဒုစရိုက်တရားတို့ကို ရုပ်-နာမ်နှစ်ပါးတွင် မည်သည့်ဘက်က ပေါ်ပေါ် ချိုးနှိမ်ကြလော့? အခါမလင့်ကြစေနဲ့၊ မမေ့ကြလေနဲ့' ဟု ထပ်ခါတလဲလဲ ခြွက်ဆိုခဲ့ပေသည်။

ကိုယ့်ကို ဝော်ကားသူအား ခုခံကာကွယ်ပိုင်ခွင့် ရှိသော်လည်း ခုခံပိုင်ခွင့်နယ်ထက် ကျော်လွန်ခဲ့ခြင်းကိုမူ ဥပဒေအဆုံးအဖြတ်က သက်သာခွင့် မပေးနိုင်ပေ။

ရဲခဲလှပါသည်ဆိုသော လူ့ဘဝကိုရဲခဲသည့် စောသာလှတည်းဟူသော လူသားတစ်ဦး လူ့ပြည်တွင် အသက်ရှင်လျက် နေထိုင်ရမည့်ရက်မှာ ယနေ့တရက်သာလျှင် ကျန်ပေတော့သည်။

အသက်ရှင်နေလျက်က မိမိသေရမည့် နေ့ရက်-အချိန်အခါကို ကြိုတင်သိနေသော လူသားများမှာ ကြိုးသမားများသာလျှင် ဖြစ်၏။

မိမိသေရတော့မည့်အချိန်ကို ကြိုတင် သိနေသူတယောက်၏ စိတ်ဝေဒနာခံစားမှုမှာ မည်မျှကြိုးမားမည်ကို စာဖတ်သူများကသာ တွေးဆကြည့်ပါတော့...။

စောသာလှသည် အလွန် ခင်တွယ် တပ်မက်စဖွယ်၊ မိမိ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးနှင့်အတူ ချစ်လှပါသည်ဆိုသော ဗုဒ္ဓ၊ သား၊ သမီး၊ မိဘဆွေမျိုးများကို စွန့်ခွာရပေတော့မည်။ စွန့်ခွာရန် အချိန်မှာ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီမျှသာ။

နက်ဖြန်အရက်ကျင်း၍အလင်းရောင်ပေါ် အံ့ဆဲဆဲအချိန်တွင် ကြိုးစင်ပေါ်သို့ တက်ရပေတော့မည်။

စောသာလှအလှည့်သို့ကား ရောက်ချေပြီ။
နောက်အလှည့်က မည်သူ့အလှည့်နည်း။

ဘာဟူသည် ရယူနေခြင်းမဟုတ်။ ပေးဆပ်နေခြင်းဖြစ်သည်ကို ပို၍ သဘောပေါက်စေရန် ပြဆိုခြင်းပေးလား။

စောသာလှအား ကြိုးစင်နှင့် အနီးဆုံးအခန်းသို့ ရွှေ့ခဲ့ပေပြီ။

ကြိုးမပေးမီဘရက် ညနေဘက်တွင် ခရစ်ယာန်ဘုန်းဘော်ကြီးဘဝါးကြွလာသည်။ ဘုန်းတော်ကြီး၏ ဆံပင်ရော မုတ်ဆိတ် နွေးများပါ အဖြူရောင်သန်းနေသည်။ ထောင်ထောင် ဟောင်းဟောင်း ဖြူဖြူဖွေးဖွေး ဝတ်ရုံဖြူကြီးဝတ်ထားသော မည်သို့ကြီး၏ ဥပဓိရပ်မှာ နှစ်လို့ဖွယ်ရာ ခန့်ညားတည်ကြည်သော...

ကြိုးတိုက်ထဲသို့ ထောင်ပိုင်ကြီးကိယ်တိုင် လိုက်ပို့ခဲ့၏။ ခရစ်ယာန်ဘုန်းတော်ကြီးမှာ ကြိုးတိုက်ထဲရှိ အကျဉ်းသား အားလုံးကို အပြုံးဖြင့်နှုတ်ဆက်လျက် စောသာလှအခန်းထဲသို့ ဝင်သွားခဲ့၏။

စောသာလှအခန်းထဲသို့ ရောက်သောအခါ အသင့်မျှထားသော ကုလားထိုင်ကြီးပေါ်ထိုင်လျက် စောသာလှ၏ခေါင်းကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်ပြီး ဓမ္မစာများ ရွတ်ဖတ်ပေးနေသည်။ ဆုတောင်းပတ္တနာ ပြုပေးနေသည်။

စောသာလှမှာ ခူးနှစ်ဘက်ထောက်၊ လက်ဝါးနှစ်ဘက်ကို ရင်ဘတ်ပေါ်ယှက်တင်လျက် ဘုန်းတော်ကြီး၏ မြက်ဆီချက်များကို ကြားနာလျက် ရှိ၏။

မြင်ကွင်းမှာ မချီတင်ကဲ ဝမ်းနည်းစရာမြင်ကွင်းပင်။ ဘုန်းတော်ကြီးမှာ ဓမ္မစာများ ရွတ်ဖတ်နေယင်း သူ၏ မျက်လုံးအိမ်တွင် မျက်ရည်များ ဝေ့စိုက်လျက် ရှိသည်။

ဦးကလေးထောက်လျက် ဝတ်ဖြည့်နေသော စောသာလှ၏ ပါးပြင်ပေါ်မှ မျက်ရည်များမှာ စောသာလှ၏ ရင်ဘတ်ပေါ်သို့ တပေါက်ပေါက်ကျနေသည်။

စောသာလှ၏ 'အာမင်' ဝန်ခံသံမှာ တိုးတိုးညှင်းညှင်း မပီမသထွက်လာပြီးနောက် ဆုတောင်းဝတ်ပြုပွဲ ပြီးဆုံးသွားခဲ့၏။

ဘုန်းဘော်ကြီး၏မျက်လုံးအိမ်တွင် ဝေ့စိုက်နေသော မျက်ရည်များမှာ လူ့လောကကြီးတွင် အသက်ရှင်နေသူ ကား

ပတ်လုံး အကြောင်းအမျိုးမျိုး အရင်းခံ၍ ထွက်ခွင့်ရဦးမည် ဖြစ်သော်လည်း စောသာလှ၏ မျက်ရည်များမှာ နောက်ထပ် ထွက်စရာအချိန် မရှိတော့ပေ။

ကြိုးတိုက်ခန်းကလေးထဲတွင် မျက်နှာချင်းဆိုင်နေသော သား နှစ်ဦး။

တဦးသောလူသားမှာ ဘဝခရီးဆက်ရမည့်သူ။

တဦးသောလူသားမှာ ဘဝခရီးလမ်းဆုံးသို့ သွားရတော့မည့်သူ။

ရှင်လူနှင့်သေလူ ထိပ်တိုက်တွေ့ဆုံနေကြခြင်းပင်။

လူ့ဘဝ၊ လူသားများ၏ မျက်နှာသည် ရယ်ခဲ့ကြစဉ်ကလည်း ထိုမျက်နှာပင်၊ ငိုခဲ့ကြစဉ်ကလည်း ထိုမျက်နှာပင်၊ မျက်နှာမပြောင်းသော်လည်း အငို အရယ် ပြောင်းနေသော ဘဝမူသား။

ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်တဦးဖြစ်သော ထောင်ပိုင်ကြီးကလည်း စောသာလှအတွက် မကြာခဏ လာရောက်အားပေးရှာသည်။ ကြိုးစင်မတက်မီ စပ်ကြား ခရစ်တော်နှင့် ငိုညာဉ်တော်ကို ထာဝရ တမ်းတနေစေရန် ဓမ္မစာအုပ်ကလေး ပေးသွားခဲ့သည်။

လူသားတဦး လူဖြစ်ရန် ရုန်းကန်ခဲ့ရသလို သေဆုံးခိုင်းခိုင်းကင် လာသည်တွင်လည်း ရုန်းကန်ရပေဦးမည်သာ။

အခန်း (၁၇)

စောသာလှ ကြိုးစင်မတက်မီသုံးရက်က ထောင်ပိုင်ကြီးထံ တွင် အခွင့်အရေးတရပ် တောင်းခံခဲ့၏။

ကြိုးသမားများ၏ နောက်ဆုံးဘဝခရီး နီးကပ်ချိန်တွင် ထောင်အာဏာပိုင်များထံ အခွင့်အရေးတောင်းခံခွင့် ပေးထား ၏။ ထောင်အာဏာပိုင်များက ဥပဒေဘောင်အတွင်းမှ ဖြေရှင်း ပေးနိုင်သော ပြဿနာများကို ဖြေရှင်းပေး၍ ပေးအပ်နိုင်သော အခွင့်အရေးဖြစ်ပါက ချက်ချင်း ဆောင်ရွက်ပေး၏။

ယခု စောသာလှ တောင်းခံလာသော အခွင့်အရေးအတွက် ထောင်ပိုင်ကြီး မျက်လုံး ပြူးသွားရသည်။ ထောင်ပိုင်ကြီး၏ မျက်နှာပေါ်တွင် အံ့ဩဟန်အပြည့် အခွင့်အရေး တောင်းခံ လာသူ စောသာလှ၏မျက်နှာကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်လျက်။

စောသာလှ တောင်းခံသော အခွင့်အရေးမှာ 'ဆောင်ရွက် မပေးနိုင်သော အခွင့်အရေးပဟုတ်။ ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်သည်မှ လွယ်လွယ်ကလေးပင်။ ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်သည့် အခွင့်အရေး။ သို့စေကာမူ....။

တအံ့ဘဩ ဖြစ်သွားရသည်မှာ အခြားကြောင့်မဟုတ်။ တောင်းခံလာသော အခွင့်အရေးက ပသို့မှ မျှော်လင့်မထား သည့် အခွင့်အရေး ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်။

စောသာလှ တောင်းခံသော အခွင့်အရေးမှာ...။

'မီးသွေးခဲကလေး တခဲမျှသာ'

အံ့လည်း အံ့ဩရောပေါ့။ သေခါနီး လူသားတယောက် တောင်းခံသော အခွင့်အရေးက မီးသွေးခဲတခဲတဲ့။

ဘာလုပ်မလို့ပါလိမ့်။ ထောင်ပိုင်ကြီးပါးစပ်က ထုတ်ပေး ပေသိ။ မျက်နှာပေါ်တွင် ပေါ်လွင်နေသည်။ မပေးပေသိ ပေး တိသို့။

စောသာလှက အဖြေထုတ်ပေးခဲ့ပါသည်။

ရရှိသော မီးသွေးခဲဖြင့် သူ့အိပ်ရာ ခေါင်းရင်းဘက် အုတ် နံရံတွင် လက်ဝါးကပ်တိုင်ကလေးတခုကို စိတ်တိုင်းကျ ရေးဆွဲ ခဲ့၏။ သူ့စိတ်တိုင်းကျ ရေးဆွဲထားသော လက်ဝါးကပ်တိုင် ကလေးရှေ့တွင် သမ္မာကျမ်းစာအုပ်ပါ ဓရစ်တော်၏ ဓမ္မများ ကို အချိန်သရွေ့ ရွတ်ဖတ်နေခဲ့ပေသည်။

'ကောင်းကင်ဘုံ၌ ထာဝရရှိနေသော အဖတုရားသခင်'

ဤကျူးရင့်သံကလေးမှာ ဓမ္မတရား တပုဒ် တပုဒ်ဆုံးသွား တိုင်းသာယာကြည်နူးဖွယ် အသံတစာစာဖြင့် ထွက်ပေါ်လာ လေ့ ရှိ၏။

'သေခါနီး အချိန်ရောက်သူတိုင်း ကိုးကွယ် အားထားရာ သည်ကား မိမိတို့ဘာသာအလိုက် အထွတ်အမြတ် ထားကြ သော ဘုရားသာတည်း'

စောသာလှမှာ သူ၏နောက်ဆုံးအချိန်ကို ဘုရားသခင် ရှေ့ မောက်တွင် အပြစ်များဝန်ခံယင်း ကုန်ဆုံးစေရန် ကြိုးစား ထုတ်ရှိချေ၏။

‘နောက်ဆုံး ထမင်းတနပ်’

စောသာလှက နောက်ဆုံးထမင်းတနပ်ကို ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

ထို့အတူ ကျောက်ရိမ်း၊ နှုတ်ဝလီ၊ တင်စိန် စသော ကျန်ကြီးသမားများကလည်း ထိုထမင်းတနပ်ကို ခေါင်းခါလိုက်ကြသည်။ စောသာလှ ထမင်းတနပ် ငြင်းပယ်လိုက်သည့် ရည်ရွယ်ချက်ကို မသိချသော်လည်း သူတို့ထမင်းတနပ် ငြင်းပယ်ခဲ့သည့် ရည်ရွယ်ချက်မှာ စောသာလှအတွက် စိတ်မကောင်းကြသောကြောင့်ပင်။

ကျန်ကြီးသမားများထဲတွင် ဗုဒ္ဓဘာသာ လေးယောက်၊ မူစလင်ဘာသာဝင်တယောက်ရှိကြရာ စောသာလှအတွက် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် လေးယောက်က မိမိတို့တတ်သမျှ မှတ်သမျှ ဆုတောင်းပေးပေးစရာများ ရွတ်ဖတ်ပေးကြရန်နှင့် မူစလင်ဘာသာဝင် နှုတ်ဝလီက တမန်တော်မိုဟာမဒ်၏ ဒေသနာများရွတ်ဖတ်ပေးရန် စီစဉ်ထားကြ၏။

အပြောကျယ်လှသော ကမ္ဘာလောကကြီးတွင် ဘာသာအမျိုးမျိုး အယူဝါဒအဖုံဖုံ လေ့ထုံးစံအသွယ်သွယ်တို့ မည်သို့မည်သို့ကွဲပြားခြားနားစေကာမူ လူသား အားလုံးသည် သေခြင်းတရားကို မလွန်ဆန်နိုင်ကြပေ။ တဦးတယောက်သောလူသား သေဆုံးသောအခါ ဘာသာကွဲပြားစေကာမူ အသုဘလိုက်ပုံ ခြင်း၊ ဝိမ်းဝန်းဆုတောင်းပေးခြင်း၊ မေတ္တာပို့ပေးခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်လေ့ ရှိကြ၏။ ထိုသို့ ပြုလုပ်ကြသည်ကို မည်

သည့် ပုဂ္ဂိုလ်တဦးတယောက်ကမှ မည်သည့်ဝါဒရေးရာသဘာဝကမှ မဘားမြစ်ကြပေ။

မွန်ခြတ်သော အလုပ်တရားတခုအဖြစ် အင်အမှတ်ပြုထားကြသည်သာ။

လောက၏ အလှတရားအစစ်ကား ဤသို့တည်း။

ထိုနေ့ညတည်လုံး သူတို့၏ ကျဉ်းမြောင်းလှသော ကြိုးတိုက်ကမ္ဘာကလေးတွင် မင်္ဂလာတေးသံများ လွှမ်းမိုးခဲ့၏။

ခရစ်ယာန်၏ ဓမ္မတေးသံများရွတ်ဖတ်သံ။

ဗုဒ္ဓ၏ ပရိတ်တရားများ၊ မေတ္တာ စာများ ဆုတောင်းခံသံများ ရွတ်ဖတ်သံ။

မူစလင် ကိုရ်အမ်ကျမ်းစာများ ဖတ်ရှုသံများမှာ စီစဉ်သည့် အသံမစဲတော့ပဲ ကြိုးတိုက်တခုလုံးကို လွှမ်းမိုး ထား လျက် ရှိနေ၏။

ထိုနေ့က အမင်္ဂလာအရပ်တွင် မင်္ဂလာတေးသံများ သီကုံးပွဲဆိုနေသည်ကို ကြားနေရသည်။ အခြားသော အကျဉ်းသမားအချို့နှင့် ထောင်ဝါဒီများမှာ ဝမ်းနည်းမှုနှင့် ဝမ်းသာမှု ဝင်ရောမိ ပရမတ်ကို ရောပြွမ်းခံစားနေကြရ၏။

စောသာလှ အသံတိတ်သွားတိုင်း အစောင့်ဝါဒီများကို သွားကြည့်ခိုင်းရသည်မှာ သူတို့၏ အလုပ်တခု ဖြစ်နေသည်။ စောသာလှ အသံရပ်သွားတိုင်း တခုခုများ ဖြစ်နေသလား ဆိုသော စိုးရိမ်စိတ်က သူတို့ထံ ရိုက်ခတ်လာသည်။

စောသာလှကတော့ ဘာမှမဖြစ်။

တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ဖြစ်နေသည်။ သေရတော့မည်ကို သိနေပြီ ဘာမှလည်း လုပ်လို့ မရတော့၊ ထူးတော့ငြိမ့် တည်ငြိမ်အောင်ကြိုးစားနေသလားမသိ။ သူ့ လုပ်ငန်းကိုသာ သူ့လုပ်နေသည်။

သုံးနာရီ နှစ်မောင်းခေါက်ပြီးချိန်တွင်မူ ကြိုးတိုက်တခုလုံးလင်းထိန် သွားသည်။ အောက်လင်း ဓာတ်မီး ကြိုး နှစ်လုံးမှ အလင်းရောင်များက ကြိုးတိုက်ကြိုးကိုစီးမိထားသည်။ ကြိုးတိုက်ကြိုးတွင် ထောင်အရာရှိများ၊ အမှုထမ်းများဖြင့် ပြည့်ကျပ်နေသည်။

အိပ်ရေးပျက်ခြင်းနှင့် စိတ်မကောင်းခြင်းတို့ကြောင့် ထောင်အမှုထမ်းတို့၏ မျက်နှာမှာ သွေးနွမ်းနေကြသည်။

သူတို့သည်လည်း လူသားများပင်ဖြစ်ရာ လူသားတဦးကို သတ်ရမည်ဆိုသောအခါ...။

စောသာလှအား ကြိုးစင်သို့ ပို့ကြပေတော့မည်။ လင်းအရက်သည် လူသားများအတွက် မင်္ဂလာ အချိန်မြတ်အခါမြတ်ပင် ဖြစ်သော်လည်း ကြိုးသမားများ အတွက်မှာမူ မင်္ဂလာအချိန် မဖြစ်နိုင်ပေ။

အရက်ကျင်းသည် အလင်းရောင်အောက်တွင် သေခဲ့ရသူပေါင်းကား မည်ရွှေ့မည်မျှ ရှိခဲ့ပြီနည်း။

အို-ကောင်းကင်ဘုံ၌ ရှိသောအဖ ဘုရားသခင်....

အပြစ်သားဖြစ်သော ကျွန်ုပ်၏ ဆုတောင်းသံကို နားညှောင်းတော်မူပါ။ ကျွန်ုပ်၏ အပြစ်များသည် များပြား

လှပါ၏။ ကိုယ်တော်ရှင် ဖြေလွှတ်တော်မူပါ။ ကျွန်ုပ်သည် လောက၏ အပြစ်ဒဏ် ခံရဒို့အတွက် သွားရပါတော့သည်။ ထိုအပြစ်ဒဏ် ခံနိုင်ရန်အတွက် နွန်အား ပေးဝေ ဂုဏ်ပါ။

‘အို-အဖဘုရားသခင်...’

ကျွန်ုပ်တို့အား ထာဝရစောင့်ရှောက်တော်မူခဲ့သော အဖဘုရားသခင်သည် ယခုအချိန်တွင် ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ရှိနေပေရန် ကယ်တင်ရင် ခရစ်တော်ဘုရား၏နာမကိုအမြဲပြု၍ ရှိသေငှာ ဆုတောင်းအပ်ပါသည်။ ‘အာမင်’

‘အာမင်’သံအဆုံးတွင် စောသာလှအား ကြိုးတိုက်ခန်းအတွင်းမှ ခေါ်ထုတ်ခဲ့သည်။ စောသာလှက ကျန်ငါးယောက်သော လူသားတို့အား တဦးစီလိုက်၍ နှုတ်ဆက်ခဲ့၏။

စောသာလှမှာ ကျဆင်းနေသော မျက်ရည်များကို မသုတ်နိုင်တော့၊ မျက်ရည်များကြားမှ ရီဝေသောမုက်လုံး အံ့ဖြင့် နှုတ်ဆက်သွားခဲ့ရှာသလို သံတိုင်ကလေးများကို လက်နှစ်ဘက်နှင့်ဆုပ်ကိုင်လျက် ခေါင်းညိတ်ခဲ့ကြသူကြိုးသမား ငါးယောက်၏မျက်နှာပေါ်တွင်လည်း မျက်ရည် ကြောင်းများ စီးကျလျက်...။

လာရာလမ်းအစသို့ လူသားတိုင်း တပတ်ပြန်ကျော့ရမည်မှာ လောက၏ နိယာမတရား၊ ဆိုးသောလမ်းမှတပတ်ပြန်ကျော့ရသူ စောသာလှကို သနားစရာကောင်းသော လူတယောက်တို့ ဆီရပေမည်သာ။ ကျန်လူသားငါးယောက်၏ ကံကြမ္မာကား...။
ဓုတိယအကြိမ်

လေးနာရီ နှစ်မောင်း ခေါက်သံနှင့်အတူ စောသာလှ တယောက် လူ့လောကကို စွန့်ခွာသွားခဲ့ပေပြီ။

ကြိုးစင်ပေါ်မှ အဖြစ်အပျက်များကို ကြိုးတိုက်ထဲမှ ကြိုး သမားများက လှမ်း၍ မြင်နိုင်စွမ်းမရှိစေကာမူ အသံဖြင့် သိ လိုက်ကြသည်။

လူတယောက်ကို ကြိုးပေးချိန်တွင် ဒေါက်ကို ဆွဲလိုက်သည့် အခါ အံဖုံးတံခါးပွင့်ကျသွားသည်။ ဒေါက်ဆွဲသည့် အသံနှင့် အံဖုံးတံခါးပွင့်ကျသွားသည့်အသံမှာ 'ဂျိမ်းဂျိမ်း' ဟု မြည်ဟီး လျက် တိတ်ဆိတ်မှုကိုဖောက်ထွင်းပြီးကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ကြိုးပေါ်ထွက်လာတတ်၏။ ထိုအသံကြောင့် ကြိုးစင် အနီး ညောင်ပင်ကြိုးတွင် အိပ်တန်းတက်နေကြသော ကျီးကန်းတို့မှာ အာအာအော်မြည်၍ အိပ်တန်းထက်မှအလန့်တကြား ပျံသွား ကြသည်။

ကျီးမြိုသံကို နားထောင်၍ စောသာလှကို ကြိုးပေးလိုက်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း သူတို့သိကြရသည်။

ကျီးကန်းများ အော်မြည်သံနှင့်အတူ စောသာလှ အတွက် ကောင်းရာမွန်ရာ ရောက်ပါစေကြောင်း ဆုတောင်းသံ ကလည်း တပြိုင်တည်းပင်။

ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်စောသာလှတယောက်နားလည်ထား ခဲ့သော အဘိဓမ္မာမှာ Men are born for die)

'လူသည် သေဖို့အတွက် မွေးဖွားလာခြင်း ဖြစ်သည်'

သူသည်လည်း သေဖို့မွေးဖွားခဲ့သည့်အတိုင်း ယနေ့ထမ်း သို့ သွားခဲ့ရပေပြီ။

စောသာလှ ကြိုးစင်ပေါ်တက်သွားပုံကိုထောင်မှူး ဦးထွန်း ဝေ ပြောခဲ့သည့်အတိုင်း မှတ်တမ်းပြုပါမည်။

ကြိုးစင်ပေါ်သို့ အတက်တွင် စောသာလှမှာ တည်တည် ငြိမ်ငြိမ်ပင် လိုက်ပါခဲ့သည်။ တာဝန်ရှိသူအားလုံးကို ခေါင်း သိတ်နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် သူ၏မျက်နှာပေါ်သို့ အိတ်မစွတ်ခင် 'ကောင်းကင်ဘုံရှိသော အဖဘုရားသခင်၊ တပည့်တော်တို့ မိသားစုအား စောင့်ရှောက်တော်မူခဲ့သော အဖဘုရားသခင်'

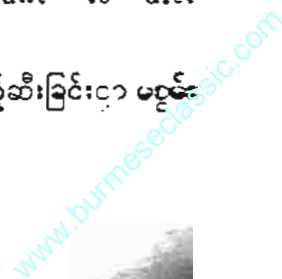
'တပည့်တော် ကျူးလွန်မိသော အပြစ်များကို သည်းခံ ခွင့်လွှတ်တော်မူပါ၊ တပည့်တော်အပေါ် ကျူးကျော်သူတို့ အား ခွင့်လွှတ်ပါ၏။ တပည့်တော်အား ကောင်းချီးပေးတော် မူပါ' (အာခင်)

ဆုတောင်းသံနှင့် မရှေးမနှောင်း ထွက်ပေါ် လာသည်မှာ ဒေါက်ဖြုတ်သံ။

ဒေါက်ဖြုတ်သံအဆိုတွင် စောသာလှ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြိုးမှာ မလှုပ်ရှားတော့ပြီ။ ငြိမ်သက်လျက်။

The men who don't want to die. But men are born for die.

မသေလိုသော လူသားတို့၏ ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆီးခြင်းငှာ မငြင်း သာပေ။

မွေးလာလျှင် သေရမည်အမှန်ပင်။

သေသူအတွက် ကျန်လူများက ကူညီနိုင်ခြင်းမှာ ဆုတောင်းပေးခြင်းမျှသာ။

အခန်း (၁၈)

ထိုနေ့က လမ်းလျှောက်ထွက်ခွင့်ရခိုခိုတွင် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ စောသာလှ တယောက် လေ့ကျင့်နေသဖြင့် သူတို့အားလုံး၏ ရင်ထဲတွင် ဟာနေသည်။ အားလုံးမှာ မျက်နှာမကောင်းကြ၊ ကောင်းလည်းမပြောကြ။ လမ်းလျှောက်ခွင့်ရသော အချိန် အတိုင်း အတာပြည့်အောင်ပင် မနေကြပဲ ကိုယ့်အခန်းထဲကိုယ် ပြန်ဝင်ခဲ့ကြသည်။

ကြိုးစင်ဘက်သို့ကား မျက်နှာ စောင်းငဲ့၍မှ မကြည့်ကြပေ။

သူတို့၏ ကမ္ဘာကလေးမှာ ကျဉ်းမြောင်းလှသည့်အလျောက် နေထွက်မှ နေဝင်၊ နေ့ရက်မှ လ၊ လမှ နှစ်သို့တိုင် ဤခြောက်ယောက်သော အစုအဝေး ကလေးဖြင့် လောကတခု တည်ဆောက်နေခဲ့ကြရာထိုရောင်းရင်းခြောက်ယောက်ထဲမှတယောက် လေ့ကျင့်သွားသောအခါ သိသိသာသာကြီး ဟာသွားခဲ့ကြသည်။

ကျန် ငါးယောက်သည် စောသာလှအဖြစ်ကို သိနေသည့်တိုင် စောသာလှတယောက် ပျောက်ကွယ်သွားပြီကို လက်မခံ

လိုကြသေး။ နှုတ်မှ မဖွင့်ဟကြစေကာမူ သူတို့၏ မျက်လုံးများက စောသာလှ ဘယ်မှာလဲဟု ခမ်းနေကြသည်။

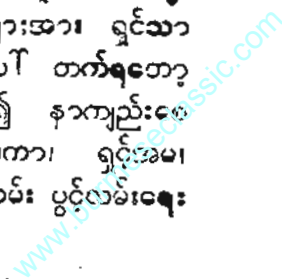
အမွေဝမ်းက ကျွတ်စဉ်က အငိုဖြင့်စလာခဲ့သော စောသာလှမှာ လမ်းဆုံးသို့အသွားတွင်လည်း အငိုဖြင့် ပြန်သွားခဲ့ရသည်။ အမှန်တော့ စောသာလှသာမဟုတ်၊ လူသားတိုင်း သည်လည်း ဘဝအစကို အငိုဖြင့် စခဲ့ပြီးအငိုဖြင့် ဘဝဆုံးကြရပေမည်သာ။

သူတို့၏ ဘဝမှာ မျက်စိ၊ နား၊ နှာခေါင်း၊ လျှာ၊ ကိုယ်ဝသော ခန္ဓာငါးသွယ်မ ခံစားရန် အာရုံမရှိသော ဘဝသို့ ရောက်နေသူများဖြစ်၍ အသွေးသည်သာ ဘာကြင်ဖော်အဖြစ် လက်တွဲနေရလူများ ဖြစ်သည်။

ကျောက်ရိမ်း ကြိုးတိုက်သို့ ရောက်ခဲ့သည်မှာ ၃ လနှင့် ၄ ရက်ရှိခဲ့ပေပြီ။

ရွက်ဟောင်းမြေခဲ ရွက်နုထသည့် ခါသမယ။

မိုးဦး၏ မြေသင်းနံ့ကလေးက ကျောက်ရိမ်းကို သားငှီးသမီးတို့၊ ဇနီးတို့ဆီသို့ ပြန်ပေါ်နေပေပြီ။ အတိတ် အကြောင်း ဖြစ်ရပ်များမှာ တခုပြီးတခု၊ တဆင့်ပြီးတဆင့် သူ၏ အတွေးနယ်ထဲတွင် ဝဲလှည့်နေခဲ့ရာ သားကလေးများအား ရှင်သာမဏေဘောင်သို့ မသွင်းပေးနိုင်ပဲ ကြိုးစင်ပေါ် တက်ရတော့မည့်အဖြစ်ကို တွေးမိသောအခါ သူ့အားပို၍ နာကျည်းစေခဲ့၏။ ဗုဒ္ဓဘာသာ တယောက်အနေဖြင့် ရှင့်ဒကာ၊ ရှင့်အမ၊ ရတနန်းဒကာ ရဟန်းအမ ဟူသော အခွင့်အလမ်း ပွင့်လမ်းရေး

၂၄၆ ❀ ကျော်မြသန့်.

မှာ ခက်ခဲလှစွာ၏။ ရတောင့် ရခဲက်သော အခွင့်အရေး တရပ်လည်း ဖြစ်၏။

တချို့က ငွေကြေးချမ်းသာသည်။ ရှင်ဒကာ ရဟန်းဒကာဖြစ်ဖို့ သားထောက် သမီးခံမရှိကြ။ ကံတ္တိမ သားများနှင့် ရှင်ဒကာအဖြစ်ကို ရယူကြရသည်။

သူ့မှာ ငွေကြေး မပြည့်စုံသေးစေကာမူ သားထောက်သမီးခံ ရှိ၍ တနေ့ငွေကြေးပြည့်စုံလာလျှင် ရှင်ဒကာ၊ ရဟန်းဒကာဖြစ်နိုင်ခွင့် ရှိသေးသည်။ သို့သော် လက်ရှိဘဝ အခြေအနေအရ ရှင်ဒကာ ရဟန်းဒကာဖြစ်ရန် အခွင့်အရေးများ ဤတသက်တွင် ရနိုင်ခွင့် ပိတ်တော့မည်မှာ သေချာသလောက်ဖြစ်နေ၏။

ဤသို့စဉ်းစားရာတွင် မျက်ရည်များ စဲလာသည်။ ကျောက်ရိမ်း၏ စိတ်က သားတို့၊ သမီးတို့၊ ဇနီးတို့ဆီသို့ အရောက်ပြန်သွားနိုင်ခဲ့သော်လည်း သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးမှာမူ လျှောင်ချိတ်အတွင်း လျောင်းလျက်ပင်ရှိနေသည်။

သူ ကျူးလွန်ခဲ့သော ပြစ်မှုအတွက် လက်ရှိခဲစားနေရသော ဒုက္ခဝေဒနာ အစုအဝေးကြီးသည် သူ့အား အဖန် တလဲလဲ နှိပ်စက်ခဲ့၏။ ဤမျှလောက်ဖြင့် ကျေပါစေဟုလည်း ထပ်မန် ဆုတောင်းခဲ့ပါ၏။

လူဆိုသည်ကလည်း အဆန်းသား။

မည်မျှပင် အတိဒုက္ခ ရောက်နေသူ ဖြစ်ပါစေ၊ စားရုံ နေရုံ၊ ဝတ်ရုံမဲ့ ဖြစ်နေပါစေ၊ မည်သို့ပင် ဆင်းရဲ နှံ့ချား

ဖြစ်နေပါစေ၊ လူ့ဘဝကလေးကိုတော့ ခင်မင်ကြ၊ တွယ်တာကြ၊ မြတ်နိုးကြသည်သာ။

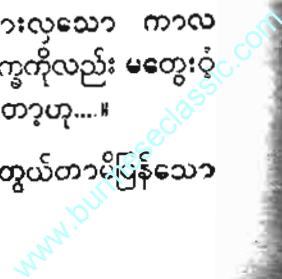
ပါးစပ်က မြန်မြန်သေ၊ မြန်မြန်အေးတာပဲဟု ပြောလေ့ပြောထ ရှိကြသော်လည်း စိတ်ကမူမသေချင်ကြပေ။

ကျောက်ရိမ်းမှာ ကြိုးဒဏ်မှ လွတ်မြောက်စေရန်အတွက် ကြိုးစားခဲ့၊ ဆုတောင်းခဲ့ရရှာသော်လည်း တကယ်ပြန်စဉ်းစားလိုက်သောအခါ ကြိုးဒဏ်မှ မလွတ်သည်ကပင် ကောင်းသေး၏ဟု ထင်မိပြန်သည်။ ကြိုးဒဏ်က လွတ်ခဲ့သည့်တိုင် တသက်တကျန်းဆိုလျှင် ထောင်ဒဏ် အနှစ်နှစ်ဆယ်ခံရမယ်။ ထောင်ထဲတွင် အပြစ်မလုပ်ပဲ ကောင်းမွန်စွာနေသည့်တိုင် လျှော့ရက်နှုတ်လျှင် ၁၄-နှစ်နေရမည်။ ကျောက်ရိမ်း၏ လက်ရှိအသက်နှင့် သောင်သက် ၈၀ ဝန်းလျှင် သူ့အပြင်ရောက်သော အချိန်မှာ ဇရာပိုင်းသို့ ရောက်နေတော့မည်ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်တွင် သူက မိသားစုအတွက် တာဝန် ဆက်မယူနိုင်တော့၊ မိသားစုကသာ သူ၏ တာဝန်ကို ယူရချိန်မည်။ ဇရာပိုင်းချည်းမှ အပြင်သို့ ရောက်ခဲ့သော် မိသားစုအတွက် ဒုက္ခပိုရုံ မှတပါး သူ့အတွက် အကြောင်းထူးလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

ထို့ပြင် ဆယ့်လေးနှစ်တိတိ ရှည်လျားလှသော ကာလကြီးအတွင်း ထောင်ထဲ ရောက်နေရမည့် ဒုက္ခကိုလည်း မတွေးဝံ့စရာပင်။ ဒီတော့ ကြိုးဒဏ်ပဲ ဖြစ်ပါစေတော့ဟု....။

တဖန်ရဲခဲလှသော လူ့ဘဝကလေးကို တွယ်တာမိပြန်သော အခါ သေဒဏ်မှ လွတ်ပါစေဟု....။

လူ့စိတ်ဟူသည် အကောင်းတိုင်း အရှုံးတိုင်းသာတည်း။ ကိုယ်ခံရသည့် ဒုက္ခကို၊ ဒုက္ခဆင်းရဲဆင်းဟု ဆင်ခြင်တတ် သလို သူတပါး ခံရမည့်အခါတွင်လည်း ဒုက္ခဟု ဆင်ခြင်တတ် လျှင် အကောင်းဆုံးသော လူ့ကျင့်ဝတ်ကို စောင့်ထိန်းခြင်းဟု လောက ဆုံးမစာများက ညွှန်ပြခဲ့၏။

ကျောက်ရိမ်း လူ့ဘဝတွင် ဆက်လက် နေထိုင်ခွင့် ရရှိမည့် အချိန်မှာ တဖြည်းဖြည်း ကျဉ်းမြောင်းလာပြီ ဖြစ်သည့် အလျောက် တွယ်ခံရာအခြေသို့ ရှေ့ရှုနေပြီဖြစ်ရာ လူ့ သဘာဝအတိုင်း ထွက်ပေါက်တမျိုး ရှာခဲ့ပြန်သည်။

ထောင်ဝင်စာလေး တွေ့ခွင့်ရရေးအတွက် ထောင်မှူးကြီး ရုံးသို့ စာတင်လိုက်သည်။

အကျဉ်းထောင်များတွင် ထောင်ဝင်စာလေး၊ ထောင်ဝင် စားကြီး နှစ်မျိုးရှိသည်။ အပြင်က သားမယား-မိဘ၊ ဆွေမျိုး မိတ်သဟာများလာတွေ့သည်ကို ထောင်ဝင်စာကြီးဟု ဆိုသည်။ ထောင်ထဲတွင် ထောင်သားအချင်းချင်း (မသွားရ၊ မလာရဟု သတ်မှတ်ထားသည့်နေရာမှ ထောင်သားချင်း) တွေ့ဆုံလိုသော အခါခွင့်တောင်းပြီးတွေ့ရသည့် ထောင်ဝင်စာကို ထောင်ဝင် စာလေးဟု ခေါ်သည်။

ယခု ကျောက်ရိမ်း ထောင်ဝင်စာလေး တွေ့ခွင့်တောင်းခံ ထားသော တွေ့ဆုံလိုသူမှာ ဗိုလ်စိန်းမောင်။

ဗိုလ်စိန်းမောင် ဆိုသူမှာ ထောင်တွင်း လက္ခဏာတွင် အကျော်' ဗေဒင်အရာတွင် 'လူမော်' ယတြာတွင် 'ဇော်'ဟု

သဘင်းကြီးသူ၊ ဗိုလ်စိန်းမောင်နှင့်တွေ့ဆုံ၍ လက္ခဏာကြည့် မည်။ ဗေဒင်တွက်မည်။ နောက်ပြီး ယတြာချေမည်။

ဗိုလ်စိန်းမောင်ကလည်း နှယ်နှယ်ရရလူမဟုတ်။ တခါတုန်း က သူ့ကဲ့သို့ ကြိုးသမားတဦးပင်။ ပြည်သူ့ ရဲဘော်ခေါင်းဆောင် တဦးဖြစ်၍ နိုင်ငံရေးအရ ကြိုးသုံးကြိုးကျခဲ့သူ။ ကြိုးတိုက်ထဲ တွင် ခံစားခဲ့ရသော စိတ်ဒေသနာများကို ကုစားရန်အတွက် လက္ခဏာနှင့် ဗေဒင်ပညာရပ်များကို အချိန်နှင့်အမျှ လေ့လာ ခဲ့သူဖြစ်၏။ နောက်တော့ ကြိုးဖော်လွတ်၊ ထောင်တသက် ကျ၊ ထောင်တွင်း ဆရာတဆူ ဖြစ်လာပါလေရော။

မှန်သည်။ ဘော်သည်ဟူသော သူ့သတင်းမှာ ထောင်ထဲ တွင် မွှေးကြိုင်သင်းပျံ့လျက်...။

ဗိုလ်စိန်းမောင်က ကျောက်ရိမ်း၏ဘာတာခွင့်နှင့် လက္ခဏာ ကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုပြီးနောက် သူ၏လက္ခဏာအရေးအကြောင်း များကို ကြည့်သည်။ ဘာတာခွင့်ကို တွက်ချက်သည်။

အဖြေကတော့ ဥပစ္စေဒကံနှင့် မသေရ။ ထောင်ဒဏ် တော့ ကျခံရလိမ့်မည်။ ကြိုးက လွတ်မည်ပေါ့။ ဒါက ဟောက်နိန်း။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဗိုလ်စိန်းမောင်အဟောက ကျောက်ရိမ်း ရင်ဘတ်ပေါ် ရေခဲတုံးကြီးတင်ပေးလိုက်သည့်နှယ် အေးအေးလေး စေပါသည်။

ရေနှစ်အံ့ဆဲဆဲ လူတယောက်အဖို့ ပျဉ်ချပ်ကလေးတခု လှမ်း
တွေ့လိုက်သည့်နှယ်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ဗိုလ်စိန်းမောင်၏ဟောကိန်း မှန်မမှန်ကို
မူ စောင့်ကြည့်ရပေမည်သာ။

ကျောက်ရိမ်းလုပ်ခဲ့သော အပြုအမူမှာ လောကလူသား
တိုင်း ပြုလုပ်လေ့ပြုလုပ်ထရှိသော အကျင့်တခုပင်ဖြစ်၏။ ဆိုပါ
တော့၊ လူအများသည် ကိုယ်ရေးဒုက္ခ တွေ့ကြုံလာသောအခါ
နတ်၊ ဝိဇ္ဇာ၊ ဗေဒင်၊ လက္ခဏာကို အားကိုးအားထား ပြုငုတ်
ကြသည်။ 'ယတြာတချက်၊ မင်းလောင်းတဆက်' ဟူ၍ပင် ဆို
စကား ထားခဲ့ကြပြန်ရာ မိရိုးဖလာ အစဉ်အလာကြီးတရပ်ကို
စွန့်ပစ်ခြင်းငှာ မဝံ့ကြပေ။ ထိုအခါမျိုးတွင် မိမိတို့ ယုံကြည်
ကိုးကွယ်အားထားရာ ဘုရားဟော တရားဓမ္မများကိုပင် ဆန့်
ကျင်ရဲကြ၏။

'ရှင်တော်ဗုဒ္ဓက ဖန်ဆင်းခြင်းသည်မရှိ၊ ပြုပြင်ခြင်းသည်
မမြဲ' ဟု ဟောထားခဲ့ပါလျက် သူတို့က ဖန်ဆင်းလိုကြ၏။
ပြုပြင်လိုကြ၏။

ထိုကြောင့်လည်း ဖန်ဆင်းနိုင်သူ၊ မ၊ စနိုင်သူ၊ ဆရာတု-ဆရာ
ယောင်များနှင့် တွေ့သောအခါ ဒုက္ခပေ၊ ဒုက္ခဆင့်ကုန်ကြ
တော့၏။ ဖန်ဆင်းနိုင်သူ၊ မ၊ စနိုင်သူများက အကျိုး-လုံချည်
ကလေးမှ ကောင်းကောင်းမဝတ်နိုင်ပဲ ရွှေတွေလုပ်ပေးမည်၊
ငွေတွေ တဆကိုးမည်ဆိုသည်ကိုလည်း ပစ်ခတ် ယုံကြည်
တတ်သည်။

လူ့မနောကား ဆန်းကြယ်လှ၏။
ထိုကြောင့်လည်း စားစရာဆန်ထက်၊ ဝတ်စရာအဝတ်ထက်၊
ငှက်ပျောသီးဖိုး၊ အုန်းသီးဖိုးက ပို၍အရေးကြီးသူတွေ ဝန်နှင့်ဒေး
ရှိကြသည်။

'ဘုရားမှတပါး၊ ကိုးကွယ်ရာနတ္တိဟု သိလည်း သိကြ၏။
ပြောလည်းပြောကြ၏။' ဘုရားအတွက် တမတ်ဖိုးမျှ ဆွမ်း
တော် မှန်မှန်မတင်ကြသော်လည်း နတ်အတွက် တနေ့ဘိလပ်
ရှည် တပုလင်းတင်နေကြသည်မှာ ထူးထွေသည့် အံ့ရာသော်
တည်း။

ထိုကြောင့်လည်း....။

'ဝိဇ္ဇာ ဇော်ဂျီတွေ မှီလိုပေါက်
ဆင်ကန်းတောတိုး၊ ယုံသူတွေဒုက္ခရောက်
ခေါင်းချောင်နေသူတွေက ရေတွက်မလောက်
စားသာနေသူတွေက၊ တယ်နှစ်ယောက်
ရေတွက်လိုပင်မလောက်' ဟု ဆိုရမလောက်ပင်။

အေးမြိုင်မှာ ကလေးတမနှင့် ဒုက္ခတွေ့နေသည်။ ပြင်သလို
ဝတ်၊ ဖြစ်သလိုစားနေကြရသော်လည်း တံငယ်အတွင်း ထက်
ထားသည့် ငှက်ပျောသီးခွဲ၊ အုန်းပွဲများမှာမှ ဆိုင်ကလေးတခု
ဖွင့်လောက်၏။ ထွန်းညှိထားသော ဖယောင်းတိုင်များမှာ
နေ့မီး-ညမီးမစဲ၊ သို့သော် ဘုရားစင်ပေ၊ ဦးစင်ပေ၊
ပန်းများမှာ ညှိုးနွမ်းခြောက်သွေ့လက် ရှိနေ၏။

၂၅၂ ❀ ကျော်မြသန်း

အေးမြိုင် ထောင်ဝင်စာလာတုန်း ပြောခဲ့သည်ကိုလည်း ကြည့်ပါဦး။

‘ဝိဇ္ဇာကြီးက သုံးလအတွင်း လွတ်စေရမည်ဟု မိန့်ခွန်း ချေသွားပါသတဲ့၊ အယူခံအမိန့်ချမှတ် တရားဝန်ကြီးတွေကို ဓာတ်ရိုက်လိုက်ပါသတဲ့၊ လွတ်စေအမိန့်ကျဖို့ပဲ ကျန်ပါတော့ သတဲ့’

ကျောက်ရိမ်းက ဝမ်းမသာနိုင်ရှာ၊ ခေါင်းရှုပ်သွားသည်။

‘လူဆရာက ကြိုးတော့လွတ်မည်၊ ထောင်ဒဏ်တော့ ခံရ မည်ဟုဆိုသည်။ ဝိဇ္ဇာက ကွင်းလုံးကျွတ်တဲ့’

ကျောက်ရိမ်းအဖြစ်မှာ....။

‘အဟောဝိဇ္ဇာ၊ ဆရာများရယ်ကြောင့် မနောစိတ်ကံ ဂယောက်ဂယက်ဖြစ်ပြန်ပေါ့’

ဘယ်ဒင်းဘယ်ဟာ၊ အမှန်ယူ၍ ဝမ်းသာရပ

အမယ်လေး၊ ကျွန်တော်အဖြစ်ကဆိုး ဟူ၍သာ ပေါက် ဖော်ကြီး ဘိန်းလုံးပျောက် ငိုခြင်းသာ ငိုချလိုက်ဖို့ ကောင်း တော့၏။

နောက်တခေါက် အေးမြိုင် ထောင်ဝင်စာလာတွင် ပြေ သိမ့်စရာသတင်းတခု ယူဆောင်လာသည်။

ရွာမှဆွေမျိုးများ၏ စုပေါင်းအလှူတွင် ကျောက်ရိမ်းကလေး နှစ်ယောက်ကိုပါထည့်၍ သက်န်းစည်းပေးလိုက်သည် ဆိုသည်

သတင်း။ သားနှစ်ယောက်တော့ ရှင်သာဓကထောင်ကို ရောက်သွားခဲ့ပြီ။ ဦးပြည့်ပြောင်ပြောင် သက်န်းကဏ္ဍိကနှင့် ကလေးနှစ်ယောက် ဓာတ်ပုံလည်းတွေ့ရပြီ။

ကလေးတွေ၏ ဓာတ်ပုံကိုကြည့်၍ ဝမ်းသာခြင်း ပီတိဝေဒ နာ ခံစားရသလို ဝမ်းနည်းမှုစေသကမှ မျက်ရည်လည်း ကျခဲ့ ရသည်။

တသက်မမြင်ရဟု ထင်မှတ်ခဲ့ရသော သားတွေကို ကိုရင် ဘဝဖြင့် တွေ့လိုက်ရသည်မို့ ဝမ်းသာပီတိဖြစ်မှုမှာ ပြောမပြ နိုင်လောက်အောင်ပင်။

တဘက်မှာတော့ အဆိုး ‘သားတွေတော့ ရှင်ဖြူခဲ့ရပါ ရဲ့။ ဒါပေသိ အဖေအရင်းရဲ့ ချွေးနှိုးစာလဲ လုံးဝမပါ။ ရေ စက်သွန်းချ အမျှပေးဝေခြင်းလည်း မလုပ်နိုင်ခဲ့ရှာ။ ကောင်းမှု ကုသိုလ် အမျှပေးဝေချိန်တွင် သာဓုမခေတ်နိုင်သည့် အပြင်က ဆိုးလှပေစွ’

မိမိစဉ်းစားဉာဏ်ကင်းမဲ့မှုကြောင့် ပြုလုပ်မိခဲ့သော ပြင်ခွန် အကျိုးသက်ရောက်မှုသည် မိမိကိုသာ ပြန်လည်ရိုက်ခတ်ခံရသည် မဟုတ်ပဲ၊ အပြစ်မဲ့သော လူမမယ်ကလေးများ၏ ဘဝရွေ့ရေး တွင် ခုက္ခလှလှကြီးတွေ့ရတော့မည်ကို စဉ်းစားမိသောအခါ သူ့ရင်ထဲတွင် မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင် တင်းကျပ်လာ၏ ရင်နာလာသည်ပေါ့။

ကလေးများ၏ ဓာတ်ပုံကိုကြည့်လိုက် ရင်ဘတ်ထဲကပ်သား လိုက်၊ ခွာကြည့်လိုက်၊ သားလေးတွေကိုကြည့်သင်း ခြိုးထိထိ။

ခဲလိုက်၊ ဖြစ်နေရာမှ တယောက်တည်း ကြိတ်မှိတ်ခံစားရသော ဝေဒနာကို ဖွင့်အံ့ထုတ်လိုက်သည်။

ရုတ်တရက် ကြိုးတိုက်ထဲမှ ထွက်ပေါ်လာသည့်အသံ၊
'ငါ့ကိုသာ မြန်မြန်သတ်လိုက်ပါတော့ဟေ့'
အော်လိုက်သည့်အသံမှာ အကျယ်ကြီး။

ဘဝတူ ကြိုးသမားများ လန့်ကုန်သည်။ အစောင့်ဝါဒါ များ ပြေးလာကြသည်။ အိပ်ရာပေါ် မှောက်လျက် ငိုနေ သော ကျောက်ရိမ်းကို ဝါဒါများက ဝိုင်းဝန်းဖျောင်းဖျာကြ ရသည်။

ရင်ထဲတွင် အောင့်ထားရသော မျိုသိပ်ချက်များ တင်းကျပ် လာသည်ကို ပထွေးနိုင်၊ မအန်နိုင်ဖြစ်လာသဖြင့် ဖွင့်အန်လိုက် ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုနေ့က သူ့စိတ်များ ဘယ်လိုမှထိန်းမရခဲ့။ ညဘက် တွင် အိပ်ခက်များက ချောက်လှန့်ခဲ့ပြန်သည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် အမျိုးသမီးတယောက်က သူ့ကို ပြုံးပြုံးကြီး ကြည့်လျက် 'ဘယ်နှယ်လဲကျောက်ရိမ်း၊ မင်းငါ့ကိုသတ်လိုက်ရတဲ့အရသာကို သိပြီပေါ့ ဟုတ်သား၊ အေး...ငါကတော့ ခွင့်လွှတ်ပါတယ်ကွာ၊ ဒါပေမယ့် မင်း ဒီထက်ဆိုးတာတွေ ရှေ့မှာ တွေ့ရဦးမယ် ဟေ့'ဟု ပြောနေသယောင် အိပ်မက်၏ ချောက်လှန့်ခြင်းကို ခံရ ပြန်သည်။

နောက်ချက်များတွင် သင်္ကန်းစည်းထားသော သားကလေး များ၏ ဓာတ်ပုံကို ကြည့်၍ ပီတိဝေဖြာ စိတ်ချမ်းသာ နေပြန် သည်။

အကြိုက်မတွေ့တော့ ဝမ်းနည်၍၊ အကြိုက်တွေ့တော့ ဝမ်း သာတတ်ကြသည်မှာ ဗုထုဇဉ် သဘာဝပေတည်း။

အပူရှိလျှင် အအေးရှိရမည်၊ အဆိုးရှိလျှင်အကောင်းရှိရမည်။ အဆင်းရှိလျှင် အတက်ရှိရမည်။ အနိမ့်ရှိလျှင် အမြင့်ရှိရမည် ဆိုသော နိယာမတရားအတိုင်း ဝမ်းသာမှုကြုံလျှင် ဝမ်းနည်း မှုနှင့်လည်း ဆုံရပေမည်သာ။

ဝမ်းသာမှု အရှိန်ကလေး မကုန်ခင်မှာပင် ဝမ်းနည်းစရာ သတင်းရောက်လာသည်။

ဒုတိယ မျော်လင့်ချက်တောင်ကြီး ပြိုကွဲသွားလေပြီ။

ကြိုးတိုက်ထဲရောက်နေသော တရားခံများအတွက် ဒုတိယ အယူခံပယ်ချလိုက်သော နေ့ကို 'ကြိုးတိုက်အတွင်း အမှောင် ကျသောနေ့'ဟု ဆိုစမှတ် ပြုကြ၏။ ဤတကြိမ် သူခံစားခဲ့ရ သော စိုးရိမ်စိတ်၊ ကြောက်စိတ်၊ ထိတ်လန့်စိတ်၊ ယူကျွန်းမရ စိတ်များသည် ယခင်က ခံစားခဲ့ရသည်ထက် အဆပေါင်းများ စွာ ပိုခဲ့သည်။

မျော်လင့်ချက် တရာရာခိုင်နှုန်းအနက် ခုနစ်ဆယ် ငါး ရာခိုင်နှုန်းမှာ အရှုံးဘက်သို့ ညွှန်ပြနေပေပြီ။ ကြိုးစင်အတတ် လှေကားထစ် ဆယ်သုံးထစ်ရှိသည့်အနက် ကျောက်ရိမ်းမှာ လှေကားထစ် ဆယ်ထစ်တွင် ရပ်နေသူဖြစ်ခဲ့ပြီ။

ဥပဒေအရ လုံးဝ အရေးနိမ့်သွားပြီဖြစ်၍ နောက်ဆုံး လှော် လင့်ချက်မှာ သမ္မတ အသနားခံစာသာလျှင် ကုန်တော့၏။

အယူခံပယ်ချခံရပြီး ကျောက်ရိမ်းတယောက် ဖောက်နေပြန် ပြီဟူသော သတင်းကြောင့် ထောင်ကြပ်အုပ်ကြီး ဦးကြီးမောင် ကျောက်ရိမ်းထံ ရောက်လာရပြန်သည်။

ဦးကြီးမောင်က ကျောက်ရိမ်းကို အားပေးတန်သလောက် အားပေး။ နှစ်သိမ့်တန်သလောက် နှစ်သိမ့်ခဲ့၏။ ဦးကြီးမောင် အဓိကထား၍ မှာကြားခဲ့သည်မှာ 'ဟေ့ ဒီမှာ မောင်ကျောက်ရိမ်း၊ မင်းကြီးဒဏ်ခံရယင်လဲ အဲဒါဒုက္ခပဲကွ။ မင်းကြီးဇော်က လွတ်လို့ ထောင်အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျွယ်လဲ ဒုက္ခပဲကွ။ သုရားက ဘာဟောခဲ့သလဲ သိလား၊ မွေးဖွားခြင်းသည်လည်း ဒုက္ခအိုခြင်း နာခြင်း၊ သေခြင်းသည်လည်း ဒုက္ခပဲ။ အေး... ချစ်သောသူနဲ့ ကွေ့ကွင်းရခြင်းသည်လည်း ဒုက္ခ။ မချစ် မနှစ်သက်သောသူနှင့် ပေါင်းဖော်နေရခြင်းသည်လည်း ဒုက္ခ။ ဒီဒုက္ခတွေ ဝါအား မဖြစ်ခဲ့ပါမူ ကောင်းလေစွဟု တောင့်တနေပေမယ့်လဲ ခန္ဓာ ရှိနေသရွေ့ ဒီဒုက္ခတွေ ရနေမှာပဲတဲ့။

အေး တို့ဘုရားက ဒီလို လွယ်လွယ်ကလေး ဟောခဲ့တာပဲ။ အဲဒီတော့ မင်းအတွက်က ကြိုးဒဏ်ကလွတ်ပြီး ထောင်ဒဏ် ခံရယင်လဲ ဒုက္ခပဲ။ ဒီတော့ တောင်တွေး မြောက်တွေး တွေး မနေနဲ့၊ ဒုက္ခပြတ်ငြိမ်း ခန္ဓာဇာတ်သိမ်းမယ့်အလုပ်ကို လုပ်ပေး။ ဒီအတိုင်းတော့ ဘဝအဆုံးမခံလေနဲ့'

ကျောက်ရိမ်းက လူအဟောနှင့် ငိဇ္ဇာအပြောကို ဦးကြီးမောင်ကို ပြန်လည်ပြောပြခဲ့ရာ ဦးကြီးမောင်ခမျာ ခွက်ထိုးခွက် လှန် အားရပေါးရကြိ၊ ရယ်လိုက်သည်မှာ ကြိုးတိုက်တခုလုံး ဟိန်းသွားသည်။

ဦးကြီးမောင်က 'မိုက်လိုက်ပါဟိ ကျောက်ရိမ်းရယ်၊ ဝင်ခဲ့ ကွာ သူတို့ပြောတဲ့အတိုင်းသာဆိုယင်လေ လောကမှာ ဆင်းရဲတဲ့ လူ၊ အိုဘွဲ့၊ နာဘွဲ့၊ သေတဲ့လူတွေ ဘယ်ရှိပါတော့မလဲကွ-ဟေ့၊ လောကကြီးက ပျော်စရာကြီး ဖြစ်နေမှာပေါ့၊ ဒုက္ခဆိုတာ ဘယ်သာရှိတော့မလဲ၊ 'သုခ' ချည်း ဖြစ်ကုန်တော့မှာပေါ့၊ အရူး ဘဝကသာပြီး အရူးဘဝမှာ ဇာတ်မသိမ်းချင်နဲ့ ကျောက်ရိမ်း ရေ၊ မင်းမိန်းမကိုလဲ မှာလိုက်၊ အုန်းသီး၊ ငှက်ပျောသီးဖိုးတွေ ကို ကုလေးတွေ ဗိုက်ဝအောင် ကျွေးလိုက်စမ်းပါလို့'

ဦးကြီးမောင်မှာ သဘာဝသမား၊ သဘာဝစကားဖြင့် သူ လုပ်သင့်သည့် အထုပ်ပိုင်းကို နည်းပေးလမ်းပြပြုလုပ်ခဲ့သည်။

ကျောက်ရိမ်းခမျာမှာတော့ ဦးကြီးမောင် ကောင်းများကို နားထောင်နေရပေမယ့် သူ့မျက်စိထဲ မြင်နေရသည့်ကတော့ ကြိုးစင်နှင့် ကြိုးတွင်းကိုသာ။ ကြိုးတိုက်ကို ရောက်ပြီးနောက် ကြိုးစင်ကို ကြည့်ခဲ့ဖူးသော်လည်း ကြိုးပေးပုံကိုမူ စူးစမ်း၍ မကြည့်ခဲ့ဘူးပေ။ အမှန်တော့ တနေ့တွင် ကိုယ်တိုင် ခံရခင် ခံရမည့် ကြိုးပေးပုံအကြောင်းကို မစူးစမ်းလိုခဲ့ပေ။ မည်သို့ကြိုး ပေး၍ မည်သို့ ခံရမည်ကို မမေးဝံ့။

လူ စိတ်သဘောကား ဆန်းကြယ်လှ၏။ သရဲချောက်ပါသည် ဆိုသည်ကို ကြောက်သော်လည်း မည်သို့ ချောက်သည်ကိုမူ သိလိုကြ။ နားထောင်လိုကြ၏။ ယခု ကျောက်ရိမ်းမှာ ကြိုးစင် ကိုကြောက်သည်။ ဒါပေသိ မည်သို့ ကြိုးပေးသည်ကို သိချင်နေ ပြန်သည်။ ဆန္ဒစောလာသည်။ ဆန္ဒကို ဖြည့်စွမ်းဖို့ ရွှေ ငွေ နောက် မိ ဝါဒါများကို မေးမြန်းခဲ့ရသည်။

ဒုတိယအကြိမ်

ကြိုးသမားတယောက်ကို သမ္မတအသနားခံစာ ပယ်ချလိုက်သည်နှင့် ထောင်ပိုင်က အထက်အမိန့်အရ ကြိုးပေးမည့်ရက် သတ်မှတ်လိုက်သည်။ ကြိုးသမားကိုမူ မခပြောသေး။

ကြိုးပေးရမည့်အမိန့် ရောက်လာသည်နှင့် အကျဉ်းထောင် ဆရာဝန်ကြီးက ကြိုးပေးခံရမည့် တရားခံ၏ ကျန်းမာရေးကို စစ်ဆေးပေးရသည်။ ကျန်းမာရေး ကောင်း မကောင်း။ အခြားသော ဝေဒနာကြီးများ ရှိ မရှိ စစ်ဆေးပြီး ဆိုင်ရာသို့ အစီရင်ခံရသည်။ အကယ်၍ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် ကြိုးပေးရန် ရွှေ့ဆိုင်းဖို့အကြောင်း တစ်ခုခု ပေါ်ပေါက်လာပါက ဆရာဝန်ကြီးမှတ်ချက်ဖြင့် တင်ပြရပေသည်။

ထောင်မှူးကြီးက ကြိုးပေးခံရမည့်သူ၏ ကိုယ်အလေးချိန်၊ အရပ်အမောင်း အတိုင်းအတာကိုလှူ၍ ကြိုးအရည် မည်မျှ ထားရမည်ကို တွက်ချက်ရသည်။ တွက်ချက်မှု ပြီးပြီ။

ကြိုးအတွက် ပြင်ဆင်ရပြန်သည်။ ကြိုးမှာ အချင်းဝက် တလက်မခနီးပါးရှိ မနီလာကြိုးခေါ် ပိုက်ဆံကြိုးကြီးဖြစ်သည်။ ပထမကြိုးကြီးကို လူအားကောင်းကောင်းနှင့် လွန်ဆွဲတိသကဲ့သို့ ဆွဲပြီး ဆန့်ပေးရသည်။ ကြိုးမှာ ရေနံစိမ်ပြီး ခွေထားသည်ကြောင့် ကြိုးညောင်းမနေစေရန် ဆန့်ဆန့်ပေးရခြင်းဖြစ်၏။

သို့ကလျှင် လူအားကောင်းကောင်းနှင့် ဆွဲဆန့်ရုံဖြင့် မပြီးသေး။ ကြိုးတစ်ကို တိုင်ဘတိုင်တွင် ခြေမြှသာတုတ်ချည်ပြီး ကျန်ကြိုးတစ်ကို အကျဉ်းသား ၅ ယောက်ခန့်က လျှော့ချည်တင်းချည်လုပ်ပြီး ဆွဲဆန့်ရပြန်သည်။

တကျိကျိမြည်နေသော ကြိုးဆန့်သံမှာ အကြောင်းသိသူများအဖို့ နားမချမ်းသာစရာ၊ စိတ်မချမ်းသာစရာကောင်းထူး၏။ ရေနံဝနေသော ကြိုးကြီးမှာ လှိုင်းတွန့်ကြီးများ ထနေသကား ထင်ရ၏။ ကြိုးကြီးကို လူအားနှင့်တော့ ဆန့်ပြီးပြီးလုပ်ငန်းဖြင့် ဆုံးသေး။ ဆန့်သထက် ပို၍ ဆန့်စေရန် အလိုငှာ ခွက်နှစ်သယ်ခန့်လေးသော သံတုံးကြီးတုံးကို ကြိုးဝတဘက်တွင်ဆွဲ၍ ကြိုးဝတဘက်ကို တုတ်တွင်ချည်ပြီး ထပ်၍ ဆန့်စေရပြန်၏။ နှစ်ရက်ခန့် တွဲလဲဆွဲထားလိုက်သောအခါ ကြိုးမှ နန်းထွက်နိုင်သောအင်အားကုန်သွားသည်။ ကြိုးဆန့်ထွက်နိုင်သောအင်အား မကုန်သေးလျှင် ကြိုးပေးရာတွင် တိုင်းထားသော အတိုင်းအတာနှင့် လွဲသွားနိုင်သောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

ကြိုးကောင်းစွာဆန့်ပြီဟု စိတ်ချရသောအခါ ကြိုးဝတစတွင် ရှော့ကွင်းဟုခေါ်သော တလက်မကြိုးလုံး ဝင်နိုင်မည့် သံကွင်းကလေးကို ခိုင်ခိုင်ခံ့ခံ့ ချည်နှောင်ထားရ၏။

ကဲ ကြိုးသမားကိုစွပ်မည့် 'ကြိုး' ကိစ္စတော့ ပြီးသွားပြီ။ လူတစ်ဦးကိုသတ်ဖို့ မလွယ်ကူသလို သတ်ဖို့ပြင်ဆင်ရသည်မှာလည်း မလွယ်ကူပေ။ မလွယ်ကူသည့်ကြားမှ သေသူတွေက ဝုနှင့်ဒေး၊ ဤသို့သော အဖြစ်ဆိုးမျိုးနှင့် မသေစေလိုလျှင် ဆုတောင်းနေ၍ မရ၊ ပြစ်မှုကို မဖြစ်ခင်က ရှောင်ခြင်းသည်သာ ထပြင်ဆိုးနှင့် မတိုးမည် ဖြစ်ပေသည်။

ကြိုးပေးဖို့ ပြင်ဆင်ပုံကို နားထောင်နေရသော ကောက်ရိမ်းမှာ စိတ်သက်သာမှု လုံးဝမရှိတော့။ ရင်တခံခံနင်း ခံနေ

သည့်ကြားမှ အားစိုက်နားထောင်ခဲ့ရ၏။ တခါတရံ ကြက်သီး
တဖြန်းဖြန်းထပြီး လည်ပင်းယားလာသည်။ ကြိုးပေးပုံကို ဆုံး
အောင် နားမထောင်လိုက်ရ။ ဝါဒါမှာ အခြားတာဝန်ရှိသေး
သဖြင့် နောက်မှဆက်ရန် နားချိန်ပေးလိုက်သည်။

အဲဒီနေ့ညက ကျောက်ရိမ်းမှာ ဘုရားပါဝတ်ပြည့် ပုတီးစိပ်-
ပြီး အိပ်သော်လည်း ခါတိုင်းလို အာရုံကောင်း မတွေ့ရပဲ မနီ
လာကြိုးကြိုးသာ သူ့မျက်စိရှေ့တွင် ခဲနေသည်။ ဘယ်လိုပင်
ကြိုးစားဖျောက်ပေမယ့်မပျောက် ကြိုးကြိုးကသာ ပုံစံအမျိုးမျိုး
ဖြင့် လှုပ်ရှားပြနေသည်။ အမှန်တော့ နားနေခြင်းနှင့် အိပ်စက်
ခြင်း ဆိုသည်မှာ ကြိုးသမားများအတွက် ပုံပြင်မျှသာ ။

နောက်တနေ့အေးမြိုင် ထောင်ဝင်စာလာသည်။ ခါတိုင်း
ထောင်စင်စာနှင့်မတူ တမူထူးခြားနေသည်။ ခါတိုင်းထောင်ဝင်
စာလို ပစ္စည်းအနည်းအကျဉ်း ပါလာသည်ဟုတ်။ စားစရာ
သောက်စရာလည်း အစုံအလင်၊ စီးကရက်ဗူးခွည်း ဂ-ငူးပါလာ
သည်။ အေးမြိုင်၏ မျက်နှာမှာ ခါတိုင်းလိုသို့ ငယ်မနေ၊ ရှင် ရှင်
ပျပျ ကြော့ကြော့မော့မော့ဟန်အမူအရာနှင့်။

အံ့ဩရသူကကျောက်ရိမ်း ပစ္စည်းတွေမြင်တော့ မျက်လုံးပြူ-
သွားသည်။ သူ၏ သံသယကိုပို၍ ကြီးထွားသွားစေသည်။

‘ဟဲ့...အေးမြိုင် ပစ္စည်းတွေကများလှချည်လား’

‘ကိုကျောက်ရိမ်း အတွက် ကျွန်မဝယ်ပေးနိုင်တာ ကြာ
ပြီမဟုတ်လား၊ ဒီတခါတော့ အားရပါးရ ငယ်လာခဲ့တာပဲ’

‘ဟဲ့...နှင့်ဒါတွေ့ငါ့ကို ဝယ်ပေးမယ့်အစား ကလေးတွေ
အတွက်’

‘အို...ကလေးတွေ အတွက်ကလဲ ကလေးတွေ အတွက်
ပေါ့’

‘ဒါနဲ့နေပါဦး အေးမြိုင်ရ၊ ဒါလောက် ဝယ်ချမ်းလာ
ရအောင် နင်ကဘယ်ပိုက်ဆံတွေများရနေလို့လဲ’

‘ဘာရယ်တော် ကိုကျောက်ရိမ်း ဘယ်လို ပြောလိုက်ပြန်
ပြီလဲ’

နောက်ဆုံး မေးခွန်းက ရိုးရိုးမေးခွန်းမဟုတ်။ မသက်သိတ်
ဖြင့် မေးလိုက်သော သံသယမေးခွန်းပင်။

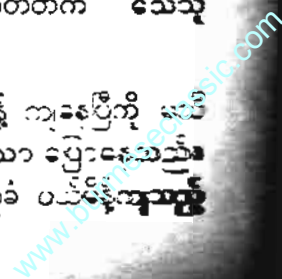
အေးမြိုင်ကကျောက်ရိမ်းနားနားကပ်၍တိုးတိုးကလေးပြော
လိုက်၏။

ကျောက်ရိမ်းပါးစပ်မှ ‘ဟာ’ ကနဲ အာမေဇိုတ်သံ ထွက်
သွားသည်။ နောက်ထပ်ကျောက်ရိမ်း ဘာမှမပြော၊ ဘာမှ မ
မေးသာတော့။

ကံတရားက တလှည့်ပြောင်းပြန်ပြီ။

သူက ကြိုးဒဏ်ခံဖို့ သေချာသလောက် ဖြစ်နေချိန် အေး
မြိုင်က ထိငါးထောင်စုပေါက်နေသည်။ အတိတ်က ‘သေသူ
ကယ်ရန်’။

အေးမြိုင်က ကျောက်ရိမ်း အယူခံပယ်မိန့် ကျွေးငြိုကို သေ
သေ။ နောက်ထပ်ဝတ်ယုံတယောက် ငှားဖို့သာ ပြောနေသည်။
ကျောက်ရိမ်းက ခေါင်းခါလိုက်သည်။ အယူခံ ပယ်မိန့်ကျွေး

၂၆၂ ❀ ကျော်မြသန်း

အကြောင်းကိုလည်း အေးမြိုင်မပြောတော့ ဝမ်းသာမှုခံစားနေသူကို စိတ်ညစ်မသွားစေလို့။

ဒါ့ပြင် အယူခံပယ်ချခံရသည့် အကြောင်း၊ ထိုအချိန်က ပြောလိုက်ရလျှင် ထိပေါက်၍ ဝမ်းအသားကြီး သာနေသူမှာ ရက်စက်ရက်စက်နည်း ပူဆွေးမှုဖြစ်သွားပြီး ဝမ်းသာမှုနှင့် ဝမ်းနည်းမှု ထိပ်တိုက်တွေ့ခဲ့လျှင် ကြိုးတိုက်ထဲမှာ မသာဘလောင်းပေါ်သွားနိုင်မည်မဟုတ်ပါလား။

ဒီအကြောင်းကို ဖျောက်ပြီး ထိပေါက်သောတွေနှင့် ကလေးတွေ နောင်ရေးအတွက် ဘာလုပ်သင့်သည် များကိုသာ ပြောလိုက်ရသည်။

လောကကြီးတွင် အဆိုးနှင့်အကောင်း ခွန်တွဲနေသည်မှာ မေ့တာသဘော၊ အကောင်းချည်းဖြစ်လေ့ မရှိသလို အဆိုးချည်းလည်း ဖြစ်လေ့မရှိ။ အကောင်းနှင့်အဆိုး၊ အကျိုးနှင့်အကြောင်း မှာ ခွန်တွဲဖြစ်တတ်သည်။

ဒီနောက်ပိုင်းမှာတော့ ကျောက်ရိမ်း စိတ်သက်သာခွင့် ရခဲ့သည်။ အေးမြိုင်နှင့်ကလေးတွေအတွက် အပူလျော့သွားသည်။ သူ့အတွက်သာ။

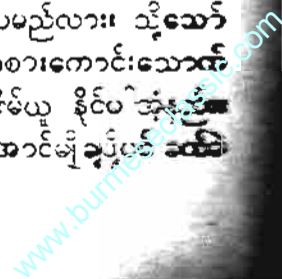
ကြိုးပေးပုံအကြောင်းပြန်ဆက်ကြပြန်သည်။ ကြိုးတရားခံကို နောက်တနေ့ကြိုးပေးတော့မည်ဆိုလျှင်ညနေဘက်က ကြိုတင်၍ သရဏာဂုံတင်ထားရသည်။ မသေခင်ကကြိုတင်၍ သရဏာဂုံတင်ထားခြင်းဖြစ်ရာအရှင်လတ်လတ်သရဏာဂုံ အတင်ခံရသည့် ဘဝသည် မည်မျှကြေကွဲဝမ်းနည်းဖွယ် ကောင်းလှသည်။ မည်မျှ ဆိုးရွားလှသည်ကို စဉ်းစားကြည့်ကြရန်သာ။

ကြိုးပေးတော့မည်ဆိုသည်နှင့် ကြိုးတရားခံကို ကြိုးစင်နှင့် အနီးဆုံးအနီးကို ရွှေ့လိုက်သည်။ ကြိုးသမားအားခေါ်ထုတ်သွားစဉ်အချို့ကြိုးသမားများက လာခေါ်သည့်အခါတွင် လှမ်းကပ် အော်ဟစ်တတ်၏။ ဆူဆူပူပူလှုပ်တတ်၏။ အကျဉ်းထောင်ဝန်ထမ်းများကို ရန်ပြန်ပြုတတ်၏။ ဒီမြင်ကွင်းကို အခြား အခန်းနေ အကျဉ်းသားများ မမြင်စေရန် ဖြစ်ဟန်ရှိပါသည်။

ကြိုးပေးခံရသည့်သူတိုင်း ထိုနေ့ညဘက် ကညလုံးဘယ်သို့ခံစားရမည် ဆိုသည်မှာ မတွေးဝံ့စရာ၊ မစဉ်းစားဝံ့စရာ သူလည်းမယ်၊ သို့ သူ့အညွှန်ခရာကံမှသာ သိရပေတော့မည်။

ကြိုးပေးမီ နှစ်ချက် သားမယားများအား အကြောင်းကြားပြီး တွေ့ဆုံခွင့်ပေးသည်။ နောက်ဆုံး အခွင့်အရေးဖြစ်၍ ဥပဒေ၏ ကြင်နာမှုဟုလည်း ဆိုနိုင်သည်။ ကြိုးသမားကတောင် ဆိုလာလျှင် စားလိုသည့်အစားအစာများကိုလည်း ကျွေးသည်။ ကြိုးသမားတယောက်၏ ကောင်းဆိုချက်ကိုလည်း အတတ်နိုင်ဆုံး စီစဉ်ပေးသည်။

သေလူဘယောက်အတွက် မသေမိတ်ချမ်းသာမှုကိုအတတ်နိုင်ဆုံး ပြည့်စွက်ပေးလိုက်ခြင်းဟု ဆိုရပေမည်လား။ သို့သော် သေရမည်ကိုသိနေသူတိုင်းက မည်သို့သောစားကောင်းသောက်ဖွယ်တွေကို စားနိုင်ပါအံ့နည်း။ မည်သို့ဗိမိယူ နိုင်ပုံအံ့နည်း။ ထမင်းတလုတ် ရေတခွက် ဝမ်းထဲရောက်အောင်မျှ ချုပ်ဖိ ထည့်လှစွာ၏။

နောက်တနေ့သေရမည်ကို သိနေသူတဦးအတွက် 'ဘာလေး
စားချင်လိုက်တာ၊ ဘာလေးသောက်ချင်လိုက်တာ' ဆိုသည့်ချင်
ခြင်းတတ်မမျိုး မည်သို့မှ ရှိနိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။

အဲလုံးဝ မရှိဘူးတော့ မဟုတ်ပါ။ ရှိခဲ့ဖူးသည့် ရာဇဝင်
ကြောင်းကလေးတော့ ရှိပါ၏။ ရန်ကုန်ထောင်တွင် ပြောစမှတ်
ပြုခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်ကလေး၏ ဇာတ်လိုက်မှာ စိန်ကြီး။
နိုင်ငံတော်လုပ်ကြံမှု တရားခံ စိန်ကြီး။

စိန်ကြီးကြိုးသမားဘဝတွင် ဂျီအလွန်တိုက်သည်။ ထောင်
အာဏာပိုင်များ ဦးနှောက်ခြောက်လောက်အောင် ဒုက္ခအမျိုး
မျိုးပေးခဲ့သည်။

ဟိုဟာစားချင်သည်။ ဒီဟာမစားချင်ဘူး ဘာစီးကရက်
ဝယ်ပေးပါ။ အိမ်ရဘာကြမ်းပိုးကိုက်ဘယ်လမ်းလျှောက်ချိန်က
နည်းတယ်။ ရေချိုးရတာမလေးဘူး ထောင်ဝင်စာ စကားပြောချိန်
တိုးပေးပါ။ သူ့ကိုဆေး ကောင်းကောင်းမကုပေးဘူး။ ဒါတွေ
က စိန်ကြီး ဂျီတိုက်လေ့ ရှိသည့်အကြောင်းပြချက် ကလေးတွေ။
တမျိုးမဟုတ်တမျိုးရှိပေးသည်။

နိုင်ငံတော်လုပ်ကြံမှုတရားခံဖြစ်လေတော့တခုခုမဖြစ်အောင်
ထောင်က ပို၍ ဂရုစိုက်ရသည်။ ဒါကိုသူက အခွင့် အရေးယူ
သည်။

ကြိုးမပေးမီ ညနေဘက် ဒီပေါက်ထမင်းနှင့် ရေခဲမုန့်မှာစား
ခဲ့သေးသည်။ ညအတွက် ဘိလပ်ချည်တဒါဇင်၊ ငါးသုံးလုံး

စီးကရက်သံဗူးတဗူးမှာထားပြီး ဘိလပ်ချည်တဒါဇင်နှင့် ငါး
လုံးသံဗူးတဗူး အကုန်နှက်သွားခဲ့သည်။

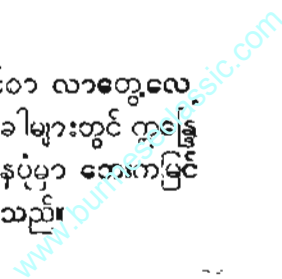
အမှန်တော့ စိန်ကြီးကို အသည်းမာသည်ဟု ဆိုရလေ
မလား။ သေခါနီး ကယောင်ကတမ်း လုပ်မိလုပ်ရာလုပ်သွား
သည်ဟု ဆိုရလေမလား။ သို့မဟုတ် ဟန်ဆောင်ကောင်း
ကောင်းနှင့် မကြောက်ချင်ယောင် သရုပ်ဆောင်သွားသည်ဟု
ဆိုရလေမလားမသိပေ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကြိုးတိုက် မှတ်တမ်းတွင် ပြောစမှတ်ပြု
လောက်အောင် တင်ကျန်ခဲ့သည်မှာတော့ အမှန်ပင်။

သူ့အကြောင်း ကြားဖြတ်၍ အနည်းငယ်တင်ပြပါမည်။

နောက်ဆုံး အသနားခံစာပယ်ချ၍ ကြိုးပေးတော့မည်ကို
သိပါလျက် စိန်ကြီးမှာ အများကြိုးသမားများလို ပုတီးမကိုင်ပဲ
စီးကရက်ကလေး လက်ကြားညှပ်၍ ပြောပြောဆိုဆို ရယ်ရယ်
မောမောနေခဲ့သည်။ သူ၏အသွင်ဟန်ပင် အမူအရာမှာ ကြိုး
သမားဟန်မပေါက်။ တက္ကသိုလ် ဘော်ဒါဆောင်တွင် နေသော
သဌေးကျောင်းသားဟန်အပြည့်။

စိန်ကြီးကိုကြိုးမပေးမီ သူ့ထံ ထောင်ဝင်စာ လာတွေ့လေ
ရုံသူ ချစ်ဦးသူ 'နွဲ့' ကလေးနှင့် တွေ့သောအခါများတွင် ကျွန်
တချက်မချီဦး၊ ချစ်သူနှစ်ဦး ချစ်ဘေးသိဖွဲ့နေပုံမှာ ဘေးကမြင်
ရသူများအဖို့ ရုပ်ရှင်ရိုက်နေသလား ထင်ရသည်။

အပြင်ကလာတွေ့သူ 'နွဲ့' ကလေးကမှ ဣန္ဒြေပျက်ချင်သေးသည်။ ညှိုးငယ်ဟန် အသွင်ပေါ်သေးသည်။ စိန်ကြီးကတော့ တဝါးဝါး တဟားဟား။

စိန်ကြီးကို ကြိုးပေးတော့မည်။ ထုံးစံအတိုင်း စာရက်ကြို တင်၍ သရဏဂုံ တင်ပေးရန် ဘုန်းတော်ကြီး ကြွလာသည်။ စိန်ကြီးက ခေါင်းမာသည်။ သရဏဂုံအတင်မခံ ငြင်းပယ်လိုက်သည်။

ကြိုးမပေးမီက ဒ်ပေါက်ကို အဝစားသည်။ ရေခဲမုန့်ကို လျှာပေါ်ဝဲသည်။ ငါးသုံးလုံးစီးကရက်ကို နှုတ်ခမ်းဖျားလေးမှာ ချိတ်ထားခဲ့သည်။ သူ၏အခန်းထဲတွင် ဣန္ဒြေရရ လမ်းလျှောက် လျက် သူနှင့်အတူ ကြိုးပေးခံရမည့် ရန်ကြီးအောင်ကို မကြာခဏ လှမ်း၍အားပေးခဲ့သည်။ ဝါဒါတွေနဲ့ ရယ်စရာမောစရာ ပြောလိုက်၊ သီချင်းဆိုလိုက်၊ လေချွန်လိုက် ခပ်အေးအေး တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ရှိနေသည်။

ကြိုးမပေးမီနှစ်ရက်က ထောင်ဝင်စာ လာတွေ့ခဲ့သော ရည်းစားဖြစ်သူ 'နွဲ့' ကိုလည်း အေးအေးလေးပင်တွေ့ဆုံခဲ့သည်။ ဘာမှမဖြစ်သည့်အလား ရယ်လား၊ မောလား တို့ကနှမ်း ဆိတ်ကနှမ်း ကလိခဲ့သည်။ သံတိုင်ကြားမှ နှာခေါင်းထိပ်ဖျား ကလေးနှင့် နွဲ့၏ပါးပြင်တို့ ကစားခဲ့သည်။ နှုတ်ခမ်းကလေးနှင့် 'နွဲ့' ၏ မေးချွန်ကလေးကို စုပ်ကစားခဲ့သည်။

သူတို့နှစ်ဦး၏ ပုံစံမှာ ကြို့တိုက်ထဲ ထောင်ဝင်စာ လာ တွေ့နေသည်နှင့် မတူပဲ အင်းလျားကန်နံဘေး ချစ်တေးဆီနေ သည့် တက္ကသိုလ်မောင်နှံအလား။

'နွဲ့' ကလေးကို သူ့အားကြိုးပေးမည့်နေ့တွင် အိမ်ကနေ၍ ဘယ်သို့ဘယ်ပုံ ပြင်ဆင်၍ စောင့်နေရမည်ကို ရုပ်ရှင်ကြည့်ပို့ ချိန်းဆိုသည့်အလား ခပ်အေးအေးပင် မှာကြားနိုင်ခဲ့သည်။

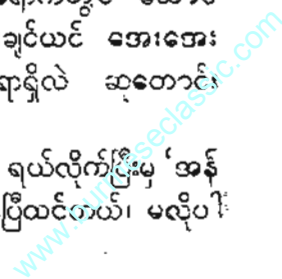
ကြိုးမပေးမီညက တညလုံးလုံးဝမအိပ်ပဲ ဘိလပ်ရည်သောက် လိုက် စီးကရက်သောက်လိုက် လုပ်နေသည်။ ကြိုးပေးချိန် ရောက်လာသဖြင့် ထောင်တာဝန်ခံများ၊ တရားသူကြီးများ ရောက်လာသောအခါ သူက ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ဆီးကြိုနှုတ်ဆက် ပြီး ငါးသုံးလုံးစီးကရက်ဖြင့် ညှိခံခဲ့။

ထောင်အရှိများအား ခေတ္တစောင့်ရန် မေတ္တာရပ်ခံ၍ သူ့တကိုယ်လုံးကို ပေါင်ဒါများပက်ဖျန်းလိုက်ပြီး အင်္ကျီအသစ် လုံချည်အသစ်များ လဲလိုက်သည်။ ကြိုးတိုက်ခန်းတံခါးဖွင့်ချိန် တွင် အခန်းထဲမှ ဣန္ဒြေရရထွက်လာပြီး တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင် ကြိုးစင်ရှိုရာသို့ တလှမ်းချင်းလှမ်းလှက်... ။

ထောင်မှူးများက ကြိုးတိုက်အထွက်တွင် သူ့အား ဖေးမ အကူအညီပေးရန် တွဲခေါ်သည်ကိုပင် အပြုံးဖြင့် ခေါင်းယမ်း ငြင်းဆိုလိုက်သည်။

ကြိုးစင်အတက် စေဘီလေးနား အရောက်တွင် ထောင် ပိုင်ကြီးက 'ကဲ...မောင်စိန်ကြီး ဘုရားရှိခိုးချင်ယင် အေးအေး ဆေးဆေး ရှိခိုးနိုင်တယ်၊ ဆုတောင်းစရာရှိလဲ ဆုတောင်း ပေါ့ကွယ်' ဟုအခွင့်ပေးသည်။

စိန်ကြီးက တဟဲဟဲသွက်သွက်ကလေး ရယ်လိုက်ပြီးမှ 'အန် ကယ်ကလဲ ကျွန်တော့်ကို လှောင်နေပြန်ပြီထင်တယ်၊ မလိုပါ'

၂၆၀ ❀ ကျော်မြသန်း

ဘူး အန်ကယ်ရာ၊ လူသတ်သမားက ကြိုးစင်တက်ခါနီးမှဘုရား ရှိခိုးသွားတယ်ဆိုယင် မြင်ရ၊ ကြားရတဲ့ လူတွေအဖို့ ရယ်စရာ ဖြစ်နေမှာပေါ့၊ လောကအပြစ် ခံရပြီးမှတော့ ဘုရားသခင်က အပြစ်ထပ်ပေးတော့မယ် မထင်ပါဘူးလေ သက်ညွှာပါလိမ့်မယ် ဟဲ-ဟဲ-ဟဲ'

စိန်ကြီးက အဲဒီလိုလူမျိုး၊ ထောင်ပိုင်ကြီးကို ပါးစပ်က ထိုသို့ ပြန်ပြောင်ယင်၊ စေတီငယ်ကို တချက်မျှသာ လှစ်ကနဲ ခေါင်းငံ့ ကြည့်လိုက်ပြီး ခြေလှမ်းမှန်မှန်နှင့်ပင် ကြိုးစင်လှေကားပေါ်သို့ လှမ်းတက်ခဲ့သည်။

ကြိုးစင်ပေါ်ရောက်ပြီ။

ထောင်တာဝန်ခံများ၊ အမှုသမ်းများအားလုံးကို လက်ပြ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

'အန္တလေးရေ... မောင်လာခဲ့တော့မယ်နော်၊ မောင်မှာ ထားတဲ့အတိုင်း အရက်ပုလင်းနဲ့ အသည်းကျော်ကို စားပွဲပေါ် မှာတင်ပြီး စောင့်ပေတော့ အချစ်ကလေးရေ...မောင်လာပြီ နွဲ့လေးရေ...'

ကြိုးစင်မှချစ်သူကို မှာတမ်းပြုအပြီး ခေါင်းပေါ်သို့ အိတ် စွပ်ချလိုက်သည်။

လှုပ်ယမ်းသွားသော ကြိုးမှာ ဖြည်းဖြည်းချင်း ငြိမ်သက် သွားသည်။

သေသည့်တိုင်အောင် မိုက်မှားခဲ့သော စိန်ကြီး၏ဇာတ်သမ်း ခန်းမှာ မလှပခဲ့။

အမှန်တော့ သတ္တိရှိသည်ဟု ဆိုရမည်ထက် မိုက်မှားခဲ့တန် ဆောင် ကောင်းခြင်းဟု မှတ်ချက်ပြုပါရစေ။

အခန်း (၁၉)

ကြိုးပေးပုံအကြောင်း ဆက်ရအောင်။

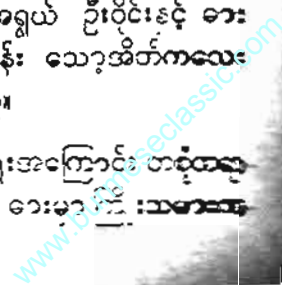
ကြိုးပေးတော့မည့် ကြိုးသမားကို သမ္မတ အသနားခံစာ ပယ်ချခံရသော အချိန်မှစ၍ ထောင်အမှုထမ်းများက ၂၄ နာရီ မျက်ခြည်ပြတ်မခံပဲ စောင့်ကြည့်နေရသည်။ သူ၏ကျန်းမာရေး ကိုလည်း မကြာခဏ စစ်ဆေးပေးရသည်။

ကြိုးပေးမည့်နေ့။

အောက်လင်းမီးနှောင်လုံး အသစ်ထွန်းထားရသည်။ မဘော် တဆ လျှပ်စစ်မီး ချွတ်ယွင်းသွားခဲ့သော် အဆင်သင့်ဖြစ်စေရန် ပင်။ တုတ်ကိုင် ထောင်ကြပ်နှစ်ဦးက အဆင်သင့် စောင့်နေ ရသည်။

တဦး၏လက်ထဲတွင် မောင်းချခားအရွယ် ဦးဝိုင်းနှင့် ခား တချောင်း၊ ချိပ်ပိတ်ထားသော ကြိုးခန်း သော့အိတ်ကလေး တခုကို အဆင်သင့် ဆောင်ထားရသည်။

ချိပ်ပိတ်ထားသော သော့မှာ အရေးအကြောင်း တစုံတရာ ဖြစ်ပေါ်ပါက ချက်ချင်းဖွင့်နိုင်ရန်ဖြစ်၍ ခားမှာ ဦး သမားက

အခန်းထဲတွင် ကြိုးဆွဲချသေရန်ကြံလျှင် ချက်ချင်းဖြတ်နိုင်ရန် အတွက် ဖြစ်၏။

အရက်တက်အချိန်တွင် ထောင်ပိုင်၊ ထောင်မှူးကြီး၊ ဆရာ ဝန်၊ တရားသူကြီးနှင့် ထောင်အမှုထမ်းများ ရောက်ရှိလာပြီး ကြိုးသမားအား အခန်းထဲမှထုတ်မီ အမည်၊ အဘအမည်၊ ဇနီးအမည်၊ နေရပ်လိပ်စာနှင့် ထောင်ထဲဝင်ကတည်းက ယူထားသော ထင်ရှားသည့် အမှတ်အသားများ မှန်မမှန် အသေအချာ ပြန်လည်၍ စစ်ဆေးရသည်။

ဟုတ်ပေသပေါ့။ လူများသတ်မိမှဖြင့် ဒုက္ခ၊ သို့သော်မဖြစ် နှိပ်ပါ။ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်အတိုင်း လုပ်ကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

နွားသတ်ရုံမှာ သတ်မည့်နွားတွေကို စစ်ဆေးသလိုသာပ။ ပေါင်မှာမှိုက်ထားသည့် ဘိဆိုင်နှင့်နေ့စွဲစာတန်းများကို မှန် မမှန် စစ်ဆေးသည့်ပုံသို့နည်း။ ကြိုးသမားများကိုလည်း စစ်ဆေး ရသည်ပ။

အားလုံး စစ်ဆေးပြီးပြီ။

ခြေမျက်စိအသိရှိသော အင်္ကျီအဖြူရှည်ကြီး တထည်ကို ဝတ်စပေးလိုက်မည်။ နောက် ထောင်အမှုထမ်းများက ကြိုးစင် ရှိရာသို့ တွဲပို့ ပေးမည်။

ကြိုးသမားဆိုတာက အများအားဖြင့် ကြိုးစင်အတက်မှာ ခြေလှမ်းမှန်မှန် သျှောက်နိုင်သူက အရှားသား။ ကြိုးတိုက် အခန်းထဲက မထွက်ခင်ကတည်းက ခူးခွေနေတတ်သည်။

နွားသတ်ရုံပို့ ဆွဲသွားသည့်နွားပင်လျှင် လမ်းမှာရုန်းထန် သေးတာပဲဟာ၊ လူဆိုတော့ မပြောနဲ့တော့ပေါ့။

စေတီလေး အနားရောက်တော့ ရှိခိုး၊ လိကဆုတောင်း။ ကြိုးသမားအများစုမှာ အဲဒီနေရာက မထနိုင်ကြတော့။ ထောင်အမှုထမ်းများက ကြိုးစင်ပေါ်သို့ တင်ပေးရသည်။

ကြိုးစင်ပေါ်ရှိ အမှတ်အသား ပေးထားသောနေရာတွင် ရပ်ပေတော့။ လက်နောက်ပြန် လက်ထိပ်ခတ်ပြီး ခြေထောက် နှစ်ချောင်းကို ကြိုးနှင့်ချည်နှောင်လိုက်ပါမည်။ မျက်နှာကို အိတ်စွပ်၊ လည်ပင်းပေါ်ကြိုးကွင်းတင်ပြီး အသင့်ဖြစ်သည်နှင့် ထောင်မှူးကြီးက အချက်ပြလိုက်မည်။

ဒေါက်ဖြုတ်သူက မောင်းတံကို ဆွဲချလိုက်သည်။

‘ခိုင်း....’ ဟူသော အသံနှင့်အတူ ပျဉ်နှစ်ချပ်မှာ အတွင်း ဘက်သို့ ကျသွားပြီး ဘေးမှ ဒေါင့်နှင့်တွဲထားသည့် သံလုံးက လေးနှစ်လုံးက မေးစေ့အောက်သို့ ညှပ်လိုက်၏။ လည်ပင်း ကြိုးကွင်းစွပ်လျက်သား ပျဉ်နှစ်ချပ်ပေါ်တွင် ရပ်နေသော ကြိုးသမားမှာ လိုက်ခေါင်းထဲသို့ ခြေလွတ်လျက် ဘွဲ့လောင်း ကျအသွား ကြိုးကအဆန့် လည်ပင်းစွပ်ထားသော ကြိုးက ခပ်တင်းတင်း အညှပ်လိုက်၊ လူတယောက်အတွက် ဘဝဇာတ် သိမ်းခန်း ရောက်သွားပါလေရော.....

ကြိုးပေးခြင်း၏ နိဂုံး.....

ဤမကောင်းသော အနိဋ္ဌာရုံများကို ပြောသူကပြော၍ ရေးသူက ရေးပြနေခြင်းမှာ ပြောကောင်း၍၊ ရေးကောင်း၍

ပြောနေ စရာနေခြင်း မဟုတ်ပါ။ မည်သည့်အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်စေ လူ့ဘယောက်အား သတ်လိုက်သောအခါ အသတ်ခံရ သူမှာ ဘာမှမသိပဲ သေဆုံးသွားခဲ့သော်လည်း သတ်သူတဖန် ပြန်လည်ခံရသည့် အလှည့်ဘွင်မှ မည်ရွှေ့မည်မျှ ဆိုးရွားစွာ ခံရသည်ကို သင်ခန်းစာယူနိုင်ကြစေရန် အသေးစိတ်တင်ပြနေ ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဘုန်းကြီးနှင့်အာပတ်၊ ဧရပ်နှင့် မီးသွေ။ ရာဇဝတ်အကျဉ်း သမားနှင့် ထောင်၊ လူသတ်သမားနှင့် ကြိုးစင်တို့မှာ မိတ်ဖက် ပေတည်း။

ခွဲမရသော အတွဲများလည်း ဖြစ်၏။

ထို့ပြင် ရာဇဝတ်မှုကျူးလွန်သူများသည် ကံငါးပါးကျူး လွန်သူများသည် တမလွန်ဘဝတွင်သာ ခံရသည်မဟုတ်။ မမြင် ရသော ငရဲဘုံအတွက်သာ ကြောက်စရာ၊ လန့်စရာမဟုတ်။ လောကဏရဲဟု ဆိုလောက်သော လက်ရှိဘဝတွင် ပြန်လည် ထင်ဟပ်လာသော ဒဏ်ခတ်မှုမှာလည်း ဆိုးရွားလှကြောင်း သာဓကပင် ဖြစ်ပေသည်။

ကျောက်ရိမ်း ကိုယ်တိုင်မှာလည်း ထိုသို့ခံရဖို့ သေချာ သလောက် ဖြစ်နေပြီ။ လက်ရှိ သူ၏ဘဝမှာ ယာဇ်ပလ္လင်ပေါ် ယာဇ်ပူဇော်ရန် တစ်ထားခြင်းခံရသော ယာဇ်ကောင်၏ ပမာ ပုံသို့နှယ် ရှိချေပြီ။

တနေ့တွင် ကျောက်ရိမ်းနှင့်ခင်သော ထောင်ကြပ်အုပ် တယောက် ကြိုးတိုက်တွင် တာဝန်ကျသည်။ ထောင်ကြပ်အုပ်

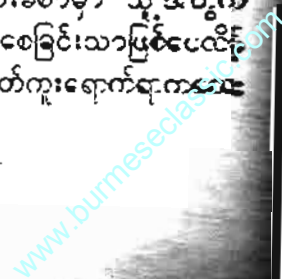
ထံ ခွင့်တောင်းပြီး ကျောက်ရိမ်း ကြိုးစင်ရှိရာသို့ သွားရောက် ခဲ့သည်။

ကြိုးစင်နား မရောက်ခင်ကပင် ဒူးများတဆတ်ဆတ် တုန် လှာသည်။ မနည်းအားယူသွားပြီးမှ ကြိုးစင်လှေကားထစ်များ ပေါ် တက်နိုင်သည်။ ကြိုးစင်လှေကားမှာ အထစ်မမြင့်သော် လည်း လွယ်လွယ်မတက်နိုင်။ လှေကားထစ် ၁၃ ထစ်မှာ ရှစ်ခါလောက် ခလုတ်တိုက်နေသည်။

ကြိုးစင်ပေါ်မှာရှိသော အဖြူငိုင်းကလေးပေါ်တွင် ငါးမိ နှစ်လောက် မတ်တတ်ရပ်ပြီးမှ ပြန်ဆင်းခဲ့၍ ဇေတီလေးနား တွင် ထိုင်ချလျက် ဆုတောင်းပတ္တနာ ပြုခဲ့သည်။

ထိုသို့ပြုလုပ်ခဲ့သည်မှာ အကြောင်းမဲ့မဟုတ်။ ယတြာချေ သည့်သဘော။ ကြိုးစင်ပေါ်ရပ်နေစဉ်က 'ဘဝဇင့်ကြွေးသည့် ကြိုးစင်ပေါ်တက်ရပ်ပြီးသည့်အဖြစ်နှင့်ပင် ကျေပေါ်စေတည်း' ဟု တိုင်တည်ခဲ့၏။ ယတြာချေသည့်သဘောဖြင့် ကြိုးစင်ပေါ် တက်ရပ်ခဲ့သော်လည်း စိတ်လုံးဝမငြိမ်ခဲ့။ ကြက်သီးတဖြန်းဖြန်း ထခဲ့သည်။ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်မှု ခံခဲ့ရသည်။

ကျောက်ရိမ်းက လူ့လောကတွင် အသက်ရှင်ရေးအတွက် သိပ်မမျှော်လင့်တော့။ သမ္မတ အသနားခံစာမှာ သူ့အတွက် လူ့ဘဝတွင် အချိန်အနည်းငယ်ပို၍ နေစေခြင်းသာဖြစ်ပေလိမ့် မည်ဟု စွဲစွဲလမ်းလမ်းဖြစ်နေသည့်တိုင် စိတ်ကူးရှောက်ရာကလေး များကိုတော့ လုပ်နေဆဲသာပင်။

အချိန်ရှိသရွေ့ ပုတီးစိပ်ပြီး သမ္မတကြီး ဦးဝင်းမောင်၏ ရုပ်ပုံကို အာရုံပြုလျက် သူ၏အပေါ်တွင် သက်ညှာပါမည့် အကြောင်း နေ့ရှိသရွေ့ အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ အသနားခံလျက် ရှိရှာ၏။

ဘာရယ် ညာရယ်မဟုတ်။ သက်သာခွင့် ရလိုရငြား လုပ်မိ လုပ်ရာ လုပ်ခြင်းမျှသာ။

ဘယ်ကဲ့သို့ပင် လုပ်ခဲ့စေကာမူ ဥပဒေ၏ အတိမ်အနက်က သူ့အား သက်သာခွင့်မပေးနိုင်တော့ပေ။ နောက်ဆုံး မျှော်လင့်ချက်ကောင်ကြီး ပြိုကွဲခဲ့ရပြန်လေပြီ။

တကယ်တော့ သူ့ဘဝမှာ ရှင်လျက်နှင့် သေနေခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

သမ္မတအသနားခံစာ ပယ်လိုက်ကြောင်း အမိန့်မှာ တရားရေးဌာနမှတစ်ဆင့် ဘောင်အာဏာပိုင်များထံ ရောက်ရှိခဲ့ပေပြီ။

‘တဝခရီး၊ လမ်းဆုံးနီး၍
အထီးကင်းကုန်၊ ကြိုးတရားခံမှာ
အစံမရှိ၊ အခံသာရှိတော့မည်
ခံဖို့အချိန်၊ စောင့်ပေတော့’

အခန်း (၂၀)

ကျောက်ရိမ်း၏ အဆင်ခြင်တရားကင်းမဲ့မှု၊ လောဘဇောဘပ်မက်မှု၊ အရက်ကိုမိတ်ဖက်ခဲ့မှု အရင်းခံအကြောင်းကြောင့် အသတ်ခံသွားရသူမှာ ယခုအချိန်တွင် အရိုးဆွေးနေပြီဖြစ်သော်လည်း စိတ်ဒုက္ခအမျိုးမျိုး၊ ကာယဒုက္ခအမျိုးမျိုးကို ခံစားနေရသောသူ၏ ခံစားမှုများမှာ ဆုံးခန်းတိုင်ခြင်းသို့ မရောက်သေးပေ။

သတ်ရန် ကြံစည်ချိန်ကစ၍ အဖမ်းခံ၊ အချုပ်ထဲရောက်၊ ထောင်ထဲရောက်၊ ကြိုးတိုက်ထဲ ရောက်ခဲ့ရသော အချိန်ကာလ တလျှောက်တွင် ခံစားခဲ့ရသော ဒုက္ခမျိုးစုံတို့၏ အတိုင်းအဆသည်လည်းကောင်း၊ အမှုဆိုင်နေရသောအချိန်၊ အယူခံအဆင့်ဆင့်မှ ကျလာမည့်အမိန့်များကို ရင်တမမနှင့် စောင့်မျှော်ခဲ့ရသောအချိန်၊ အတိုင်းအဆသည်လည်းကောင်း ရှည်လျားသလောက် ခံစားချက် ဆိုးရွားပုံများမှာ ယခုဖော်ပြခဲ့သည်ထက်ပင် ကြီးမားလှပေသည်။

သာမန် အကျဉ်းသမားတယောက်၏ ဘဝသည်ပင် ပင်ပန်းခြင်း အထွတ်အထိပ်သို့တိုင် ခံစားခဲ့ရသည်ဖြစ်ရာ သူကဲ့သို့ ကြိုးသမားတယောက်၏ ခံစားမှုမှာ အသို့ဆီဖွယ်ရာ ငိုဝေတော့မည်နည်း။

ဘဝ၏အလှများ၊ ဘဝ၏ရသများ၊ ဘဝ၏ကောင်းသော ခံစားမှုများသည် ကျောက်ရိမ်းထံတွင် မရှိတော့ပေ။ အကောင်းဟူသမျှကုန်ခန်း၍ အဆိုး၏ အဆုံးစွန်ကို ခံစားဖို့အချိန်သို့ ရောက်ခဲ့ပေပြီ။

မိဘကိုခွဲရတော့မည်၊ ဇနီးကိုခွဲရတော့မည်၊ ရင်မှဖြစ်သော သားသမီးများကို ခွဲရတော့မည်၊ ခွဲခွာချိန် နီးကပ်လာသည်နှင့်အမျှ သူ၏ခံစားမှုများမှာလည်း ပို၍ပို၍သာ ပြင်းထန်လာခဲ့ပြီ။

ထိုရက်ပိုင်းအတွင်း ကျောက်ရိမ်းမှာ ထိုင်နေလို့လည်း ထိုင်မှန်းမသိ၊ ထသွားလို့လည်း ထသွားမှန်းမသိ၊ စားလို့လည်း စားမှန်းမသိ ဖြစ်နေရုံမက ထမင်းစားရန်နှင့် အိပ်စက်ရန်ကိုပင် သတိမမူနိုင်ပဲ ရှိနေသည်။

အမြဲတမ်းပါးစပ်က တတွတ်တွတ် လုပ်နေသည်။ ဘာတွေ့ပြော၍ ဘာတွေ့လုပ်မိမှန်း မသိသည်က များသည်။

ရယ်နေရာမှိုင်း ငိုနေရာမှရယ်၊ ငို၍ထွက်လာသော မျက်ရည်၊ မခြောက်ခင် အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ဘုရားစာများ ရွတ်လိုရွတ်၊ ဘုရားစာများ ရွတ်နေသည့်ကြားက သီချင်း အော်ဆိုလိုဆိုနှင့် ကသောင်းကနင်း ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်နေသည်။

ည-ညများတွင်....။

‘အမယ်လေး၊ ကျွန်တော့်ကို လာဆွဲကုန်ပါပြီဗျ’

‘အရိုးတွေ တလှုပ်လှုပ်နဲ့ လက်ဖြူကြီးက ကျွန်တော့် လည်ပင်းကို လာညှစ်နေပါပြီဗျ’

‘အမယ်လေး၊ ကြိုးကြီးတွေက တယမ်းယမ်းနဲ့ ကျွန်တော့် ခေါင်းပေါ် ရောက်နေပါပြီဗျ’

‘မကယ်နိုင် ကြတော့ ဘူးလား....ဗျ’ဟု အသံနက်ကြီးနှင့် ညှို့အမှောင်ထုကို ထွင်းဖောက်လျက် စူးစူးရွားရွား ထ၍ အော်တတ်၏။

ကျောက်ရိမ်းက ဒီလိုအော်လေ၊ တင်စိန်တို့က ဘုရားပိုရှိခိုးလေး နှုတ်ခလီဆိုသည့် နဖူးနှင့်သမန်တလင်း ထိရလွန်းသဖြင့် နဖူးပေါ်တွင် အပွန်းရာကြီးနှင့် အထင်အရှား ထင်နေသည်။

ငါးယောက် ကမ္ဘာလေးမှာ တယောက်က ပောက်တော့ ကျန်လေးယောက်က ဘာသားထုထားလို့လဲ။ သူတို့လည်း ကသောင်းကနင်းပေါ့။

ကြိုးတိုက်တွင် တာဝန်ကျသော ထောင်အမှုထမ်းများလည်း အလုပ်များရသည်။ ကျောက်ရိမ်းအခန်းရှေ့ကို မကြာခဏ လာပြီး ချော့တလှည့် ချောက်တခါ ထိန်းပေးနေရသည်။

‘အေးမြိုင်ရေ၊ ငါ့အနား လာစမ်းပါဦးကွ’

‘ဟဲ့...သားငယ် ကိုယ်တွေ ခြစ်ခြစ်တောက် ပူနေတာ နင်ဘာမှ မလုပ်ဘူးလားဟင်’

‘နင်ကတော့ လင်ငယ်နေဖို့ စိတ်ကူးနေပြီပေါ့လေ’

‘အေး...နင့်ကိုတော့ သတ်မယ်...သတ်မယ်ဟဲ့ သတ်မယ်’

‘ဟေ့...ခေတ်တာ၊ ငါ့ဖို့ အရက်သွားငယ်၊ အဆုတ်ထု အော်နေယင်းက....။’

‘အမယ်လေး...ကျွန်တော် တယ်သူ့ကိုမှ မသတ်ဝံ့ပါဘူးခင်ဗျ’

‘ကြောက်လှပါပြီဗူး... ကျွန်တော့်ကို မဖမ်းကြပါနဲ့’ဟု ထအော်တတ်၏။

ကျောက်ရိမ်းဘဝမှာ အရှုံးတပိုင်းဘဝ။

တခါတရံတွင် တနေ့လုံးမထပဲ ပုတီးစိပ်နေတတ်၏။

‘ပြုသည် တခဏ၊ ခံတတဝံ့ဟု ဆိုရလေမည်လား။’

ကျောက်ရိမ်း အသနားခံစားပယ်ခံနှင့် မခွေးမနှောင်းမှာပင် နှုတ်ပင်လီ၏ အယူခံပယ်မိန့် ကျလာပြန်သည်။ သူတို့ကမ္ဘာကလေးအတွင်း အဆိုးဆုံးအချိန်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သည်။

နှုတ်ပင်လီ၏ ဝတ်ပြုချိန်မှာ တနေ့ငါးကြိမ်မကတော့၊ အချိန်နှင့်အမျှ အလွှာအရှင်မှတစ်ပါး ကိုးကွယ်ရာမရှိ ဟူသော ရွတ်ဆိုသံ ထွက်ပေါ်လက် ရှိချေပြီ။

နှုတ်ပင်လီမှာ ကျောက်ရိမ်းနောက် ကြိုးစင်တက်ရမည့်သူ ဖြစ်သည်။

သေပြီး နောက်တဖန် ရှင်သန်ထမြောက်ကာ အလွှာအရှင် မြတ်ရှေ့မှောက်၌ အစစ်ဆေး ခံရမည့်အချိန်ကား မဝေတော့ပေ။

ကျောက်ရိမ်းကို ကြိုးပေးရန် ပြင်ဆင်မှုများမှာလည်း အဆင်သင့် ဖြစ်နေပြီ။

ဒေါက်ဖြုတ်ရမည့်သူကိုလည်း ရွေးပြီးပြီ။

ဒေါက်ဖြုတ်သူကို အကျဉ်းသားထဲမှ ရွေးရသည်။ လုပ်လိုသူကို ထောက်အာဏာပိုင်များက ရွာဖွေရသည်။ ဒေါက်ဖြုတ်သူအတွက် ဒေါက်ဖြုတ်ခနှင့် အခြားအခွင့်အရေးများ ပေးရသည်။

ဒေါက်ဖြုတ်သမားဆိုသည်မှာ လူသတ်သမားကို ထပ်၍ သတ်ရသူပင်။

ကျောက်ရိမ်းမှာ ကြိုးစင်တက်ဖို့အချိန် စောင့်နေပြီ။

ဘဝဟူသည် ရယူခြင်းခက်ခဲသလို ပေးဆပ်ရာတွင်လည်း မလွယ်ကူပေ။

ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် ရောဂါဝေဒနာ ခံစားနေရသူများပင် သေမည် မသေမည် ကျိန်းသေမသိစေကာမူ အလွန်အမင်း ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ကြ၏။ သူ့ကဲ့သို့သေရမည်ကို ကျိန်းသေသိနေသူတစ်ဦးအတွက်မှာမူ မည်သို့ခံစားရမည်မှာ ဆိုဖွယ်ရာ မရှိတော့ပေ။

ယခုအချိန်တွင် ကျောက်ရိမ်းကို ဘယ်သူကမှ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်မှုမပြု။ ဒါပေသိ၊ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်တွင်ရှိသော ခွန်အားများမှာ အလိုအလျောက် ကုန်ခန်းနေပြီ ဖြစ်သည်။

လူ့ဘဝကို စတင်ခဲ့စဉ်မှစ၍ လူတို့သည် ခွန်အားအတွယ်မိခင်နို့ကို သောက်စို့ထူထောင်ခဲ့ရ၏။ အစားအစာ အမျိုးမျိုးကို စားသုံးကြရ၏။ ဆေးဝါးအမျိုးမျိုးကို ဖြစ်ကြရ၏။ ဤသို့ ခက်ခဲစွာ ပျိုးထောင်ခဲ့ရသော ခွန်အားမှာ အထိ

အလျောက် ကုန်ခမ်းသွားသည်ဟုမဖြစ်စေပြီ။ ကျောက်ရိမ်းမှာမူ အကြောက်တရား၏ လွှမ်းမိုးမှုကို အဆိုးစွန်အောင် ခံစားခဲ့ရသည် ဖြစ်သည့်ကြောင့် သူ၏ခွန်အားမှာ အလိုအလျောက် ကုန်ခမ်းသွားရခြင်းပင်။

‘မသေမိလည်းခံရ၊ သေပြီးလည်းခံရ ကြီးသမားတဝ’

အသတ်ခံရသူက လှလှပပကြီး ကလဲ စားချေပြီဟု ဆိုရလေမည်လားမသိ။ ကျောက်ရိမ်း၏ ဘဝမှာ အသိန်းအသောင်းသော လူသားတို့၏ဘဝနှင့် အခြားနားကြီး ခြားနားခဲ့ပေပြီ။

လူသားတိုင်း မိမိသေရမည့်နေ့ရက်ကို ကြိုတင်မသိကြပေ။ သူ့မှာမူ သေမည့်နေ့ကို ကြိုတင်သိနေ၏။ အဆုံးဆိုရပါမူ သေရမည့် အချိန်ပိုင်းကလေးကိုပင် ကြိုတင်သိနေသူဖြစ်သည်။

ဤသည်မှာ လူသားတိုင်းနှင့်မတူသော ဘဝခြားနားမှုပင်။

ကျောက်ရိမ်းမှာ ရောဂါဝေဒနာ ဖြစ်ပွားခြင်းလည်းမရှိ၊ တစုံတရာသောဝေဒနာ ခွဲကပ်မှုလည်းမရှိ၊ ပကတိ ကျန်းမာလျက်ရှိစေကာမူ သေရပေတော့မည်။ ကျန်းမာလျက်သေရမည့်သူဟူ၍ လောကတွင် ရှိလိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။

သို့သော် သူကား...ကျန်းမာလျက် သေရမည့်သူတည်း။ သေမင်း ခံတွင်းဝ အလယ်သို့ရောက်နေသူ ကျောက်ရိမ်းကို တရိုန်ထိုးဝါးမျိုးရန် သေမင်းက အသင့်စောင့်နေပေပြီ။

လူ့ဘဝတွင် ဆက်လက်နေထိုင်ရန် ကျန်သေးသော အချိန်ကလေးသည်သာ သူ့ဘဝ၏ အလင်းရောင်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သည်။

ကြီးမပေးမိနှစ်ရက်က ကျောက်ရိမ်းမှာ အစောကြီးအိပ်ရာမှ ထလျက် ထောင်တံခါးဖွင့်ဖွင့်ချင်း ရေချိုးရန် ခွင့်တောင်းလာသဖြင့် ထောင်တံခါး လာဖွင့်သူ ထောင်မှူး ကလေးပင် တအံ့တညံ့ ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

ရှေ့လည်းမချိုး၊ အဝတ်အစားလည်း မလဲပဲဖြစ်သလိုနေထိုင်သူ ကျောက်ရိမ်းက စောစောစီးစီး ‘ရေချိုးပါရစေ’ဟုဆိုလာသည်မှာ ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လားဟု အံ့ဩစရာဖြစ်တွေ့ပါ။

‘ဘယ်နှယ် ကိုကျောက်ရိမ်း ထူးထူးဆန်းဆန်း၊ ဒီနေ့မှ စောစောစီးစီး ရေချိုးခွင့်တောင်းလို့ပါလား’

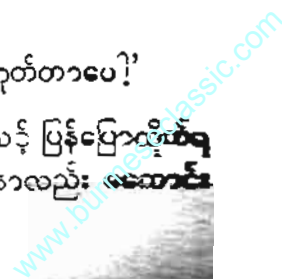
‘ဘောင်းဆို ဆရာရေ...ဒီနေ့က နေ့ထူး မဟုတ်လား... ဆရာရဲ့’

‘ဘယ်လိုလဲ ဆိုခမ်းပါဦး၊ ဘယ်လိုများ ထူးပြန်ပလဲ’

‘ဪ... ဆရာကလဲ၊ ခက်-ခက်ပါဘိခက်တုနော်၊ ဒီနေ့ကျန်ဘေခံမိန်းမ ထောင်ဝင်စာလာမယ့်နေ့လေ၊ ဒီတကြိမ်က နောက်ဆုံးတွေ့ခြင်းပါဆရာ၊ ဒါကြောင့် စောစောစီးစီး ရေလေးတာလေး ချိုးထားမလို့ပါ’

‘ဪ...ဒီလိုလား၊ ဟုတ်တာပေါ့... ဟုတ်တာပေါ့’

ထောင်မှူးကလေးမှာ ဤသို့ အလိုက်သင့် ပြန်ပြောလျက် သော်လည်း စိတ်သိခိုက်သွားသည်။ မျက်နှာလည်း ~~သောင့်~~ ရှာပေ။

သေရတော့မည်ကို သိနေသူ တယောက်က မိမိ၏ ဆိုးတူကောင်းဖက် ကြင်ဖော်ဖနီးနှင့် နောက်ဆုံးအချိန် တွေ့ရမည်ကို ရေချိုး၍ စောင့်ပါရစေဟု ဆိုလာသောအခါ ကြားလိုက်ရသူ အဖို့ မည်သို့လျှင် စိတ်ကောင်းနိုင်ပါတော့မည်နည်း။

ကျောက်ရိမ်းထံမှ ထွက်လာသော ထောင်မှူး ကလေးမှာ ထိုနေ့တနေ့လုံး အလုပ်လုပ်၍ မဖြောင့်တော့ပေ။ အယောင်ယောင်အမှားမှား ဖြစ်နေရှာသည်။ အကျဉ်းသား အရေအတွက် မကိုက်သဖြင့် နှစ်ခါပြန် သုံးခါပြန်ရေနေရသည်။ ထောင်မှူးကလေး၏ မျက်စိထဲတွင် သူ့ အိမ်မှာ ကျန်ရစ်သော မိန်းမနှင့် ကလေးများကိုသာ ပြန်မြင်ယောင်နေမိသည်။

သူ့သာ ကျောက်ရိမ်းလိုများ ခံစားရလျှင်။

ထောင်မှူးကလေးခမျာ ဆက်၍ မတွေးရဲရှာတော့ပေ။

ကြီးသမားများအတွက် ကြိုးစင်ပေါ်မတက်ရမီ မိမိအိမ်မှ လူများနှင့် နောက်ဆုံးအကြိမ်တွေ့ဆုံခွင့် အခွင့်အရေး ပေးထားသည်။ ယနေ့ အေးမြိုင်နှင့်ကျောက်ရိမ်းတို့ တွေ့ရမည့် ထောင်ဝင်စာမှာ ထိုအခွင့်အရေးကို နောက်ဆုံး ခံစားရန် ဖြစ်ပေသည်။

‘ထောင်ဝင်စာ’

ထောင်ဝင်စာ ဆိုသော စကားသုံးလုံးမှာ ထောင်ထဲရောက်နေသော အကျဉ်းသမားများအတွက် အလွန်အလွန် အရေးပါသော စကားသုံးလုံး ဖြစ်ပါသည်။ ကိုယ်၏ ဖနီးယားထ

‘ချစ်လိုက်တာ’ဟု ပြောလိုက်သော အသံကဲ့သို့ နဝင်ငံယံခွီသော စကားလုံးများဖြစ်သည်။

ယင်းထောင်ဝင်စာဆိုသောအသံကို ထောင်သားတိုင်းပင် မိုးလင်းမှ မိုးချုပ်အထိ စောင့်မျှော်ကြရသည်။ ‘ထောင်ဝင်စာဟု’ဟု အော်လိုက်သော အသံနက်အသံဆိုးကြီးကို အပြင်လူများသာ ကြားလိုက်ရလျှင် နားကြောပင် စိမ့်သွားလောက်ပေသည်။

ထောင်သားများ အတွက်မှာမူ ထိုအသံကို အဆိုကျော်မာမာအေးတို့ တင်တင်မြတို့ အသံထက် ပို၍ သာယာပါသည်ဟု ပြောကြပါလိမ့်မည်။

မှန်ပါသည်။ ထောင်ဝင်စာဆိုသည်မှာ ထောင်သားတို့၏ အသက် မဟုတ်ပါလား။

ထောင်သားများ ညအိပ်ရာဝင်ခါနီးတိုင်း ညည်းလေ့ ရှိသည့် ညည်းချင်းကလေး ရှိပါသည်။

‘မျှော်သည်၊ မျှော်သည်

တို့မျှော်သည်

ထောင်ဝင်စာလာဖို့ မျှော်ရသည်

ပျော်သည် ပျော်သည်

တို့ပျော်သည်

၂၀၄ ❀ ကျော်မြသန်း

ထောင်စာလာလို့ တို့ပျော်သည်' ဟူ၍။ ထောင်တွင်း ဆူပူမှု ဖြစ်ပွားသောအခါ ထောင်အာဏာပိုင်များက ပထမဆုံး ထောင်ဝင်စာကို ပိတ်ပစ်တတ်သည်။ ထောင်ဝင်စာပိတ်လိုက် ပြီဆိုသည်နှင့် အကျဉ်းသားအားလုံး မှိုင်ကျသွားတတ်သည်။ တခါတရံ ထောင်တိုက်ပွဲနှင့် ထောင်ဝင်စာကို အလဲအလှယ် လုပ်ရသည်လည်းရှိသည်။ တိုက်ပွဲကို ရပ်ပေးပါမည်။ ထောင် ဝင်စာ ပြန်ဖွင့်ပေးပါဟု အာဏာပိုင်များနှင့် စေ့စပ်ရသည်။

ထောင်ဝင်စာမှာ ဤရွှေ့ဤမျှ အရေးပါပါသည်။

ထောင်ထဲတွင် နိုင်ငံရေးသမားကွန်မြူနစ်များ တရားဟော သည့်အခါ ပစ္စည်းမဲ့လူတန်းစားအတွက် အရာရာတွင်....

ပါတီသည်ပထမ

ပါတီသည်ဒုတိယ

ပါတီသည်တတိယဟု ပြောလေ့ရှိသည်ကို ရွတ်နောက် နောက် အကျဉ်းသမားတဦးက....

ထောင်ဝင်စာသည် ပထမ။

ထောင်ဝင်စာသည် ဒုတိယ။

ထောင်ဝင်စာသည် တတိယ ဟု အရွှန်းဖောက်ခဲ့ရာမှ ထို ဝေါဟာရမှာ အကျဉ်းထောင်လောကတွင် ခေတ်စားလာခဲ့ သည်။

ယခုကျောက်ရိမ်း တွေ့ရမည့် ထောင်ဝင်စာမှာ နောက်ဆုံး ထောင်ဝင်စာပင်။ သေလူနှင့်ရှင်လူတွေ့ကြမည့် ထောင်ဝင် စာပင်။

ထောင်ဝင်စာလာမည့် အေးမြိုင်ကို ကြိုးတိုက်အတွင်းမှ ကျောက်ရိမ်းက လည်တဆန့်ဆန့် မျှော်နေရှာသလို အေးမြိုင် ကလည်းမနက်၅-နာရီခွဲကတည်းကထောင်ရှေ့ရောက်နေသည်။

နောက်ဆုံးတွေ့ရမည့် ထောင်ဝင်စာ ဖြစ်သည့်အလျောက် အေးမြိုင်ခဗျာ တညလုံးမအိပ်နိုင်ရှာ။ ထောင်ဝင်စာခေါ်မည့် အချိန်မဟုတ်မှန်း သိပါလျက် အေးမြိုင်မှာ စိတ်စောနေသ ဖြင့် မှီမလင်းခင် ထောင်ရှေ့ရောက်နေသည်။

ကြိုးတိုက်ထဲမှ ကျောက်ရိမ်းက အေးမြိုင်ရှိနေမည့် နေရာကို မှန်းမျှော်ကြည့်နေသလို အေးမြိုင်ကလည်း ကျောက်ရိမ်းရှိနေ သည့် ကြိုးတိုက်ဆီသို့ လှမ်းမျှော်လျက်...။

နှစ်ဦးသော လူသားများတွင် ခံစားမှုတမျိုးစီ ရှိနေကြ သည်။

သူတို့နှစ်ဦး၏ရင်မှာ ဖြစ်ပေါ်နေသောလှုပ်ရှားမှု အတိုင်း အဘာကို စာဖြင့်သရုပ်ဖော်ရန် ခက်ခဲလှပါတိ။

အုတ်နံရံမည်းမည်းကြီးကို ဘေ့တေ့ကြီးစိုက်ကြည့်နေသော အေးမြိုင်၏ မျက်အိမ်အတွင်းမှ မျက်ရည်များမှာ စက္ကန့်အလိုက် မိနစ်အလိုက်၊ တပေါက်ပေါက် စီးကျနေသည်။ ပါးပြင်ခေါ်စု စီးကျလာသော မျက်ရည်များမှာ ရင်ဘတ်တလုံးတွင် နှစ်နှစ် နေပြီ၊ ဒါကို အေးမြိုင်က လုံးဝသတိမပြုမိ။

သူမ၏ မျက်လုံးများမှာ အုတ်နံရံပေါ်မှ မခွာတော့၊
ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း ဟိုးပြောင်း၊ ဒီလှည့်၊ လှည့်မကြည့်မိ။
ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ရောက်နေသော ထောင်ဝင်စာလာတွေ့သူ
များကသာ အေးမြိုင်ကို ငိုင်းကြည့်နေကြသည်။

အေးမြိုင်ကို အဖြစ်အပျက်ကို မသိသူများကတော့ အေးမြိုင်
ကိုကြည့်၍ သဲလွန်းရန်ကောဟု ဆိုလိမ့်လေမလား။

အသက်ရှင် လှုပ်ရှားမှုအတွက် ရုန်းကန်နေရသော လူသား
တို့၏ ဒုက္ခအတိုင်းအတာမှာ ကြီးမားလှ၏။

ထိုအထဲမှ အမှုတခု ထပ်ဖြစ်လာပြီ ဆိုသောအခါ။

အမှုထိပ်ခေါင် လူသတ်ကောင်၏ ဗန်းသည် ခံစားနေရ
သော အတိုင်းအတာမှာ ပြောဖွယ်ရာ မရှိတော့ပေ။

ကြိုးဒဏ်ခံရအံ့ဆဲဆဲ ကြိုးသမား၏ရှေ့ရေများမှာ တွေးဝံ့စရာ
မရှိသလို ကလေးတစ်ခုနှင့် တဝခရီးဆက်ရဦးမည့် အေးမြိုင်၏
ရှေ့ရေများလည်း ရင်လေးဖွယ် ကောင်းလှပေစွ။

တဦးသောလူသားမှာ ဒုက္ခသံသရာထဲမှ လွတ်ထွက်တော့
မည် ဖြစ်သော်လည်း တဦးသော လူသားမှာမူ ဒုက္ခသံသရာ
ကြီးအတွင်း မျက်ရည်နှင့် စိတ်ဆင်းရဲမှုကို ရင်မှာပိုက်လျက်
ခရီးဆက်ရပေဦးမည် ဖြစ်၏။

တွေ့၊ ဆုံ၊ ကြုံ၊ ကွဲ ခရီးထဲဝယ် အခြားသော လူသား
များမှာ တွေ့ဆုံ၊ ကြုံဆုံ၊ ဆုံကြဆုံ၊ သူတို့နှစ်ဦးမှာမူ ယနေ့မှ
စ၍ နောက်ထပ် တွေ့ဆုံရန် မရှိတော့ ကွဲကြရပေတော့မည်။

ယနေ့ရှင်ကွဲ နက်ဖြန်သေကွဲ။
မျက်စိဘမိုတ်လျှပ်တပြက် ဆိုသည်မှာ သူတို့အဖြစ်မျိုးများ
လေလား...။

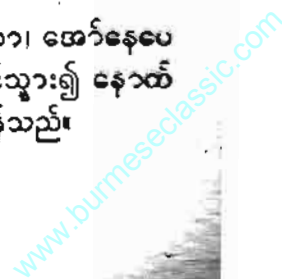
ဒီအဖြစ်မျိုးထက် ဝမ်းနည်းကြေ ကွဲ ဖွယ် ကောင်းသော
အဖြစ်မျိုး အဘယ်မှာ ရှိပါအံ့တော့နည်း။

ထောင်ထဲတွင် ထောင်ကြပ်တဦးမှာ ထောင်ဝင်စာ တွေ့လို
သူများကို ထွက်ခေါ်လိုက် ထောင်ထဲပြန်ဝင်သွားလိုက် တသုတ်
ခေါ်လိုက် တသုတ်ဝင်သွားလိုက်ဖြင့် ထောင်ကြီးရှေ့တွင် ရှုပ်
ရှက်ခတ်နေသည်။

အေးမြိုင် အလှည့်သို့ကား ပရောက်သေး။
အေးမြိုင်မှာ တွေးကောင်းဆဲ ဆွေးကောင်းဆဲ ငိုကောင်း
ဆဲ...။

ထိုစဉ်...
ထောင်ဝါဒါတဦး၏ စူးစူးရွားရွား အော်သံ ထွက်လာ
သည်။

‘အထူး ထောင်ဝင်စာ’
‘တရားခံ ကျောက်ရိမ်း’
‘တွေ့လိုသူ အေးမြိုင်’
ဝါဒါက သုံးလေးကာ ထပ်ကာ၊ ထပ်ကာ၊ အော်နေပေ
မယ် အေးမြိုင်ကမကြား။ ဝါဒါတယောက်ဝင်သွား၍ နောက်
ထပ် ဝါဒါတယောက် ထွက်လာပြီး အော်ပြန်သည်။
အေးမြိုင်က မတုန်မလှုပ်။

နှစ်ခါလောက် အော်မရတော့ ဝါဒီကြီးက ဒေါပွဲပြုလုတော့ကို တယောက်စီ လိုက်ပေးလိုက် ကြိမ်းလိုက်မောင်းလိုက် လုပ်နေသည်။ ရိုးရိုးထောင်ဝင်စာဆိုလွှင် ဤသို့မမေး ခေါ်မရလျှင် အေးချိတ်ထားလိုက်မည်သာ။

ယခုတော့ ထောင်ဝင်စာက အထူးထောင်ဝင်စာ။
ဟိုမေးဒီမေးယင်း အေးမြိုင်ရှေ့ နောက်သွားသည်။
'ခင်ဗျားလား ကြီးတရားခံ ကျောက်ရိမ်းကိုတွေ့မှာ'
အေးမြိုင်က ကြောင်ကြည့်နေသည် ဘာမှပြန်မပြော။
'ဒီမှာ ခင်ဗျားနာမည် ဘယ်သူလဲ'
'အေးမြိုင်ပါ'
'ဟာ... ခင်ဗျား ကျောက်ရိမ်းကို တွေ့မှာ မဟုတ်ဘူးလား'
ဝါဒီကြီးက ဒေါပွဲနှင့် အော်လိုက်သည်။

ဒီတော့မှ အေးမြိုင်က။
'ဟုတ်- ဟုတ်- ဟုတ်ပါတယ်...'
'ဟာဗျာဒီလောက်အော်နေတာ ခင်ဗျားမကြားဘူးလား'
'မ- မ ကြားလို့ပါရှင်'
'ကဲ... လာ... လာ'

ခါဘိုင်းလိုသာဆို ဝါဒီကြီးက ဟောက်လိုက်မည်ဖြစ်ခြင်း။
ယခုတော့ သူတို့အကြောင်း သိထားလို့ အော်ရုံပဲ အော်လိုက်သည်။

အေးမြိုင်မှာ ပါလာသည့် အထုပ်ကလေးကို ဆွဲလျက် ဝါဒီကြီးခေါ်ရာနောက်သို့ လိုက်ခဲ့ရသည်။ အေးမြိုင်၏ ခြေလှမ်း

များမှာ ကဘောက်တိကဘောက်ချာ ဖြစ်နေပြီ။ တည့်တည့် မတ်မတ် မလျှောက်နိုင်ရှာ။

မျက်လုံးများမှာလည်း မှုန်ဝါးနေသည်။

'အစ်ကိုကြီးရယ် ကျွန်မလမ်းကောင်းကောင်း မလျှောက်နိုင်လို့ တွဲခေါ်ပေးပါ'

အသံကြားသဖြင့် ဝါဒီကြီးက လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ကားတွေ ဥပဟိုသွားနေသည့် လမ်းမလယ် ခေါင်ကြီးမှာ ငုတ်တုတ်ကလေး ထိုင်နေသော အေးမြိုင်ကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့်။

'ခက် ခက်ရ ချည်ရဲ့ ဒက္ခတွေ ဖြစ်ကုန်တော့မှာပဲ' ဟု ပါးစပ်မှ မြည့်တွန်တောက်တီးယင်း အေးမြိုင်ကိုတွဲထူ၍ ထောင်ထဲသို့ ခေါ်သွားခဲ့ရသည်။

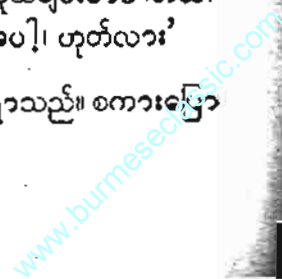
ထောင်မှူးကြီးရုံးခန်းထဲရောက်မှ အေးမြိုင်ကို အထိမ်းခိုင်း။ ရေလေးဘာလေးတိုက်ပြီး အနားယူစေခဲ့သည်။

ခဏကြာမှ ထောင်မှူးကြီးက စကားစလိုက်သည်။

'ကဲ...အေးမြိုင်၊ ဖြစ်ပြီးခဲ့တာလဲ ဖြစ်ပြီးပြီ၊ အေး...မြူပြင်လို့ ရတဲ့ ကိစ္စတော့မဟုတ်ဘူး၊ ဒီအချိန်မှာ မင်းတို့လင်မယား ဘယ်လို ခံစားရမယ်ဆိုတာ တို့လဲပဲ ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်၊ ဒီတော့ စိတ်ကို တတ်နိုင်သလောက် ထိန်းပေါ့၊ ဟုတ်လား'

အေးမြိုင်က ခေါင်းကလေး ညိတ်ပြုရှာသည်။ စကားပြောနိုင်အား မရှိတော့ပေ။

ဒုတိယအကြိမ်

‘ကဲ...ကဲ... ကိုဘင်တိုး၊ အေးမြိုင်ကို လိုက်ပို့လိုက်ပါ။ ကဲ... အေးမြိုင် လိုက်သွား၊ နာရီဝက်တော့ ခွင့်ပေးမယ်’

အေးမြိုင် ထောင်မှူးကြီးရုံးခန်း ရောက်နေကတည်းက ကြိုးတိုက်ဘာသာ ယူလာသောသတင်းအရ အေးမြိုင်ရောက် နေကြောင်း ကျောက်ရိမ်းသိလိုက်ပြီ။ အေးမြိုင်ဝင်လာမည့် အပေါက်ဝဆီသို့ သူနေသည့် အခန်းသံဘိုင်များကြားမှ မျှော် ကြည့်နေရှာသည်။

သူတို့နှစ်ဦး နောက်ဆုံးတွေ့ဆုံရမည့် တွေ့ဆုံပွဲ။

ထောင်မှူးကလေးနောက်မှ လိုက်လာသည့် အေးမြိုင်မှာ စိတ်ကို တင်းထားသော်လည်း မရ။

မျက်ရည်များ အလိုလိုကျလာသည်။

ကျောက်ရိမ်းအခန်းရှေ့ ရောက်ပြီ။

တဦးကိုတဦးစကားမပြောနိုင်ကြ။ တနာယက်ကိုဘယောက် တွေ့ကြည့်နေကြသည်။

သံတိုင်များ ခြားလျက်ရှိနေသော မျက်နှာနှစ်ခုမှာ တဦးကို တဦးကြည့်ယင်း မျက်ရည်တွေ သွန်ချနေကြသည်။

ဆယ်မိနစ်ရှိပြီ စကားတလုံးမှ မပြောရသေး။ ငိုနေရတုန်း ။

အနားက ထောင်မှူးကလေးက သတိပေးရသည်။ ‘ကဲ... ပြောစရာရှိတာတွေ ပြောကြလေ၊ ထော်ကြာ အချိန်စေ့သွား လို့ ဘာမှမပြောလိုက်ရဲ့ပဲနေဦးမယ်’

သတိပေးလိုက်မှ အေးမြိုင်ပါးစပ် လှုပ်လာသည်။ သို့သော် အသံထွက်မလာ။ ကျောက်ရိမ်းပါးစပ်လည်း လှုပ်နေသည်။ အသံမထွက်။

နောက်ဆုံး ကျောက်ရိမ်းနှုတ်ဖျားမှ အသံထွက်လာသည်။ တင်းကျပ် ဆို နှင့်နေသောအသံ၊ မနည်းကြီး အားယူပြောလိုက် ရသည့်အသံမှ ထွက်လာသော စကားလုံးများမှာ...။

‘အေးမြိုင်၊ နင် နောက်ထပ် အိမ်ထောင်ပြုချင်ယင်ပြု၊ ငါ ခွင့်ပြုတယ်၊ ကလေးတွေကိုသာ ငါ့လိုမဖြစ်အောင် ထိန်း သိမ်းစောင့်ရှောက်ပေးပါကွယ်’

ကျောက်ရိမ်းမှာ ထိုစကားလုံးများကို အထစ်ထစ် အငေါ့ ငေါ့ပြောနေယင်း အသံများ တိမ်ဝင်သွားသည်။ နောက်ထပ် ဘာမှ မဆက်နိုင်တော့။

ကြိုးသမားကြီးကျောက်ရိမ်း ဇနီးသည်ကိုနောက်ဆုံး ပြော ခဲ့သော စကားမှာ ထိုမျှသာ။

အေးမြိုင်ထံမှ...။

‘ကျွန်မ ဒီတသက်မှာ နောက်ထပ် အိမ်ထောင် မ...’ အေးမြိုင် စကား မဆက်နိုင်တော့။

ကျောက်ရိမ်းထံမှလည်း စကားသံမထွက်၊ အေးမြိုင်ထံမှ လည်း စကားသံ မထွက်။

ထွက်နေသည်က နှစ်ဦးလုံး၏ မျက်အိမ်အတွင်းမှ မျက်ရည် များသာ။

တွတ်တီးတွတ်တာ ပလီပလာ ခရာတာတာ ချစ်စရာ
စကားလုံးများ မရပ်မနား တရစပ် တွတ်ထိုးခဲ့ကြသူများ၏
နှုတ်ဖျားမှ အသံလုံးဝ ထွက်မလာနိုင်တော့ပေ။

သူတို့နှစ်ဦးစလုံး၏ ရင်ထဲတွင် ပြောစရာတွေက အပြည့်
အသိပ်၊ ဒါပေသိ ပြောလို့မရ။

အပြုံးနှင့်စခဲ့သော ဘဝခရီးသည် အပိုနှင့် ဆုံးရမည်မှာ
သဘာဝတရားပင်။

နောက်ဆုံးတွေ့ဆုံခွင့် အချိန်စေ့တော့မည်။
ထောင်မှူးကလေးကလည်း သတိပေးနေပြီ။

အေးမြိုင်က ကြိုးတိုက်အတွင်းရှိ သမံတလင်းပြင်ပေါ်
တွင် ကြုံကြုံကလေးထိုင်ပြီး ကျောက်ရိမ်းကို ကန်တော့နေရာမှ
ပြန်မထနိုင်တော့ပေ။ တတိယအကြိမ်မြောက် ဦးချလိုက်သည့်
လက်၊ သမံတလင်းနှင့် ထိသွားချိန်တွင် သူမ၏ နှော့ကိုယ်မှာ
ပျော့ခွေလျက် လဲကျသွားခဲ့သည်။

ကျောက်ရိမ်းက သံတိုင်များကို နဖူးနှင့်မေးထားယင်း အံကို
ကြိတ်လျက် မျက်လုံးများကို အတင်းမှိတ်ထား၏။

သမံတလင်းပေါ်တွင် ဝပ်တွားလျက်ရှိသော အေးမြိုင်မှာ
လုံးဝ ပြန်၍ ထမလာတော့ပေ။ တွေ့ဆုံခွင့် အချိန် စေ့ရောက်
သွားပြီဖြစ်သဖြင့် ထောင်အမှုထမ်းများက အေးမြိုင်ကို တွဲထူ
ခေါ်ယူသွားကြရ၏။ ဒီတော့မှ အေးမြိုင်ထံက အသံထွက်လာ
သည်။

စိတ်နှိုးလက်ရှိ အားရပါးရကြီး အော်ဟစ်ငိုလိုက်သည့် ငိုသံ
ကြီးမှာ ကြိုးတိုက်တခုလုံး ပဲ့တင်ခတ်သွားသည်။

ကျောက်ရိမ်းမှာ သံတိုင်များကြားတွင် ခေါင်းကိုညှပ်၍
မျက်လုံးများ ပိတ်သားခဲ့ရာမှ တဖြည်းဖြည်း ဒူးညှိတ်လျက်
ပုံလျက်သား လဲကျသွားတော့၏။

အခြားသောအခန်းများရှိ ဘဝတူ ကြိုးသမားများ၏
မျက်လုံးအိမ်တွင် မျက်ရည်များ ဝေ့လျက်၊

သေလူနှင့် ရှင်လူ၊ လူသားနှစ်ဦး၏ နောက်ဆုံးအချိန် တွေ့
ဆုံခြင်းမှာ ဤရွေ့ဤမျှသာ။

ထောင်များတွင် ကြိုးသမားများကို ပစ်လက်ခတ်မထား၊
ဂရုတစိုက် အရိပ်တကြည့်ကြည့်ထားကြသည်။ ထားပေမပေါ့။
ကြိုးမပေးခင် တစ်တစ်ခု ဖြစ်သွားမဖြင့် ခက်ကရော။ ထောင်
အာဏာပိုင်တွေတာဝန် ဖြစ်လာတော့မှာကိုး။

ကျောက်ရိမ်းက အေးမြိုင်နှင့်တွေ့စဉ် စကားမပြောနိုင်ခဲ့။
မှာစရာရှိသည်များကို မမှာနိုင်ခဲ့။ ဒါကြောင့် ထောင်မှူးကြီးထံ
ခွင့်တောင်းပြီး စာတစောင် ရေးခဲ့သည်။ ဒါပေမယ် စာကို သူ
မရေးနိုင်။ သူ့ကို ရေးခွင့်မပေး။ သူပြောသမျှကို ထောင်မှူး
ဦးထွန်းဇဝက ရေးပေးခဲ့သည်။ စာကိုတော့ ဦးကြီးမောင်
လက်ထဲ အပ်လိုက်သည်။

ကြိုးသမား၏ မှာတမ်းလို့ ဆိုနိုင်သည့် စာပေါ့။

ကျောက်ရိမ်းသာ စာရေးဗိဇ္ဇာရှိခဲ့လျှင် ဒီ မှာတမ်းကြီးက
တဖွဲ့တနွဲ့ စိတ်ဝင်စားစရာကြီး နေမှာပေါ့။ အခုတော့ ရိုးရိုး
ကလေးပါ။

အေးမြိုင်....

ငါတော့ ငါ့မိုက်ပြစ်နဲ့ ငါ ခံသွားရပြီ။ ငါ့အတွက် ဝမ်း
နည်းမနေကြနဲ့၊ မင်းတို့သားအမိအပေါ် ငါ့ဆိုးခဲ့တာတွေ၊
ဝတ္တရား မကျေပွန်ခဲ့တာတွေကို ခွင့်လွှတ်ပါကွယ်။

အေး...ကလေးတွေကိုတော့ ဂရုစိုက်ပါ။ ဒီကလေးတွေ
ကြီးလာယင် ငါ့ဘဇမျိုး မရောက်ရလေအောင် နင်
ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ပေးနိုင်မယ်ဆိုယင် ငါ့အသေ

အခန်း (၂၁)

ကျောက်ရိမ်း သတိမေ့မြောသွားခဲ့ရာ မည်မျှကြာသည်
မသိ။ သတိရ၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ သူ့ဘေးတွင် ထောင်
ဆရာဝန်နှင့် ထောင်အမှုထမ်းတွေ ပတ်လည်ဝိုင်းနေသည်ကို
တွေ့လိုက်ရသည်။

ကျောက်ရိမ်းကို ဆရာဝန်က ဆေးထိုးပေးပြီး သတိကောင်း
ကောင်းရမှ အားပေး နှစ်သိမ့်ကောင်းပြောပြီး ပြန်သွားခဲ့ကြ
သည်။ အဲဒီအချိန်ကစပြီး ဝါဒါတယောက်ကို ကျောက်ရိမ်း
အခန်းရှေ့မှာ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ အစောင့်ချထားခဲ့သည်။

တရားဥပဒေ ကျူးလွန်သူကို တရားဥပဒေက အပြစ်ပေးရ
မည်ဖြစ်ရာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အဆုံးစီရင်သွားသည့် အပြစ်မျိုး
အပြစ် မခံနိုင်ပေ။

မြောင့်ပါပြီကွယ်။ ငါရောက်ရာနေရာကနေ ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး သာဓုခေါ်ပါ့မယ်ကွာ။ ငါကလေးတွေ အရွယ်ရောက်လာယင် ငါ့အဖြစ်ကို နာမူနာပြုပြီး ဆုံးမပါနော်။ ငါတော့ ကောင်းကောင်းကြီး နောင်တရပါပြီကွာ။ ဒါပေမယ့် ငါနောင်တရတဲ့အချိန်က လွန်သွားခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။ ဘာမှ မဟုတ်နိုင်တော့ဘူးပေါ့ကွာ။ ခုတော့ ငါ့မှာသေရမယ့် ရက်ကိုလဲ သိနေပြီ။ သေရမယ့် အချိန်ကိုလဲ သိနေပြီ မသေခင် သရဏဂုံလဲ အဘင်ခံရတော့မယ်။ ဒီထက်ဆိုးတဲ့ ဘဝတော့ မရှိတော့ဘူးပေါ့ကွာ။

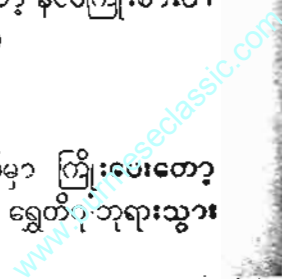
အေးမြိုင်....

ငါဟာ မင်းနဲ့ ကလေးတွေကို ချစ်လဲချစ်ပါတယ်။ သံယောဇဉ်လဲ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အရက်ကလေးမို့ ဝင်သွားယင် ငါဟာ အားလုံးကို မေ့သွားတော့တယ်။ ဒါကြောင့် မင်းနဲ့ ကလေးတွေအပေါ်မှာ ဆိုးချင်တိုင်း ဆိုးခဲ့တာပေါ့။ အေး... ကြီးတိုက်ထဲ ရောက်မှပဲ ငါလဲ ဒါတွေကို ပြန်စဉ်းစားမိတယ် မျက်ရည်လဲ အကြိမ်ကြိမ် ကျခဲ့ပါတယ်ကွာ။ ခုတော့ ငါ့မှာ ဒီဒဏ်တွေစပြီး ခံနေရပါပြီ။ ငါမိုက်ခဲ့တဲ့ မိုက်ပြစ်အတွက်လဲ ခုတော့ အဆိုးဆုံးအဖြစ်ကို ခံရတော့မယ် အချိန် နီးကပ်နေပါပြီကွာ။ ဒီရက်ပိုင်းကလေးအတွင်းမှာ ငါဟာ မင်းနဲ့ ကလေးတွေကို အပြီးအပိုင် ခွဲရတော့မယ်။ အသေဆိုးနဲ့ သေရတော့မယ်။ အေးလေ ဒါတွေရေးနေလို့ မင်းတို့လဲ စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြမှာပဲ။

ဒီတော့ ငါ့မှာခွဲချင်တာက နှင်လဲအသက်ငယ်ငယ်ပဲ မှီသေးတယ်။ အားကိုးလောက်တဲ့ ယောက်ျားကောင်းတွေယင် အိမ်ထောင်ပြုချင်သပဆိုပြု။ ငါ့ကျေကျေနပ်နပ် ခွင့်ပေးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကလေးတွေ ကစဉ့်ကရဲမဖြစ်အောင် အိမ်ထောင်မပြုပဲ နေနိုင်ယင် နေပါလိ။ ငါ... နောက်ဆုံး တောင်းပန်ပါရစေ။ နှင်တို့သားအမိတွေ ရန်ကုန်မှာ ဆက်မနေကြနဲ့တော့ ရွာကိုသာ အမြန်ဆုံးပြန်ကြပါ။ ခုအချိန်မှာ ငါတို့ရွာကလေးဟာ အလျင်ကလိပဲ့ သာသာယာယာ ဖြစ်နေပါပြီ ဆွေမျိုးတွေကလဲ နှင်တို့သားအမိကို စောင့်ရှောက်ကြမှာပေါ့။ ငါတော့ ချောင်းသာရွာကို ပြန်ခြင်ရဖို့ အချိန်မရှိတော့ပါဘူး အဝေးကပ်ချော်ပြီး ကြည့်လိုက်ပါမယ်။ နှင်မှာရှိတဲ့ ငွေကပေးနဲ့ တောက်ပြန်ပြီးလုပ်ကိုင်စားကြယင် နှင်နဲ့ ကလေးတွေအတွက် ပူစရာမရှိပါဘူး။ အမှန်တော့ ချောင်းသာရွာဟာ ချစ်စရာကောင်းသလို တို့ချောင်းသာ သားတွေဟာလဲ လူ့ခိုးလူ့ကောင်းတွေပေါ့။ ငါတယောက်သာ တူးတူးခါးခါး မိုက်ခဲ့လို့ ချောင်းသာနဲ့ ဝေးတဲ့ ဘဝ ရောက်ခဲ့ရတာပေါ့။ ငါ့ကလေးတွေဟာ ချောင်သာသားတွေလို လူ့ခိုးလူ့ကောင်းတွေ ဖြစ်ပါစေလို့ ငါဆုတောင်းခဲ့ပါတယ်။ ငါ့ ဆုတောင်းပြည့်အောင်တော့ နှင်ပဲကြိုးစားပါလို့ ငါ နောက်ဆုံးတောင်းပန်ပါရစေ။

အေးမြိုင်....

ငါ့ကို သန်ဘက်ခါမနက် အရက်တက်မှာ ကြိုးပေးတော့မယ်။ ငါ့ကို ကြိုးပေးခင် တရက်မှာ ရွှေတိုက်တုရားသွား

ပြီး ငါ့အတွက် ဒါနပြုပေးပါ။ ပန်း၊ ရေချမ်း၊ ဆီမီး သက်ပြည့်နဲ့ ရွှေဆိုင်းများ ကပ်လှူပူဇော် ပေးပါကွာ။ မနက် ၇-နာရီတိတိမှာ ပူဇော်ပေးပါ။ ငါ ကြိုးတိုက်ထဲကနေ ရွှေတိဂုံ ဘုရားကို အာရုံပြုပြီး အမျှပေးဝေ၊ နိဗ္ဗာန်ခေတ်ပါ ရစေ။ ငါ့ကို ကြိုးပေးမယ် မနက် အရက်တက်မှာ သံဃာတော် များကို ဆွမ်းကပ်ပေးပါ။ ငါ ကြိုးစင်ပေါ်ကနေ အာရုံပြုနေပါမယ်။ ငါ့မှာတာ တွေကို တခုမှ မလစ်ရအောင် နှင်ဂရုတစိုက် လုပ်ပေးစမ်းပါ။ နင့်ကို အမျိုးမျိုး နှိပ်စက်ခဲ့တဲ့ လူမိုက်ကြီးကို နောက်ဆုံး ပြုစုခြင်းအနေနဲ့ လုပ်ပေးပါနော်။

ကြိုးတိုက်ထဲမှာ ငါ့ကိုယ်တိုင် ထိုးထားတဲ့ ကြိုးပုတီးသုံးကုံးကို ပေးလိုက်ပါဘယ်။ ဒါဟာငါ့ရဲ့ နောက်ဆုံး လက်ဆောင်ပါပဲ။ ပုတီးအကြီးနှစ်ကုံးကို တောင်ကျောင်းနဲ့ ခြောက်ကျောင်း ဘုန်းတော်ကြီးများကို ကပ်လှူပြီး ချောင်းသာ လူမိုက် ကျောက်ရိမ်းအတွက် အမျှပေးဝေပါလို့ လျှောက်ထားပေးပါ။ ကြိုးပုတီးတကုံးကတော့ နင့်အတွက်ပဲ။ ချောင်းသာရွာက လူမိုက်ကြီး ကျောက်ရိမ်းတယောက်တော့၊ ကြိုးစင်တက်ခါနီးမှ အကျွတ်တရာ၊ ရသွားပြီလို့ သဘောထားပြီး ငါ့အပေါ် ဆွေမျိုးတွေအားလုံးက ခွင့်လွှတ်ကြပါလို့ ငါတောင်းပန်ခဲ့ကြောင်း ပြောပြလိုက်ပါ။ အေးမြိုင်....

နှင်တို့ရွာပြန်ပြန်ယင် ငါ့ကလေးတွေကို ရွာဦးဆရာတော် ဆီမှာ အပ်ပါ။ ဆရာတော်က သေအောင်ခိုက်တာတောင်မှ

ကျောင်းက မထုတ်ပါနဲ့နော်။ ငါ့ရဲ့ ဆိုးဝါးစွာ အမျိုးမျိုး ခံခဲ့တဲ့ နင့်အပေါ်မှာ ငါ့ကျေးကျေးနပ်နပ်ကြီး ခွင့်လွှတ်ပါ့တယ်။ ငါ့အပေါ်ကိုလဲ ခွင့်လွှတ်ပါကွာ။ အေး...ငါ့မှာ ခွဲချင်တာကတော့ ဒါပါပဲ'

ကြိုးစင်ပေါ်မှ လူမိုက်ကြီး
ကျောက်ရိမ်း

ကျောက်ရိမ်း၏စာမှာ ဤမျှသာ။

တကယ်ကတော့ သေရမည်ကို သိနေသူတဦးက ဤစာကို မင်ဖြင့် ရေးသားခဲ့ခြင်းမဟုတ်ပါ။ မျက်ရည်ဖြင့် ရေးသားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဤစာကို ဖတ်မည့်သူကလည်း မျက်ရည်အပြည့်ဖြင့် ဖတ်လိမ့်မည်သာ။

ဤသို့လျှင် ကြိုးတိုက်အတွင်း စိတ်ဒုက္ခ၊ ကိုယ်ဒုက္ခအမျိုးမျိုးကို နှစ်နှစ်ချီ၍ ခံစားခဲ့ပေသူ ကျောက်ရိမ်းမှာ သေမင်း လက်သို့ ရောက်တော့မည့် အချိန်နီးကပ်လာပေပြီ။

— စိတ်ကို လုံးဝလျော့ချလိုက်ပြီ။

ခန္ဓာကိုယ်လည်း နူးချိနေပြီ။

ဦးကြီးမောင်ပေးထားသော ရုပ်ပွားတော်ကား နှစ်ကလေး ရှေ့တွင် အချိန်ရှိသရွေ့ ထိုင်နေသူ ကျောက်ရိမ်းမှာ ရေသာ

၃၀၀ ဇွဲ ဘျောက်ရိမ်း

သောက်၍ ထမင်းလုံးဝ မစားတော့ပေ။ ထောင်ဆရာဝန်က ဆေးလာထိုးပေးပြီး နှာခေါင်းလဲမှ နို့ သွင်းပေးသွားသည်။

မသတ်ခင် သေနေမှာ စိုး၍ထင်။

နောက်တနေ့ ညနေတွင် ဘုန်းတော်ကြီးကြွလာသည်။

ဘုန်းတော်ကြီးက ကျောက်ရိမ်းနှင့် အလ္လာပ၊ သလ္လာပ အနည်းငယ် ပြောကြားပြီးနောက်။

‘တကာကြီး မောင်ကျောက်ရိမ်း၊ လောကမှာ အရာရာ တိုင်းဟာ ဖြစ်-တည်-ပျက်ကြီးပဲ။ မပျက်တာရယ်လို့ မရှိဘူး။ သက်ရှိကော သက်မဲ့ရော ပျက်နေတာပဲ။ ငယ် ကြီး- အို၊ နောက် သေတာပဲ။ ဒကာကြီးကို မွေးဖွားပေးခဲ့တဲ့ မိဘတွေ ဟာလဲ သေမျိုးတွေပဲ မရဏတွေပဲ။ အဲ...ဒကာကြီးရဲ့ အမေ အဖေတွေကို မွေးဖွားပေးခဲ့တဲ့ အဘိုးအဘွားတွေဟာလဲ သေမျိုး တွေပဲ။ ဒကာကြီးလဲ မရဏ၊ ဒကာကြီး မွေးထားတာတွေလဲ မရဏ။ အေး...အားလုံးဟာ အလျင်သွား နောက်လိုက်ပဲ ကွာ ပါတယ် ဒကာကြီးရယ်။’

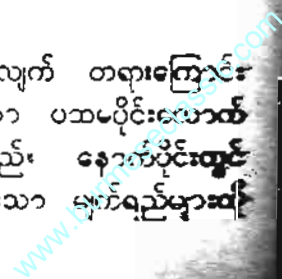
အင်း-တကယ်တော့ အားလုံးဟာ သေမျိုးကြီးပဲ မြဲတဲ့လူရယ် လို့မှ မရှိပဲ ဒကာကြီးရဲ့ ဒါကြောင်မို့ တို့ဘုရားက လူမသေ ဘူးတဲ့အိမ်က မုန်ညှင်းစေ ကလေး ရှာစမ်းပါလို့ ပြောခဲ့တာ ပေါ့။ ဇနီးတို့၊ သားသမီးတို့ ဆိုတာကလဲ မသေခင်ပြုစု စောင့်ရှောက် လုပ်ကျွေးသမှု ပြုရတာမျိုး၊ ငါ့သား၊ ငါ့မယား ပဲရယ်လို့ မစွဲလမ်းနဲ့၊ ငါဆိုတာလဲ မရှိဘူး။ ပညတ်နယ်ပယ် မှာတော့ ရှိသပေါ့လေ။ အခု ကျောက်ရိမ်းဆိုတာရှိတယ်။ သေ

သွားတော့ ကျောက်ရိမ်း ဘယ်မလဲ၊ အဲဒီတော့ ငိုနဲ့၊ ဘွဲ့ တိုက်တာ သားမယားဆိုတာ သေသွားယင် ဒကာကြီးတို့ နောက် မလိုက်ဘူး။ အခု ဒကာကျောက်ရိမ်းအဖြစ်က ဝမ်း နည်းစရာချည်း မဟုတ်ဘူး။ ဝမ်းသာစရာလဲ ရှိတယ်ဆိုတာ ဒကာကြီး မမေ့နဲ့။ သူများတွေက သေမယ်အချိန်ကို သိ တော့ ဒေါသ၊ လောဘ၊ မာနတရားတွေ ဖုံးလွှမ်းပြီး ငါ့စွဲ တန်းလန်းနဲ့ သေသွားခဲ့ကြရတယ်။ ဒကာကျောက်ရိမ်းကတော့ သေမယ်အချိန်ကို သိနေရပြီ။ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မာနတွေလဲ ကျလောက်ပြီ။ ဒီဒကာ့ သတိဘလုံးရှေ့ရှုပြီး ပွားများအားထုတ် ခဲ့ယင် ဘဝကူးကောင်းဖို့ သေချာတယ်။ ပြင်းပြင်းထန်ထန် လေးများ ကျင့်ကြံအားထုတ်မယ်ဆိုယင် ပြုခဲ့ဖူးတဲ့ အတုသိလ် တရားတွေတောင် ကင်းစင်သွားနိုင်တယ်။ နိဗ္ဗာန်ရောက် ကြောင်းတရားထူးကို ပွားများအားထုတ်ဖို့ပေါ့။ နိဗ္ဗာန်ရောက် ကြောင်းဆိုတာ ဒီဒကာ့ဘုကြီးကလွတ်မြောက်ဖို့ပဲ။ ဘုရားဟော မွေကွန်တွေမှာလဲ ပါပါတယ်။ ဘဝပြတ် တရားဆိုတာ တမနက်၊ တနေ့လယ်၊ တညနေခင်း၊ အတွင်းလဲ ရနိုင်ပါတယ်။

ဒီတော့ ဒကာကြီး ဘာတွေကိုမှ တွေးမနေနဲ့တော့၊ ဘဝကူးကောင်းမယ့် တရားဘာဝနာတွေကို ပွားများပေတော့’

‘ကဲ... သရဏဂုံ တည်ရအောင်’

ဘုန်းတော်ကြီးအား လက်အုပ်ချီလျက် တရားကြောင်း ကလေး နာယူနေသည့် ကျောက်ရိမ်းမှာ ပညာပိုင်းလောက် သာ မှတ်မှတ်သားသား နာယူနိုင်သည်။ နောက်ပိုင်းတွင် တပေါက်ပေါက် တလိုမိုလိုမိုစီးကျနေသော ရှက်ရည်များသည်

လည်း မသုတ်နိုင်၊ နှာခေါင်းပေါက်မှ ထိုစီးလာသည့် နှာရည်
များကိုလည်း မသိမ်းနိုင်ပဲ သူ၏မျက်စိထဲတွင် ကြိုးစင်ကြီးသာ
မြင်စရာတော့သည်။

ဆရာတော်၏ တရားသံများကို ဘယ်လိုပင် အာရုံပြု၍
နားထောင်ပါသော်လည်း မကြားတချက် ကြားတချက်။

‘အာမဘန္တေ’ ခံဝန်သံကလေးမှာ တိုး တိုး ညှင်း ညှင်း
ကလေး ထွက်လာသည်။

‘ပုခက်အတွင်းမှ ခေါင်းအကြား’ သူ့နေထိုင်ခဲ့ရသော ဘဝ
ခရီးမှာ မဖြောင့်ဖြူးချေ၊ ကြမ်းတမ်းသော ဆူးလွှမ်းခရီး
သာတည်း။

နောင်တဟူသည် နောင်မှတ၍ မရစကောင်း။
လောဘနောက်မှ အရိပ်သည် ပျောက်ပျက်ခြင်း မရှိပေ။
ဘဝဟူသည် ရယူပိုင်ဆိုင်ခြင်းမဟုတ် စွန့်လွှတ်ပေးဆပ်ခြင်း
မျှသာ။

ကောင်းသော ပေးဆပ်ခြင်း။

မကောင်းသော ပေးဆပ်ခြင်း။

ကောင်းသောပေးဆပ်ခြင်းကိုလည်း ကိုယ်ကသာ ပြုလုပ်၏။

မကောင်းသော ပေးဆပ်ခြင်း ကိုလည်း ကိုယ်ကသာ
ပြုလုပ်၏။

‘ပြုပြုသမျှ လူ့ဘဝတွင်
ကောင်းလျှင်အကျိုး ဆိုးလျှင်အပြစ်
ပြုသူမိမိ ခံယူမိမိ
သတိနှင့်ယှဉ်၍ ဉာဏ်ဘင်စဉ်းစား
အသိပွားသော်
အမှား မဖြစ်ချေတကား...’

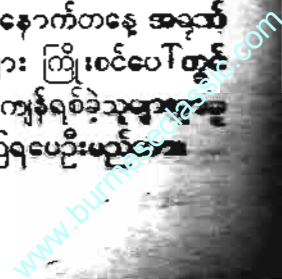
ကျောက်ရိမ်းသည် သူများကို သတ်ခဲ့သည်။

ထိုလူသတ်မှုအတွက် သူ့ကို တရားဥပဒေက ပြန်သတ်တော့
မည်ဖြစ်သည်။

တပါးသူအား သတ်ပြီးနောက် ကိုယ်ခံရမည့် အလှည့်
မရောက်မီ ခံစားခဲ့ရသော ဝေဒနာပေါင်းစုံတို့ ခံစားချက်
အတိုင်းအတာမှာ ကြီးမားသလောက်ပင် ပြင်းထန်လှသည်။ ကိုယ်
သာ ခံရသည်မဟုတ်ပေ။ ကျန်ရန်ခဲ့သော မိဘ၊ သားမယား
ဆွေမျိုးသားချင်းများမှာလည်း စိတ်ဆင်းရဲခြင်း၊ ကိုယ်ဆင်းရဲ
ခြင်း ဝေဒနာပေါင်းစုံကို ထပ်တူထပ်မျှ ခံစားကြရသည်။

ဆိုသို့ ခံစားရသည်မှာ တံရွေရွေ၊ တမြည့်မြည့်။

အပြစ်ကျူးလွန်ခဲ့သူ ကျောက်ရိမ်းမှာ နောက်တနေ့ အသက်
တက်တွင် သူ့ခံစားခဲ့ရသော ဝေဒနာများ ကြိုးစင်ပေတိုင်း
ချုပ်ငြိမ်းတော့မည် ဖြစ်သော်လည်း ကျန်ရစ်ခဲ့သူများအပေါ်
အသက်ရှင်နေသရွေ့ ဆက်လက် ခံစားကြရပေဦးမည်တော့။

လူသတ်မှုသာမဟုတ်ပါ။ အခြားသော ရာဇဝတ်ပြစ်မှုကျူးလွန်သူများမှာလည်း ထောင်ထဲ ရောက်လေသည်ကာလ၊ စိတ်ဆင်းရဲခြင်း၊ ကိုယ်ဆင်းရဲခြင်း ဝေဒနာကို ခံစားကြရသည်။

ဤသည်ကို အကြောင်းပြု၍ စိတ်လိုက်မာန်ပါ ဖြစ်စေ၊ အကြောင်းကြောင်းကြောင့်ဖြစ်စေ၊ မည်သည့် ရာဇဝတ်မှုမျိုးကိုမဆို ကျူးလွန်မိစေရန် သတိတရားရှေ့ထား၍ ရှောင်ရှားအပ်ကြောင်း ကျောက်ရိမ်းအမှုက သင်ခန်းစာ ရခဲ့စေပါသည်ဟူလို....။

‘ရာဇဝတ်ဘေး ပြေးမလှတ’

‘ပြစ်မှုဟူသည် မဖြစ်ခင်က ရှောင်’

ကျောက်ရိမ်း ကြိုးစင်တက်ရတော့မည်။ ဘာအခွင့်အရေးများ ထောင်းပါလိမ့်။

ကျောက်ရိမ်း အလျှင် ကြိုးစင်တက်သွားရသူ စောသာလှ နောက်ဆုံး တောင်းဆိုခဲ့သော အခွင့်အရေးမှာ။

‘မီးသွေးခဲတခဲ’

ကျောက်ရိမ်း တောင်းဆိုခဲ့သော အခွင့်အရေးမှာ....။

‘ရှင်တော်ဗုဒ္ဓ၏ ရုပ်ပွားတော် ကားချပ်တချပ်’

စောသာလှက မီးသွေးခဲဖြင့် လက်ဝါးကပ်တိုင်ပုံ ရေးဆွဲ၍ ခရစ်ခတ်ကို တမ်းတပြီး ဘဝ၏ နောက်ဆုံးခရီး မြင်ကွင်းကောင်းစေရန် ကြိုးစားခဲ့သလို....။

ကျောက်ရိမ်းသည်လည်း ရှင်တော်ဗုဒ္ဓ၏ ရုပ်ပွားတော် ကားချပ်ဖြင့် ဘဝ၏ နောက်ဆုံးခရီးတွင် မြင်ကွင်းကောင်းရန် ကြိုးစားခဲ့ပေသည်။

သို့သော်....

ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင် စောသာလှ ကြိုးစင်တက်သွားခဲ့သော မြင်ကွင်းသည်လည်း မကောင်းခဲ့။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ကျောက်ရိမ်း ကြိုးစင် တက်သွားခဲ့သော မြင်ကွင်းသည်လည်း မကောင်း။

နောက်ထပ် ကြိုးစင်ပေ၇ တက်ရဦးမည့် မူဝလင်ဘာသာဝင် နူဝပ်ဝလီအတွက်လည်း မည်သို့မှ မြင်ကွင်းကောင်းလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

ကျောက်ရိမ်းအား အစွန်ဆုံးအခန်းသို့ ရွှေ့လိုက်ပြီ။ မနက်အရုဏ်တက်တွင် ကြိုးပေးတော့မည်။

ညနေဘက်က တရားတော်ကို နာကြားခဲ့ရပေမယ့် မဖြေသာ။ မျက်ရည်မထွက်အောင် အားတင်းထားသော်လည်း မရ။ မျက်ရည်များမှာ သုတ်လိုက်ယင်း ပြန်လည် စီးကုလားယင်း ထောင်က ပေးထားသော ချည်မျက်နှာသုတ်ပဝါကလေး တထည်လုံးမှာ မျက်ရည်များဖြင့် စိုရွှံနေသည်။ သို့တိုင်ထောင် မျက်ရည်များက ထပ်၍ ထွက်နေဆဲ။

သူသည်လည်း အများသော ကြိုးသမားများနည်းတူပင် အိပ်စက်နားနေခြင်း မရှိ။ အရာရာကို ထိန်းသိမ်းနိုင်ရန် ပုတီးကုံးပေ၇ တွင် လက်ချောင်း ကလေးများ မရပ်မနား ပြေးသွားနေသော်လည်း သူ၏စိတ်မှာ ပုတီးပေ၇သို့ အာရုံမထင်နိုင်ရှာ။

ကျောက်ရိမ်း၏ စိတ်များမှာ မရပ်မနား ပြေးလွှားလျက်
သာ...

လူဆရာအဟောနှင့် ဝိဇ္ဇာဆရာအပြောမှာ ကျောက်ရိမ်း
အတွက် 'အာလူး' ဖြစ်သွားသည်။

လူဆရာက ကြိုးက လွတ်မည်တဲ့၊
ဝိဇ္ဇာက ကွင်းလုံးကျွတ် လွတ်မည်တဲ့၊
ဥပဒေက ကြိုးစင်ပေါ်သို့။

သို့မို့ ကြောင့်....

'အဟော မမှန်
အပြော ပြောင်းပြန်
အပြစ် မကျူးလွန်ရန်
စောင့်ထိန်းရေးသည်သာအမှန်' ဟု ဆိုရပါစေ။

ကြိုးစင်ပေါ် အတက်ခရီး

ထာဝစဉ်လဲလျောင်းရမည့်အချိန်ကို ငဲ့လင့်ယင်း နားခိုရာ
ကြိုးဘိုက်တွင် ကျောက်ရိမ်းတယောက် တညလုံး ငိုကြွေးနေခဲ့
သည်။ ခွန်အားများလည်း ကုန်ခန်းသွားပြီ။ ခေါင်းအုံးပေါ်
တွင် မျက်ရည်များ အိုင်ထွန်းလျက်။

ထောင်တာဝန်ခံများ ရောက်လာချိန်တွင် ကျောက်ရိမ်းမှာ
အိပ်ရာပေါ်တွင် မှောက်လျက်ကလေး ငြိမ်သက် နေ သည်။
ရုတ်တရက် ကြည့်လိုက်သော် အသက်မှ ရှိသေးရဲ့လား ထင်
ရသည်။

အသက်တော့ ရှိပါသေးသည်။ သို့သော် ငွေငွေတလေး
ဖုတ်လိုက် ဖုတ်လိုက်။

အခန်းတံခါးဖွင့်ပြီး ထောင်မှူးကြီးက 'မောင်ကျောက်ရိမ်း'
ဟု အသံ ပြုလိုက်သည်။

ကျောက်ရိမ်းထံမှ အသံ လုံးဝ ထွက်မလား။

ထောင်မှူးကြီးက အချက်ပြလိုက်သဖြင့် ထောင်ကြပ်နှစ်ဦး
က ပြည်းညှင်းစွာ တွဲထူပေးလိုက်သည်။ ဒါပေသိ ကျောက်ရိမ်း
ခေါင်းမှာ ထူထူထောင်ထောင် မရှိတော့။ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျ
နေသည်။ မျက်ခွံကြီးများမှာ မိုးမောက်လျက် နီရဲနေ
သည်။

ထောင်ကြပ်နှစ်ယောက်က ချိုင်းမှ မလှလျက် တွဲခေါ်သွား
စဉ် ကျောက်ရိမ်း၏ ခြေဖျားလေးများမှာ သမံတလင်းပေါ်တွင်
ဒဂ္ဂုတ်ဆွဲလျက်။

စေတီလေးနား ရောက်ပြီ။

ဗူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ပြီးနောက် ရှင်တော်ဗုဒ္ဓအား ရည်
မှန်း၍ ချီမထားသော လက်ဆယ်ဖြာမှာ တုန်ယင်နေသည်။
ပါးစပ်မှ လုံးဝ အသံမထွက်။ လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် စေတီတော်
သို့ ဦးခိုက်လိုက်ချိန်တွင် သူ၏ကိုယ်လုံးမှာပျော့ခွေကျသွားသည်။
ခါးမှာ လုံးဝ ပြန်လည် တည့်မတ်မလာတော့ပေ။

သူ၏ခြေထောက်များမှာ လုံးဝ ရပ်တည်ခြင်းငှာ ဖွင့်ထား
တော့ပေ။ ငါဒါနှစ်ယောက်က ချီမလျက် ကြိုးစင်ရုံရာသို့...။

အရက်ဦးတွင် ကြိုးစင်အနီး ညောင်ပင်ကြီးပေါ်၌ အိပ်
တန်း တက်နေသော ကျီးကန်းများ လန့်ပျံခဲ့ကြပြီ။

ကြိုးစင်ပေါ်တွင် လှုပ်ယမ်းသွားသောကြိုး ငြိမ်သက်ပြီး
နောက် တန်းလန်း ဖြစ်နေသော သဏ္ဍာန်မှာ ကြိုးသမား၏
နိဂုံးပေတည်း....။

နိဂုံး....

ကျောက်ရိမ်းသတ်ခဲ့သော အမျိုးသမီးမှာ ရှင်တော်ဗုဒ္ဓအား
လက်ဆယ်ဖြာ ဦးတင်လျက် တည်ငြိမ် အေးချမ်းစွာ ကြည်ညို
သဒ္ဓါပွားများကာဖြင့် လာရာလမ်းသို့ ပြန်သွားခဲ့သော်လည်း....

သူ၏အလှည့်တွင်မူ တည်ငြိမ် အေးချမ်းခြင်း လုံးဝမရှိမဲ့
ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်မှုများ လွှမ်းမိုးလျက်၊ လာ ရာ လမ်း သို့
ပြန်ခဲ့ပေပြီ။

ဘဝဆိုသည်မှာ စိတ်အလိုကျ ဖြစ်လာသည်မရှိပဲ၊ အခြေ
အနေအရ ဆေးစက်ကျရာ အရုပ်ထင်တတ်ရာ အသက်သာဆုံး
နည်းဖြင့် ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ကြပါစေသော်....။

‘အရက်သေစာ သောက်စားကာဖြင့်

ပျော်ပါးမြူးတူး အရူးပမာ

ဖြစ်ကြရှာသည်

အရက်သေစာ သောက်စားကာဖြင့်

သတိကင်းလွတ် ရာဇဝတ်မှုလည်း ဖြစ်ကြရှာသည်။

အရက်သေစာ သောက်စားကာဖြင့်

ဒေါသမဲထိန်း၊ လောဘတိမ်း၍

ကတိမ်းကပါး၊ ပြုမိမှားသော

ဘဝနောင်တ၊ မရှိချေတကား’

ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်ပြီးနောက် ဖြစ်ပေါ်လာမည့် အကျိုး
အဆက်များသည် မည်သည့် နည်းနှင့်မျှ ကောင်းသောအကျိုး
ဆက် ကောင်းသောမြင်ကွင်း ဖြစ်လာမည်မဟုတ်သည်ကို သတိ
မူ၍ လူသားတိုင်း ရာဇဝတ်မှုကို ရှောင်ရှားနိုင်ကြပါစေဟု။

မေတ္တာများစွာဖြင့်

ကျော်မြသန်း

စာရေးသူမှ

(၁)

စာဖတ်သူများ လက်ဝယ်သို့ ရောက်ရှိနေသည့်
ကြိုးစင်ပေါ်မှ ကျောက်ရိမ်း စာအုပ်တွင် ပါရှိ
သော ဇာတ်လမ်း စ-လယ် ဆုံးမှာ စာရေး
သူ၏ စိတ်ကူးစိတ်သန်းမှ ပေါ်လာသည်များကို
ရေးသားထားခြင်း မဟုတ်သလို နိုင်ငံခြားစာ
အုပ်တအုပ်အုပ်ကိုမှီးခြင်း ဘာသာပြန်ခြင်းလည်း
မဟုတ်ပါ။

စာရေးသူမှ

ရန်ကုန် ထောင်တွင်း ရှိ ကြိုးစင် ပေါ် သို့ တက်ခဲ့ရသူ ကြိုး သ မား တဦး၏ (True Confession) မကွယ်မထောက် အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ဟ ဝန်ခံချက်များကို ပြန်လည်ရေးသားထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အထက်တန်းလွှာ အိမ်ထောင်စုတစ်ခု၏ အိမ်ထောင်ရေး အရှုပ်တော်ပုံကြားတွင် ပါဝင်ခဲ့ရာမှ လူသတ်တရားခံအဖြစ် ကြိုးစင်ပေါ် တက်သွားခဲ့ရသူ ကျောက်ရိမ်းက ကြိုးစင်ပေါ် မတက်မီ သူ၏ အဖြစ် အပျက်များကို အစမှအဆုံး မကွယ်မဝှက် ဖွင့်ဟ ဝန်ခံသွားခဲ့သည်။ ကျောက်ရိမ်းမှာ အရက်ဂျိုး တဦး ဖြစ်၍ သူ့ကိုယ်တိုင်က မစဉ်းစား မဆင်ခြင်ပဲ အရက်အတွက် မိုက်ဖက်ပါခဲ့သူတဦးဖြစ်စေကာမူဖြစ်မှုကို ကျူးလွန်အောင် ငွေနှင့်မျှား၍ တွန်းအားပေးခဲ့သူများရှိ၍သာ ကြိုးစင်ပေါ် တက်ရသည်အထိ ဖြစ်ခဲ့ရသည်ဟု ဆိုရသော် မှားအံ့မထင်။

တွန်းအားပေးခဲ့သူမှာ အထက်တန်း လွှာမှ ဓနအင်အား တောင့်တင်းသူများဖြစ်၍ အမှုလမ်းကြောင်းထဲသို့ပါဝင်မလာတော့ပဲကျောက်ရိမ်း တယောက်သာ ဝေဏ်ဒဏ်ခံ အဝရောက်ခဲ့ရသည်။

စာရေးသူမှ

အစွယ် လိုသူ မိဖုရားမှာ ဘာမှ မဖြစ်သော်လည်း ကံဆိုးသူလေးပစ်ရသည့်မုဆိုးလေးမှာ ရင်နာစရာ အဖြစ်ဆိုးနှင့် တိုးခဲ့ ရသော ဇာတ်လမ်းပင်။

(၂)

လောကတွင် သေရမည်ကို မကြောက်သူ ဟူ၍ ရှိလိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။ အကယ်၍ သေရမည်ကို မကြောက် ပါဟု ဆိုလာသူ ရှိငြားအံ့။ ကိုယ်တိုင်အမှန်ထက် သေဘေးနှင့် ရင်မဆိုင်ရသေး၍သော် လည်းကောင်း၊ သေရမည့် အချိန်နာရီ နေ့ရက်ကို မသိသေး၍သော်လည်းကောင်း ဖြစ်ပါမည်။ သေရမည်ကိုလူတိုင်းပင် ကြောက်၏။

ထိုအထဲမှ ရက်စက်သော နှလုံးသားပိုင်ရှင် လူသတ်သမားတို့မှာ သူတို့ခံရမည့် အလှည့်သို့ ရောက်သောအခါမျိုးတွင် သေရမည်ကို ပို၍ ပင် ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်ကြလေ၏။

ကျောက်ရိမ်းနှင့်အတူ ကြိုးတိုက်ထဲတွင် နေခဲ့ရသူလူသတ်သမားကိုနောက်ဆုံးအချိန်မရောက်မီ ခံစားချက်များက ဤသည်ကို ထောက်ခံကြပါလိမ့်မည်။ မည်သို့မည်ပုံ ကမောက်ကမောက်ပုံများကို စာဖတ်သူများ တွေ့ထိပါလိမ့်မည်။

စာရေးသူမှ

“ဒီကောင်ကို သတ်ပြီးမှ ကြိုးစင်ပေါ် တက် လိုက်မယ်ကွ” ဟု ကြိုးဝါးစကားကို ပါးစပ်က လွယ်လွယ်ပြောတတ်ကြ၏။ ပါးစပ်ကပြောသလို တပါးသူများကို သတ်ဖို့ လွယ်ကောင်း လွယ် ပါလိမ့်မည်။

သို့သော်....

ကျူးလွန် ခဲ့သော ပြစ်မှု အတွက် တရား ဥပဒေက ပေးမည့် အပြစ်ဒဏ်ကို ခံယူရန်မှာမူ မလွယ်ကူပါ။ အလွန်အလွန် မလွယ်ကူပါဟု ဆိုပါရစေ။

တရားဥပဒေဟူသည် အမှန် တရား ဘက်မှ ရပ်စမြဲ၊ ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်သူ အပေါ်တွင် ညှာတာလေး မရှိ၊ အပြစ်ကျူးလွန်သူကို အပြစ်၏ အတိုင်းအတာ အတိမ်အနက်အရ ပြစ်ဒဏ်ခံစေ ရမည်သာ ဖြစ်၏။

ထိုသို့သောအခါ အပြစ်ဒဏ် ခံစားရသူ တ ယောက်အဖို့မည်သို့မည်ပုံအပြစ်ဒဏ်ခံစားရမည် ကို ဤစာအုပ်တွင် အလေးအနက်ထား၍ ပီပီပြင် ပြင် ဖော်ပြထားပါသည်။

လူသတ်မှု ကျူးလွန်သူ တရားခံ တယောက် သာမဟုတ်၊ ပြစ်မှုတခုခုကို ကျူးလွန် သူတိုင်း

စာရေးသူမှ

ထောင်ထဲရောက်လေသည့် ကာလ ခံစားမှုမှာ လည်း ထို့အတူသာပင်။

‘ပြစ်မှုဟူသည် မဖြစ်ခင်ကရှောင်’ ဟူသော ဆောင်ပုဒ်ကို ဤစာအုပ်တွင် ဦးတည်ချက်ပေး ထားပါသည်။

‘ထောင်ကို ခြင်ထောင်မှတ်သည်’ ဟူသော ဆိုစကားမှာ အပြောသာလျှင်ဖြစ်၍ လက်တွေ့ မဟုတ်ကြောင်း ဤစာအုပ်ကို ဖတ်နေသင်း ထိတွေ့ ခံစားရပါလိမ့်မည်။

မည်သို့သော ရာဇဝတ်မှုမျိုးကိုမဆို ကျူး လွန်မိကြသူများသည် စကောင်းကျိုးခံစားရသည် မရှိပဲ မကောင်းကျိုး ရလဒ်ကိုသာ ခံစားနေ မည်ဖြစ်သည်ကို သတိမူမိစေရန် ရည်ရွယ်ချက် ပေးထားပါသည်။

ဤစာအုပ်တွင် ကြိုးသမား တယောက်၏ ကိုယ့်အလှည့် ခံစားရချက်များကို ဇောင်း ပေး ဖော်ပြထားရုံသာမဟုတ်၊ ရာဇဝတ်မှုအမျိုး မျိုး ကျူးလွန်သူများ ထောင်ထဲ ရောက်လေ သည့်ကာလ မည်သို့မည်ပုံ ခံစားရသည်များကို ပါ တစေ့တစောင်း လေ့လာနိုင်ရန် ဖာင်ပြု ထားပါသည်။

စာရေးသူမှ

အချို့ အခန်းများတွင် အနိဋ္ဌာရုံ သဘော သက်ဝင်ကောင်း သက်ဝင်နေမည် ဖြစ်သော်လည်း အပိုမခွဲထွင်ပဲ အရှိကို အရှိအတိုင်း၊ အဖြစ်ကို အဖြစ်အတိုင်း တင်ပြခြင်း ဖြစ်၍ စာရေးသူ၏ စေတနာကို အသိအမှတ်ပြုလိုမိမည်ဟု မျှော်လင့်ပါသည်။

(၃)

လောဘကြောင့် ဖြစ်စေ၊ ဒေါသကြောင့်ဖြစ်စေ၊ မောဟကြောင့်ဖြစ်စေ လူတယောက်ကို သတ်လိုက်မိ၏။ ထိုအသတ်ခံရသူမှာ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းသေသွားသလို ထိုသူခံစားရမည့် ဝေဒနာဆိုးမှာလည်း မိနစ်ပိုင်းစက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း ချုပ်ငြိမ်းသွားပါလိမ့်မည်။

သို့သော်....

သတ်သူ ခံရသည့် အလှည့်တွင် 'ခံစားရမည့် ဝေဒနာဆိုးများမှာ မိနစ်ပိုင်းစက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း မဟုတ်တော့၊ လန့်ငို၊ နှစ်နှင်ချိ၍ ဝေဒနာဆိုးအမျိုးမျိုးကို ခံစားပြီးနောက် အသေဆိုးလှသည့် ကြိုးစင်ပေါ်မှ ကြိုးကွင်းနှင့် မိတ်ဆက်ဦးမည် ဖြစ်ပါသည်။

ဥပဒေသဘော အရ ကြိုးက လွတ်သည့်တိုင် တသက် တကျွန်းတည်းဟူသော အနှစ်နှစ်ဆယ်

စာရေးသူမှ

ခရီးကြမ်းကြီးကို စိတ်ဒုက္ခ ကိုယ်ဒုက္ခအမျိုးမျိုးကိုခံစား၍ ဖြတ်သန်းရမည်မှာ မလွဲကေန်တည်း။

သတ်သူ ခံရသည့်အလှည့်တွင် သေသူ ခံရသည်ထက် အဆပေါင်း များစွာပို၍ ဆိုးရွားစွာခံရမည်ကို ကြိုးသမားတယောက်၏ ဖွင့်ဟဝန်ခံချက်က စာဖတ်သူများ၏ မြင်ကွင်းတွင် ရှုပ်ရှင်ပြနေဘိ သကဲ့သို့ ထင် ထင် လင်း လင်း ပေါ်လာပါလိမ့်မည်။

ကျောက်ရိမ်း ကျူးလွန်ခဲ့သော အမှုမှာ တချိန်သောအခါက ရန်ကုန်ထုတ် သတင်းစာကြီးများတွင် မျက်နှာဖုံးခေါင်းစီးပေး၍ အထူးသတင်းတရပ် အဖြစ် ဖော်ပြခဲ့သော မြို့လယ်ခေါင် လူသတ်မှု မှုခင်းတပုဒ်ဖြစ်ခဲ့၏။

လူတိုင်းက စိတ်ဝင်စားခဲ့သော အမှု.... ပို၍ စိတ်ဝင် စား ခဲ့သည့် အကြောင်းမှာ တရားခံ ကျောက်ရိမ်းကိုယ်တိုင် ရုံးတော်တွင် ထွက်ဆိုခဲ့သော ထွက်ဆိုချက်များကို မှုခင်းသတင်းထောက် တဦးက စိတ်ဝင် စား ဖွယ် ဖာတ်လမ်းသွယ်၍ ဖော်ပြခဲ့သောကြောင့်ပင် ပြုလုပ်ရန် ဖန်တီးခဲ့သူများက အမှုကြောင်းမှ လွတ်၍ ပြုလုပ်ခဲ့သူက အမှုကြောင်း၏ အဓိက တရားခံဘဝ ရောက် ခဲ့ရ သည့်ကို သို့သော်၊

သို့လော စဉ်းစားစရာ ပဟေဠိသဗ္ဗယ်ဖြစ်ခဲ့ရ၏။
သို့သော်....

ဤစာအုပ်တွင် ယင်း လူသတ်မှု ဇာတ်လမ်းကို အထူး တလည် အပြည့်အစုံ မဖော်ပြတော့ပဲ ဇာတ်သမ်းကို အထောက်အကူပြုစေရန်လိုအပ်သော အကြောင်းရပ်များလောက်သာ ဖော်ပြထားပါသည်။

စာဖတ်သူများအတွက် ပဟေဠိ မဆန် စေရန် တင်ပြအပ်ပါသည်။

(၄)

ကျောက်ရိမ်းမှာ မြို့လယ်ခေါင် ရန်ကုန် ထောင်ကြီး၏ ကြိုးစင်ပေါ်၌ အရက်ဦး၏ ရောင်ခြည်ထွက်ပေါ်ခိုန့်တွင် အသတ်ခံသွားခဲ့ရ၏။ ထိုကဲ့သို့ ကြိုးစင်ပေါ်တက်ခဲ့ရသူများ၏ အရေးအတွက်မှာ မနည်း။

ကျောက်ရိမ်းအလျင် ခရစ်ယန်ဘာသာဝင်စော သာလှကြိုးစင်ဘက်ခဲ့ရ၏။ ကျောက်ရိမ်းနောက် မှုစလင်ဘာသာဝင် နှုတ်ပင်လီကြိုးစင်တက်ခဲ့ရ၏။ သူတို့ ကြိုးစင်ပေါ်တက်ကြမိမေတ္တာတရား ၏အတိမ်အနက်ကို ဖော်ထုတ်ခဲ့ကြ၏။ ကြင်နာမှု သဘောကို လှစ်ပြခဲ့ကြ၏။ သိမ်မွေ့သူတို့ဖြစ် စေကြမ်းတမ်းရက်စက်သူတို့ဖြစ်စေ၊ မေတ္တာ

၏ သဘောကား မကွာခြားရှိစမြဲ ဆိုသည်ကို ဖော်ပြခဲ့ကြသည်များမှာ စိတ်ဝင်စားဖွယ်အတိ ပြီးသလို သံဝေဂယူစရာလည်း ကောင်းလှ၏။ ဘာသာအယူဝါဒ မည်သို့ပင် ကွဲပြားခြားနား စေကာမူ မေတ္တာ၏သဘောသည် ရေအပြင်ကို သို့ တသားတည်း ရှိနေကြောင်း သူတို့က ကြိုး တိုက်ထဲမှ အဖြစ်အပျက်များကို စံပြု၍ သက် သေတည်ခဲ့ကြ၏။

ထို့အပြင် အရက်စက်ဆုံး လူ သတ် သမား သည် အကြောက်လန့်ဆုံး ဖြစ်ခဲ့သည် ကိုလည်း တွေ့ ရပါမည်။ ခရစ်ယန်ဘာသာဝင်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် မှုစလင်ဘာသာဝင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် သေခြင်း အကြောင်းနှင့်၊ ရင်ဆိုင်လာ သောအခါ တုန်လှုပ်ချောက်ချားကြပုံမှာလည်း မကွဲမပြား တသားတည်းသာပင်။

လူ သား အ ချင်း ချင်း တ ယောက် ကို တ ယောက် ဖေးမကြ။ ကူညီကြ၊ တွဲ ခေါ် ကြ၊ အားပေးကြ၊ စသည့် ပြုမူပုံ ကလေးများမှာ လူသားတို့၏ စိတ်သဘောအမှန်ကို ဖော်ပြနေ သည့်အလား တွေ့မြင်ရမည် ဖြစ်ပေသည်။

ဤစာအုပ်တွင် လောဘ၊ ဒေါဟ၊ မောဟ နှင့် မကင်းနိုင်ကြသော လူသားတိုင်း သင်ခန်း စာ ယူစရာ၊ သံဝေဂယူစရာ၊ သတိမူစရာက

လေးများကို ဦးတည်ချက်ပေး၍ ရေးသားထားပါသည်။ အကယ်၍ အထက်ပါ အချက်လေးများကို စာဖတ်သူ၏ ရင်ထဲတွင် မခံစားရဘူးဆိုပါလျှင် စာရေးသူ၏ တင်ပြပုံ မကျွမ်းကျင်မှုသာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

(၅)

ထောင်ဆိုသည်မှာ အ လွန် ကြောက် စ ရာ ကောင်းသော နေရာဖြစ်သလို စိတ်လွတ်လပ်မှု ကိုယ်လွတ်လပ်မှု၊ ဆုံးရှုံးသော နေရာပါ။

မည်သည့် ပြစ်မှုနှင့် မဆို ထောင်ထဲရောက်ပြီ ဆိုသည်နှင့် ဝသောသူပိန်၍ ဆံမည်းသောသူ ဖြူစေရမည်မှာ ပထမအစ ခံစားချက်ပါ။

ထောင် ထဲမှာ အချိန် ကြာလေ၊ ခါး သီး သော အတွေ့အကြုံများ ခံစားရလေ။

ခံစားချက် ပြင်ထန်မှုက နောင်တတရားကို ပို၍ ရစေသည်။

ဆိုပါတော့။ အစိုးရတက္ကသိုလ်ကို အလွဲသုံးစား ပြုသူတယောက်ထောင်ထဲရောက်ပြီသည့် အခါ ထောင်က လွတ်ပေးမယ်။ အဲဒီဝေ့တွေ လျော် မလားဟု မေးခဲ့သော်ချက်ချင်း ခေါင်းညိတ်ပါ လိမ့်မယ်။ မဖြစ်ဖြစ်သလိုလျော်ပါမည်ဟု ဆိုပါ

လိမ့်မည်။ ထောင်ထဲမှာ တမိနစ်၊ တနာရီ၊ တရက်မျှ မနေလိုသည့် သဘောပါ။

ထောင်ထဲ ရောက်ဖူးသူမှသာ ထောင်အကြောင်း သိပါသည်။ ထောင်အကြောင်း သိလျှင် တခါတည်း လန့်သွားပါလိမ့်မည်။ မလန့်ဟုဆိုသည်မှာ ရာခိုင်နှုန်း အနည်းငယ် များဖြစ်ပါ၏။ ဗီဇ ဆိုးသူများသာလျှင် ထောင်ကို နောက်တခေါက် သွားဖို့ စိတ်ကူး ရဲကြပါသည်။

နို့မဟုတ်ယင်တော့ ထောင်နှင့် ပတ်သက်လျှင် ခြင်ထောင်တောင် ထောင်ပအိပ်ချင်ဘူး ဖြစ်သွားမည်မှာ အသေအချာပါ။

ဘယ်လောက်ဆိုးသည်ကိုတော့ စာဖတ်သူများ ဤစာအုပ် ဆုံးသွားလျှင် တွေ့ရပါလိမ့်မည်။

စာရေးသူက ချောက်လှန်နေခြင်း မဟုတ်ပါ။ မွေးရာပါ လွတ်လပ်ခွင့်ရလာသော လူသားတိုင်း ထောင်ထဲသို့ မရောက်စေချင်သည့် ဆန္ဒကြောင့်ဟု ဆိုပါရစေ။

ဤစာအုပ်၏ အနှစ်သာရ များ မှာ လည်း ဤသည်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဒုတိယအကြိမ်

စာရေးသူမှ

(၆)

ကျောက်ရိမ်း ထောင်ထဲ ရောက်နေသည့် အချိန်က စာရေးသူလည်း ထောင်ထဲတွင်ရှိနေသည်။ စာရေးသူက အမေးသမား၊ နားထောင်သမား၊ သူတို့က အပြောသမား။

အပြော သမား ပြောခဲ့သည်ကို အပျင်းဖြေသဘော၊ လေ့လာသည့်သဘောဖြင့် နားထောင်ခဲ့ပါ၏။ ရည်ရွယ်ချက်မရှိပါ။ လက်ကလေးသရမ်းချင်သည့် အကျင့်ရလာသောအခါ သူတို့ပြောသည်များကို စာစီကြည့်လိုက် ပါသည်။ လူသားတို့အတွက် အကျိုးဖြစ်ထွန်းစရာ တွေပါလာသည်ကို တွေ့ရသည်မို့ လက်သရမ်းမိလိုက်ပါသည်။

အကြောင်းအရာ ချွတ်ယွင်းချက်များ ရှိခဲ့လျှင် သော်လည်းကောင်း၊ အရေးအသား အဆောင့်အထစ် ရှိခဲ့လျှင်သော်လည်းကောင်း စာရေးသူ၏ အဖြစ်အပျက်အား မှတ်တမ်းပေးကြပါကုန်။

စနစ်ချွန်

ဤဇာတ်လမ်းကို အခြေခံ၍ စာရေးသူမှ ဝတ္ထုရှည်တစ်ပုဒ် ရေးခဲ့ဖူးပါသည်။ သို့သော် မပြည့်စုံပါ။ ယခု တွေ့သင့်သူများကို ထပ်တွေ့။

စာရေးသူမှ

မေးသင့်သည်များကိုမေး၍ ပိုတာဖြုတ် လိုတာဖြည့်ပြီး အရေးအသားတန်ပါ ပြောင်းလဲရေးသားခဲ့ပါသည်။

တကယ့် အဖြစ်အပျက် ဇာတ်လမ်းကို ရေးသားရာတွင် စိတ်ကူးယဉ် ဇာတ်လမ်းကဲ့သို့ ပွဲနွဲ့ချင်သလောက် မပွဲနွဲ့နိုင်စေကာမူ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းသည့် အကြောင်းရပ် ဖြစ်သည်မို့ ကျောက်ရိမ်းပြောပြသမျှကို အခြေခံ၍ ဖတ်ကောင်းအောင် ပြုပြင်လိုက်သည်မှ တပါး ဇာတ်လမ်း မဏ္ဍိုင်မှာ တကယ့်အဖြစ်အပျက် ဖြစ်ပါသည်ဟု-

မေတ္တာများစွာဖြင့်

ကျော်မြသန်း

၂၉-၅-၇၆